

Trước khi Phương Trọng Vĩ rời Cao Hùng, chàng đến một tiệm bazar nổi danh ở đó mua những vật dụng cần thiết để mang về Đài Bắc.

Ở Đài Bắc tuy không thiếu những cửa hàng lớn bán những loại hàng xa xỉ, nhưng theo kinh nghiệm sống nhiều ngày ở Cao Hùng chàng được biết ở Cao Hùng bày bán những thứ cần thiết đẹp và rẻ hơn Đài Bắc.

Vì tại Cao Hùng là Hải Cảng, mỗi ngày đều có tàu buôn ngoại quốc ghé vào, những thủy thủ dưới thuyền mang nhiều vật dụng lạ và đẹp lên bờ bán lẻ càng ngày càng nhiều, chẳng hạn như tàu ngoại quốc cập bến hôm nay, ngày mai nhỏ neo rời bến thì những món hàng lẻ tẻ này không thể nào đến Đài Bắc kịp. Bởi những món hàng cần thiết đem tiêu thụ cấp tốc đó, cũng là sự cần tiền cấp bách của nhân viên hàng hải.

Cao Hùng là một trong năm đô thị lớn của Đài Loan, sự đông đảo phồn thịnh chỉ kém Đài Bắc một bậc. Trước khi hiệu buôn Viễn Đông là hiệu buôn lớn nhất của Đài Bắc chưa thiết lập, thì hiệu buôn Đại Tân lớn nhất của Cao Hùng đã xây cất xong, có thang máy và mọi tiện nghi, trang bị tối tân.

Về đêm tại thị trấn Cao Hùng, đông đảo và vui hơn ban ngày, những ánh đèn quảng cáo nhiều màu sắc và lắm kiểu lạ chói lọi rất đẹp mắt trên những tòa lầu cao ngất, khiến cho du khách có cảm giác như lọt vào cõi thần tiên. Trước cửa các rạp chớp bóng, khán giả đứng sấp hàng mua vé như những hình rồng bằng người uốn lượn trước phòng vé, các phòng trà, vũ trường luôn luôn vẫn đông nghẹt khách. Bởi Cao Hùng là một đô thị rất trù phú, kinh tế dồi dào, nếp sống của dân chúng như các đô thị sung túc trên thị trường Quốc Tế.

Phương Trọng Vĩ đi thông thả đến một tiệm bazar lớn, chàng nhìn vào những chiếc tủ trưng bày hàng mà nhút là những sản phẩm địa phương, trong mười năm qua, tại Cao Hùng đã sáng chế nhiều món hàng khá đẹp.

Chàng suy nghĩ, nào là mua đồ trang sức cho em gái, nào là mua áo dài cho mẹ, nào là mua áo lót để tặng cho ba và anh. Bỗng nhiên chàng thấy trong một tủ kiếng có đủ những vật cần thiết của chàng định mua, nhất là những chiếc cà vạt đủ màu sắc rất hấp dẫn.

Cô bán hàng tuổi trạc 23, 24 ăn diện không lòe loẹt nhưng quần áo cũng rất trang nhã thẳng nếp gương mặt cô vẫn để tự nhiên không trang điểm son phấn. Hình vóc cô tuy không đẹp lắm, nhưng cũng cân đối dễ coi. Nàng mặc chiếc áo tay ngắn, để lộ hai cách tay trắng muốt, mặt mũi của nàng rất ngay ngắn, chính chạc, tuy nàng không thuộc vào hàng tuyệt sắc giai nhân, nhưng Thượng Đế cũng khéo tạo cho gương mặt nàng thoáng trong rất dễ cảm mến.

Lúc đầu chàng chỉ chăm chú nhìn vào tủ đựng hàng, nhưng sau chàng lại tập trung nhãn quang vào thân hình người đẹp.

Nàng thấy chàng nhìn mình chòng chọc, khiến cho da mặt trắng bóc của nàng, lần lần biến thành màu ửng hồng. Dầu vậy, nàng cũng không lẫn tránh cái nhìn chủ ý của chàng, bởi nàng là một nhân viên bán hàng, đã từng được huấn luyện để quen với sự chiếu cố của khách hàng. Huống chi, nàng nhìn chàng mặc quân phục, thì biết rằng, chàng là một thanh niên vừa tốt nghiệp trong trường Võ bị. Chàng nhìn nàng trân trọng, nàng định chừng, có lẽ mình giống bạn gái của chàng. Bất cứ trường hợp nào, nàng là một nữ tiếp viên, khi thấy khách thì phải lễ độ chào đón:

- Thưa ông muốn mua vật chi?

- À! ờ... Phương Trọng Vĩ như đang trong giấc mộng vừa bị đánh thức, chàng cảm nhận như mình bị mất bình tĩnh đối với một cô gái. Đôi má chàng nóng bừng tự cảm thấy xấu hổ. Tuy đứng trước gian phòng có máy lạnh, mà mồ hôi trán của chàng ướt đẫm. Chàng muốn rời khỏi tủ hàng, nhưng cô nữ tiếp viên đã đến bên cạnh chào hỏi niềm nở, chàng không tìm lời đáp lại, toan vội vã bước đi. Lòng chàng cảm thấy bồi hồi khó yên, ngoài mặt thì muốn bước đi, nhưng đôi chân chàng như đã chằm rề. Chàng bèn đưa tay chỉ chiếc cà vạt màu sắc sặc sỡ. Nàng nói tiếp:

- Thứ cà vạt này hợp thời trang đang thịnh hành nhứt. Nay ông xem, hai chiếc này rất hợp với sắc vóc của ông, bởi nó vừa đẹp vừa trang nhã, nếu ông thắt nó vào, chắc chắn nhiều cô nhìn vào phải

say mê.

Nàng vừa nói vừa thay chàng mà lựa hai chiếc. Nàng vừa quảng cáo hàng, vừa liếc đôi mắt đen láy sang chàng. Miệng nàng nở nụ cười vô cùng thân mật.

Chàng bị nụ cười của nàng chinh phục, khiến cho đôi chân như găng liền tại chỗ. Chàng đâu nghĩ đến chuyện mua cà vạt, cũng như màu sắc của nó thế nào cũng mặc, chỉ cần nhìn màu sắc nồn nà của đôi cánh tay nàng.

Dẫu chàng không ý định mua cà vạt, nhưng nàng đã lựa sẵn trao tận tay, nên không thể chối từ. Khi chàng tiếp nhận hàng của nàng trao, tay chàng chạm phải tay nàng. Sự va chạm tuy thoáng qua, nhưng có luồng điện chạy mạnh vào cảm quan của chàng.

Trong lúc Phương Trọng Vĩ đang ngẩn ngơ, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một cô gái khác, nàng vừa đến vừa nở nụ cười tươi như hoa:

- Ông chọn hai chiếc cà vạt này thật đẹp.

Chàng vừa tiếp hàng của cô tiếp viên trước, vừa hướng sang cô gái mới đến:

- Ờ!... Tôi chỉ mua hai chiếc này thôi.

Thì ra cô gái mới đến cũng là một tiếp viên trong cửa hàng, nàng còn trẻ, tuổi độ vào khoảng 18,19. Dung mạo cô ta cũng khá xinh đẹp, nhưng dường như cô ta thấy Phương Trọng Vĩ không mấy lưu ý đến mình, nên cô ta trề môi hồng, nhẹ nhàng rút lui.

Cô bán hàng trở lại bàn viết biên hóa đơn xong, đoạn hỏi Phương Trọng Vĩ:

- Ông còn cần dùng chi nữa không?

Chàng cầm hóa đơn, không trả lời thẳng theo câu hỏi của nàng:

- Cô viết chữ đẹp quá!

Nàng ngưng hẳn nụ cười, khiêm nhượng:

- Đâu có đẹp, chữ em viết xấu lắm mà.

Phương Trọng Vĩ thấy nàng có vẻ sợ sệt, bởi một khách hàng lạ mà cứ nhìn chòng chọc vào tuồng chữ của mình. Chàng nhìn thấy thái độ của cô như thế, liền mở lời đàng hoàng hơn:

- Ở đây có bán quần và đồ trang sức cho phụ nữ không vậy cô?

- Ông muốn mua quần áo và vật liệu trang sức cho phụ nữ xin mời bước sang tủ bên kia. Trong đó có áo sơ mi, áo thun lót và vớ nữa.

- À, phải rồi, tôi muốn mua ít áo lót.

Cô bán hàng nói xong, liền bước đến mở tủ lấy ra một số áo sơ mi và áo lót đủ cỡ. Nàng không ngớt quảng cáo những hiệu tốt, những hàng chắc giá phải chăng. Phương Trọng Vĩ là chàng trai được cha mẹ nuông chiều cho đến lớn, sống trong gia đình giàu có, sang trọng nên chàng thích mua sắm những vật liệu đắt tiền.

- Xin ông cho biết, ông mặc cỡ nào?

- Một thước năm tấc, một thước năm tấc rưỡi, một thước sáu tấc, mua mỗi thứ hai cái.

Nghe chàng nói, cô bán hàng lấy làm lạ, đứng nhìn ngây người nhìn chàng trân trối. Chàng giàng giải:

- Tôi mặc một thước năm tấc, kỳ dư mua tặng cho người khác.

- Ờ... Cô bán hàng gật đầu mỉm cười.

Phương Trọng Vĩ không biết cô bán hàng cười việc chi, nhưng khi người đẹp mỉm môi cười thì chàng thấy vui vui. Huống chi chàng cảm thấy lòng mình bắt đầu yêu cô bán hàng.

Nàng lại ôm kè kè ra những chiếc hộp đựng những đồ vật chàng đã mua. Nàng hết lòng chiêu đãi một khách hàng sang cả. Chàng độ chừng nàng bán hàng lương hưởng chẳng bao nhiêu, có lẽ cũng nhờ vào phần trăm hoa hồng hằng tháng.

- Ông nên mua vài chiếc áo sơ mi Hồng Kông không? Cửa hàng chúng tôi chẳng những bán hàng tốt lại rẻ. Nay ông xem, loại áo này các nơi bán 120 đồng tại đây chúng tôi chỉ bán 100 đồng thôi.

Phương Trọng Vĩ xoay qua những chiếc áo và gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Chàng lựa mỗi thứ hai cái chiếc áo lót. Bỗng nhiên chàng thay đổi ý kiến:

- Chà, hôm nay lỡ mang tiền theo không đủ, mai tôi sẽ trở lại mua áo sơ mi.

Nàng vừa biên hóa đơn vừa nói:

- Rất hoan nghinh ông, bất cứ lúc nào đến chúng tôi sẵn sàng tiếp rước.

Chàng thầm nghĩ: Nếu hôm nay mình mua đủ những vật dụng cần thiết thì ngày khác làm sao có dịp gặp được nàng. Phương pháp hay nhất là mỗi ngày đến mua một chiếc áo lót hoặc một chiếc cà vạt, hay một đôi vớ, thì chắc chắn mỗi ngày có dịp nói chuyện cùng nàng. Gặp mặt nhau nhiều lần, sự cảm tình lần lần sẽ nảy nở. Tiếc là ngày một mình phải trở về Đài Bắc, ngày mai chỉ còn cơ hội gặp gỡ một lần thôi. Vớ và áo sơ mi để mai mua, gặp nhau lần thứ hai chắc sẽ thân thiết hơn lần thứ nhất. Đến chừng đó, mình sẽ hỏi thăm tên họ, không đến nỗi quá đường đột như hôm nay.

Một mặt suy nghĩ, một mặt lấy xấp ngân phiếu ra tính tiền. Sáu cái áo lót 900 đồng, hai chiếc cà vạt 140 đồng. Chàng trả 1000 đồng, trao tấm 100 cho nàng thối lại 60 đồng.

Nàng vừa đếm tiền thối lại, vừa liếc nhìn số bạc chàng nắm trên tay mà mỉm cười:

- Tiền nhiều vậy mà ông nói không có chớ.

- À, tiền này tôi còn phải mua nhiều vật dụng khác.

Tuy nói thế, nhưng chàng cảm thấy mình tự nói dối. Tại sao mang nhiều tiền thế này, lại nói dối với phụ nữ là không mang theo?

Mặc cho chàng giải thích, nàng lo sắp xếp vật liệu vào hộp và biên hóa đơn cho chàng. Xong đâu đấy, nàng trao hộp hàng và hóa đơn cho chàng:

- Cám ơn, xin mời ông lần sau chiếu cố đến hàng chúng tôi.

- Cám ơn cô.

Chàng đưa tay tiếp hàng chạm phải tay nàng, khiến cho đôi má nàng đỏ bừng và mất vẻ tự nhiên. Người bán hàng cảm ơn khách là thường sự, nhưng người khách cảm ơn người bán hàng có phần vượt quá sự lễ độ. Khiến cho hai cô nữ tiếp viên khác phải nhìn nhau mà phì cười.

Đứng trước phái nữ, Phương Trọng Vĩ chưa được dặn dĩ cho lắm, huống chi, chàng đã thật sự có cảm tình với cô bán hàng nà, nên chàng tỏ vẻ hổ thẹn, lập tức rời khỏi quầy hàng.

Chiều hôm sau, Phương Trọng Vĩ đến tiệm hớt tóc cạo gọt sạch sẽ, lập tức gọi xe đến chợ Cao Hùng. Khi chàng đến cửa hàng hôm qua không hiểu lý do nào mà tìm chàng đập dứ dội. Chàng đứng giây lát, để lấy lại bình tĩnh, mạnh dạn đi thẳng đến tủ hàng, chàng hy vọng gặp lại cô bán hàng hôm qua. Nhưng đứng tại quầy hàng này hôm nay không phải là người lý tưởng, mà lại là một cô gái khác. Chàng vô cùng thất vọng, đứng trân trối không biết phải làm sao?

Cô tiếp viên trẻ tuổi, mỉm cười chào đoán:

- Thưa ông cần mua món gì?

Phương Trọng Vĩ nhìn đông ngó tây giọng ú ớ:

- Ờ! Ờ... Thưa cô! Xin hỏi...

- À, tôi nhớ lại rồi, ông là khách hàng mua cà vạt hôm qua?

Phương Trọng Vĩ nhớ lại, cô này là người đã giúp chàng hai chiếc cà vạt cho chàng hôm qua. Cũng là cô bán hàng mà chàng không hề lưu ý. Bậy quá! Hôm nay nếu muốn cần gì hỏi thăm, chắc chắn sẽ bị cô ta trả hờn. Lòng chàng tuy lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi:

- Thưa cô, cô buôn bán rất vui vẻ, lanh lẹ quá. À! còn một cô nữa sao bữa nay đâu vắng?

Cô bán hàng lộ vẻ bạo dạn và nở nụ cười đùa cợt:

- Hí hí... hí. Thưa ông, có lẽ ông mua hàng hóa để cúng Phật sao mà phải lựa người bán?

Phương Trọng Vĩ bị nàng hỏi vừa đột ngột vừa khó chịu, chàng gượng cười phủ nhận:

- Không! Không xin cô đừng hiểu lầm.

Nàng nghiêm sắc mặt trả lời:

- Xin lỗi, tôi nói chơi cho vui! Và thú thật cho ông rõ, cô bán hàng hôm qua đã xin nghỉ.

Phương Trọng Vĩ cảm thấy buồn bực. Chàng đâu ngờ trước sự tình ai khéo sắp xếp lại xảy ra những sự kiện ngoài sở liệu của chàng. Cô bán hàng lại mỉm cười bí hiểm:

- Nếu vậy, ông muốn mua gì thì ngày mai đến đây mà mua!

Phương Trọng Vĩ giả bộ không hiểu hỏi:

- Tại sao vậy?

- Vì ngày mai cô hàng hôm qua mới trở lại làm việc

Chàng ngẫm nghĩ, thời gian của mình không mấy rảnh rỗi, nếu chờ ngày mai rồi nàng xin phép nghỉ thêm nữa rồi phải làm sao đây? Điều cần thiết là, muốn biết tên họ và địa chỉ người đẹp, nhưng cô gái này đã có thành kiến với mình, cũng khó mà đạt được ý nguyện. Vì họ là đồng nghiệp với nhau, làm sao khỏi sanh lòng ganh tị. Chỉ còn có cách, chàng phải gây cho nàng vui vẻ để lợi dụng cơ hội mà hỏi thăm tên họ và địa chỉ của cô kia. Nghĩ thế, chàng liền nở nụ cười thân mật nói:

- Đồ có sẵn tại đây, muốn mua gì thì cô bán cũng được rồi, cần gì phải đợi ai? Xin cô cho tôi xem hai chiếc sơ mi Hồng Kông.

Nghe chàng nói, đương nhiên nàng rất hài lòng. Do đó, nàng lấy áo Hồng Kông ra cho chàng xem.

Chàng muốn gây thêm cảm tình với nàng, bèn nhìn nàng cười hì hì:

- Nào, cô chọn giúp tôi một chiếc được hôn?

- Giá nó hơi cao một chút, nhưng chất liệu rất tốt và chắc. Loại này mặc rất hợp thời trang, màu sắc trong cũng đẹp mắt. Những người trẻ tuổi như ông, nhứt định mặc nó vào rất hợp.

- Được rồi! Tôi mua một chiếc.

Nàng vừa biên hóa đơn, vừa hỏi:

- Ông còn muốn mua gì nữa không?

- À... Chàng lộ vẻ suy nghĩ.

Nàng liếc chàng và mỉm cười như nói cho mình nghe!

- Hôm qua ông đã mua áo lót và cà vạt rồi, bữa nay không còn món gì nữa mua sao?

- Để tôi nghĩ lại xem...

Phượng Trọng Vĩ xét thấy tư cách của những cô bán hàng tại Cao Hùng này có phần lịch sự vui vẻ hơn những cô bán hàng của Đài Bắc. Vì các cô bán hàng tại Đài Bắc khi thấy khách vào chẳng những không vồn vã hỏi thăm, còn có những cô phớt lờ, mặt tình khách muốn mua gì thì cứ chọn lấy, đừng nói chi đến việc nhắc khách hàng mua từng món. Nghĩ đến đây, bỗng chàng cười lên, nói:

- À, phải rồi. Cho tôi một đôi vớ!

Nghe chàng nói, nàng lập tức lấy ra một số vớ cho chàng chọn.

Đôi tay Phượng Trọng Vĩ tuy chọn lựa lia lia những đôi vớ, nhưng thật ra tâm trí chàng gởi tận đâu đâu, không hề nghĩ đến đôi nào đẹp. Miệng chàng luôn lẩm nhẩm nhắc đến cô gái hôm qua, Cũng lạ! Sự tình khéo trở trêu, xuôi khiến cho ngày nay nàng lại xin nghỉ. Minh và nàng không có duyên, có lẽ do trời sắp đặt.

Nghĩ đến chữ duyên khiến cho chàng cảm thấy khó chịu. Đôi tay tuy lựa vớ, nhưng súc giác của chàng không cảm nhận mình sờ mó vật chị Lụa giấy lát, chàng ngừng lại, đứng ngẩn ngơ như xuất thần.

Cô bán hàng chờ chàng lựa chọn. Nhưng nàng chờ rất lâu, bỗng nhiên thấy chàng dừng tay lại, không chọn được đôi nào. Nàng nghi ngờ hỏi:

- Tất cả màu sắc và kiểu trong số vớ này, ông không vừa ý đôi nào sao?

Phượng Trọng Vĩ như tỉnh cơn mộng, chàng phì cười, nói:

- Không, kiểu và màu sắc loại vớ này tất cả đều hợp ý tôi.

Nghe chàng nói, nàng tức cười hỏi:

- Nếu ông vừa ý tất cả đồng vớ này, thì phải mua hết hay sao?

Cô bán hàng này thiếu ý thức hơn cô hôm qua, hay chen vào việc riêng của khách hàng:

- Mua tới mười hai đôi? Mua làm gì nhiều quá vậy?

- Mua để tặng cho bạn bè.

Tuy chàng thấy cô bán hàng này khá tò mò, nhưng điều cần thiết là chàng muốn gây cảm tình để nhờ nàng cho biết tên họ và địa chỉ của người lý tưởng ngày hôm qua mà thôi.

Cô bán hàng lại hỏi tiếp:

- Những vớ này thước tắc không bằng nhau.

- À! Cô lựa cho tôi bốn đôi chín tắc rưỡi, còn tất cả đều một thước.

Cô bán hàng lại hỏi tiếp:

- Ông chọn mấy đôi màu xanh đậm?

- Chắc cô thích màu xanh đậm?

- Ồ! Mấy anh trai mang vớ màu xanh trông rất trang nhã.
- Phải rồi! Đại khái là cô thích màu quả năn?
- Tại sao ông biết?
- Chiếc áo cô đang mặc, không phải màu quả năn lại là gì?

Nàng chỉ cười cười chớ không đáp, mười ngón tay thon thon, móng sơn đỏ như cánh hoa hồng gó lẹ làng mười hai đôi vớ lại. Sau đó lấy tập hóa đơn ra biên vào.

Trong lúc nàng biên hóa đơn, chàng thừa cơ hội hỏi:

- Tại sao cô bán hàng hôm qua lại xin nghỉ vậy cô:

Nàng liếc nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Có lẽ ông rất lưu ý đến cô ấy?

Nàng hỏi lại rất đột ngột, khiến cho Phương Trọng Vĩ lúng túng, chàng mất tự nhiên, trả lời lắp bắp, vừa như phủ nhận, vừa như giải thích.

- Tôi... tôi chỉ... hỏi cho biết vậy mà!
- Cô ấy trong mình không được khỏe, vì bệnh cũ của cô ta phát trở lại.

Nghe nói đến 'bệnh cũ' chàng lật đật hỏi:

- Cô ấy mang bệnh gì? Hôm qua vẫn khỏe mạnh như thường mà?
- Thân thể cô ấy rất yếu đuối, nên thường hay cảm mạo, khi cảm mạo thì sanh chứng ho.
- Thân thể cô ấy rất ốm, không được đều đặn mạnh khỏe như cô...

Nàng không đợi chàng nói dứt, bèn cắt ngang câu nói mà hỏi:

- Ông còn mua món gì nữa không?
- Để tôi nhớ lại xem...

Không phải chàng cần thiết mua đồ, mà cần tìm hiểu thân thể cô bán hàng ngày hôm qua, nên chàng cố ý kéo dài thời gian. Chuẩn bị những câu hỏi để hỏi thăm nàng cho được chàng mới nghe.

Cô bán hàng lẳng lặng chờ đợi, lòng nàng không khỏi cười thầm, nàng nhận xét thấy chàng thanh niên trước mặt không phải mặc chứng thần kinh có lẽ anh ta mắc chứng tương tư, nên đầu óc anh ta hoang mang không chừng đổi.

Phương Trọng Vĩ thấy mình không thể lặng thinh mãi, liền nhỏ giọng:

- Ồ! Phải rồi, cô lấy cho tôi hai chiếc cà vạt nữa.

Nàng nhú mày tỏ vẻ lạ lùng hỏi:

- Ngày hôm qua ông đã mua hai chiếc rồi?

Chàng nhìn nàng rồi nói dối:

- Ờ... ! Hai chiếc hôm qua vừa đem về tới nhà, bị thằng bạn nó tước rồi.

Cô bán hàng cười cười lộ vẻ bí mật, chàng tỏ ra bình tĩnh hơn:

- Cô cười chuyện gì vậy?
- Chúng tôi muốn tạ ơn ông.

Chàng tỏ vẻ khó chịu, hỏi:

- Tôi có gì mà mấy cô phải tạ ơn?
- Tạ ơn ông đã mua mở hàng cho chúng tôi.

Nghe nàng nói, chàng cười hì hì tiếp:

- Có thể tôi tạ ơn ngược lại cô, bởi vì...
- Vì sao... ?

Chàng cố ý chọc cười:

- Vì hôm nay mua thêm hai chiếc cà vạt, cũng nhờ cô lựa dùm, và giá rẻ.

Nàng cắn chặt môi, giây lát chậm rãi:

- Hàng của chúng tôi tại đây nêu giá bao nhiêu thì bán bấy nhiêu, không phải như nhiều nơi nêu giá cho có chừng, hay để giá đắt đánh lừa khách hàng. Hơn nữa, ngoài số lương hàng tháng ra, chúng tôi còn được thưởng tiền hoa hồng trong số tiền mình đã bán hàng được.
- Lương tháng của cô là bao nhiêu?
- Từ tám trăm đến một ngàn đồng.
- Nếu trừ tiền lương ra, mỗi tháng tiền hoa hồng của mỗi cô bổ đồng chừng bao nhiêu?
- Câu hỏi của ông xin cho phép tôi miễn trả lời.
- Xin cô đừng hiểu lầm tôi, tôi muốn hỏi cho biết vậy mà.
- Tâm tánh của ông rất hiền lành, có bao giờ tôi dám nghĩ sai quấy?
- Cảm ơn cô khen tặng quá lời.

Nàng rùn vai làm những động tác hài hước:

- Có lẽ ông định chừng tôi là người thủ quỹ của ông chủ thì phải?

Nghe nàng hỏi chàng hồ nghi, vừa cười vừa hỏi:

- À!... Còn cái cô hôm qua là gì của ông chủ?

Cô bán hàng chu mỏ cười ra tiếng:

- Chúng tôi cùng là người của ông chủ cả.

Phương Trọng Vĩ đứng ngẩn ngơ giây lát chàng mới hiểu lời nói của cô gái cố ý trêu ghẹo... Chàng không dám hỏi thêm nữa, lộ vẻ đồng ý hai chiếc cà vạt của cô bán hàng đã chọn.

Cô bán hàng còn thay chàng lựa thêm một chiếc nữa:

- Còn chiếc này cũng đẹp đáo để, sao ông không vừa ý?

Chàng nghĩ mua thêm một chiếc nữa cũng không sao, hai chiếc tặng cho anh, một chiếc cho ba

cũng chẳng hề gì:

- Được rồi! Tôi mua thêm một chiếc nữa là ba.
- Phải trừ hoa hồng cho ông không?

Phượng Trọng Vĩ chẳng trả lời chỉ mỉm cười nhìn cô gái. Nàng như hổ thẹn đôi má ửng hồng hỏi:

- Có gì mà đáng cười?
- Cô không hỏi người thân với ông chủ xem có đồng ý không?

Nàng tỏ vẻ chân thật:

- Đương nhiên tôi đã nghĩ đến việc đó.

Phượng Trọng Vĩ muốn gợi chuyện để hỏi thăm cô gái hôm qua, thật ra chàng nào có cần tính hoa hồng, chàng hỏi:

- À! Cô gái thân cận với ông chủ họ chi vậy cô?

Phượng Trọng Vĩ tưởng cô không nghe, bèn hỏi tiếp:

- Tôi muốn biết cô xin nghỉ đó họ chi?

Sắc mặt nàng lộ vẻ thất vọng, trừng mắt nhìn chàng:

- Sao hôm qua ông không hỏi xem cô ấy họ gì?

Chàng thấy mình quá quê mùa, hỏi như thế làm sao nàng khỏi tự ái ghen hờn. Chàng liền hỏi ngược lại:

- Ờ! Còn... còn cô họ chi xin cho tôi biết với?

Nàng tỏ ra giận dữ, vừa cúi đầu biên hóa đơn vừa nói:

- Đến bây giờ ông mới hỏi, tôi khó mà cho ông biết.

Phượng Trọng Vĩ thấy mình quá ngu ngốc, nếu khôn khéo một chút thì đâu có xảy ra tình trạng dở khóc dở cười này. Phải chi lúc trước chàng hỏi thăm quý tánh phước danh của nàng, rồi sau lần lần phăng ra tìm tên họ và nơi ở của cô ta hôm qua thì rất tiện. Hiện giờ đã lộ vẻ quê dốt cho cô gái trước mặt biết, thì khó mà tìm ra tông tích của cô gái hôm qua. Chàng thầm nghĩ càng giận mình, nếu không có cô bán hàng trước mặt thì chàng sẽ tát vào má mình một cái tát nên thân. Cô bán hàng biên hóa đơn xong, mặt cô lạnh như tiền hỏi:

- Xin ông cho biết, còn mua món chi không?

Chàng cố ý kéo lại sự vui vẻ trước đây, bèn tạ ơn:

- Cám ơn cô, không còn cần chi nữa.

Nàng cười vui vẻ, nhưng trong cái cười bộc lộ nét châm biếm.

- Rất mong ông mỗi ngày chiếu cố đến hàng chúng tôi, để mỗi ngày nghe được tiếng nói cám ơn của ông.

Phượng Trọng Vĩ bèn rùn vai tỏ ra không quan tâm đến chuyện đó nữa. Chàng muốn cứu vãn cũng không thể làm sao cứu vãn được. Chàng chỉ biết lấy tiền ra trả tiền hàng theo hóa đơn.

Nàng thối tiền lại cho chàng, và lấy gói hàng đem đến tủ để trước mặt chàng. Phượng Trọng Vĩ cũng không chịu rời ghế nơi đây, chàng đứng ngẩn ngơ như xuất thần.



Nàng tin rằng mình đã đoán trúng ý chàng, mỉm cười nhỏ giọng:

- Xin thú thật cho ông rõ, cô tiếp viên ngày hôm qua là hoa đã có chủ, hay nói rõ hơn, cô ấy đã đính hôn rồi. Sở dĩ tôi không cho ông biết tên họ và địa chỉ của nàng là tôi tốt với ông, vì cho ông biết thì ông cũng không cách nào gần nàng được, chừng ấy ông mang chứng tương tư, ngày đêm sầu khổ tội nghiệp ông chứ.

- Ý, ý... Đừng nói chơi cô! Tôi bao giờ có ý như cô tưởng... Đôi má chàng đỏ bừng, một mặt phủ nhận, một mặt xách hộp đồ vội vã ra đi.

Thật không ngờ nàng là hoa có chủ, nàng đã cùng chàng trai khác đính hôn rồi? Cũng có thể cô ấy tìm cách dối gạt ta để làm trò cười, chỉ vì ghen ghét mà sanh ra. Nàng cố ý trả thù không cho ta tư tưởng đến người đồng sự của mình. Nếu cô gái này đúng như ý ta tưởng, quả nàng cũng thuộc vào hạng gái khá độc ác.

Phượng Trọng Vĩ mãi nghiên cứu xem cô gái bán hàng có thật đính hôn hay chưa, mà đêm ấy chàng khó dỗ giấc cho yên. Trong đầu óc của chàng mãi hiện lên hình ảnh cô gái có vóc người ốm ốm cao cao, gương mặt trái xoan dễ mến, tuy nàng không phải là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng đáng vẻ người rất sang cả duyên dáng. Chàng chỉ ước muốn duy nhất là nàng chưa kết hôn, chưa phải là vợ của người khác thì hy vọng của chàng không đến nỗi tuyệt vọng.

Tiếc là sáng mai này chàng phải về Đài Bắc, thời gian quá gấp rút, không làm sao mà tìm ra tông tích của nàng. Sau cùng, chàng quyết định tạm thời trở về Đài Bắc, báo cáo việc làm của mình trong mấy tháng qua, sau đó sẽ trở lại Cao Hùng mà tìm nàng.

Tuy chàng chủ ý như vậy, nhưng sáng nay hôm sau chàng không đến trạm xe lửa. Chàng suy nghĩ lại, trước khi về Đài Bắc phải gặp mặt nàng một lần, nếu hôm nay nàng làm việc thì mình tìm đến gặp nàng, chờ chuyển xe chiều về Đài Bắc cũng không muộn. Nếu nàng chưa đính hôn, nhất định sẽ cho mình biết tên họ và địa chỉ, chừng ấy sẽ lòi bộ mặt xảo trá của cô gái đồng sự.

Những tiệm buôn lớn ở Cao Hùng thường mở cửa vào khoảng mười giờ. Vì mở sớm cũng không có khách hàng. Do đó, Phượng Trọng Vĩ xách chiếc xách tay ngồi uống nước trái cây trong quán giải khát trước hiệu buôn mà chờ mở cửa. Đợi hơn mười giờ, chàng mới chậm rãi đi vào gian hàng. Nhưng chàng không dám đi đến gần quá, sợ không gặp người mình thích tại quầy hàng, lại gặp cô gái trẻ tuổi hôm qua sẽ tìm cách cười chàng. Nghĩ thế, chàng đứng xa xa khuất vào một cây cột mà nhìn trộm sang cửa tiệm của nàng.

Phượng Trọng Vĩ thấy một số khách đàn ông đứng trả giá mua hàng. Người tiếp khách là cô gái trẻ tìm cách trêu chọc mình hôm qua. Quả nhiên cô tiếp viên chàng say mê không có mặt. Tim chàng cảm thấy đau nhói lên. Trong lòng chàng cảm thấy xoắn xang như muôn ngàn mũi kim nhọn xuyên vào.

Đã không thấy mặt người lý tưởng thì còn đứng đây làm gì.

Phượng Trọng Vĩ mang túi hành lý uể oải bước ra khỏi hiệu buôn. Lúc bấy giờ tâm thần chàng cảm thấy nóng như lửa đốt. Hơn tám giờ thì chuyển xe lửa tốc hành đã chạy rồi, phải tính làm sao mà đi về đây? Bỗng nhiên chàng lại nghĩ, chỉ còn cách đi bằng phi cơ khởi hành từ Đài Nam đi Đài Bắc lúc tám giờ, cấp tốc đến phi trường thì còn kịp, vì khoảng này phi cơ ghé lại Cao Hùng để rước khách đi Đài Bắc. Quả nhiên chàng dự đoán không lầm, chàng bao xe đến phi trường thì chuyển bay chưa cất cánh.

Chàng về tới Đài Bắc rất sớm, xe vừa ngừng lại trước nhà, chàng thấy cửa nhà chàng mở rộng có chiếc xe hơi kiểu du lịch đang từ từ lui dần ra cửa cái.

Bỗng nghe tiếng cô gái còn trẻ tuổi kêu lên:

- Anh Ba! Sao anh về nhà lẹ vậy?

- Phượng Trọng Vĩ nhìn kỹ, thì ra cô lái xe là Phượng Ngọc Thanh em gái chàng.

- Ờ, anh đi máy bay Em đi đâu đó?

Ngọc Thanh mở cửa xe bước nhanh xuống nói:

- Em định đến trạm xe lửa để rước anh, sau đó cùng hợp nhau đi bệnh viện thăm anh hai.

Nghe nói bệnh viện, chàng thất sắc hỏi:

- Sao? Anh hai làm sao mà nằm bệnh viện?

Phương Ngọc Thanh chưa nói rõ nguyên nhân lại than dài:

- Ý chà! Thật là rủi.

Chàng rất nóng lòng hỏi nhanh:

- Chuyện gì mà rủi? Nói anh nghe mau coi?

Phương Ngọc Thanh nghẹn ngào:

- Khoảng một giờ khuya đêm qua, tại phòng cấp cứu của Y viện Đà Đại có điện thoại đến cho hay rằng: Anh hai bị tai nạn xe hơi rất nặng.

Tin tức đó thật là một tin quá rủi ro, Phương Trọng Vĩ vừa nghe qua không khác nào cảnh trời đang êm lặng lại nổi lên cơn sấm chớp nổ vang vào đầu óc chàng. Toàn thân chàng run lên bần bật, túi hành trang chàng đang cầm trong tay bỗng nhiên rớt xuống đất. Đồng thời chàng cũng kêu lên thất thanh...

Phượng Trọng Vĩ vừa la thất thanh vừa chạy đến xe bước lên ngồi bên cạnh Ngọc Thanh hối thúc:

- Em Thanh, hãy chạy mau đến bệnh viện để chúng ta thăm anh hai, mau đi em!
- Anh gấp rút quá, bỏ quên túi hành trang...

Lão gia lưng gù từ trong cửa bước ra nói:

- Cậu với cô hãy đi đi, túi hành trang tôi đã đem vào nhà rồi.

Ngọc Thanh ôm tay lái, chân nhấn ga vọt nhanh đến bệnh viện. Phượng Trọng Vĩ quá gấp rút hỏi:

- Anh hai bị thương nguy hiểm đến tánh mạng không em?

Phượng Ngọc Thanh buồn rầu đáp:

- Ý chà! Thương thế của anh hai nặng lắm...
- Ba với má ở đâu bây giờ?

- Đêm qua khi hay tin, ba má và em cùng ở bệnh viện suốt đêm. Đến sáu giờ sáng, bác sĩ mới dời anh hai qua bên phòng số bảy. Má vẫn ở bên cạnh anh hai, em cùng ba về nhà nghỉ. Bởi vì trước đây hai hôm em tiếp được điện tín của anh cho hay hôm nay anh đáp chuyến xe lửa tám giờ về Đà Bắc. Ba mới bảo em lấy xe đến trạm đón rước anh. Khi rước anh về cùng anh đến bệnh viện thăm anh hai.

Nàng ngưng lại và liếc sang Trọng Vĩ hỏi:

- À! Sao anh lại thay đổi ý mà đi máy bay vậy?

Phượng Trọng Vĩ không thể nói thật với em gái rằng, mình theo dõi một cô gái nên trễ xe, bèn tùy tiện trả lời:

- Bởi đêm qua anh thức khuya, nên hôm nay khi thức giấc thì đã trễ chuyến xe anh sợ ba má và em trông, nên phải đi máy bay để về cho đúng hẹn.
- Hay là anh đi theo bọn gái làng chơi và mê mệt rồi ngủ quên? Nàng nói chơi đến câu này, dường như thấy mình nói quá lời, liền cúi đầu xuống và le lưỡi, không dám nhìn anh.

Phượng Trọng Vĩ tỏ vẻ không vui:

- Bộ em nghi cho anh rong chơi mất nết lắm hả?
- Ý chà!... Phượng Ngọc Thanh không đáp thẳng lời chàng, nàng chỉ than dài một tiếng.

Trọng Vĩ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Phượng Ngọc Thanh lộ vẻ oán trách trên nét mặt:

- Anh đâu biết, đêm qua anh hai bị tai nạn xe hơi cũng vì sự sinh hoạt của anh không được ngay thẳng.
- Nghĩa là sao?
- Vì đêm qua sau khi anh hai sai túy lúy từ một quán rượu ra về, còn mang một cô gái chiêu đãi theo trên xe mà đi hứng gió. Anh nghĩ xem trong cảnh như vậy mà không xảy ra tai nạn sao được?

Phượng Trọng Vĩ nhú mày nói:

- Lạ quá! Tại sao anh hai lại sống bữa bãi quá vậy? Anh nhớ lại, trước ngày anh vào quân trường thụ huấn, anh hai đã căn dặn anh đủ điều, nhứt là không nên uống rượu và rong chơi loạn với gái chiêu đãi hoặc vũ nữ. Không ngờ mới cách nhau chưa quá một năm mà anh hai lại biến chứng hư như vậy!

- Ba tỏ ra ăn năn vô cùng, ông nói, lẽ ra ông đừng cho anh hai thay ba mà làm Giám Đốc Công Ty thì không hề xảy ra tai nạn.

- Anh hai làm việc rất giỏi, hưởng chi ba năm nay tuổi đã lớn rồi, giao lại cho anh hai coi sóc là phải chớ.

- Sau khi anh hai làm Giám Đốc cho ba thì rất nhiều việc đi giao dịch. Má thường khuyên anh hai không nên đi về quá khuya, anh hai trả lời, vì phải giao dịch trên thương trường nên phải cùng bạn bè thù tạc, không thể tránh khỏi điều đó. Nhưng uống rượu say thì thôi, ai đời uống cho quá say lại còn chở gái trên xe mà đi hóng gió, điều đó có liên quan gì đến các nghiệp vụ trên thương trường? Theo ý em, bạn bè có nhiều, lắm khi có lợi mà cũng có hại, hưởng chi tuổi của anh ấy còn quá trẻ, không nên để cho anh lãnh nhiệm vụ Giám Đốc. Nếu không vậy, em tin tưởng rằng, anh hai không bao giờ la cà đến các quán rượu, vũ trường thì đâu xảy ra chuyện tai nạn như ngày nay.

- À! Vì vậy mà ba ăn năn. Nếu biết trước nên để cho anh xuất dương du học thì êm quá.

- Điều đó cũng không nên trách ba, lúc đầu anh hai cũng không nghĩ đến chuyện xuất ngoại du học, anh chỉ thích chức vụ Giám Đốc để thay cho ba mà thôi.

- Có điều mà anh không thể hiểu rõ được. Ba đã đính hôn cho anh hai từ thuở bé, tại sao lại không cưới chị ấy cho anh hai? Nếu anh có chị theo cầm lái thì đâu dám quá bữa bãi trong đêm khuya chở gái đi hóng gió.

- Vấn đề hôn nhơn của anh hai, ba và má đã đề cập không biết mấy lần với anh ấy. Hơn nữa, má cũng muốn sớm cưới vợ cho anh để có cháu nội bằng ẵm.

- Căn cứ theo lời em, chắc chắn nhà gái đã biết rõ sự sinh hoạt không đứng đắn của anh hai mà nhà gái không chịu gả cho gì?

- Không phải vậy đâu. Theo lời ba, nhà gái cũng không khác gì má, họ cũng muốn gả con gấp để có cháu ngoại ẵm bằng.

- Tại sao lại không gả?

Phượng Ngọc Thanh liếc sang anh tỏ vẻ hờn trách, nàng mỉm cười nói:

- Anh nghĩ thử, con người ta một ngày một lớn, dĩ nhiên đính hôn từ hồi còn nhỏ, làm cha mẹ ai lại không lo.

- Phải rồi! Anh đã hiểu.

- Anh hiểu gì?

- Vì anh hai thường nhìn những cô gái làng chơi hoa mỹ, có những bộ váy đẹp bên ngoài, nên anh không khứng cưới cô gái do cha mẹ đã định hôn từ nhỏ chớ gì?

Phượng Ngọc Thanh gật đầu mỉm cười, khen:

- Đúng rồi! Anh rất thông minh, đúng ra câu chuyện là tại anh hai chớ không phải tại nhà gái.

- Vì lẽ đó, làm cha mẹ không nên đính hôn cho con cái từ thuở bé, đó là một điều lầm lẫn rất lớn. Hiện giờ gây cho chị dâu của chúng ta vô cùng đau khổ.

- Em nghe nói, chị ấy hiện đang lo công việc trong gia đình một cách đáng thương hại...

Phượng Trọng Vĩ tỏ vẻ lạ lùng và nghi ngờ hỏi:

- Đáng thương? Có lẽ gia đình chị ấy nghèo lắm sao?

- Không phải nghèo khổ, em thường nghe ba nói, bởi má chị chết sớm, nên sau này chịu sự giáo dục của kẻ mẫu, nên sự sinh hoạt rất khó chịu.

- Ờ, chị ấy không còn mẹ ruột?

- Nghe nói kẻ mẫu của chị ấy rất hung dữ, tuy ba của chị có sự nghiệp lớn, nhưng kẻ mẫu của chị không khứng cho chị vào Đại Học.

Phương Trọng Vĩ tỏ vẻ tức giận kêu lên:

- Lại có chuyện đó nữa? Thật bà kẻ mẫu quá độc!

- Theo ý em, không nên trách bà kẻ mẫu độc ác.

- Theo ý em thì nên chiều theo ý của bà hả?

- Không phải vậy, theo ý em thì nên trách ba của chị nhu nhược. Một người đàn ông làm chủ trong gia đình, lại để quyền cho bà kẻ lèo lái. Nếu ông ấy cứng rắn một chút thì kẻ mẫu của chị làm gì dám lộng quyền đến thế.

Phương Trọng Vĩ trầm ngâm giây lát nói:

- Vấn đề ba má đính hôn cho anh hai hồi thuở bé anh không hề hay biết. Hai năm gần đây nghe má nói lại anh hai đã có vị hôn thê. Lúc đó, anh không lưu ý đến nên không hỏi cặn kẽ đầu đuôi. Rồi kết quả ra sao? Em biết rõ thì nói lại cho anh nghe với?

- Lúc trước em cũng không biết rõ, chỉ nghe nói anh hai đã có vị hôn thê. Từ nửa năm trở lại đây, ba má thường bàn đến chuyện cưới vợ cho anh hai. Nhưng anh hai mãi kéo dài ngày giờ anh cho rằng, anh chưa muốn cưới vợ, khiến cho ba má vô cùng sầu não. Em thấy tình hình như thế, bèn hỏi má cặn kẽ, nên mới biết chuyện hứa hôn này không khác trẻ con đùa giỡn.

- Đây là chuyện trước đây 20 năm, ba với ông Lương Tùng Linh là bạn thiết, lúc đó hai gia đình đều ở tại Đài Trung, hai gia đình ở khít vách nhau, trong khi ba cùng bác Lương đối xử nhau rất đẹp, thì má và bác gái đối xử nhau cũng như tình chị em. Lúc đó anh hai vừa sáu tuổi, chị Lương tuyết Hồng vừa bốn tuổi...

Trọng Vĩ cắt lời em:

- Tuyết Hồng là ai?

- Là vị hôn thê của anh hai chứ ai! Hai trẻ cùng vui đùa nhau hằng ngày, đôi bạn già cũng thân thiết như tình ruột thịt. Lúc đầu thì hai gia trưởng chỉ nói chơi cho vui, đến sau chưa biết lý do nào mà hai gia đình trịnh trọng đính ước hôn nhân với nhau. Anh nghĩ, chuyện sui ba đính hôn hai chục năm trước, bây giờ nói lại nghe không khác nào chuyện trẻ con đùa giỡn?

Phương Trọng Vĩ lắc đầu tỏ vẻ cảm khái nói:

- Câu chuyện đính hôn giữa chàng trai lên sáu, cô dâu lên bốn tuổi, không khác nào chuyện trò đùa. Làm cha mẹ có thể nào biết được sau khi con cái lớn khôn cá tánh không hợp nhau, thì chừng đó phải xử trí thế nào?

- Em cũng nói với má như lời anh, anh biết má đáp lại lời em ra sao không?

- Theo ý mà thì sao?

- Má nói, việc đính ước hôn nhân giữa cô dâu bốn tuổi chàng rể sáu tuổi cũng là thường sự. Hồi xưa đôi bên thân thiết nhau họ còn hứa hôn nhau khi mới thọ thai nữa kìa.

Nghe em nói, Phương Trọng Vĩ phát tức cười:

- Hai đàn đấm hôn khi vừa thọ thai, nếu hai bên đều sanh cùng giống là trai hay gái thì phải làm sao?
- Nếu cả hai sanh cùng giống thì dĩ nhiên tiêu hủy vấn đề hôn nhân, còn một đàn sanh trai một đàn sanh gái thì cùng nhau đấm ước hôn nhân.
- Ý chà! Làm cha mẹ trong một lúc cao hứng lấy việc đấm hôn làm nhịp cầu liên lạc, biết đâu khi hai trẻ khôn lớn tánh tình không phù hợp nhau sẽ gây nhiều chuyện lồi thối trong tương lai. Thật là đáng buồn cười.
- Theo lời má, anh hai và chị Tuyết Hồng đấm hôn nhau chưa đến một năm, má của chị Tuyết Hồng bỗng nhiên mang trọng bệnh, bà chịu không qua một tuần lễ thì qua đời. Dĩ nhiên bác Lương phải tỵ huyền để có người chăm sóc gia đình.
- Nếu thế thì đời của chị Tuyết Hồng sẽ hứng chịu quá nhiều điều khổ sở.

Lúc đó, má mình muốn lãnh chị Tuyết Hồng về nhà nuôi dưỡng, vì sợ e bà sau này sẽ ngược đãi chỉ. Nhưng ba cho rằng không thể được. Chỉ vì bác Lương cũng là người có địa vị trong xã hội, có lý nào ông chịu giao con gái mình cho người khác nuôi dưỡng?

- Theo ý anh, nếu đã lỡ đấm hôn đôi trẻ hồi còn nhỏ, khi lớn lên, nên để họ thường lui tới gặp gỡ nhau. Bây giờ anh hai không một chút tình cảm gì với chị ấy thì cũng đừng vội trách.
- Căn cứ theo thuyết của anh lại càng không thực hiện được. Bởi vì không bao lâu gia đình mình cũng dọn về Đài Bắc, còn gia đình nhà gái thì dọn về Đài Nam, làm sao gần gũi nhau được.

Phương Trọng Vĩ như nhớ ra điều gì bèn hỏi nhanh:

- À, em có biết chị Lương Tuyết Hồng lớn lên đẹp hay không? Tại sao anh hai lại chê chị ấy?
- Em cũng chưa hề gặp chị ấy lần nào, làm sao mà biết đẹp hay không đẹp?
- Tại sao ba không đến nhà gái xin một tấm ảnh để cho anh hai biết vị hôn thê của mình mặt mũi ra sao. Có thể khi anh hai thấy ảnh của chị ấy thì say mê cũng chưa biết chừng.
- Bác Lương cũng có viết thư gửi cho ba, bác ấy mong đàn trai sớm cử hành hôn lễ, do đó, ba muốn đến nhà bác Lương để xin ảnh của con dâu, em cho đàn gái sẽ hiểu lầm. Có điều dễ hơn là, mời chị Tuyết Hồng đến Đài Bắc để cùng anh hai chuyện vãn thì việc ấy dễ dàng và hợp lý hơn.
- Tính vậy thì rất hay, tại sao không thực hiện?
- Bởi anh hai cứ trì hoãn mãi, anh nói để thùng thỉnh sẽ thương lượng.
- Thương lượng nổi gì?
- Đó là lời của anh thối thác khéo? Theo ý em, chắc chắn ảnh không đồng ý chuyện hôn nhân mù quáng này. Có thể ảnh đã có bạn gái cũng chưa biết chừng.
- Theo anh nghĩ, anh hai chưa có bạn gái.
- Làm sao anh biết được?
- Nếu anh hai đã có bạn gái, sao lại chờ gái chiêu đãi đi hứng gió?

Phương Ngọc Thanh gật đầu nói:

- À, cũng có lý. Ý chà! Hiện giờ anh hai đã bị trọng thương, đó là một tin bất hạnh, nếu tin này truyền đến tai chị Tuyết Hồng, chưa biết chị ấy đau khổ và thất vọng đến mức nào!
- Là một cuộc hôn nhân mù quáng, không bao giờ có kết quả tốt. Chắc anh hai không hề lưu ý đến

có thể anh hai muốn giải trừ cuộc hôn nhân đó, để cho bên gái tự do đi tìm đối tượng. Ai lại đành nhẫn tâm để cho con gái người ta càng ngày càng lớn càng tàn tạ tuổi xuân, làm như vậy lương tâm chúng ta sao nổi.

Phương Ngọc Thanh liếc sang anh, nàng đùa cợt:

- Anh thật là đa tình. Theo ý em, nếu anh hai không đồng ý cuộc hôn nhân này, có thể cưới chị ấy cho anh, chịu hôn?

Phương Trọng Vĩ vừa tức cười vừa trợn mắt nhìn em!

- Đồ quý! Nói bậy bạ không hề!

Tuy bị anh mắng, nhưng Ngọc Thanh cười khanh khách và trề môi nói:

- Hừ! Bọn đàn ông các anh mà! Đừng coi rẻ người ta. Nếu chị Tuyết Hồng là một cô gái đẹp như tiên giáng trần, chừng đó các anh đập đầu mà van cầu, sợ e không được nữa chứ!

Phương Trọng Vĩ lặng thinh giây lát, bỗng nhiên lộ vẻ bi thương nói:

- Hiện giờ chỉ khẩn vái trời Phật cho anh hai tai qua nạn khỏi. Việc hôn nhân lạ lùng đó, sẽ giải quyết sao.

- Phải rồi, em cũng hy vọng như ý anh.

- Thanh à, hồi sáng này khi em rời bệnh viện, em thấy sức khỏe của anh hai ra sao?

Phương Ngọc Thanh nhíu mày nói:

- Trước khi em rời bệnh viện, anh hai vẫn còn hôn mê. Bác sĩ cho biết, qua hai mươi bốn giờ sau mới đoán chắc anh hai có thoát khỏi nguy hiểm hay không.

- À còn cô gái chiêu đãi đó có bị thương không?

- Chà! Nói đến cô gái ấy lại càng đáng thương hại. Nàng bị thương còn nặng hơn anh hai, nghe nói chở đến nửa đường đến bệnh viện là nàng tắt hơi.

- Chuyện này chắc sẽ gây rắc rối? Thân nhân của cô ấy chịu để yên cho hay sao?

- Anh nghi không lầm, cha mẹ của cô ấy hay tin chẳng lành bèn đến y viện kêu khóc vang trời. Họ nói, chính tay anh hai đã giết con gái của họ.

- Chà!... Chuyện ấy không nên trách người ta.

- Anh đồng ý với họ hả? Thực ra cô ấy đã gây ra nhiều chuyện xáo trộn, quyến rũ anh hai vào đường mất nết hư thân. Có thể nói, anh hai chết là do con quý đó là đúng hơn!

- Thanh à, thảm kịch đã xảy ra, bây giờ em có giận hờn nguyên rủa người ta cũng không ích gì. Có lẽ gia đình nghèo khổ, chỉ nương nhờ vào cô gái chiêu đãi cũng không chừng. Điều cần thiết là mình nên cho người ta một số tiền để giải quyết câu chuyện cho êm đẹp là tốt hơn.

- Ý anh cũng nghĩ như ba.

- Ba tính sao?

- Ba nói với gia đình cô gái ấy, con gái của ông bà chết, con trai tôi cũng bị thương nặng. Là vận mạng trúng ai nấy chịu, đừng ai trách ai. Tôi thấy gia đình ông nghèo, nên giúp cho năm vạn đồng để làm lễ chôn cất cho con gái...

- Lòng dạ ba rất nhân từ, ngày thường ba cũng hay bố thí. Chuyện xảy ra thế này, ba đâu có hà tiện. Rồi sao? Ba má cô gái ấy có đồng ý không?

- Nếu anh hai mình không bị thương nặng, thì chắc chắn họ không chịu. Nhưng họ nhìn thấy anh hai hôn mê, nên không nói gì.

- Chà! Việc này cũng nên làm gương cho bọn tuổi trẻ chúng ta. Cũng đáng tiếc, anh hai sanh trong gia đình có nhiều giáo dục, thoát chết lần này, chắc anh hai không dám tái phạm nữa.

- Thôi đi! Anh đừng nói cái giọng cụt non. Rượu ngon, gái đẹp, mà anh không mê thích hay sao?

Phượng Trọng Vĩ muốn phân trần với em gái nữa, nhưng xe đã đến cửa bệnh viện, chàng nhìn thấy ba chàng, liền reo lên:

- Ba!

- Trọng Vĩ, con đã về đó?

- Lúc anh em Phượng Trọng Vĩ vào bệnh viện thì ba chàng đứng ở cửa sổ, thần sắc của ông trông rất lo lắng. Khi ba chàng quay nhìn sang nhìn thấy con thứ về, không biết ông, xót xa hay vui mừng. Ông chỉ gọi được mấy tiếng, đôi giòng lệ tuôn trào theo khóe mắt.

Phượng Trọng Vĩ tỏ ra lo lắng hỏi:

- Anh hai bây giờ sao đó ba?

Lão chỉ thờ dài nói:

- Ý chà! Ba... ba... sợ e nó không khỏi.

- Hiện giờ anh đã tỉnh chưa?

Phượng Tử Vân chỉ nhìn con lắc đầu, dường như lão không biết nói sao, chỉ dùng đôi giọt nước mắt mà trả lời.

Tình anh em ruột thịt, Phượng Trọng Vĩ không biết nói gì hơn, chàng cũng ứa nước mắt nhìn người cha đau khổ nói:

- Con phải tìm cho ra thầy thuốc để chữa bệnh cho anh hai, dầu phải hao tổn bao nhiêu cũng không ngại, miễn là thầy thuốc cứu cho được mạng anh thôi.

Lão kéo chàng lại nói:

- Trọng Vĩ! Bác sĩ đã đến đây gần đủ mặt, nào là Chủ Nhiệm, Giáo sư, luôn cả đến Viện trưởng cũng có đến đây xem bệnh, tất cả thầy đều cố gắng. Con đi gọi họ đến là thừa.

Phượng Trọng Vĩ nhú mào tỏ vẻ vô cùng lo lắng:

- Còn má đâu ba?

- Tội nghiệp cho má con, suốt mấy đêm liền bà ấy không ngủ, đến hôm nay cũng không chịu nằm một chút. Ba sợ má con sẽ ngã bệnh chớ chẳng không.

Nghe xong, hai anh em Phượng Trọng Vĩ đi thẳng vào phòng bệnh. Trong phòng có hai chiếc giường một chiếc cho bệnh nhân, một chiếc dành cho người nuôi bệnh nghỉ. Nhưng bà Vân không nằm nghỉ ở giường mình, mà bà ngồi kề cận con trai, giãy lất bà rờ mặt, thỉnh thoảng bà lại rờ lưng và tay chơn con. Gương mặt bà xanh mét, hốc hác, trên khóe mắt dấu lệ không nguôi. Sắc mặt bà vô cùng thương cảm, chỉ vì con trai bà còn đang mê man, khiến cho bà rất lo ngại.

Phượng Trọng Vĩ bước vào nhỏ giọng:

- Má!



Bà Vân nghe con thứ gọi, bà tưởng là con lớn đã tỉnh bà lộ vẻ mừng vui không cần nhìn đến con thứ và con gái?

- Đại Vĩ... Đại Vĩ... con đã tỉnh rồi hả?

Phương Ngọc Thanh thấy thế, bước tới nói:

- Má! Anh ba gọi má chớ không phải anh hai, anh ba từ Cao Hùng vừa về đến.

Bà Vân quay mặt lại nhìn Trọng Vĩ:

- Vừa rồi Trọng Vĩ đã gọi má?

- Dạ, con gọi má!

- Trọng Vĩ, anh hai con bị thương rất nặng.

Phương Trọng Vĩ bước đến trước mặt mẹ, bà Vân cũng đứng dậy. Hai mẹ con không ai bảo ai, cùng ôm nhau khóc vui.

- Má! má ơi... má đừng lo quá vậy, giây lát đây anh con sẽ tỉnh lại. Má... nên bảo trọng lấy thân.

Dường như bà Vân chỉ còn biết lo cho con chớ không kể đến thân mình:

- Má... có sao đâu con. Trọng Vĩ!... Thân thể con vẫn khỏe hả con?

- Con rất mạnh khỏe. Má... đừng lo cho con, má nằm phải nằm nghỉ ngơi giây lát để lấy lại sức. Con về đây, con sẽ thay cho má mà săn sóc anh hai.

Lão Vân cũng bước vào, tiếp lời:

- Trọng Vĩ nó nói rất phải, bà cũng nên nghe lời con mà nằm nghỉ ngơi giây lát hai đêm ngày rồi bà không hề ngủ.

Bà Vân khóc tức tưởi:

- Tôi... tôi làm sao mà ngủ được?

- Dầu bà ngủ không được cũng nên nằm xuống giường giây lát mà dưỡng thần. Bà cứ ngồi mà khóc hoài cũng không ích gì.

Phương Ngọc Thanh bước tới đỡ bà Vân:

- Má à, ở bệnh viện má không thể ngủ được, vậy má hãy theo con về nhà nghỉ ngơi giây lát, đi má!

- Má không về đâu. Má nhứt định chờ cho Đại Vĩ nó tỉnh lại sẽ về.

- Chừng nào anh con tỉnh, con sẽ gọi điện thoại về cho má, em Thanh nó sẽ đưa má lại đây chớ gì.

Bà Vân cương quyết cự tuyệt lời của hai con khuyên bảo. Bà bước đến ghế ngồi phệt xuống, mặc dầu chân bà loạng choạng:

- Má nhứt định ở lại đây!

Anh em Phương Trọng Vĩ đồng thanh kêu lên:

- Má đã quá yếu rồi, đừng nên gượng nữa không nên.

Hai tay bà Vân vẫn ôm màng tang, tỏ ra đầu óc bà đã xây xẩm nhưng bà vẫn chống chế:

- Không tinh thần má còn mạnh lắm, không sao đâu.

Phượng Trọng Vĩ ngồi nhìn người anh cả đang nằm hôn mê với những vết thương quá nặng. Chàng cảm nghĩ. Một người thanh niên đang sống trong gia cảnh tốt đẹp, lại lặn thân vào xã hội đôi trụy mất nết hư thân, nếu anh không bị thể giới rượu chè quyến rũ thì đâu đến nỗi này, thật là một lần trượt chân ngàn năm để hận. Nếu lần này anh của chàng có thoát khỏi tử thần thì cũng trở thành phế nhân, chẳng những hại cho thân mình, mà còn lụy đến hôn thê nữa. Kết hôn nhau từ thuở nhỏ, lớn lên không gặp mặt nhau, thật là cuộc hôn nhân kỳ dị không ý nghĩa. Anh chàng tìm nơi trà lâu tửu điểm, chắc chắn phần lớn cũng bất mãn cuộc hôn nhân mù quáng mà ra. Nếu anh chưa kết hôn hồi nhỏ thì anh sẽ có bạn gái đường hoàng, đâu đến nỗi phải chạy trái đường, tìm các cô chiêu đãi gái làng chơi mà kết bạn. Được như thế, anh hai sẽ không phải gặp tai nạn như hôm nay?

Tư tưởng Phượng Trọng Vĩ hoang mang, lúc đầu chàng trách anh hai đi chơi bởi lêu lổng nên sanh tai nạn, sao lại đồng tình khổ cảnh của anh. Nếu chàng bị cuộc hôn nhân ràng buộc như trường hợp của anh Đại Vĩ, chắc chàng cũng không hơn gì anh.

- Má! Má coi kìa, dường như anh hai đã tỉnh lại rồi.

Phượng Trọng Vĩ đang tư tưởng xuất thần, bỗng nghe Phượng Ngọc Thanh gọi, làm cho chàng như tỉnh giấc, nhìn thấy đôi mắt Phượng Đại Vĩ từ từ mở ra, đôi môi của chàng cũng từ từ rung động.

Bà Vân cúi mặt sát xuống thân hình con, đôi mắt bà lệ tuôn ràng rụa, giọng ngọt ngào:

- Đại Vĩ! Đại Vĩ! Con đã tỉnh, con đã tỉnh há con?

- Má!... Tiếng gọi má của chàng rất nhỏ và yếu ớt.

Bà Vân vừa cười vừa khóc, nhè nhẹ kéo tay con:

- Con! Má đang ở bên cạnh con đây. Má đang...

Lão Vân bèn bước đến nắm lấy tay vợ nói:

- Đại Vĩ nó vừa mới tỉnh, bà không nên quá khích động.

Phượng Đại Vĩ tiếp tục nói trong đứt quãng:

- Ba... ba... con đã ở... không phải với... ba... Con... Ở không phải với... má với... ba.

Lão Vân thấy con vừa tỉnh, nên an ủi:

- Đại Vĩ, hiện giờ con không nên nói chuyện nhiều.

Phượng Trọng Vĩ đầu óc còn sáng suốt hơn cả.

- Ba! Anh hai đã tỉnh, để con đi mời thầy thuốc.

Chàng vừa nói vừa bước ra cửa phòng, không ngờ Phượng Đại Vĩ run giọng kêu:

- Em... Trọng Vĩ...

- Anh ba, anh hai kêu anh nè.

Phượng Trọng Vĩ liền quay trở lại bên giường, giọng êm dịu:

- Anh gọi em có chuyện gì?

Đôi giòng lệ trên khóe mắt của Phượng Đại Vĩ chảy dài, nhưng miệng chàng nở nụ cười thất thần, đáng sợ, nói:

- Anh không ngờ... anh... đang gặp... mặt em.

- Anh hai, anh không nên nói vậy, đương nhiên anh phải mạnh chớ gì. Em sẽ đi mời thầy thuốc chẩn mạch cho anh, sẽ chích thuốc cho anh.

- Trọng Vĩ!... Em đừng lo cho anh... anh sẽ có lời muốn nói với... em.

Trọng Vĩ đứng thừ người bên giường, chàng không biết anh mình sẽ nói những gì đây. Phương Đại Vĩ nhíu đôi mày, hơi thở rất mệt nhọc, giọng trầm trầm.

- Em à, hôm nay... anh gặp thảm họa là vì... anh chơi bời.. lêu lổng... Hiện giờ... anh đã biết ăn năn... thì không còn kịp nữa.

Trọng Vĩ rất khó chịu, chàng ngăn trở anh:

- Anh Hai, anh vừa tỉnh, không nên nói chuyện nhiều.

- Ý chà! Bây giờ... anh... không nói... chuyện được với em... thì không còn... cơ hội nào... nói được.

Nghe anh nói vậy, Phương Trọng Vĩ trong lòng lo sợ vô cùng, tim chàng đập mạnh, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Có lẽ anh Đại Vĩ đã biết mình khó sống, nên nói ra lời bi thương đó? Nghĩ đến đây, đôi đồng lệ nóng trong lòng mi từ từ tràn ra khóe mắt.

Mọi người như nín thở, không khí trong phòng bệnh trở nên nặng nề buồn thảm. Bà Vân và Ngọc Thanh vẫn ú ớ không nói ra lời. Lão Phương Tử Vân nhìn con mà chỉ nói lên lời tha thứ:

- Đại Vĩ, ba muốn con từ này biết chữa lỗi là đủ rồi. Hiện giờ con không nên nói nhiều, tất cả thầy đều tha thứ cho con.

Phương Đại Vĩ thở gấp rút, vẻ mệt nhọc:

- Ba!... ba... con không... thể chịu nổi.

Phương Tử Vân thấy thần sắc con đã thay đổi liền hốt hoảng:

- Ngọc Thanh, con hãy mau đi gọi bác sĩ.

Phương Ngọc Thanh lập tức chạy ra cửa phòng bà Vân cầm tay con mà khóc lớn:

- Đại Vĩ! Đại Vĩ! Con hãy rán mà sống... Con hãy sống... con không thể chết được...

Phương Trọng Vĩ cũng gọi lớn.

- Anh Hai! Anh Hai!

- Em! Trọng... Vĩ!... Em còn... sống, nên thảo thuận với ba... với má... Chàng nói chỉ bao nhiêu lời, hơi thở càng nặng nề, gấp rút. Từ gấp rút, đến yết ớt. Trong lúc đó, đôi mắt chàng cũng từ từ nhắm nghiền lại.

Cả nhà đang kêu khóc. Phương Ngọc Thanh mời bác sĩ vội vàng vào đến. Theo sao lại có cô y tá mang bình dưỡng khí. Bác sĩ định dùng dưỡng để cứu cấp bệnh nhân thì hơi thở của chàng đã nín bật. Đầu cổ lạnh dần, không còn cứu được nữa. Bà Vân khi thấy bác sĩ, một mặt kêu khóc một mặt thúc hối:

- Bác sĩ! Ông hãy cứu dùm con tôi!

Bác sĩ khám bệnh xong rồi thở dài:

- Ý chà!... Tôi không biết làm thế nào, bệnh nhân đã tắt hơi rồi.

Nghe bác sĩ xác nhận con mình đã chết, Phương Tử Vân gọi thất thanh: Á...

- Đại Vĩ! Đại Vĩ! Bà Vân lăn ra giường mà kêu khóc thảm thiết, anh em Trọng Vĩ lo đỡ nâng bảo hộ

cho bà. Nhưng sự cảm xúc quá mạnh khiến cho bà bất tỉnh trên tay con.

Cái chết của Phương Đại Vĩ, khiến cho bà Vân quá xúc cảm mà sanh bệnh, bà nằm liệt trên giường tuy trong người nhiệt độ không cao lắm, nhưng tứ chi bà mềm nhũn như người bệnh nặng lâu ngày. Hơn một tuần lễ, cơ thể bà mới hồi phục. Nhắm lúc nghỉ hè, Phương Ngọc Thanh nghỉ học, Phương Trọng Vĩ cũng rảnh rang, hai anh em bầu bạn bên mẹ mà an ủi.

Bà Vân cũng dần dần bớt thương tâm, theo lời lão khuyên cũng phải. Đại Vĩ tuy bất hạnh đã qua đời, vợ chồng già sớm hôm còn Trọng Vĩ và Ngọc Thanh lo trà nước. Đáng trách là Đại Vĩ sống phóng túng tửu đấm trà đình, ai bảo đêm khuya khoắc lại chở gái chiêu đãi đi hứng gió cho sanh ra tai nạn? Lời tục đã nói: Tự mình làm thì mình chịu lấy. Tại con nó phụ công ơn cha mẹ nuôi dưỡng, phụ lời cha mẹ khuyên răn, chớ nào phải cha mẹ phụ nó?

Bà Vân nghe lời lão khuyên bảo, bà cũng dần dần tỉnh ngộ, bà chỉ còn thương hại cho con gái nhà họ Lương:

- Ông à, chuyện đã đến thế này, ông nên đến nhà sui gái mà giải quyết vấn đề hôn nhơn của Đại Vĩ. Con Tuyết Hồng thật đáng thương hại. Từ nhỏ nó mất tình thương của mẹ, hiện giờ hôn phu của nó lại bất hạnh qua đời. Ý chà! nếu biết trước kết cuộc thê thảm như vậy thì mình đính hôn mà làm gì.

Phương Trọng Vĩ tiếp lời:

- Má à, bây giờ má mới thấy cuộc hôn nhơn mà đính hôn kiểu đó, không khác nào chuyện trẻ con.

Phương Tử Vân thở dài:

- Nếu hai gia đình còn ở gần nhau, thẳng Đại Vĩ với Tuyết Hồng thường gặp nhau thì chúng nó sẽ có cảm tình. Việc hôn nhơn này đâu có ra nông nổi.

- Vấn đề hôn nhân không thành theo ý nguyện do là hai người không hợp, nếu anh hai thuận ý theo cuộc đính hôn này, thì hai năm trước đây anh đã kết hôn với chị Tuyết Hồng rồi, hôm nay đâu có xảy ra tai họa.

Phương Tử Vân cảm thấy bức tức:

- Theo ý con thì làm cha làm mẹ như ba với má con đây đã mù quáng mà hại anh hai mãi à?

Phương Trọng Vĩ cười nói:

- Ba đã hiểu lầm ý con rồi.

Lão Vân như ngậm ngùi vì mình đã bỏ suốt 26 năm trời để xây dựng cho chúng, nay rước toàn những chuyện đau khổ, ông nói:

- Sau khi tốt nghiệp, Đại Vĩ nó đâu có tính chuyện du học, vì vậy ba mới tính lập nghiệp trước cho nó. Nào ngờ nó muốn làm Giám Đốc chứ không cưới vợ. Không phải hôm nay nó chết mình kiểm chuyện trách nó, thật ra Đại Vĩ là con bất hiếu, má con còn thương tiếc nó mà khóc cho đến sanh bệnh thật là vô lý.

Bà Vân cố ý che chở cho con trai, nên nhỏ giọng:

- Bây giờ ông có mắng có giận nó, nó cũng không hay biết. Đúng ra, chỉ đáng trách phận làm cha mẹ quá yêu thương con. Vợ chồng mình không kể đến việc nó phản đối nên ép buộc nó phải cưới Tuyết Hồng, như lời Trọng Vĩ đã nói, đâu xảy ra tai họa như ngày nay.

- Hừ, nói xàm! Bất tất phải nhiều lời nữa. Tóm lại đồ cho vận mạng là đúng hơn. Mạng vận đã định rồi, không ai trốn tránh cho khỏi được. Lão quay sang Trọng Vĩ mà nghiêm giọng:

- Trọng Vĩ! Con có định xuất ngoại du học hay không?

Phương Trọng Vĩ chưa hề nghĩ về chuyện đó, khi cha hỏi bất ngờ, chàng không biết trả lời sao cho

phải.

Bà Vân nghe lão hỏi bèn cướp lời:

- Hiện giờ tôi chỉ còn một thằng con trai, tôi không thể rời nó cho được.

Nghe mẹ nói, Phương Trọng Vĩ tỏ lòng ngay thảo:

- Má à, từ này con sẽ ở cạnh bên má, con không thể xa má đâu.

Phương Tử Vân vẻ nghiêm trang nói:

- Không! Tôi chẳng đồng ý con vì bà mà không thể ra đi. Trọng Vĩ con phải chú ý việc học hành, vì chuyện học hành nó quan hệ cho cả tương lai đời người, con phải thận trọng cân nhắc vấn đề này mới được.

Phương Trọng Vĩ suy nghĩ giây lâu bèn chậm rãi trả lời.

- Ba à, con không nghĩ đến chuyện xuất ngoại du học.

Phương Tử Vân tỏ vẻ không tán thành:

- Lý do nào con không chịu xuất ngoại?

- Bởi lúc trước con nghĩ đến chuyện du học là vì có anh hai ở bên cạnh ba má. Hiện giờ anh hai con đã qua đời. Lúc lâm chung anh con có trăng trối, con nên ăn ở thảo thuận với ba má. Do đó, con phải ở lại Đài Bắc mà làm việc!

- Theo ý con, phải tuân theo lời của anh trăng trối mà đảm trách việc gia đình?

- Nếu lời của con cha mẹ đủ tin tưởng thì con sẽ hết lòng cố gắng lo làm việc.

Vì Đại Vĩ lo lường các nghiệp vụ thương mại mà phải sa chân vào trà đình tửu điểm cho đến vong mạng, khiến cho Phương Tử Vân cảm thấy buồn rầu, lão hỏi gặng:

- Con cũng theo các bạn bè trong giới thương mại mà sa vào các quán rượu nữa chứ gì?

- Ba hãy yên lòng, con nhứt định không bao giờ la cà đến các quán rượu.

Phương Tử Vân dậm chân hỏi:

- Con nhứt định không bắt trước theo anh hai con mà vui chơi trụy lạc chứ?

Phương Trọng Vĩ khẽ gật đầu quả quyết:

- Con tin rằng, dẫu xe trước của anh hai con đã đổ, con dại gì mà theo vết cũ?

- Được! Con đã cam kết như vậy thì ngày mai hãy lập tức đến công ty mà làm việc! Hơn tuần lễ nay có rất nhiều công việc ứ đọng. Cần có người giải quyết.

Bà Vân tỏ vẻ lo lắng:

- Trọng Vĩ! Con làm việc nên đi đúng giờ về đúng khắc. Bằng không, má ở nhà lo sợ lắm nghe con.

- Má à, con biết điều đó, nếu như con có lỡ yến tiệc cần thiết con cũng phải tham gia. Lúc đó con sẽ gọi điện thoại cho má biết. Không bao giờ con đi lưu luyến cả ngày đêm không về nhà đâu má lo.

Bà Vân tỏ vẻ hài lòng gật đầu. Lão Vân nghĩ ngợi giây lát nói:

- Sáng mai tôi đi Cao Hùng. Mình phải đến nói rõ cho anh Lương Tùng Linh biết chuyện không may của gia đình. Xin nhà gái từ này tự do định đôi lứa cho con gái. Khỏi lo ngăn trở tuổi thanh xuân của

con Tuyết Hồng.

Bà Vân tán thành ý kiến của lão.

- Má à, má khỏi phải bảo con gọi điện thoại cho anh ba, anh đã về rồi má ơi.

- Ở nhà có việc gì vậy Thanh?

Phượng Trọng Vĩ vừa về đến nhà, nghe Ngọc Thanh nói với má chàng thế đó, chàng không hiểu bèn hỏi em. Phượng Ngọc Thanh cười nũng nịu liếc nhìn chàng vừa cười vừa nói:

- Đâu anh xem đồng hồ coi! Đã mấy giờ rồi?

Phượng Trọng Vĩ nhìn nét mặt mẹ nói:

- Chưa tới sáu giờ, còn sớm chán! Bộ má lo cho con hả?

Bà Vân nhìn con trai, hỏi lại:

- Con nhớ coi ngày hôm qua con về lúc năm giờ rưỡi phải không?

Phượng Trọng Vĩ vừa thay quần áo treo lên móc, vừa gượng cười trả lời:

- Vì hai ngày qua, công ty ít công việc nên con về sớm bữa nay công ty nhiều việc quá, con phải giải quyết cho xong rồi mới về chớ sao má.

Phượng Ngọc Thanh le lưỡi nhìn anh nói:

- Hề má thấy đồng hồ năm giờ rưỡi mười phút là má nhắc anh rồi. Hiện giờ má không sợ gì hơn việc anh la cà vào các quán rượu nhậu nhẹt ly bì!

Phượng Trọng Vĩ lộ vẻ khó chịu:

- Má hơi đâu mà lo cho con, có hôm công việc nhiều, con về hơi trễ, con đã cam kết, không bao giờ chơi bởi cẩu thả đâu.

Bà Vân lộ vẻ lo sợ vì thần kinh bà suy nhược.

- Má hy vọng con canh giờ mà về sớm một chút, tránh cho má khỏi hồi hộp giựt mình.

Phượng Trọng Vĩ rùn vai, không biết trả lời thế nào với mẹ. Phượng Ngọc Thanh khó nín cười nói:

- Thiệt tệ hại! Anh hai ảnh đã gây liên lụy đến mọi hành động của chúng mình, lắm khi như bị xiềng xích. Đến hôm nay em muốn đi xem một scene xi-nê má cũng nói không yên lòng.

Cô nữ hầu tên A Bội đem chiếc khăn lông đến và một chén chè hạt sen đặt bên mình Phượng Trọng Vĩ. Trước khi dùng chè, chàng lễ độ hỏi:

- Má với em đã dùng chè chưa vậy?

A Bội cướp lời, cầm chiếc khăn lông đi vào phòng vừa nói:

- Bà với cô tư đã dùng rồi.

Phượng Trọng Vĩ ăn chè chậm rãi nói:

- Thanh đừng nói chuyện tệ hại như vậy nữa, mà nên tội nghiệp cho tình thương bao la như trời biển của mẹ hiền. Nếu chúng ta thấy về sớm được thì cũng nên, bởi tinh thần của má bị xao động rất mạnh vì chuyện của anh hai, nên thần kinh má đã suy nhược rất nhiều.

- Trong thời gian nghỉ hè, em không ra khỏi nhà cũng chẳng hề gì. Không đi thì ở nhà đọc sách, xem truyền hình, nghe đĩa hát, bầu bạn với má, như thế cũng không đến nỗi buồn chán... Nhưng đến kỳ nhập học, em không thể ngày chí tối ở bên cạnh má. Lúc đó má ở nhà một mình, mãi lo sợ cho chúng mình mà sanh bệnh thì sao? Nè, con nói cho má nghe, anh hai ảnh bị tai họa là bởi nguyên nhân của ảnh. Chớ má coi, mỗi ngày thiếu chi người ta vào quán rượu, rồi người ta chết hết hay

sao?

Trọng Vĩ cũng thừa lúc mà khuyển cáo mẹ:

- Má à, em Thanh nó nói rất phải. Má không nên vì tai họa của anh hai mà nghiêm cấm tất cả sự hoạt động của anh em con. Chúng con không uống rượu, không về khuya, nhứt định không bao giờ thành tật. Má hiện giờ không khác nào chim sợ náy, nên trong lòng luôn luôn âu lo sợ hãi, con tin rằng, trong một thời gian thì hình ảnh ghê sợ ấy nó sẽ phai nhạt dần trong lòng má.

Phượng Ngọc Thanh nhìn mẹ với vẻ vui đùa hỏi:

- Con hỏi má, ba đi Cao Hùng đã ba ngày rồi, chưa thấy ba về sao con không nghe má nhắc đến vậy?

Bà Vân nhú mào nhỏ giọng:

- Dĩ nhiên má đang lo Nhưng ba con tuổi đã quá sáu mươi rồi bình nhứt ông ấy làm việc vô cùng cần thận, không lẽ ổng lại theo dấu chân cũ của con trai.

Phượng Ngọc Thanh trề môi tỏ vẻ đùa cợt hơn:

- Nói vậy, má tín nhiệm ba hơn tín nhiệm anh hai.

Phượng Trọng Vĩ thấy em đùa cợt quá, chàng sợ mẹ sẽ có ấn tượng xấu lo lắng không an. Chàng nhìn em hờn trách:

- Thanh đừng nói bông đùa thái quá, tại sao em nói với má như vậy? Ba là một ông cha giàu đức độ cao trọng, có bao giờ lại đi mê tửu sắc hay sao?

Phượng Ngọc Thanh nói như chưa hết ý, bèn tiếp:

- Theo anh, những người có đức độ trưởng giả không mê tửu sắc hay sao, chưa hẳn đã đúng như vậy.

Phượng Trọng Vĩ không thể trả lời được, chàng nghĩ ra trên xã hội này hạng giả hay say mê tửu sắc không thiếu gì. Chàng mỉm cười, cúi đầu xuống ăn chè, không trả lời em.

Vợ chồng ăn ở với nhau đã mấy mươi năm, bà Vân hiểu chồng hơn ai hết, bà chậm rãi thay ông mà giải thích.

- Những người có danh, có địa vị sang cả, chưa chắc ai ai cũng có đức độ cao trọng, cũng có những người mang cái lốt hư danh mà thôi. Nhưng ba của các con, đừng nói bây giờ đã trên sáu mươi tuổi, mà thuở ông còn trẻ, sự sinh hoạt của ông cũng rất nghiêm chỉnh, chuyện thù tạc xảy ra hằng ngày, nhưng ông không bao giờ mê tửu sắc.

Phượng Ngọc Thanh chớp lia đôi mắt, nằng tở ra không mấy tin, nên lẩm bẩm.

- Cũng lạ, nếu xét theo lệ thông thường, anh của con không đắm mê tửu sắc mới phải chứ.

Bà Vân liền hỏi lại:

- Theo ý con, anh hai con chẳng giống ba phải không?

Phượng Ngọc Thanh mím môi gật đầu đáp:

- Ba của con có đức tính tốt, tại sao lại sanh anh hai con bê bối quá vậy?

- Ý chà! Lắm khi một mẹ sanh chín đứa con, lại có đến mười tám lòng. Một người có đức tính tốt hay xấu, không phải hoàn toàn do huyết thống cha mẹ mà ra, điều trọng yếu là do nơi hoàn cảnh sinh hoạt trong thời kỳ của người đó. Anh của con sa ngã vào lòng trụy lạc, nói thẳng ra, phần lớn cũng vì sự giáo dục của cha mẹ.



Phương Ngọc Thanh không cho điều đó là đúng, bèn khuyên nhủ:

- Má không nên tự trách mình. Theo ý con, bởi anh hai giao du bạn bè không mấy cẩn thận, nên sa ngã vào lòng trụy lạc hư thân. Nếu trách ba má giáo dục thất bại, tại sao anh ba và con không theo dấu của anh hai?

Bà Vân ho một tiếng nhỏ giọng:

- Con thì mới vào Đại học. Anh ba con mới vừa ra trường quân huấn. Trong tương lai má không hề biết được. Anh hai còn trước ngày nó chưa lặn thân vào trường đời, sự sinh hoạt của nó cũng rất ngay thật, đúng là một thanh niên tốt.

- Con xin cam kết với má, con tuy mới bước vào trường đời, nhưng con không hề tập uống rượu, không say sưa đẹp của gái làng chơi mà gây cho má lo lắng. Con nhứt định không để cho má phải thất vọng.

- Phải rồi, má cũng tin tưởng, má không thể mất con. Nếu không được vậy thì má cũng không thể sống được.

Phương Ngọc Thanh cũng bước đến bên mẹ nũng nịu:

- Má à, con cũng xin hứa với má, con không làm điều gì cho má phải thất vọng.

Bà Vân cười cười, tay vuốt đầu con gái:

- Con đã hai mươi rồi, nhỏ nhít gì đâu, bình thường thì chúng con cứng đầu không chịu nổi.

Phương Ngọc Thanh tỏ vẻ đàng hoàng nằng nề le lưỡi kiêu cạo nói:

- Con ở trường không hề mang tiếng cứng đầu, Giáo sư nào cũng khen con là một cô học trò rất ngoan ngoãn.

- Con xem lại con coi mình có cứng đầu nhõng nhẽo không?

Phương Trọng Vĩ bèn cười lớn lên. Chàng nhìn thấy em gái mình làm những động tác đáng yêu, bỗng chàng nhớ ra người con gái bán hàng ở Cao Hùng mà chàng chưa hề biết tên họ. Nàng tuy không hoạt bát bằng em chàng, nhưng phong độ nàng rất trang nhã, thanh cao. Chàng dự định về báo cho cha mẹ biết về sự thụ huấn nơi quân trường, sau đó chàng sẽ trở lại Cao Hùng tìm cơ hội làm bạn với người đẹp. Nào ngờ vừa về đến Đài Bắc, lại gặp chuyện rủi ro của anh hai chàng. Lo tang, khó mà lo bầu bạn với mẹ trong cơn lo rầu bệnh hoạn, phút chốc, đã hơn mười ngày rồi. Hiện giờ lại phải đóng vai trò Giám Đốc công ty, không thể nào rảnh rang mà đến Cao Hùng để tìm người đẹp lý tưởng. Chàng đang suy nghĩ mông lung, bỗng nghe mẹ thở dài, giọng trầm buồn:

- Ý chà! Nếu má đem được con Tuyết Hồng về đây trước mấy năm thì anh hai tụi bây đâu có sanh chứng lộn xộn với bọn gái làng chơi.

Phương Ngọc Thanh ngồi ngay ngắn lại hỏi:

- Má à, chị Tuyết Hồng lớn lên đẹp không? Má mà không biết được thì anh hai làm sao ảnh chịu?

- Lúc Tuyết Hồng còn nhỏ, đến đâu người ta cũng mến chuộng. Có lý nào lớn lên lại xấu hay sao? Nếu hồi bé má xem nó không được, lẽ nào má chọn nó làm dâu?

- Nếu đúng như lời má thì anh hai vô phước. Hiện giờ chắc chị ấy cũng bị ảnh hưởng đôi phần và kích động tinh thần vì cảnh ngộ của anh hai!

- Chà! Con nhỏ đó sao mà mạng vận nó khó đáo để.

Phương Ngọc Thanh như cầu phước:

- Chắc gia đình chị ấy phải chọn người xứng đáng cho chị ấy kết đôi.

Bà Vân cũng gật đầu như cầu khẩn:

- Nếu được như vậy thì má cũng an ủi phần nào. Nếu không được vậy, thì mình cũng cảm thấy có trách nhiệm với mớ tuổi thanh xuân của nó.

- Má à, theo ý con Tuyết Hồng là cô gái đầy đủ hương sắc, mình mà giải trừ cuộc hôn nhân này thì cũng đáng tiếc thật.

- Anh hai con đã chết rồi, nếu không giải trừ cuộc hôn ước này, phải bảo con người ta thủ tiết trọn đời hay sao?

- Không phải ý con nói vậy?

Phương Ngọc Thanh liếc mắt nhìn Trọng Vĩ nàng chu mỏ phì cười:

- Chị ấy có thể là chị ba con chứ gì!

Phương Trọng Vĩ không đợi mẹ trả lời, đôi má chàng đỏ bừng mắt lớn:

- Đồ quý! Đừng nói bậy bạ, đừng cho tao ăn đậu hũ nữa!

- Ha... ha... ý chà! Anh đừng mắng nhiếc tôi làm gì, nếu anh có say mê chị ấy thì cũng không còn kịp.

Bà Vân có vẻ động lòng, nhìn con gái hỏi:

- Cái gì mà không kịp?

- Má đã quên, ba đi cho nhà gái hay rồi hay sao? Anh à, em nói chơi với anh vậy mà! Nếu không có chuyện đó làm sao em dám cặp đôi với anh.

Phương Trọng Vĩ đứng dậy sắp bước đi.

- Đây là một việc hệ trọng trong gia đình, tại sao em muốn cà rỡn để làm trò vui?

- Chắc anh đã giận em rồi phải hôn?

Chàng vừa nói vừa bước đi vào cửa:

- Ai mà giận cô làm gì? Mình mẩy dơ hầy đây phải đi tắm rồi nghỉ ngơi còn hay hơn.

Phương Trọng Vĩ tắm rửa xong, đến giường nằm nghỉ, chàng cảm thấy khoan khoái lạ thường, cả ngày mệt mỏi, tựa hồ như đã biến mất.

Mùa hè, ngày dài như cả năm, tuy đã hơn bảy giờ tối, nhưng trời vẫn còn sáng tỏ. Chàng nằm giây lát, bèn mặc áo ngủ đến đứng cạnh cửa sổ mà hóng mát. Bên ngoài là một sân nhỏ, trồng mấy hàng Mai Quế, cánh hoa màu vàng sậm, trông rất đẹp mắt và thanh khiết. Thêm vào đó, những hàng hoa Dàn Dàn màu trắng xóa, khi ánh nắng chiều bao phủ, màu sắc hai loại hoa chói chang nhau. Không ai có thể diễn tả màu sắc của chúng cho cùng.

Phương Trọng Vĩ đứng nhìn màu sắc mấy cành hoa đẹp, trông chàng đứng tựa như hình gỗ. Bỗng nhiên mấy cánh hoa mà chàng đang trố mắt nhìn, không còn là những đóa hoa nữa, mà nó biết thành gương mặt một cô gái rất đẹp. Đôi mắt người đẹp trừng trừng hướng nhìn vào chàng, đôi vành môi nàng như run động mím cười. Chàng ngỡ người như nhớ lại cô gái đã gặp gỡ tại Cao Hùng chàng khó cầm lòng được như tự nói thầm với mình:

- Thưa cô! Xin phép cô cho tôi biết quý danh?

Chàng vừa nói câu ấy ra, bỗng nhiên tự cười cho mình quá mơ mộng. Chàng thầm nghĩ: Cũng may

trong phòng này chẳng có người thứ hai, nếu có người nghe được sẽ cho mình mắc bệnh điên. Cũng lạ, cô gái ấy cũng không đẹp gì, nàng cũng không có sức hấp dẫn, thu hút cho lắm, nhưng nàng trông rất trang nhã, khiến cho người nhìn vào thấy dễ cảm. Sao nàng có sức thu hút mình lạ thường... Cái đẹp của nàng giống như tiên trên trời sa xuống. Hôm nay ban ngày bận làm việc cho đến chiều thì hình bóng của nàng cứ lảng vảng trong đầu óc. Không biết nàng có gì đặc biệt mà khiến cho mình phải mơ tưởng đến thế? Chẳng qua nàng là người bán hàng, mình là người mua hàng mà thôi, có lẽ nàng đã quên ta, cũng như quên cả trăm ngàn người khách hàng khác. Còn riêng mình sao lại ôm ấp ảo ảnh, hình bóng nàng mà tư tưởng, mà nhớ nhung.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy tim đau nhói. Những cơn gió chiều hè thổi qua, chàng thấy mát mẻ vô cùng. Nhưng trong lòng chàng cảm thấy lạnh lùng quả tim cô đơn.

Bỗng nghe Ngọc Thanh gọi lớn:

- Anh Ba ơi! Anh ba!

Chàng quay mình lại hỏi:

- Chuyện gì vậy Thanh?

Sắc mặt của Phương Ngọc Thanh tựa như có điều gì khẩn cấp lắm:

- Ba về rồi anh ơi!

Trọng Vĩ vừa bức bối vừa tức cười:

- Ba về mà em làm như có điều gì sợ hãi vậy. Trông vào sắc mặt em như sắp xảy ra chuyện kinh hồn.

- Nè! Em sẽ cho anh biết một tin vô cùng quan trọng, cam đoan với anh đúng là chuyện rất khẩn trương.

- Đầu chuyện gì mà em cho là khẩn trương?

Nàng giả vờ xoay mình bước đi:

- Em hồng nói đầu, nói ra không khéo anh sẽ cho là chuyện nhỏ nhoi lại làm ồn lên!

Chàng bước đến cản cô em lại:

- Ê! Ê!... Em Cường! Anh nhận lỗi, em đừng giận anh!

Phương Ngọc Thanh dừng chân lại, nhìn anh mà nhoẻn miệng cười:

- Anh! Em đến là đem sự mừng vui và chúc cho anh được sự may mắn.

- Ý chà! Đồ quý! Muốn kiếm chuyện lộn xộn gì nữa đây?

Phương Ngọc Thanh cười khành khách nói:

- Em cho anh hay tin mừng! Ba đã giới thiệu một cô bạn gái cho anh.

Phương Trọng Vĩ buông tay Thanh ra, quay mình trở lại cửa sổ, nói:

- Cũng nói bậy nữa! Em Thanh, anh không muốn nghe em nói nữa, em hãy đi đi!

Lần trước thì Vĩ muốn nghe Thanh lại bỏ đi, lần này người anh đuổi, em vẫn không chịu ra, nàng bước đến sau lưng anh mà vỗ vai. Thái độ của nàng rất thành thật:

- Anh à, em không nói đùa với anh nữa đâu. Ba vừa nói khi ba đến Cao Hùng cùng bác Lương bàn định, cuối cùng cả hai quyết định đem chị Tuyết Hồng gả cho anh.

Phượng Trọng Vĩ nghe tin này, sắc mặt chàng biến đổi, chàng chụp lấy tay Ngọc Thanh hỏi nhanh.

- Cái gì? Em nói sao?

Ngọc Thanh kêu 'ái da' và nói tiếp:

- Coi kìa! Bóp tay người ta đau gần chết vậy đó!

Phượng Trọng Vĩ nới tay ra và nói:

- Xin lỗi, anh không cố ý làm cho em đau đớn.

Phượng Ngọc Thanh trề môi, trợn mắt nói:

- Bây giờ anh đã kinh hồn thật rồi chưa?

Phượng Trọng Vĩ nhú đôi mày, hai tay chàng quào đầu lia lịa nói:

- Anh không tin lời nói đó là thật!

- Em đã nói chơi với anh cho vui vậy thôi. Không ngờ ba đi Cao Hùng về, ba lại tính với nhà gái thật, em biết anh phản đối, nên đến cho anh hay. Là sự thật chứ không phải nói chơi như trước đâu nhé!

- Chuyện này... chuyện này... Phượng Trọng Vĩ ú ớ nói chẳng ra lời. Chàng không ngờ chuyện hôn nhân như trò chơi của trẻ nít, bây giờ lại phủ lên đầu mình.

Phượng Ngọc Thanh cũng đồng ý với anh, bèn thêm lời.

- Anh à, anh đừng nóng nảy lắm! Em đề nghị, anh nên đến gặp ba dùng lời êm dịu mà phản đối.

Phượng Trọng Vĩ tỏ vẻ rất đau khổ, chàng ôm đầu ngồi phệt xuống ghế sofa thở dài:

- Ý chà! Chuyện đâu... lại xảy đến dễ buồn cười thế này!

- Em đã giảng giải cho ba nghe, nhưng đã bị ba mắng là đừng nên xen chuyện người khác, ba tin rằng anh rất vừa lòng.

- Ha... ha... ha... ha... tôi vừa lòng? Ha... ha Phượng Trọng Vĩ cười ngất như người thất thường.

Phượng Ngọc Thanh cảm thấy sợ hãi nói:

- Anh! Anh đừng làm vậy, em sợ lắm, đừng làm vậy.

Sau một tràng cười thất thường, Phượng Trọng Vĩ lại gào thét lớn lên:

- Anh sẽ phản đối! Anh không thích như vậy! Anh không thể làm con vật hy sinh cho những cuộc hôn nhân mù quáng này.

Phượng Ngọc Thanh đứng một bên anh, nàng nhú đôi mày liễu để tỏ ra mình cũng thấy sự khó chịu của anh. Không nghe em nói gì thêm, Phượng Trọng Vĩ cũng lặng thinh. Cảnh trời tối bao trùm khắp gian phòng đã vắng lặng càng vắng lặng hơn.

- Bên ngoài nghe tiếng chân A Bội đi vội vàng đến cửa phòng gọi lớn, phá tan bầu không khí yên lặng:

- Cậu ba! Cậu ba!

Phượng Trọng Vĩ như không cần nghe đến tiếng kêu của cô gái làm công. Phượng Ngọc Thanh biết trước ba má sẽ cho người gọi anh ba nàng, nhưng nàng thay lời anh mà hỏi:

- Chuyện gì đó A Bội?

A Bội cũng đã mười tám tuổi rồi, nghe tiếng Ngọc Thanh hỏi, bèn cười hì hì trả lời:

- Cũng có cô tư ở đây nữa? Sao trong phòng tối thui mà cô với cậu không mở đèn lên vậy?

Vừa nói, A Bội vừa bước đến mở đèn lên. Phương Trọng Vĩ trong lòng đang buồn thảm dường như đang tìm người để gây gổ cho hả dạ. Nhân đó, chàng trợn mắt nhìn A Bội nói:

- A Bội, sao cô lằng xằng nhiều chuyện gì đó? Tôi không ăn chiều đâu!

- Tôi không phải đi kêu cậu ăn cơm chiều.

Từ trước A Bội chưa một lần bị Trọng Vĩ trách mắng lớn tiếng như vậy, nàng có cảm giác lạ lùng và khó chịu. Nàng hướng sang Ngọc Thanh mà hỏi nhỏ:

- Cô tư! Bộ cô cậu vừa cãi nhau hả?

Phương Ngọc Thanh tức cười và phủ nhận:

- Em đừng hỏi lằng! Có phải ông sai em đến gọi cậu ba hay không?

A Bội không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nàng cũng khó nín cười được, hỏi:

- Phải rồi... Bộ cô đã cho cậu hay chuyện đó rồi hả?

Đang cơn bực bội về chuyện hôn nhân, khi nghe cô làm công nhắc đến, Phương Trọng Vĩ phát cáu lên:

- A Bội! Khuyên cô đừng nhiều chuyện!

A Bội sợ hãi ngừng hẳn lời, cô ta nhìn Ngọc Thanh vừa le lưỡi vừa hỏi nhỏ:

- Bộ cậu ba không muốn cưới vợ hả cô?

Phương Ngọc Thanh muốn tránh cho A Bội bị anh nàng mắng nhiếc, nàng xua tay:

- A Bội! Em hãy xuống nói với ông, một chút cậu sẽ xuống đến.

A Bội tưởng hay tin này cậu Trọng Vĩ được vui mừng, nhưng không ngờ nàng bị mắng nhiếc, nàng vội vã rút lui, cũng không quên quay mặt lại lộ vẻ bất mãn.

Chờ A Bội đi khỏi cửa, Thanh bèn nhìn anh nhỏ giọng khuyến cáo:

- Anh à, ba sai A Bội gọi anh, anh phải đến với ba!

Phương Trọng Vĩ lộ vẻ đáng thương hại, hướng sang em như để van cầu:

- Anh không muốn gây xung đột trước mặt ba, nhờ em đến gặp ba thay anh mà gián tiếp chống đối việc hôn nhân này dùm anh được không?

Phương Ngọc Thanh lộ vẻ khó xử nói:

- Vừa rồi em bị ba mắng cho một xáp, bảo em không nên can dự vào việc của anh. Theo em nghĩ việc hôn nhân của anh, chính anh đứng ra kháng cự là đúng hơn.

Chàng buồn rầu ra mặt:

- Vạ nhứt ba dùng đến cách chuyên chế của quyền làm cha, chừng đó em mới nghĩ cho anh phải làm sao đây?

Phương Ngọc Thanh cắn chặt môi, lộ vẻ suy nghĩ:

- Nếu anh phản đối có lý, em nghĩ, không khi nào ba lại đi cưỡng bách anh.
- Ý chà! Anh hai hư hỏng cũng do cuộc hôn nhân này, bây giờ nó lại trùm phủ đầu tôi nữa.

Ngọc Thanh hướng đôi mắt đen láy sang Trọng Vĩ nàng hỏi không mấy rõ ràng:

- Em cũng khó hiểu vì nguyên do nào anh lại phản đối cuộc hôn nhân này:

Gương mặt chàng thoáng hiện lên vẻ buồn cười:

- Ái chà! Em cứng ơi! Tại sao em cứng nói chuyện nghe không mấy gì thông minh vậy?
- Đúng rồi, đâu anh đem những lý do định phản đối giảng giải trước mặt ba em nghe thử coi nào. Để em xem lý do anh phản đối có được vững hay không?

Phương Trọng Vĩ cười lạnh lùng nói:

- Hừ! Tuyết Hồng là hôn thê của anh hai, tức là chị dâu tương lai của chúng ta. Một người chị dâu có thể đem gả cho em chồng được sao? Thiên hạ sẽ cười chê chịu sao thấu!

Phương Ngọc Thanh như suy nghĩ giây lát nói:

- Cái lý do đó... lý do đó...

Trọng Vĩ cắt lời nàng, hỏi:

- Em xét thấy lý do đó không vững hay sao?
- Tuy có lý, nhưng...

Tánh chàng nóng như lửa, dậm chân hỏi:

- Nhưng vì sao? Em hãy nói mau cho anh nghe?

Phương Ngọc Thanh tìm hiểu ý kiến của ba nàng, giây lát sau, nàng chậm rãi nói:

- Anh à, bây giờ em đứng về phương diện ba mà trả lời anh, vì Tuyết Hồng chưa kết hôn với anh hai, đúng ra, nàng chưa một ngày làm dâu ba má. Hiện giờ nàng chỉ là một cô gái xinh đẹp, là một người đứng kẻ lạ hăn hời. Như thế, anh sẽ phản đối với ba như thế nào?

- Chuyện đó... điều đó... bị em hỏi khó, hai tay chàng quào đầu quào cổ, dường như muốn khóc đi được.

- Do đó, theo ý em thì...

Trọng Vĩ tỏ ra bất mãn cực độ, trợn mắt hỏi:

- Theo ý em thì anh nên cưới Tuyết Hồng làm vợ?

Phương Ngọc Thanh không phải thật thà như A Bội, nàng lập tức phải đối ngay:

- Á chà! Anh đã bức tức em rồi hả?

Phương Trọng Vĩ bèn nhỏ giọng giải thích:

- Em Thanh, anh không phải tức giận, em nên biết, tâm hồn anh đang sầu khổ cực độ, nên đối xử không đẹp, xin em tha thứ cho anh.

- Bởi em đồng ý với anh, nên muốn tìm cách giúp anh.

- Cảm ơn em! Cảm ơn em! Bây giờ em có cách nào giúp anh đây?

Phương Ngọc Thanh trề môi, nguýt chàng:

- Ai bảo anh nói toàn là lời cộc lốc với em, chỉ vì em đang nghĩ ra một lý do vững chắc cho anh. Bị anh nạt tới, làm cho người ta quên mất rồi!

Chàng dờ khóc dờ cười, chỉ còn buông tiếng thở dài náo nức! Chớ không nói thêm một lời nào nữa.

Phương Ngọc Thanh cười ngất lên nói:

- À! Em nhớ rồi, nhớ rồi...

- Em nghĩ ra lý do gì, hãy nói mau cho anh nghe đi. Nếu qua khỏi việc này, anh nhất định cảm ơn em ngàn ngày!

Phương Ngọc Thanh như mất vẻ cao hứng:

- Ai biểu anh cứ tạ Ơn em? Lời nói của anh, nghe mùi không phải là anh của em vậy đó?

- Phải rồi! Xin lỗi, xin lỗi, anh đối không phải với em.

Phương Ngọc Thanh cảm nhận như đã vừa lòng, nàng nhe răng cười, đồng thời nheo luôn đôi mắt, nhỏ giọng:

- Em đã thay anh mà suy nghĩ ra biện pháp rất hay, để làm lập luận mà kháng cự việc hôn nhân này. Anh nên giảng giải với ba... Nói đến đây, nàng cố ý dừng lại.

- Nói sao đây, em cưng? Em đừng cố ý nói lấp lửng nửa chừng rồi ngừng lại, anh khổ lắm mà!

- Nàng cười vang, trông anh như kẻ sắp chết, đang trông chờ thuốc tiên. Nàng anh hãy giảng giải với ba, vì anh đã có bạn gái rồi, anh và nàng tình cảm rất đậm đà. Lý do này chắc anh nói rất hay.

Phương Trọng Vĩ đang lo trở thành vui mừng chàng nhè nhẹ gật đầu nói:

- Ý! Con nhỏ này suy nghĩ rất hay, lý do này anh có thể cự tuyệt sự hôn nhân mù quáng đó.

Chàng mừng rỡ nhảy dựng lên, sau đó hướng sang Ngọc Thanh mà cúi cung lên như làm đại lễ, để tỏ lòng biết ơn. Phương Ngọc Thanh cười lớn và tránh sang hướng khác.

- Anh đừng làm đại lễ mà mang tội, em còn hỏi anh thêm một câu nữa chớ chưa xong đâu.

- Em còn chuyện gì? Hỏi mau mau đi?

- Đúng ra anh đã có bạn gái rồi phải không?

- Ừa!

- Nàng tên gì? Học lực cỡ nào? Còn học hay đang làm việc?

- Việc đã đến nông nỗi này mà anh còn cố giữ bí mật?

Phương Trọng Vĩ bị em cật vấn đến ấm ớ nói không ra lời. Chàng nhúu đôi mày, lộ vẻ ngần ngại khó trả lời:

- Ái chà! Trời ơi!...

- Anh kêu trời có ích gì? Nếu anh thấy khó chịu thì em không hỏi làm gì.

Phương Trọng Vĩ nhỏ giọng:

- Em Thanh! Anh thú thật với em, tuy anh đã yêu một cô gái, nhưng là...

- Nhưng là sao chứ?

- Cô tư... Hai người nói đến đây ngoài cửa có bóng người thấp thoáng, đó là bóng của A Bội đến gọi nàng. Sở dĩ A Bội không dám bước vào phòng là sợ bị Trọng Vĩ khiển trách.

Có mặt A Bội, Ngọc Thanh tạm thời gác qua chuyện điều tra bạn gái của anh nàng. Nàng bước đến cửa hỏi:

- Chuyện gì đó A Bội?

- Ông không được vui.

Ngọc Thanh không kịp suy nghĩ, vội hỏi:

- Vì sao vậy?

- Vì ông chờ cậu rất lâu nên đâm ra nóng nảy! Tôi đến đây lại sợ cậu giận bắt tử nên không dám vào, điều tốt hơn hết là cô nên thay tôi mà hối thúc cậu xuống với ông.

- Không cần hối thúc, tôi đi!

Lời của A Bội thì Trọng Vĩ đã nghe rất rõ. Chàng xét ra khó mà tránh khỏi sự thật, bởi chưa tìm ra một biện pháp nào hay, nhưng thế nào cũng phải đối diện cãi vã với ba chàng. Do đó, không đợi Ngọc Thanh thay thế, chàng mạnh dạn như một kiếm sĩ một người một ngựa đi thẳng ra cửa.

Khi đến trước mặt ba chàng chưa nói đến chuyện hôn nhơn, giả vờ không hiểu chuyện chi, chàng hỏi:

- Thưa ba về hồi nào vậy ba?

Phương Tử Vân miệng ngậm xì gà, gật đầu tỏ vẻ vui mừng:

- Nè! Trọng Vĩ! Trong ba ngày qua, ba vắng nhà không ngoài việc ba lo cho con, về việc thay cho Đại Vĩ.

Bà Vân thấy con trai đến bà thở dài:

- Ý chà, nếu như Đại Vĩ nó còn sống, ba má sẽ có được hai đứa con trai giỏi dẫn, làm rất được nhiều việc.

- Bà sao, việc đã qua thì để cho nó qua đi, còn nhắc lại làm gì càng thêm đau lòng.

Phương Trọng Vĩ thấy cha mẹ khen tặng, chàng bèn mở lời dò dẫm:

- Ba từ Cao Hùng mới về, sao ba biết con lo việc giỏi, có thể thay cho anh hai được?

Phương Tử Vân mỉm cười, lộ vẻ hài lòng, nói:

- Ba vừa về đến là đến ngay công ty, gặp Hoàng phó Giám Đốc, ba hỏi thăm tình hình của công ty. Ông ấy nói: Tuy con mới vào đời, nhưng giải quyết công việc một cách rất lão luyện.

Phương Trọng Vĩ chỉ mỉm cười, không nói điều gì khác. Lão Vân muốn đề cập đến vấn đề hôn nhân cho Trọng Vĩ nghe, nhưng bà Vân đã nóng nảy hơn ông:

- Trọng Vĩ, ba con có đến nhà họ Lương đã nhìn thấy Tuyết Hồng rồi...

Phương Trọng Vĩ tỏ ra không vui, vội vã trả lời:



- Chuyện đó có liên can gì đến con?

Phương Tử Vân lật đặt tiếp lời:

- Con nhỏ Tuyết Hồng nó lớn lên, trông nó không ai có thể chê được. Chẳng những nó đẹp, tánh tình lại rất dịu hiền, có thể nói nó được mười phần vẹn mười.

Bà Vân cười ha hả phụ họa:

- Má đã biết trước, con nhỏ đó hồi nhỏ nó còn đẹp, hoạt bát đáng yêu. Bây giờ nó đã lớn làm sao mà xấu cho được?

Trông đầu óc của Phương Trọng Vĩ hiện giờ chỉ lảng vảng hình bóng cô gái bán hàng mà chàng đã gặp. Cha mẹ đầu có khen ngợi cô dâu hệt đẹp đến đâu chàng cũng không lưu ý... Vì vậy chàng cố ý tỏ ra miễn cưỡng:

- Rất tiếc anh hai vô phúc, nên hiện giờ hôn nhân đã giải trừ, chớ biết thế nào hơn.

- Không, sau khi ba trông thấy Tuyết Hồng, ba lập tức thay đổi ý định.

Chàng nghe lời ba nói, trong lòng bắt đầu cảm thấy khổ sở. Nhưng trước khi sự tình chưa được sáng tỏ, chàng cũng chưa tỏ thái độ nào. Đôi má chàng đỏ bừng, đứng ngây người mà chịu.

Bà Vân thay chồng bổ túc vấn đề:

- Theo ý ba con, khi thấy Tuyết Hồng vẹn toàn quá, vốn nó là con dâu đã hứa hôn của gia đình. Nếu giải trừ hôn ước thì rất tiếc.

Trần Trọng Vĩ đã thấy rớt mồ hôi, lòng chàng như lửa cháy, các tế bào trong cơ thể như nổi phồng lên... Nhưng ngoài mặt chàng vẫn giả vờ như không biết, nói:

- Chuyện đó không thể có biện pháp nào khác, anh hai đã qua đời, đầu ba má có tiếc cũng phải bỏ!

Phương Tử Vân nghiêm giọng:

- Đương nhiên phải có biện pháp chớ. Ba cùng bác Lương con tính toán giải quyết, dự định gả Tuyết Hồng cho con làm vợ. Chẳng những Tuyết Hồng vẫn là con dâu của gia đình ta, Lương Tông Linh cũng mừng vui vì vẫn còn giữ mối thông gia với gia đình mình.

Nghe đến đây, Phương Trọng Vĩ mới nói lập bập được mấy lời:

- Chuyện này có thể được... sao ba?

Phương Tử Vân sa sầm nét mặt, tỏ vẻ không vui?

- Làm sao lại không được?

- Chỉ vì... chỉ vì... Phương Trọng Vĩ bình nhứt luôn sợ sệt khi đứng trước mặt ông cha nghiêm khắc, nên chàng chỉ ầm ớ quá lâu mà thốt lên được có hai tiếng 'chỉ vì' rồi không biết giải thích thế nào cho ổn.

Ngồi bên cạnh anh, Phương Ngọc Thanh lo sợ thay cho anh mà trái tim nàng nhảy thình thịch trong lồng ngực. Mắt nàng liếc sang Trọng Vĩ như n như nhắc nhở tại sao không nói mình có bạn gái rồi?

Thực ra Phương Trọng Vĩ vẫn nhớ mà nói thẳng lời. Chàng cũng muốn nói rõ là mình đã có ý trung nhân, nhưng người ý trung nhân mà chàng muốn nói ra, đến tên họ, chỗ ở chàng cũng chẳng biết. Nếu ba má chàng hỏi lại thì trả lời không được, thành ra chàng tạo ra câu chuyện để dối gạt cha mẹ. Chàng vẫn biết ý muốn của em mình, ngại vì khó nói nên lời được:

Đôi mắt Phương Tử Vân lộ vẻ nghi kỵ, liếc sang con hỏi gặng:

- Chỉ vì sao? Con mãi ấm ớ hoài vậy?

Bà Vân êm dịu khuyên con.

- Con à, đây là cuộc hôn nhân rất đẹp, tại sao ý con không muốn? Con hãy nói lý do cho ba má nghe.

Vấn đề này, Phương Trọng Vĩ biết sẽ quan hệ suốt cuộc đời mình, dường như chuyện sanh tử nó lảng vảng trong đầu óc chàng, ngật vì đứng trước người cha nghiêm khắc chàng rất lo sợ. Nhưng trước tình cảnh này không thể cầm nín hơn nữa, chàng cố gắng mạnh dạn đáp:

- - Thừa ba má, việc hôn nhân này đã lầm lẫn buổi đầu, sao bây giờ ba lại muốn cho nó lầm lẫn một lần nữa?

Phương Tử Vân luôn bập bập điếu thuốc xì gà, lão tỏ ra tức giận hỏi:

- Mày nói thế là ý nghĩa gì?

- Anh hai con vì bất mãn cuộc hôn nhân mù quáng này mà đầu ra chơi bởi lêu lộng, cho đến hủy hoại thân mình. Hiện giờ ba lại đem sự đau khổ ấy mà trút lên đầu con nữa hay sao ba?

Câu nói của chàng tỏ vẻ gắt gao buộc tội ông, khiến cho lão Vân càng tức giận hơn, vỗ bàn đứng dậy la lớn:

- Mày nói sao? Hào ý của tao, mày lại cho rằng hại mày đau khổ? Có thể như thế! Có thể như thế được sao?

Từ trước ông Phương Tử Vân chưa hề nổi cơn giận dữ với con cái, hôm nay tánh tình của lão đã mất bình tĩnh, la hét như sấm đối với một đứa con đã khôn lớn, tự nhiên lão cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tuy Phương Trọng Vĩ cực lực phản đối việc hôn nhân tệ hại đó, nhưng chàng vẫn thấy là hảo ý của mẹ cha vì hảo ý đó, mà lão hết sức tức giận trách mắng con, nhứt là câu nói của Phương Trọng Vĩ, dường như hảo ý đó nó làm hại cho thằng con lớn của lão phải chết.

- Cái chết của anh hai, trên nét mặt của ba không thấy hiện lên một chút thương tâm nào, nhưng trong lòng của ba thống khổ vô cùng. Theo ý ba, tuy cái chết của anh hai là do anh ấy chơi bời lêu lổng mà gây ra, nhưng ba thường tự trách mình quá cứng con, không cưỡng bách kết hôn cùng Tuyết Hồng. Nếu anh hai đã kết hôn, đâu dám đi lêu lổng suốt đêm. Sở dĩ ba giận dữ, chỉ vì anh hai không nghe theo lời của ba để phải chết thảm, chỉ vì việc hôn nhân của anh hai ba không chủ động được.

Phương Trọng Vĩ hiểu rõ ba trách mắng là vì quá thương mình mà ra. Lúc đầu chàng phản đối kịch liệt, sau đó chàng lại bình tâm như thường không còn bực lộ về kháng cự nào.

Trong sự im lặng, bà Vân nhỏ giọng trách chồng:

- Ông sao, chuyện gì mà giận dữ vậy? Tuy con nó phản đối việc hôn nhân này, nhưng thỉnh thoảng mình khuyên bảo nó, lần lần nó sẽ đồng ý chứ gì. Bởi Tuyết Hồng nào phải là một đứa con gái tầm thường.

- Ý chà!... Lão thở dài một tiếng, trên sắc mặt lão từ giận dữ biến sang cảm thương, tâm trí lão đã cảm thấy lạnh rồi. Sau khi bà Vân khuyên chồng xong, rồi hướng sang con mà giải thích:

- Trọng Vĩ! Có lẽ con cũng hiểu rõ, làm cha mẹ bao giờ có ý hãm hại con.

Trọng Vĩ vẫn làm thinh, chàng tỏ vẻ vô cùng đau khổ. Bỗng nhiên Phương Tử Vân hướng sang chàng, giọng run run:

- Trọng Vĩ! Vừa rồi ba vì quá tức giận mà đối xử không phải với con, con cũng nên lượng thứ nỗi khổ tâm của ba...

- Thưa ba, lẽ thì làm con không nên nói những lời đó với ba, chỉ vì tại con đã nghịch ý với ba, khiến cho ba phát giận.

Bà Vân cảm thấy nhẹ nhõm, bà nở nụ cười héo hắt:

- Cha con cũng nhìn nhận mình sai lầm, đó mới đúng là người chân chính.

Phương Ngọc Thanh muốn cho không khí hòa hoãn, nàng cũng cười hì hì theo mẹ. Nhưng hai cha con họ không thể cười được, sắc mặt họ vẫn còn lộ vẻ nghiêm trọng. Giây lâu Phương Tử Vân thở ra nói:

- Không phải tôi muốn cưỡng bách hôn nhân của con cái, tôi chỉ cảm thấy mình phải giải quyết sự bất bình thường cho con Tuyết Hồng và gia đình mình mà thôi.

Bà Vân chùi nước mắt hỏi:

- Ông nói thế nghĩa là sao?

- Một đứa con gái lòng tốt như hoa huệ, sắc đẹp như hoa lan, mà cả Đại Vĩ đến Trọng Vĩ thấy đều xem như cỏ rác, thế nào tôi không khỏi bất bình và tức giận.

Phương Trọng Vĩ ngược mặt lên chậm rãi:

- Xin ba đừng hiểu lầm, con tuyệt đối không hề dám khinh khi nàng.

- Không khinh thị nó, tại sao lại phản đối?

- Chỉ vì nàng là vị hôn thê của anh, tức là chị dâu của con rồi. Hiện giờ đem chị dâu mà gả cho em chồng, nếu người ngoài họ biết thì họ chê cười chị sao nổi?

- Tuyết Hồng với Đại Vĩ chưa kết hôn nhau, sao gọi là chị dâu của con cho được? Cũng như con lo người ngoài họ biết, làm thế nào họ biết được bên trong của gia đình mình, vì ba và bác Lương con đính hôn nhau từ hai mươi năm trước. Lúc bấy giờ vấn đề hôn nhân không có gì phô trương, ba nhớ, ba chỉ đưa một ít sính lễ, cùng nhau dùng một bữa tiệc thân mật gia đình, không một người bà con thân thích nào của đôi bên tham gia. Nếu ba nói sự hôn nhân này là đính hôn cho con thì cũng không ai biết.

Phượng Ngọc Thanh liếc sang anh, ngụ ý nàng nói lời của ba đúng ý theo sở liệu của nàng. Nàng cũng rất hận anh, tại sao lại chẳng đổ thừa mình đã có bạn gái rồi? Bởi anh nàng không chịu nói, nên nàng thay anh mà ngỏ lời:

- Ba à, không chừng anh ba con đã có bạn gái rồi.

Phượng Tử Vân dường như thức tỉnh hỏi:

- Sao? Nó đã có bạn gái rồi à?

- Ờ... Phượng Trọng Vĩ chỉ đáp nhỏ một tiếng chàng chẳng dám tỏ thái độ rõ ràng. Bởi chàng không hiểu người bạn gái của mình tên gì?

Bà Vân cười cười tỏ vẻ hờn mắt con:

- Con cái vậy đó à! Ai đời con có bạn gái sao lại không cho má biết? Có phải là bạn học của con không?

Phượng Trọng Vĩ không dám nói dối, chàng lắc đầu trả lời:

- Không, không phải là bạn học của con...

Phượng Tử Vân muốn biết rõ ràng gấp:

- Con với bạn con gặp nhau trong trường hợp nào? Hay nàng là một viên chức?

Phượng Trọng Vĩ âm thầm kêu khổ, chàng thấy đây là một vấn đề làm căng thẳng thần kinh, đôi má chàng ửng hồng, không biết nói thế nào cho phải, chàng chỉ 'ờ' một tiếng.

- Cô ấy làm việc tại đâu?

- Làm việc trông một hiệu buôn lớn.

- Một nhân viên bán hàng trong một hiệu buôn lớn, như định trình độ văn hóa cũng khá cao, cô ấy học qua lớp cao trung chưa vậy?

Trọng Vĩ ngẫm kêu trời, chàng nghĩ không biết phải trả lời thế nào đây? Chàng xuất mồ hôi hột.

Phượng Tử Vân như không vừa ý bèn hỏi tiếp

- Con là một sinh viên vừa tốt nghiệp, tương lai có thể xuất ngoại du học. Đối tượng hôn nhân không nên lựa người cách xa lắm. Tuyết Hồng tuy nó chưa vào Đại Học, nhưng nó đã tốt nghiệp Cao Trung, tối thiểu trình độ học vấn cũng cỡ đó.

Việc đã đến như thế, Trọng Vĩ chỉ còn tùy tiện mà trả lời cho qua chuyện:

- Thừa ba nàng cũng đã tốt nghiệp Cao Trung.

- Cô gái đó được bao nhiêu niên kỷ?

Trong lòng Phượng Trọng Vĩ cảm thấy khó yên, nhưng cũng phải cố gắng trấn tĩnh. Suy nghĩ sơ qua,

rồi trả lời thí mạng:

- Tuổi nàng đâu khoảng 21, 22 gì đó!

Phượng Tử Vân rất hoài nghi hỏi:

- Cho đến tuổi tác, con cũng không biết rõ nữa sao?

- Tuổi thật là 21, tuổi giả là 22.

Phượng Trọng Vĩ chỉ còn có cách trả lời bừa bãi cho qua, chớ thể như cỡi cạp, không còn biện pháp nào hơn. Chàng biết em mình cố tình giúp đỡ, nhưng sự giúp đỡ của nó càng đi xa chừng nào càng thêm khó chịu chừng nấy. Lão Vân thấy sự thể rất quan trọng nên càng hỏi kỹ hơn:

- Gia đình của cô ấy ra thế nào?

- Ờ!... Đến câu hỏi này chàng không biết phải trả lời dối trá như thế nào cho tiện.

Lão Vân trợn mắt tỏ vẻ bức tức hỏi:

- Thế nào? Có lẽ nàng xuất thân trong gia đình ty tiện phải không?

Phượng Trọng Vĩ cố gắng bạo dạn:

- Không tuy gia đình nàng nghèo, không khá giả bằng mình, nhưng chẳng đến nỗi nào.

- Ba của cô đó có làm nghề gì?

Chàng cố gắng trả lời một cách cộc lốc:

- Đương nhiên làm nghề thương mại.

Phượng Tử Vân nổi nóng:

- Buôn bán, nhưng ba muốn biết ông ta buôn bán hàng gì? Bán nước trái cây, bán thuốc hút, cũng được gọi là thương mại.

Phượng Trọng Vĩ cứng họng, cúi đầu xuống như không nghe đến lời nói của ba chàng.

Bà Vân thấy tình thế căng thẳng, bà sợ trận chiến xung đột bùng nổ trở lại, bèn chen vào giữa.:

- Ông lại nổi nóng nữa rồi. Theo ý tôi, miễn là đứa con gái ấy đẹp cả dung mạo lẫn nết na là được rồi, dầu cho gia cảnh có nghèo khổ cách nào cũng không kể. Cưới dâu là lựa đứa dễ thương làm con dâu mình, dầu nó có giàu trăm vạn mình cũng không dựa vào của họ được.

Phượng Trọng Vĩ được mẹ giải vây, bèn ca ngợi.

- Lời của má rất chí lý.

Bà Vân như nghĩ ra một vấn đề gì, cười cười hỏi:

- À, cô ấy gọi là gì vậy con?

Phượng Trọng Vĩ bị mẹ hỏi bất ngờ, tim chàng như ngừng đập, không khác nào một con nai đang kinh sợ trước đàn hổ dữ. Cũng may chàng đã dự liệu trước thế nào cũng bị nhiều câu hỏi ghệt thở, muốn cự tuyệt việc hôn nhân như những trò chơi của trẻ nít, nhứt định phải tạo một cái tên giả cũng không khó khăn gì. Đợi khi trở lại Cao Hùng sẽ tìm hỏi tên thật của nàng, tìm phương cách mà thay đổi lại, chàng bèn trấn tĩnh trả lời:

- Nàng họ Trương, tên Thục Phân.

Bà Vân vì thương con nên tin đó là thật không nỡ nhìn con phải tuân lời cha mẹ mà kém vui.

- Trọng Vĩ, sáng mai con có thể dắt cô gái họ Trương đến chơi nhà mình, để má xem nhân phẩm của cô ấy ra sao? Nếu đầy đủ theo nguyện vọng củ gia đình mình, chuyện cưới nàng không phải là khó. Bởi vì con với nàng có cảm tình nhau, còn Tuyết Hồng với con chưa hề gặp gỡ... Nếu chúng con có cảm tình nhau, cha mẹ nỡ nào ép buộc con hay sao?

Thấy lòng dạ hiền từ của mẹ, Phương Trọng Vĩ vô cùng cảm động. Nhưng càng cảm động bấy nhiêu lại càng sợ bấy nhiêu. Ngày mai phải dắt Trương tiểu thư đến ra mắt mẹ? Trông vào nét mặt mẹ, chàng thấy bà lộ vẻ vui mừng vì đã giải quyết được vấn đề, nhưng đối với chàng thật vô cùng khó xử.

Trong lúc chàng không thể đáp lời mẹ được, bỗng nghe ba chàng miệng lắp bắp:

- Chuyện xảy ra thế này, tôi phải giải quyết sao đây?

Bà Vân khó hiểu bèn hỏi chồng:

- Ông thì sao?

Lão tỏ vẻ vô cùng khó xử nói:

- Tôi đã trình bày rõ với Lương Tùng Linh. Chuyển xe sớm mai thì cha con họ đến Đài Bắc. Đến chừng đó, bà bảo tôi phải trả lời thế nào nhà gái đây?

- Cha con họ trực tiếp đến nhà mình sao ông?

- Theo ý Lương Tùng Linh thì cha con ảnh đến tạm ở tại lữ quán. Sau đó mới điện thoại cho hay. Chúng ta cùng ước định thời gian cho hai con gặp gỡ nhau. Lão Lương rất cởi mở, vì chúng ta đính hôn cho hai trẻ từ thuở bé, thực là một chuyện lầm lẫn. Ngày nay chúng ta không nên ép buộc Tuyết Hồng và Trọng Vĩ kết hôn, nhưng phải cho hai trẻ biết mặt nhau, công việc có tiến hành tốt hay như thế nào, hai gia đình sau này sẽ quyết định. Nếu đôi đàn ưng thuận thì cưới gả, bằng không thì chẳng nên ép uống con.

Bà Vân gật đầu tán thành:

- Ý của ông tính như vậy là hay chứ! Trọng Vĩ! Con có nghe chưa? Người ta nào phải ép buộc gả con gái cho con. Cũng bởi cha con rất vừa ý dung mạo, nết na của con Tuyết Hồng, nhà gái mới chiều theo, dắt con gái đến đây cho con xem mặt. Người xem người, đâu có lỗ vốn. Bọn con trai của con xem mặt con gái, tối thiểu cũng có dịp con so sánh sau cùng như Trương tiểu thư mà phẩm hạnh, dung mạo hơn? Hay là Tuyết Hồng hơn? Chừng ấy con có quyền chọn một trong hai cô gái đó, như vậy không tiện sao?

Phương Trọng Vĩ hết có lý do phản đối, vì mẹ chàng đâu có ép buộc phải cưới Tuyết Hồng. Theo lời ba thì nhà gái cũng muốn cho trai gái tiếp xúc để biết nhau thôi. Đôi đàn mến hay không mến nhau đó là vấn đề giải quyết sau. Chưa quyết định kết hôn nhau, mình gặp gỡ nhau có quan hệ gì? Tính tới lui bận rộn nên tinh thần chàng cảm thấy khẩn trương.

Phương Ngọc Thanh thấy thế cười hì hì nói:

- Anh à, đâu phải tự nhiên đôi bên lại bắt buộc anh phải làm đám cưới, theo em cảm thấy chuyện này rất có ích chứ không có hại gì. Con gái người ta đem đến cho mình coi, đại gì lại từ chối.

Lão Vân bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, lão cố ý đề cao Tuyết Hồng:

- Con đừng thấy việc này mà cho rằng không đẹp, đợi sáng mai con xem Tuyết Hồng, chừng ấy nếu có xảy ra thì đó là cả một việc vấn đề tính toán sau này.

Phương Trọng Vĩ vẫn xem thường:

- Nếu cô ấy không đồng ý thì rất tốt chứ có sao mà ba lo.

Bà Vân tỏ vẻ cao hứng:

- Nói xàm hoài hè! Dầu sao cũng có quyết định. Má cũng muốn gặp lại Tuyết Hồng xem có khác hơn trước hay không. Con có ưng nó hay không ưng cũng được, má nhứt định phen này lưu nó lại Đài Bắc chơi ít hôm. Nếu nó không duyên làm dâu nhà này, nhứt định má cũng nhận nó làm con nuôi. Nói thật, con gái đã khôn lớn để coi, cũng phải tìm cho nó một tấm chồng cho xứng đáng.

Phượng Ngọc Thanh vừa ganh tị vừa tức cười:

- Nếu má bảo bọc thì nhứt định chị Tuyết Hồng sẽ có duyên phước lớn!

- Nếu má với nó không có duyên phần thì má không bao giờ chọn nó làm con dâu từ thuở nhỏ. Tội nghiệp! Mẹ nó không sớm qua đời thì hai gia đình vẫn tới lui nhau chớ đâu như từ trước đến ngày nay.

Phượng Ngọc Thanh như nhớ ra chuyện gì:

- Má à, bác Lương tục quyền bà sau này có thích hợp với bác không vậy má?

- Người đàn bà đó vừa hẹp lượng vừa khe khắt, lúc đầu má vì Tuyết Hồng mà chịu đựng để được gần bà ta. Ngày càng lâu càng không đẹp lòng, nên lần lần xa nhau để tránh tiếng thị phi. Sau cùng, hai đảng rời Đài Trung, từ đó không tới lui nữa.

Phượng Tử Vân tỏ vẻ lo lắng:

- Nếu Trọng Vĩ không hợp ý, bà muốn nhận nó làm con nuôi, đều đó tôi rất đồng ý. Chẳng qua Tuyết Hồng đã hai mươi bốn tuổi, vào Đại Học có hơi trễ chút thôi.

Vào Đại Học trễ thì cho nó vào làm việc trong công ty của mình. Con gái cần cho nó tiếp xúc nhiều với đời, tiếp xúc nhiều chàng trai, chừng ý nó chọn được tấm chồng, lập gia đình cho nó, dầu sang dầu hèn, nó cũng được thông thả hơn là ở với người mẹ sau quá khe khắt.

Nghe cha mẹ bàn đến đây, Phượng Trọng Vĩ cảm thấy không mấy hứng thú. Chàng đứng dậy đi về phòng mình.

Thường ngày sau bữa cơm chiều, Phượng Trọng Vĩ với Phượng Ngọc Thanh ngồi tại nhà khách xem truyền hình hơn một tiếng đồng hồ. Chiều nay, lòng chàng rất lộn xộn, cảm thấy buồn rầu vô cùng, chàng định nằm liền tại phòng mà ngủ. Bảy giờ mười phút, trời hè oi ả nóng bức, chàng khó mà ngủ sớm được.

Trần trở trên giường giầy lát, chàng bèn nhảy xuống giường. Sau đó lấy ra một điều thuốc thơm mà hút để giải buồn, nhưng tìm mãi không ra thuốc chàng bước đến cửa sổ, mong được một vài trận gió chiều thổi mạnh để giải trừ những cơn nóng tức trong lòng.

Trăng rất đẹp, ánh sáng trải khắp lên cỏ cây, màu sắc hoa Mai Quế chói chang rất đẹp. Bỗng nhiên gương mặt của cô bán hàng lại hiện rõ trong mắt chàng. Một hình dáng dịu dàng, khí chất thoát tục, chàng chắc chắn rằng, Tuyết Hồng dầu có đẹp đến đâu cũng không thể so sánh kịp, dầu cho ba má không tiếc lời ca ngợi dung mạo và đức độ của Tuyết Hồng. Nghĩ đến đó bỗng nhiên chàng thở dài.

Phượng Ngọc Thanh nhè nhẹ đến sau lưng chàng cười khanh khách và đùa cợt:

- Anh đứng dưới trăng mà thở dài, cũng như Tiết Lễ than thân dưới nguyệt vậy.

Trọng Vĩ xoay mình lại trợn mắt nhìn em.

- Người ta đang rầu gần chết, em vui sướng lắm nên đến mà trêu chọc?

- Coi kìa, hiện giờ ba với má đâu ép anh phải cưới Tuyết Hồng, anh còn buồn rầu nỗi gì?

- Tuy nói nghe dễ dàng, nhưng anh không muốn làm như vậy.

- Má đã nói, người xem người, không ai lỗ lã gì. Anh đi coi mắt cô ta có mất mát gì đâu?
- Nếu anh không đồng ý thì má đem nàng về làm con nuôi. Sau này nàng ở nhà chúng ta, ngày ngày thấy mặt nhau, vẫn đến ấy có nhiều điều bất tiện lắm!
- Anh lo nghĩ nhiều chuyện thật ngốc!

Chàng bức tức hỏi gặng lại:

- Anh ngốc chuyện gì?
- Dĩ nhiên anh không đồng ý người ta, ai lại đến mà ở nhà của anh? Bộ anh nghĩ, Tuyết Hồng là cô gái tầm thường, không có chút khí tiết, đổi lại tôi, thà là chết, không bao giờ tôi chịu.
- Ý chà! Muôn việc cũng tại anh Hai mà ra.
- Anh Hai không còn trên thế gian này, anh trách ảnh làm gì?
- Theo ý anh, hoàn cảnh Tuyết Hồng cũng đáng thương.

Phượng Ngọc Thanh trề môi châm biếm:

- Thôi đi! Giả bộ từ bi như mèo khóc chuột mà làm gì?
- Anh yêu nàng hay không là một chuyện, người ngoài nhìn vào mà xét, Tuyết Hồng đã mất mẹ lúc còn bé, lớn lên lại mất vị hôn phu, hoàn cảnh thế đó, ai nghe đến mà chẳng động lòng?
- Hiện giờ nàng rất cần tình yêu để an ủi, không cần sự đồng tình thương mến suông. Anh giả nhân giả nghĩa mà thương tưởng người ta, thà là không nói đến còn hay hơn.

Trọng Vĩ lộ vẻ thẹn thuồng, đôi má ửng hồng:

- Nè! Em có đồng ý với anh không?
- Em có đồng tình hay không, đứng về phái yếu của em là chuyện khác. Lúc đầu ba đi Cao Hùng thương lượng cùng bác Lương, hai ông tự ý tính toán, không cần đến sự đồng tình của con, hoặc cưỡng bách Tuyết Hồng đem gả cho anh. Trước tình hình đó, anh trở thành một kẻ yếu, bị khuất phục trước quyền uy. Đương nhiên em đồng tình với anh, nghĩ ra nhiều cách để anh cự tuyệt cuộc hôn nhân như trò chơi trẻ nít đó. Nhưng bây giờ thì...

Phượng Trọng Vĩ gượng cười, cướp lời em:

- Bây giờ thì em không đồng ý với anh mà đồng ý với Tuyết Hồng phải không?
- Hiện giờ em biết ba với má không có ý ép buộc anh, bác Lương cũng không có ý cưỡng bách gả con gái cho anh. Hai đảng chỉ có nhã ý dự bị giới thiệu cho hai người gặp nhau, sau đó sẽ quyết định theo ý hai người. Làm cha mẹ mà sắp xếp cho con như vậy là hết lòng yêu thương con, theo em nhận xét những điều đó không có gì lắm lỗi.

Trọng Vĩ không biết đáp sao, đứng ngơ người ra như một hình gỗ. Thừa thế, Phượng Ngọc Thanh nhíu mày nhìn mặt anh hỏi:

- Sao? Anh có nhận xét lời tôi phải hay trái?
- Phải thì có nhưng...

Phượng Ngọc Thanh mau mắn tiếp lời:

- Phải thì phải chứ không nhưng, không bắt quá gì hết. Tình cảnh thuận lợi như vậy, anh còn rầu buồn là ý gì chứ?



Phượng Trọng Vĩ trầm nghĩ:

Phải rồi, có gì mà ta phải buồn rầu? Trái lại thích nàng hay không thích là do ý của mình chứ ai ép buộc.

Ngọc Thanh thấy chàng lặng thinh, bèn an ủi:

- Có lẽ dung mạo và phẩm hạnh của Tuyết Hồng không được đẹp bằng cô bạn họ Trương của anh. Theo em, anh cũng nên cảm ơn ba đã giới thiệu, đừng oán trách ba mới phải.

Nói xong, nàng cười đùa chế nhạo. Phượng Trọng Vĩ nghe em đề cập đến với cô họ Trương, chàng châu mày lo âu:

- Nếu anh không đồng ý Tuyết Hồng thì sao?

- Hừ! Điều đó lại càng đơn giản...

- Theo em, anh phải tính thế nào?

Phượng Ngọc Thanh vừa cười vừa tỏ ra giận dữ:

- Ái chà! Anh ba tui bình thường thông minh quá cỡ, mà sao hôm nay anh lại tỏ ra hồ đồ đáng thương hại quá vậy cà?

Trọng Vĩ đưa tay sờ sờ sống mũi, trong lòng chàng rất khổ sở, nhưng không thể nói rõ cho em biết, chỉ đứng ngẩn ngơ xuất thần mà chịu trận.

Cùng lúc đó, Phượng Ngọc Thanh tiếp tục nói:

- Nếu nhân cách của Tuyết Hồng không bằng cô bạn gái họ Trương của anh. Lúc đó anh giữ y như cũ, chọn Trương tiểu thư của anh làm đối tượng, dễ dàng quá có gì mà khó tính?

Phượng Trọng Vĩ chẳng nói lời nào, chàng chỉ thở dài mà thôi. Phượng Ngọc Thanh không hiểu ý anh ra sao, nàng trợn mắt nhìn anh:

- Kỳ lạ chưa! Anh còn than thở nỗi gì? Anh à, em vì anh mà giúp ý kiến, chứ đối với Tuyết Hồng và Trương tiểu thư của anh, em không biết người nào cả. Em không có ấn tượng tốt xấu giữa hai nàng, đối với họ, em là kẻ vô tư.

Phượng Trọng Vĩ chậm rãi:

- Em Thanh! Em còn chưa biết nỗi khổ của anh!

- Anh còn khổ nỗi gì? Nên nói rõ cho em biết đi, em sẽ tìm phương pháp giúp anh giải quyết.

- Ngày mai này nếu anh không thích Tuyết Hồng, má sẽ bảo anh dắt Trương tiểu thư đến nhà mình...

- Vấn đề đó có quan hệ gì? Anh chỉ theo ý má, đến bồi bạn với cô Trương đến nhà chơi cho má xem chứ gì?

Phượng Trọng Vĩ gượng cười, lắc đầu nhỏ giọng:

- Nhưng còn có điểm rất khó lòng...

Phượng Ngọc Thanh không thể hiểu trong đầu óc kỳ lạ của anh, nàng hỏi:

- Còn điểm gì? Sao không nói cho em biết lẹ đi?

Phượng Trọng Vĩ bước ra cửa phòng nhìn không thấy ai, bèn đóng cửa lại, chàng bước đến gần bên

em.

Phương Ngọc Thanh nhú mày kêu lên:

- Ái chà! Cái anh quỷ quái này làm gì lạ lùng vậy?
- Anh sẽ cho em biết một chuyện bí mật.
- Bí mật? Anh cho em biết còn bí mật gì nữa.
- Việc này nếu anh nói cho em nghe, em nên giữ bí mật dùm anh.
- Được rồi, được rồi! Em đồng ý, đồng ý.

Chàng cũng không yên lòng, còn dặn thêm:

- Cũng đừng nói cho má nghe nữa đa.
- Bộ anh muốn con nhỏ này tuyên thệ anh mới tin hả? Không nói cho con nhỏ này biết thì khỏi cần lo chứ gì. Nói xong, nàng bước ra cửa.

Trọng Vĩ trong lúc không có người giúp mình chàng rất cần có cô em gái làm cố vấn, do đó anh ta đưa tay cản lại:

- Thanh! Đừng giận anh, đương nhiên anh muốn nói rõ cho em nghe. Em là cố vấn của anh mà. Ở lại đi, anh sẽ cho em biết.

Phương Ngọc Thanh cau mày tỏ vẻ đặc ý:

- Khỏi phải nói dài dòng, khi tín nhiệm con nhỏ này thì nói lẹ cho nó biết. Bằng không, chuyện ai nấy lo.

Trọng Vĩ xoa hai tay vào nhau, tỏ vẻ khó nói:

- Sự tình như thế này.. Thật ra anh không có bạn gái họ Trương gì cả.
- Trời!... thế anh... đã nói cần tôi tưởng có cô họ Trương thật.
- Đầu em suy nghĩ giúp dùm anh một biết pháp coi nào.

Phương Ngọc Thanh vừa cười vừa lộ vẻ bức tức:

- Vậy mà cố gắng phản đối vấn đề gặp gỡ Tuyết Hồng chứ. Tôi cũng tưởng là anh có bạn gái thiệt nên cố nổi gân cổ mà phản đối. Ai ngờ đầu chẳng có gì ráo trọi, mà lại tương kế tựu kế để không thành.

Phương Trọng Vĩ bị em chộ cho một chập, chàng rùn vai giả bộ khó xử:

- Đó là kế chó nháy gấp qua đường. Câu kia vừa nói ra thì trong lòng chuẩn bị câu khác. Đến bây giờ má bảo anh dắt nàng Trương Thực Phân về cho má xem rồi phải làm sao đây?

Phương Ngọc Thanh cúi mình xuống ôm bụng mà cười khanh khách. Phương Trọng Vĩ lộ vẻ giận hờn nói:

- Vui lắm sao mà cười! Anh không dám dùng kế đó, cũng tại em ngăm ra dấu cho anh, nên anh mới tỏ ra dạn dĩ mà quả quyết mình có bạn gái họ Trương đó chứ.
- Tôi nào có biết anh hổng có bạn gái, chỉ sợ anh có mà khó nói ra đó thôi.
- Bây giờ yêu cầu cô giúp tìm cho một biện pháp được hôn?

- Theo ý em, chờ anh gặp Tuyết Hồng, xem anh có vui vẻ với nàng hay không, chừng ấy sẽ nghĩ ra biện pháp. Bây giờ mà gấp gì, em tin rằng, anh sẽ vui vẻ mà mến yêu chị Tuyết Hồng.

- Tại sao em biết?

Phượng Ngọc Thanh suy nghĩ giây lát mỉm cười:

- Nếu anh đã có bạn gái tri kỷ rồi, hai người đã phải sanh mỗi cảm tình thì Tuyết Hồng dầu cho đẹp đến đâu cũng không dễ gì anh có hảo cảm với nàng. Bởi tình nhân trong mắt mình thì bao giờ cũng đẹp như Tây Thi, anh nhất định sẽ cho bạn gái của mình đẹp hơn Tuyết Hồng. Hiện giờ anh không có người yêu lý tưởng, còn phần Tuyết Hồng không phải xấu hơn Vô Diễm, làm gì anh không đồng ý cùng nàng gây mỗi cảm tình.

Phượng Ngọc Thanh mở to tròn mắt long lanh nhìn anh, nàng không biết trong hồ lô của ca ca còn có môn thuốc linh nào mà nói tới nói lui nghe rất khó hiểu:

- Ái dà! Anh nói sao mà lộn xộn quá vậy? Đã nói không có bạn gái, rồi bây giờ lại nói đã tìm ra đối tượng là nghĩa gì?

Phượng Trọng Vĩ cũng phải tức cười cho mình:

- Anh thú thật với em, tuy anh đã gặp đối tượng anh thích thú, nhưng anh chưa biết nàng tên gì và ở đâu?

- Nói xàm, giỡn hoài vậy anh?

- Thật mà, điều đó anh nói thật đó chứ?

- Dầu cho một mình tinh điện ảnh đi nữa, anh cũng phải biết tên họ.

- Nếu so với ngôi sao màn bạc thì nàng còn hấp dẫn hơn nhiều!

Phượng Ngọc Thanh nghe anh nói quanh co, nàng không muốn nghe thêm nữa, vội vã bước ra cửa:

- Câu chuyện thế nào sao không nói thẳng ra nghe, nếu anh không muốn nói thì em đi.

- Anh nói! Anh nói đây!

Chàng liền đem tự sự câu chuyện gặp nàng bán hàng trong tiệm buôn ở Cao Hùng mà phân giải cho em nghe. Tiếp theo đó chàng thở dài nói:

- Anh cũng chẳng biết lý do nào mà đến ngày thứ hai nàng cũng không làm việc, trong lúc anh phải gấp rút về đây, em nghĩ coi, câu chuyện khéo sắp không?

- Là Chiêu Quân tái thế hay Tây Thi sống lại sao mà si mê dữ vậy?

Phượng Trọng Vĩ như hồi tưởng, với giọng trầm trầm như xuất thần:

- Nàng không phải có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nàng có phong độ trang nhã, ánh chất cao sang, thật con người có cái đáng điệu để cảm làm sao!

Phượng Ngọc Thanh trề môi nhìn anh vừa cười vừa nói:

- Không biết nàng ra sao, chớ xem anh sắp mang bệnh tương tư nặng rồi đa!

Phượng Trọng Vĩ rùn vai tỏ vẻ chấp nhận:

- Thật vậy! Anh đã tương tư nàng rồi.

Phượng Ngọc Thanh dùng tay vẽ vòng vòng trên mặt mình như ra dấu cho anh:

- Đến tên họ, chỗ ở của người ta cũng không biết, mà đau tương tư mới là mắc cỡ chớ.

Phương Trọng Vĩ chỉ cười hì hì... chớ không trả lời, Phương Ngọc Thanh hỏi gằn:

- Nè! Nếu ngoài nàng ra thì anh không chịu kết hôn với ai phải không?

- Không đến quá như vậy, nhưng sự tình chưa đến nỗi tuyệt vọng, anh muốn trở lại Cao Hùng để tìm tung tích nàng.

- Anh đang tìm cơ hội để đi Cao Hùng, có phải không?

- Điều đó anh cần hỏi ý kiến của em, ngoài ra không còn biện pháp nào khác.

- Em sợ không mấy ổn.

- Thế mà, điều đó rất quan trọng.

- Gì anh cho là quan trọng?

- Nếu anh không đồng ý Tuyết Hồng, chắc chắn má sẽ bảo anh dắt nàng về cho má biết mặt. Nhưng thời gian không cho phép, em nghĩ xem, anh phải làm sao đây?

Phương Ngọc Thanh vừa cười vừa hỏi lại:

- Anh đã quyết định theo dõi nàng đến nơi hả? Làm sao anh biết nàng họ Trương?

- Việc ấy... Nói đến đây chàng không biết làm sao mà giải thích, đưa tay lên gãi đầu mà chịu trận.

- Nếu sự tình khéo sắp, nàng họ Trương mà tên nào sao anh lại đặt cho là Thực Phàn?

- Bậy bạ lắm rồi! Bởi gấp rút nên đặt càn cho có tên. Hại quá! Sẵn em tức trí đa mưu, xin làm ơn giúp anh cho thần kinh đỡ căng thẳng nghe em.

Phương Ngọc Thanh nhìn dáng điệu nóng nảy như lửa đốt của anh, nàng trề môi phì cười:

- Thôi kè này bắt tài hồng giúp gì được đâu, xin mời bậc cao minh giúp cho.

Phương Trọng Vĩ đi một vòng trong phòng, bỗng nhiên chàng vỗ tay lên trán, xoay mình lại hỏi:

- Em à, bạn học của em có cô nào họ Trương hay không?

- Có mấy nàng họ Trương, nhưng không nàng nào tên Thực Phàn.

- Vậy tên các cô ấy là gì?

- Một nàng tên Trương Mai Lâm...

- Hồng được, thanh âm sai nhiều lắm.

- Một nàng tên Trương Thúy Hoa.

- Cũng hồng được, tốt nhất là thanh âm phải giống nhau, đọc nghe tương tự nhau mới được.

- À, phải rồi! Ở lớp Cao tam có một nàng tên là Trương Nhược Văn.

Phương Trọng Vĩ lộ vẻ vui mừng reo lên:

- A! Trương Thực Phàn, Trương Nhược Văn, thanh âm na ná giống nhau. Nè! Em có thể tìm cách cho anh mượn cái nàng bạn học Trương Nhược Văn được không? Chỉ cần biểu diễn trước mặt má cho qua chuyện, trong tương lai anh có thì giờ đến Cao Hùng tìm nàng, chừng đó anh sẽ tìm cách dắt nàng về cho má biết mặt, nhất định là má sẽ thương yêu nàng ngay Thanh! Giải pháp này em nghĩ sao?

Phương Ngọc Thanh nhíu đôi mày liễu, cảm thấy rất khó khăn nên lo lắng:

- Biện pháp này cũng khá hay nhưng ngặt một điểm.

Phương Trọng Vĩ làm như một thằng hề, vòng tay trước mặt em gái nói:

- Em à! Xin em đừng làm khó dễ anh, anh vẫn cảm kích sự giúp đỡ của em mãi mãi mà.

Phương Ngọc Thanh cười cười nói:

- Ai bày đặt làm khó anh làm chỉ Dầu nhỏ này có tận tình giúp anh đi nữa, cũng không ích gì.

- Vì sao? Cô Nhược Văn đã có bạn trai à?

- Bạn trai thì không có, nhưng...

- Nhưng vì sao? Còn kẹt vấn đề gì?

- Bởi vì dung mạo nàng Trương Nhược Văn rất xấu xí. Theo em nghĩ, Tuyết Hồng chắc chắn sẽ đẹp hơn nhiều. Nếu mà biết anh không thích người đẹp Tuyết Hồng, mà lại đi thích người xấu Nhược Văn, điều đó không mâu thuẫn hay sao?

- A!... Phương Trọng Vĩ có vẻ thất vọng kêu lên, bỗng nhiên chàng hỏi tiếp:

- Cái cô Trương Nhược Văn xấu đến cỡ nào vậy em?

- Em không thể hình dung được, chỉ biết nói nàng thuộc hàng không đẹp. Tuy dung mạo xấu xí, nhưng học hành thì lại luôn luôn đứng đầu lớp. Tiếc vì bọn con trai có mắt không trông, coi rẻ nàng nên không tên nào kết bạn.

Phương Trọng Vĩ rùn vai tỏ vẻ không có ý kiến, Phương Ngọc Thanh thấy thế cười cười nhỏ giọng:

- Anh à, theo ý em, chờ khi anh gặp mặt Tuyết Hồng rồi chừng đó sẽ có biện pháp. Nếu Tuyết Hồng hoàn toàn như tiên nga giáng trần, thì bây giờ anh buồn rầu là thừa.

Phương Trọng Vĩ tỏ vẻ không hài lòng:

- Nhưng dầu sao nàng cũng là vị hôn thê của anh Hai!

- Theo em, anh là một thanh niên mới, mà sao đầu óc anh lại thủ cựu. Tuyết Hồng tuy hứa hôn cùng anh Hai lúc bé, nhưng cả hai chưa gặp mặt lần nào. Hiện giờ giới thiệu anh với nàng khác chi mới gặp mặt nhau kết bạn lần đầu. Cả hai ý hợp tâm đầu thì cuộc lương duyên mới kết quả. Bằng không, cả hai cùng xa nhau chớ có quan hệ gì.

Phương Trọng Vĩ ngồi nghe em nói hết, chàng suy nghĩ kỹ, Phương Ngọc Thanh nói có lý. Do đó, chàng tạm thời gác qua mọi điều phiền muộn.

Khoảng bốn giờ chiều hôm sau, một người làm công đến văn phòng Phương Trọng Vĩ, gãi mỉm cười:

- Thưa Phương quản lý, giám đốc cho mời ông có việc.

Phương Trọng Vĩ sắp xếp tất cả giấy tờ trên bàn:

- Anh về nói với ông, tôi đến liền bây giờ.

Trước khi vào văn phòng cha Phương Trọng Vĩ chưa biết cha chàng gọi làm gì, nếu chàng đoán không lầm thì có lẽ là vấn đề gặp gỡ Tuyết Hồng. Chàng bước vào giả vờ không hiểu hỏi:

- Thưa ba, cho đòi con dạy việc chi?

Phương Tử Vân hít một hơi xì gà, dáng điệu lão trông như đang thích thú điều gì:

- Ờ, vừa rồi Lương Tùng Linh có điện thoại đến. Cha con ông đang trú ngụ tại Quốc Tâm phạm điểm, lầu năm, phòng số năm trăm mười sáu.

Đúng là vấn đề chàng đã nghĩ không lầm. Chàng chỉ... da... một tiếng lấy lệ, chứ không lộ vẻ vui vẻ như cha.

- Theo ý Lương Tùng Linh, chúng ta gặp tại quán cà phê dưới lầu, sau đó, con dắt Tuyết Hồng đi chơi, cứ tự do chuyện trò cùng nhau, khỏi bị ai lưu ý ràng buộc điều gì.

Tim Phương Trọng Vĩ nhảy thành thích trong lồng ngực, chàng chẳng đáp một tiếng nào. Cha chàng dường như không hài lòng về thái độ của con trai, lão căn dặn:

- Nè! khi đến gặp mặt bác Lương và Tuyết Hồng thì vẻ mặt vui lên một chút, đừng hằm hằm như bây giờ, đừng làm như người ta thiếu nợ mình vậy.

Trọng Vĩ không biết nói sao, chỉ rùn vai cười cười mà chịu trận. Lão Vân với giọng trầm trầm nói tiếp:

- Nếu phẩm hạnh và nhan sắc của Tuyết Hồng có làm cho con không thích đi nữa, nhưng hôm nay vẫn vui vẻ đi chơi đến chiều. Con nên tỏ ra là một thanh niên có đức tính lễ độ đối với phụ nữ.

Trọng Vĩ nghe cha dặn dò, chàng vô cùng cảm động, tuy cha chàng trên sáu mươi tuổi nhưng tư tưởng vẫn mới. Chắc lúc ông còn trẻ cũng thích nịnh đầm lắm. Chàng cười hì hì nói:

- Ba yên lòng, con nhớ những điều đó.

- Con nên biết, ba không cưỡng bách con. Sau khi hai đảng biết mặt nhau, đồng ý hay không tự nơi con quyết định. Điều đó con nên yên lòng mà tự nhiên.

Phương Trọng Vĩ cũng không kém thông minh, chàng hiểu rõ tâm lý của cha vẫn còn phiền chàng. Do đó, chàng khéo léo nhận lỗi:

- Thưa ba, chiều hôm qua con đối với ba rất vô lễ, xin ba tha thứ, đừng để vào tâm. Từ rày con không dám như thế nữa...

- Ý chà!... Lão chỉ thở dài không trả lời.

- Xin ba tha thứ cho con, ba đừng tỏ vẻ khó chịu.

Lão Vân lộ vẻ đau khổ:

- Ba đang nghĩ cái chết của anh con, không biết phải do ba thiếu suy xét mà làm hại nói hay không?

- Không phải đâu ba à, cái chết của anh là do chính anh gây ra, ba hoàn toàn không can hệ gì.

Lão Vân bập bập điều xì gà, gượng cười nói:

- Lời của con đã nói chiều hôm qua...

- Con nhận thấy lời của con đã nói chiều hôm qua là sai lầm. Nếu anh con bất mãn sự đính hôn hồi còn bé, thì anh cứ yêu cầu giải trừ đi, tại sao lại tìm đến trà đình tửu điểm mà bê tha, cho đến nỗi phải bỏ mạng một cách không chính đáng.

- Được rồi! Không nên đề cập đến chuyện đó nữa, chúng ta hãy đi nè!

- Thưa ba...

- Còn chuyện gì nữa?

- Có nên gọi điện thoại về nhà cho mẹ hay không?

- Ba đã gọi điện thoại báo tin cho má con hay rồi, má con rất nóng nẩy, bảo con sau khi dùng cơm với Tuyết Hồng xong, con phải dắt nó về cho má con gặp mặt. Theo ý cha, không kể con vừa ý Tuyết Hồng hay không, ba dự định mời cha con họ ngày mai đến nhà mình dùng cơm, đó chỉ là việc xã giao.

Hai cha con vừa nói chuyện vừa rời khỏi văn phòng, khi cha con họ đến Quốc Tân lữ quán thì cha con Lương Tùng Linh chưa đến quán cà phê đã hẹn ước. Hai cha con bèn gọi cà phê để chờ đợi.

Phượng Trọng Vĩ vừa uống cà phê vừa xem báo, nhưng chàng chỉ xem cho lấy lệ, chứ đầu óc đang quay cuồng, nhớ đến cô bán hàng ở Cao Hùng, mà lát nữa đây mình sẽ nhìn một hình ảnh khác, một hình ảnh mà chắc chắn không bao giờ hài lòng. Nếu gặp trường hợp trường hợp như thế thì chàng phải đối phó làm sao đây? Phải trả lời thế nào với ba má?

- Trọng Vĩ, họ đã đến rồi kìa.

Chàng đang ngẩn ngơ thì nghe chàng gọi.

Như một người máy, chàng cũng đứng dậy như cha chàng. Ngược nhìn thấy phía trước là một lão già, đằng sau là một cô gái mặc tây trang màu xanh nhạt, chậm rãi đi về phía cha con chàng đang ngồi. Cô gái dường như mắc cỡ cúi đầu, nên chàng nhìn không thấy rõ mặt mày, lòng chàng cũng khinh thường, không cần nhìn rõ nàng làm gì.

Lương Tùng Linh đã đến bên bàn, Phượng Tử Vân đưa tay ra bắt, đôi bàn tay già nắm chặt nhau rất thân mật. Sau đó, lão Vân bèn giới thiệu:

- Đây là bác Lương. Còn nó là Trọng Vĩ con tôi.

Phượng Trọng Vĩ kính cẩn cúi chào:

- Cháu xin kính chào bác Lương!

Lương Tùng Linh thấy Trọng Vĩ là một chàng trai có dáng điệu thông minh nho nhã, lão vô cùng đẹp dạ. Lão với tư cách trưởng bối, bắt tay chàng cười ha hả nói:

- Ngày giờ qua mau quá, lúc chưa gặp Trọng Vĩ, vẫn tưởng nó vào khoảng bốn, năm tuổi mà nay lớn quá.

Phượng Tử Vân vừa cười vừa nói:

- Mới hồi nào đây mà đã hơn hai mươi năm rồi, không trách gì bọn mình nay đã già nua.

Lương Tùng Linh buông tay Trọng Vĩ ra, xoay mình để kéo tay con gái. Nhưng Lương Tuyết Hồng đã gặp lão Vân tại Cao Hùng rồi, vì thế nàng không đợi cha giới thiệu, nàng lệ làng hướng nhìn lão Vân mà chào hỏi:

- Bác Phượng được khỏe mạnh?

- Được rồi, Tuyết Hồng! Bác khỏi cần giới thiệu, cháu với Trọng Vĩ làm lễ cho biết mặt nhau đi.

Nghe lời cha nói, Phương Trọng Vĩ liếc nhìn thẳng vào mặt Tuyết Hồng. Khi chàng nhìn rõ mặt nàng bỗng nhiên tinh thần chàng rúng động, không khác nào một tiếng sét nổ ngang tai, chàng cơ hồ muốn la lớn lên.

Chàng cảm thấy mình rất hồ đồ, phải chăng mắt mình đã hoa lên mà nhìn lầm chẳng? Vì trong óc luôn tơ tưởng đến hình dáng cô bán hàng ở Cao Hùng xuất hiện, nên thấy cô Tuyết Hồng này cũng giống hệt cô bán hàng ở Cao Hùng chẳng?

Lương Tuyết Hồng bỗng nhiên thấy chàng sống sờ sờ như khúc gỗ, nàng cũng phải ngẩn ngơ vì tinh thần nàng cũng có cảm giác như gặp người quen. Thái độ của chàng và nàng, hai lão già cũng không lưu ý đến. Phương Tử Vân xoa tay mời tất cả vào bàn, lão hướng sang người hầu bàn gọi thêm hai ly cà phê Đồng thời Lương Tùng Linh cũng rút ra một điều xì gà.

Trong lúc ấy Phương Trọng Vĩ vô cùng vui vẻ, chàng hình dung như chàng đã trúng giải thưởng Đệ Nhất Ái Quốc. Thần thái của chàng đang ngổ ngẩn bỗng trở nên hoạt bát lạ thường. Thấy trên bàn có hộp quẹt, chàng lẹ làng cầm lên quẹt củi mình châm vào điều xì gà cho lão Linh.

- À! Cám ơn cậu Vĩ.

- Thưa bác, không có chi.

Thấy thái độ của con trai, lão Vân mừng thầm và tự nghĩ: Trông tình hình thì tựa hồ Trọng Vĩ đã vừa ý Tuyết Hồng, nên làm những cử chỉ nịnh bợ lão Linh, lão Vân vô cùng cao hứng nói:

- Theo ý mẹ của Trọng Vĩ, ngày mai thỉnh anh và cháu Tuyết Hồng đến nhà dùng cơm trưa. Vì đã trên hai chục năm, bà không gặp lại Tuyết Hồng nên nhớ cháu.

Lương Tùng Linh bập bập xì gà, mỉm cười nói:

- Trưa mai, tôi nhất định đến quý phủ để ra mắt chị. Gần đây ở Cao Hùng có nhiều chuyện phải lo. Đến Đài Bắc thì mọi việc phải gác lại, chỉ có thể ở lại chơi một ngày thôi, nên không dám đến làm rộn quý phủ.

- Vậy thì, riêng Tuyết Hồng có thể ở lại lâu lâu để cháu nó đi chơi cho biết các danh thắng, nhất là các danh thắng ở ngoại ô.

Lương Tùng Linh liếc sang con gái, lão tỏ thái độ rất bình đẳng:

- Điều đó Tuyết Hồng tự nó giải quyết lấy, chà nó không có ý kiến.

Đôi môi của Tuyết Hồng mấp máy liên hồi, nàng như hổ thẹn cúi đầu không đáp.

Phương Trọng Vĩ nhướn đôi mày tỏ vẻ đặc ý:

- Nếu bác không mấy an lòng, ngày Tuyết Hồng về, cháu sẽ lái xe đưa đến Cao Hùng.

- Được vậy càng hay, thuận tiện cháu đến nhà của bác chơi ít hôm.

Theo những lời nói và cử chỉ của Trọng Vĩ, Lương Tùng Linh nhận thấy sự hôn nhân có thể tạm yên trong quá khứ, bởi Đại Vĩ có ý duy trì không chịu cử hành hôn lễ, nên lão vô cùng lo âu cho con gái. Hiện giờ Trọng Vĩ chẳng những phong độ rộng rãi, tư cách cũng có khác hơn Đại Vĩ, dường như cậu ta rất vừa ý Tuyết Hồng. Lòng của lão vô cùng thích thú.

Phương Trọng Vĩ đưa tay xem đồng hồ, lão liếc mắt ngăm ra hiệu cho lão Linh. Hai lão già dường như có tính toán trước, nên cùng đứng dậy một lượt. Phương Trọng Vĩ cũng đứng dậy hỏi:

- Ba với bác muốn đi đâu bây giờ?



Phượng Tử Vân căn dặn con:

- Ba cùng bác Lương đi bàn riêng chút chuyện. Con nên bầu bạn với Tuyết Hồng, muốn đi chơi nơi nào tùy ý.

Lương Tuyết Hồng đôi má đỏ bừng, cũng đứng dậy tỏ lễ kính đưa.

Đợi hai lão đi rồi, Trọng Vĩ cũng đưa tay ra hiệu mời nàng ngồi xuống. Chàng lấy tăm ghim vào một miếng bánh tây, nghiêm chỉnh mời nàng:

- Mời cô dùng với tôi một miếng.

- Cám ơn anh.

Lúc ấy Phượng Trọng Vĩ đã thật sự đối diện với ý trung nhân. Chàng say sưa luôn nở nụ cười trên môi. Nhưng chàng vẫn hoài nghi là mình đang trong mộng, không tin đây là sự thật. Vì thế, một mặt uống cà phê, một mặt chàng nhướng to đôi mắt nhìn nàng.

Tuyết Hồng bị chàng nhìn chòng chọc, lấy làm khó chịu, thỉnh thoảng nàng nhìn kỹ chàng và lộ vẻ lo lắng, nàng nhỏ giọng:

- Dường như mắt anh không được khỏe.

Chàng cười liến miện, phủ nhận:

- Không có, vẫn khỏe như thường.

Tuyết Hồng nở nụ cười, đôi má ửng hồng trông rất dễ cảm, nàng rụt rè nói:

- Thấy anh nhướng mãi đôi mắt, tưởng là bụi đã lọt vào chớ.

Trọng Vĩ đặt ly cà phê xuống bàn, vừa cười vừa nói:

- Không phải đâu, bởi tôi đang nửa tin nửa ngờ giữa chuyện mộng và thực.

Tuyết Hồng nghe chàng nói rất khó hiểu:

- Theo ý anh thì sao?

Trọng Vĩ lệ làng giới thiệu:

- Theo ý tôi, không ngờ cái tên Tuyết Hồng chính là cô...

Nàng lấy làm lạ hỏi:

- Nói thế có nghĩa là anh đã gặp em?

- Ồ! Chàng liền đem chuyện gặp cô bán hàng ở Cao Hùng thuật từ đầu chí cuối, rồi hỏi tiếp:

- Tại sao cô không nhớ ra tôi?

Tuyết Hồng đôi mắt đăm chiêu, lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ giây lát nói:

- Tôi nhớ ra hình như đã có gặp, nhưng không rõ gặp nhau từ bao giờ và ở nơi nào?

Trọng Vĩ nhìn nàng say sưa và mỉm cười:

- Nếu thế thì chính tôi cũng đã ẩn vào tiềm thức của cô một hình ảnh.

Lương Tuyết Hồng một lần nữa má đỏ bừng vì e thẹn, nàng cắn chặt đôi môi lộ vẻ suy nghĩ, nhưng không đáp một lời nào.

Phương Trọng Vĩ không mấy tin nàng có ấn tượng khắc ghi hình ảnh chàng vào tâm khảm nàng, chàng tự nghĩ các cô gái thường hay giả bộ quên. Đương nhiên họ có dụng ý khoe khoang sự lơ là ít có lưu ý đến các chàng trai của mình. Chàng nhỏ giọng:

- Tôi xin nhắc cô một câu, chắc chắn là cô sẽ nhớ ra.

Nàng vẫn giữ vẻ cố lự lợi trí để nhớ ra, nên không hề đáp lời chàng. Chàng nói tiếp:

- Từ nửa tháng trước đây, tôi có mặt ở Cao Hùng, thường thả rong vào các tiệm buôn bazar lớn để mua các vật dụng cần thiết, cô nhớ xem, có hôm có người mua hai chiếc cà vạt và sáu chiếc áo lót, người ấy có phải tôi không?

- À... à!... Lương Tuyết Hồng chỉ à hai tiếng, đoạn nàng hướng đôi mắt đen láy cười nũng nịu:

- Người đó là anh hả?

- Mới cách nhau chưa quá mười ngày, có lẽ tôi thay đổi hình dạng dữ lắm sao?

- Đừng trách em sao hay quên, bởi hàng ngày em tiếp xúc không biết là bao nhiêu khách hàng, làm thế nào ghi nhớ cho hết. Huống chi...

- Huống chi sao?

- Huống chi ngày hôm đó anh đến mua áo lót thì mặc quân phục, đội nón nhà binh. Bây giờ thì mặc âu phục. Dẫu trí nhớ có hay cách mấy cũng khó mà nhận ra sự thay đổi lỗi ăn mặc này.

Phương Trọng Vĩ tỏ vẻ vui mừng hơn:

- Theo lời giảng giải của cô, tôi nhận thấy trí nhớ của cô rất tốt, nào phải cô đối với tôi không có một ấn tượng nào.

- Nhưng điều đó có một vài nguyên nhân.

- Tôi muốn biết nguyên nhân nào?

Tuyết Hồng vẫn cười cười nhưng chưa nói, chàng nóng lòng hỏi tới tấp:

- Tại sao không đem những nguyên nhân đó nói rõ cho tôi biết?

Nàng bật ra những tiếng cười rất tình tứ, rồi nói:

- Đến chiều hôm sau, nghe em của em nói lại, em mới có một ấn tượng sâu sắc hơn về anh.

Chàng nghe mới hiểu rõ nguyên nhân:

- A! Nói vậy cô gái đó là em gái của em hả?

- Vâng!

- Em của cô tên là gì?

- Tên nó là Lương Tuyết Trân.

- Cô ấy là con của kẻ mẫu của cô?

- Phải rồi.

- Cô ấy da trắng, người lại mập, chắc hàng ngày được nuôi kỹ hơn cô, điều đó cho thấy rằng kẻ mẫu của cô có hai tình thương khác nhau.

Bỗng nhiên thấy Phương Trọng Vĩ can thiệp vào sự bất bình tình thương trong gia đình mình, Lương Tuyết Hồng không khỏi châu mày trong giây lát, nàng tỏ vẻ hờn trách:

- Anh khéo nói, thể chất của mỗi người không thể giống nhau, riêng em đã ốm yếu từ thuở nhỏ cơ mà.

Chàng cảm thấy vì lòng thương của mình mà nói vội vã và thẳng thắn không phải lúc:

- Xin lỗi cô! Lời của tôi vừa rồi tỏ ra rất vô lễ, xin cô lượng tình mà tha thứ cho.

Tuyết Hồng mỉm cười tỏ vẻ không có ý trách chàng:

- Em cũng hiểu lời anh không phải cố ý bàn chuyện thị phi, nhưng chắc anh đã đồng tình vì em sớm mất mẹ. Do đó, em cảm ơn anh nhiều hơn. Ý chà...

Chàng thấy nàng nói đến đây rồi thở dài, lòng chàng cảm thấy không yên nói:

- Tuyết Hồng, có lẽ tôi đã nói lỡ lời, làm cho cô cảm thấy khó chịu?

Nàng cười cười chuyển sang chuyện khác:

- Em không hề thấy khó chịu. À, em tôi nó còn nói, sau đó anh đến mua thêm cà vạt và áo thun Hồng Kông và một lô vớ nữa.

Nghe đến đây, chàng nhớ lại tình cảnh hôm đó không mấy tốt, chàng hỏi tiếp:

- Cô Tuyết Trân còn nói thêm gì nữa không?

Lương Tuyết Hồng nở nụ cười rất bí hiểm, nàng không đáp cũng như không muốn nói ra. Chàng bèn hỏi thêm:

- Hôm ấy nghe nói cô bệnh, vì thế mà không đi làm được, tôi còn nhớ rất rõ.

- Cảm ơn anh...

Tuyết Trân nói cơ thể cô suy nhược, thường hay cảm mạo ho hen. Tôi nghĩ cô nên thường xuyên đi bác sĩ khám nghiệm cơ thể.

- Bệnh ho đã thành tật, hiện giờ mùa hè còn đỡ. Đến mùa thu khí trời ẩm ướt càng ho dữ dội hơn.

- Cơ thể cô rất yếu đuối, nên ăn uống nhiều sinh tố để bổ dưỡng.

Tuyết Hồng chỉ cười gượng chứ không trả lời. Trọng Vĩ bưng cà phê lên hỏi:

- Cô muốn uống cái gì khác hơn cà phê không?

Nàng hớp một hớp cà phê nói:

- Cà phê rất ngon, còn uống gì thêm nữa?

- Cơ thể cô yếu đuối, không nên uống nhiều cà phê, để tôi gọi cho cô một ly nước chanh tươi!

Tuy Tuyết Hồng cản trở, nhưng chàng vẫn gọi cho nàng một ly nước chanh tươi. Nhìn đó đủ biết chàng lo cho sức khỏe của nàng biết dường nào. Đã hơn hai mươi bốn năm qua, Tuyết Hồng chưa một lần được hưởng sự nuông chiều săn sóc như hôm nay. Tinh thần nàng đã hứng chịu quá nhiều cảnh lạnh lẽo cô đơn. Tuy chưa đến nỗi phải rơi nước mắt, nhưng trên nét mặt nàng thường tỏ nỗi buồn mông lung.

Trọng Vĩ dường như nhìn nàng mãi mà không biết chán, chàng tự thổ lộ nỗi lòng:

- Lúc đó tôi nào biết Tuyết Trân là em một cha khác mẹ với cô. Tôi cố ý hỏi cho biết tên họ và địa chỉ

của cô, nhưng Tuyết Trân vẫn tuyệt đối kín miệng không chịu nói ra.

- Đương nhiên em tôi nó không khứng nói ra, vì thấy anh tỏ ra quá si tình, nên nó cảm thấy sợ hãi.

Phương Trọng Vĩ thầm nghĩ: Cái gì mà sợ hãi, có chăng là ganh ghét thì đúng hơn, nếu không đúng vậy sao lại trừ phần trăm cho mình, chàng tuy nghĩ thế nhưng không nói ra. Chàng cười cười hỏi nàng:

- Tôi chỉ hỏi thăm cho biết tên họ, địa chỉ, cô ấy lại sợ nỗi gì?

- Tôi là chị, chúng tôi ở cùng một chỗ làm sao mà nó không sợ hãi cho được.

Phương Trọng Vĩ rùn vai, làm những động tác hài hước:

- Lúc đó, lòng tôi cảm thấy vô cùng khổ sở vì phải lập tức rời Cao Hùng về Đài Bắc. Nhưng không gặp cô trong giờ làm việc, tình cảnh như thế đó, hỏi tôi không nóng nảy sao được?

- Nếu tôi có đến làm việc, cũng chưa chắc gì nói rõ họ tên và địa chỉ cho anh biết đâu.

Chàng gật đầu mỉm cười:

- Đúng vậy. Em của cô cũng rất tinh quái, cô ấy nói thẳng rằng cô là hoa đã có chủ và bảo tôi hãy giết chết tình yêu ấy đi.

- Anh không nên hờn trách nó, Tuyết Trân nói thế là có hảo ý đó chứ.

Phương Trọng Vĩ như đắc ý cười ha hả, nói:

- Tuyết Hồng, tôi không thể ngờ được từ đó về sau, ngày đêm tôi hằng mơ tưởng hình ảnh cô bán hàng tại xứ Cao Hùng.

Đôi má nàng ửng hồng, chỉ thở dài một tiếng và lặng lẽ không đáp lời chàng. Lòng Trọng Vĩ cảm thấy không yên, chàng liền hỏi nàng:

- Tuyết Hồng, có lẽ cô đã buồn tôi vì lời tôi đã đường đột nói rõ?

Nàng vẫn mỉm cười, trong cái cười ẩn chứa những niềm đau khổ. Chàng nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Những chuyện đã qua, tôi xin thú thật với cô, tôi không hề có một lời nào giả dối.

- Dầu anh không nói rõ, em cũng biết như vậy.

- Nếu thế tâm linh chúng ta cũng đã thông hiểu lẫn nhau?

Nàng như cảm thấy hổ thẹn, nguýt chàng:

- Thôi đi, nói thế hoài hà!

Chàng cảm thấy thích thú, càng bạo dạn hơn:

- Em chẳng đã nói như vậy hay sao?

- Em nói là chiều hôm đó Tuyết Trân về đem tất cả chuyện xảy ra mà nói rõ cho em nghe, nhưng trong óc em chỉ có ấn tượng mơ hồ. Có điều anh đeo đuổi phái nữ thật cũng đáng nể!

Phương Trọng Vĩ nhú mày làm xấu, nói:

- Bây giờ cười tôi hay sao đây?

Nàng liếc sang chàng hỏi:

- Nè! Thường ngày anh đeo đuổi các cô gái như vậy đó hả?
- Em hỏi anh câu đó, khiến cho anh càng thương tâm hơn. Nếu anh có tánh hể gặp phái nữ là đeo đuổi như thế, tại sao anh không đeo đuổi em của em?
- Ý chà!
- Em lại than thở điều chi nữa?
- Xét thấy, em chỉ là một cô gái dung tục, không xứng đáng để cho anh đeo đuổi chứ!
- Không! Đó chỉ là một lời nói khiêm nhượng thôi, theo ý anh, em là một cô gái phi thường, chứ không phải tầm thường.

Nàng cười khan, lộ vẻ dễ cảm:

- Hứ! Đó là lời khen thưởng mù quáng!
- Đúng vậy, anh từ trước chưa hề yêu ai, khi gặp em thì yêu mê yêu mết, không phải yêu mà là sùng bái thì đúng hơn.
- Em có gì đặc biệt đâu mà đáng cho anh sùng bái?
- Nè! Chị em của em làm việc cùng một nơi hả?
- Anh không hiểu hay sao?
- Hiểu điều gì?
- Hai tủ hàng đó do ba em mượn lại đó chứ.

Phượng Trọng Vĩ tỏ ra mình lăm lăm, chàng cười nói:

- Nguyên lai là vậy, hèn chi không thể trách được.
- Anh nói việc gì mà trách không đáng?
- Bởi vì em của em hỏi anh mua cà vạt chi nhiều vậy? Anh nói hôm qua mua về bị mấy thằng bạn nó giật hết. Em của em nói mang ơn anh đã mua mở hàng. Anh nói tạ ơn làm gì, hôm tôi đến mua thêm, cứ việc bớt phần trăm là được rồi.

Tuyết Hồng vừa uống nước chanh vừa cười hỏi:

- Rồi em của em nó trả lời thế nào?
- Cô ấy nói chiếu theo quy định của công ty, vật không bán hai giá. Vì cô ấy muốn cảm ơn khách mở hàng, nên giảm chín phần trăm, nhưng anh không chịu tiếp nhận ý kiến đó.

Lương Tuyết Hồng thầm nghĩ: Trọng Vĩ là một thanh niên anh tuấn, chàng có đủ yểu tố làm say mê các cô gái. Thực ra, lúc đó chàng quyết tâm đeo đuổi mình, mà mình lại không biết điều đó. Nếu mình không phải là cô gái bị dính hôn từ thuở bé, thì đối với một quân nhân tốt nghiệp như chàng, thật khó mà cầm lòng. Lúc bấy giờ, đứa em mười chín tuổi có mình, nó đã có cảm tình với chàng, do đó, nó mới có ý truất chín phần trăm cho khách hàng, nó chỉ hy vọng bằng cách đó làm cho chàng lưu ý. Nghĩ đến đây nàng hỏi:

- Tánh anh có điểm cũng lạ lùng, sao đòi hỏi bớt phần trăm, đến khi người ta bớt lại không chịu nhận.
- Có lẽ em của cô không đem chuyện đó nói lại với cô?

Nàng không đáp chỉ cười hì hì, chàng hỏi:

- Em cười chuyện gì?

Tuyết Hồng liếc sang chàng mỉm cười bí mật:

- Việc này thì em tôi tỏ ra rất bí mật, dĩ nhiên nó không chịu nói ra.

Đôi má của Trọng Vĩ ửng hồng, chàng giải thích:

- Bởi tôi đâu biết cô ấy bán hàng nhà, tôi nghĩ rằng, cô làm công bán hàng mỗi tháng, lương hưởng có là bao, nếu để cho cô ấy trút phần trăm cho mình thì tỏ ra mình đối xử không đẹp. Bây giờ tôi mới rõ cô có chủ ý hẳn hoi, nguyên vì ông chủ tức là ba của cô kia mà!

Tuyết Hồng khó nhin cười, nàng nhỏ giọng:

- Anh đương nhiên đã hiểu rõ lòng tốt của em tôi, nhưng trong lòng của Tuyết Trân nó không biết thời cơ mà xoay chiều đổi hướng.

Chàng giả bộ hồ đồ không hiểu:

- Không phải vậy đâu, buôn bán ai lại không muốn kiếm ra cho nhiều tiền?

- Thật anh không hiểu hay giả bộ không hiểu?

Chàng bị nàng biết thấu tim đen rồi bèn cười hì hì đáp:

- Em của em được bao nhiêu tuổi?

- Mười chín tuổi.

- Tuổi còn trẻ quá mà! Mà tuổi đó cũng không nên bàn về chuyện tình ái.

Nàng trầm ngâm giây lát nói:

- Thực ra, anh mà theo đuổi em của em thì hợp lý hơn.

Chàng nghiêng đầu lại, chau mày hỏi:

- Em nói thế nghĩa là sao, bộ em ghen ghét hả?

Đôi má nàng đỏ bừng, vội vã phủ nhận:

- Không! Không phải vậy đâu!...

- Em đừng nói những lời như thế thì phải hơn.

Nàng mỉm cười nũng nịu:

- Em nói thật tình chứ nào dối không phải với anh.

- Tuyết Hồng, anh không biết em nghĩ thế nào mà nói ra những lời như thế đó?

- Bởi vì... Nói đến đây bỗng nàng ngừng lại, gương mặt hiện lên vẻ thê lương buồn thảm.

Phương Trọng Vĩ tiếp tục gặng hỏi:

- Bởi vì sao không nói hết nghe thử?

Nàng như nghẹn ngào nói:

- Bởi em của em chẳng những nó trẻ đẹp, cơ thể lại khỏe mạnh, còn em, tuổi đã lớn hơn lại bệnh

hoạn liên miên. Xét kỹ, em đây chính là người vô phước...

Chàng đứng dậy bước đến nắm lấy tay nàng chẳng khác tình nhân đã quen biết nhau từ trước, chàng an ủi:

- Tuyết Hồng... Chẳng nên nói như thế, em là người trong mộng tưởng của anh, em chính là đối tượng mà bấy lâu anh mong ước.

Nàng thở dài tỏ ra không vui đẹp. Nàng nhẹ nhẹ rút tay ra. Chàng do dự giây lát hỏi:

- Có lẽ anh không hài lòng phẩm cách của anh?

Lương Tuyết Hồng chỉ cúi đầu không đáp. Trọng Vĩ thấy nàng không phủ nhận, người chàng có cảm giác nóng bừng ngại ngùng không yên, chàng tiếp tục nói:

- Phải chăng tại Cao Hùng anh đã hết lòng đeo đuổi em? Vì đó mà em đã thất vọng? Em nhận thấy anh chỉ là một thanh niên tầm thường không đáng để cho em trao duyên gởi phận?

Nàng nguyền chàng rồi thấp giọng phủ nhận:

- Anh không nên nghĩ lắm chuyện như vậy.

- Tại sao trong lúc chúng ta đang vui vẻ, em lại nói ra những lời không đáng nói như vậy?

- Em đã nói rõ cùng anh kia mà!

- Những lời em nói đó, anh nghĩ không có một lý do chính đáng nào. Em hai mươi bốn tuổi, anh cũng hai mươi bốn tuổi, kết nghĩa vợ chồng vô cùng lý tưởng...

- Đừng, anh đừng quá khăng định như vậy.

- Bởi vì em không thừa nhận điều đó?

- Đương nhiên...

- Theo ý em thì sao?

- Cơ thể em không mấy mạnh lành, em sợ không đem lại hạnh phúc cho anh.

Trọng Vĩ lại nắm lấy tay nàng, vừa thương mến vừa hờn dỗi:

- Ái chà! Em lại kiêu cợ với anh rồi đó.

- Đúng vậy, em đã mất mẹ từ thuở bé, đến lớn không được hôn phu vừa ý. Anh nghĩ xem người như vậy thì còn có hạnh phúc gì?

Chàng thấy tình hình như vậy, bèn thay đổi lời:

- Tuyết Hồng! Em đã hiểu lầm rồi.

Nàng rút tay lại, tỏ ra thương tâm hơn:

- Em không bao giờ hiểu lầm, nếu anh ấy vừa ý em thì đâu có kéo dài ngày tháng không chịu cử hành hôn lễ?

Chàng suy nghĩ giây lát rồi hỏi lại:

- Cô rất thích anh Hai của tôi?

- Đến một lần cũng không gặp mặt, làm sao mà có thể nói yêu hay không yêu?

- Hai người lúc bé chơi đùa với nhau thích thú mà, tại sao lại nói không thấy mặt lần nào?
- Trẻ con biết nhau hồi bốn, năm tuổi, lớn lên xa cách nhau hơn hai mươi năm, thì còn lưu lại một ấn tượng nào?
- Nói như thế thì em đã gác lại chuyện hôn nhân đó từ lâu rồi?

Nàng vẫn thờ dài. Chàng nói tiếp:

- Đừng thấy khó chịu, em đã nói em vô phần, thế nhưng ngược lại, anh Hai tôi không có phần thì đúng hơn.

Tuyết Hồng lộ vẻ oán trách nói:

- Anh ấy không yêu em, cũng không quan hệ gì, nhưng không yêu mà cũng không giải trừ hôn ước. Anh nên biết, hoàn cảnh gia đình của em gây ra rất nhiều thống khổ cho em...
- Tôi đã hiểu, sau khi anh Hai tôi tốt nghiệp xong, không có ý nghĩ đến chuyện hôn nhân ấy. Do đó mẹ kế và em một cha khác mẹ với em có nhiều lời hoặc cử chỉ không đẹp đối với em?
- Em một cha khác mẹ với em thì không hề như thế, anh đừng ngờ cho nó mà mang tội.
- Chắc mẹ kế của em có những lời mỉa mai chứ gì?
- Sự thực không phải mỉa mai em. Tại mạng vận em không may tốt nên đành cam chịu, chớ dám phỉn trách ai?

Trọng Vĩ lẩm bẩm như tự nói cho mình nghe:

- Vì anh tôi không trung thực, nên em ngờ vực tôi đây cũng thuộc loại trai không đứng đắn.

Tuyết Hồng vẫn lặng thinh, không phủ nhận điều đó. Chàng thở ra và nhỏ giọng:

- Dĩ nhiên không thể trách em đã hoài nghi luôn cả đến anh. Người ta cũng công nhận nhiều người anh em có cá tính giống nhau.

Nàng nhìn vào cỏi xa xăm, giọng nhỏ nhẹ:

- Em cũng tự thấy mình rất lạ...
- Kỳ lạ chuyện gì?

Nàng liếc sang chàng:

- Thật khó hiểu tại sao anh lại đáp lời của cha anh để gặp mặt em?

Tim chàng đập nhanh, chàng hỏi lại:

- Điều này... có gì gọi là không phải đâu?
- Anh của anh đã không vừa lòng mà anh lại còn tuân lời cha anh để đi gặp em, đó cũng là một điều lạ.

Trước mặt Tuyết Hồng, Trọng Vĩ không thể không nói ra những lời rất trái ý mình:

- Một mặt tuân lời cha, đồng thời cũng vừa lòng em.

Tuyết Hồng trề môi, tỏ ra không mấy tin:

- Anh cũng không hề biết em đẹp hay xấu, ai lại đi vừa lòng một cách mù quáng như vậy?



Trọng Vĩ không quen nói dối, khi nghe nàng nói thế thì không đáp không được. Chàng hỏi lại:

- Nè! Em đã thất vọng anh Hai của anh, tại sao lại nghe theo cha em mà đến Đài Bắc?

Tuyết Hồng thật tình đáp:

- Không đâu anh, em đã cực lực phản đối điều này.

Không vì thế mà bức tức, trái lại chàng còn cười hì hì:

- Rốt cuộc là chịu không nổi áp lực của cha em?

- Trái lại, ba em cũng không bao giờ cưỡng bách.

- Tại vì đâu mà em thay đổi chủ ý?

Tuyết Hồng thấy có nhiều lẽ không thể nói rõ, nên nàng tỏ ra buồn khổ, vì không thể nào nói thật với chàng trai mình mới biết lần đầu. Trầm ngâm giây lát nàng từ từ nói:

- Ba em nhiều thiện ý khuyên em, Tuyết Trân nó cũng hối thúc em, nên em không thể kiên gan mà phản đối mãi được.

- Gia đình em khuyến cáo thế nào?

Hiện giờ em không tiện nói rõ cho anh biết.

Trọng Vĩ có phần đặc ý hỏi:

- Sau khi em gặp gỡ anh, phải chăng cũng có đôi chút cảm tình chớ?

Nàng lắc đầu lia lịa. Động tác không hài lòng của nàng khiến cho chàng rất khó chịu, lập tức ngưng bật tiếng cười, đồng thời cũng trầm ngâm cúi đầu xuống.

Lương Tuyết Hồng giọng lạnh lùng bổ túc:

- Chỉ vì em cảm thấy mình không sánh được với anh.

Chàng vô cùng khó chịu và kích động, nắm lấy tay nàng giọng run run:

Tuyết Hồng không nên nói như thế nữa. Tôi vẫn yêu em, muôn ngàn lần yêu em.

Tuyết Hồng ngẩn ngơ như xuất thần, đôi mắt lấp lánh hai giòng lệ. Phương Trọng Vĩ lại tiếp lời:

Tuyết Hồng! Không nên thấy anh Hai vô tình đối với em, mà lòng em có ấn tượng không tốt đối với anh.

Y như cũ, nước mắt nàng vẫn chảy ròng ròng, không nói lời nào cả. Hai má chàng bừng nóng, giọng chàng tha thiết hơn:

- Tuyết Hồng! Chuyện quá khứ chúng ta nên trả về quá khứ. Hiện giờ chúng ta nên lấy lại tình thân thiết như ban đầu, anh vẫn một lòng một dạ yêu em mãi mãi. Ngày nay hai gia đình của hai bên đã bắc nhịp cầu cho chúng ta, hai ông cha đã đứng ra làm môi giới. Chúng ta cũng nên theo đó mà tìm hạnh phúc giữa chúng ta.

Đôi môi Tuyết Hồng rung động, nàng muốn nói gì nhưng không nói ra lời. Trọng Vĩ lại an ủi tiếp:

- Nếu sau này em biết anh là một gã hư hỏng, chừng đó em có quyền không nghĩ đến anh. Tuyết Hồng! Sao em chẳng nói câu nào hết vậy?

- Em đang suy nghĩ...

- Em đang nghĩ gì?

- Về trình độ học vấn của em không thể so sánh với anh được.

Chàng xem đồng hồ và chuyển lời:

- Với trình độ Cao Trung của em là đủ rồi. Nè! Tuyết Hồng! Chúng ta không nên bàn những chuyện đâu đâu thêm mất thì giờ vô ích. Anh bầu bạn với em đi rong chơi trên đường phố một vòng còn thích thú hơn.

Tuyết Hồng gật đầu ưng thuận, chàng tính tiền xong, cặp tay nàng đi ra cửa Quốc Tân lữ quán.

Đồng hồ đã gần sáu giờ. Trời hè tuy còn nóng nhưng đã mát mẻ hơn lúc trưa rất nhiều. Ánh dương chiều như treo lơ lửng trên cành cây, bóng hoàng hôn đã lần lần bao phủ trùm lên vạn vật.

Chàng và nàng đi tản bộ trên đường Trung Sơn Bắc Lộ, gió chiều thổi từng cơn nhẹ vào hai người. Trong lòng Trọng Vĩ vô cùng khoái cảm, thỉnh thoảng chàng liếc nhìn nàng và nói cười liên miện.

Tuyết Hồng không hiểu chàng đã cười gì, nàng hỏi:

- Chắc em cười em giống gái nhà quê chứ gì?

- Gái nhà quê có người đẹp như em sao? Nào, em xem người đi trên đường, có cô gái nào đẹp bằng em không?

Tuyết Hồng trề môi tỏ vẻ hoài nghi:

- Vậy chứ anh cười chuyện gì?

- Anh cười cho mình trúng giải Ái Quốc.

- Anh nói... Tuyết Hồng nhướng đôi mắt nhìn chàng như trong cảnh mơ hồ. Nàng không thể tin chàng trúng giải thưởng Ái Quốc, cũng không hiểu chàng muốn nói thế là có dụng ý gì, nên nói ngập

ngừng rồi im bặt.

Trọng Vĩ vỗ nhẹ lên tay nàng, vừa đi vừa nói:

- Anh không ngờ ngày hôm nay được cặp tay em mà đi bách bộ trên đường phố Đài Bắc. Lòng anh rất đặc ý, so sánh thấy vấn đề này còn hay hơn trúng giải thưởng Ái Quốc nữa.

Tuyết Hồng hiểu ra, lúc đầu không mấy gì vui vẻ, nhưng nàng nghĩ lại, mình đã cực lực phản đối cha, vì thế nàng tỏ ra không vui. Nàng cười cười và giả bộ khó hiểu hỏi:

- Anh nói thế với dụng ý gì? Có lẽ anh không hiểu thấu cha anh dắt anh đến Quốc Tân lữ quán để làm gì?

Chàng rùn vai cười:

- Theo ý anh, trước khi chưa đến Quốc Tân lữ quán, anh làm sao biết được Tuyết Hồng là cô bán hàng đã làm cho lòng anh phải tương tư! Lúc đầu, khi gặp em, đôi mắt anh thường mở to để nhìn em, vì anh không thể tin đây là sự thật. Anh cứ tưởng nó là giấc mộng chứ, không ngờ chuyện đời lại trở trêu.

Trái lại Tuyết Hồng không vui hỏi lại:

- Theo anh, cũng như anh của anh, Tuyết Hồng là một cô gái xấu xí?

- Điều đó... điều đó... Chàng lắp bắp nói không thành câu, bỗng nhiên cười ha hả nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Em khoan giận anh đã. Hiện giờ em là nhựa sống của anh, em là linh hồn của anh. Nếu em nói ra một câu, em không yêu anh thì anh có thể chết đi được!

Nàng tỏ ra dạn dĩ hỏi:

- Nếu thế thì trước lúc chưa gặp em, anh đã có nhiều lần muốn chết lắm hả?

Chàng nhe răng cười, phủ nhận:

- Điều này... đâu phải là quan trọng.

- Tối thiểu anh cũng than dài thở vắn, lắm khi ngủ không được nữa là khác.

Chàng không đáp ngay, tay chàng vỗ nhẹ lưng bàn tay nàng, nói:

- Đêm hôm qua anh nằm mộng. Trong giấc mộng thấy em cùng anh thân mến nhau đi bách bộ trên đường phố, em có thấy giấc mộng của anh nay đã biến thành sự thật rồi không?

- Ý chà!

- Tuyết Hồng, em than thở nỗi gì? Trong quá khứ anh chẳng biết tên họ em là gì. Hôm nay anh đã rõ em là Lương Tuyết Hồng, là cô gái đã chiếm trọn tình yêu của anh.

Nàng tỏ ra u oán, vừa cười vừa nói:

- Đừng có nói đến những chuyện nhột nhạt đó nữa, có được không?

Chàng thấy nàng cười, lòng chàng cảm thấy rất là vui vẻ, nên ngỏ lời biện minh:

- Lời anh xuất phát từ tim phổi, nè! Em có muốn xem quả tim của anh không?

Tuyết Hồng vẫn lặng thinh không đáp, nàng nhìn ánh nắng chiều phủ trên đường đi mà lòng thần thờ. Chàng hỏi tiếp:

- Tuyết Hồng! Em có nghe lời của anh nói không em?

Nàng nở nụ cười trầm buồn:

- Em chỉ biết anh là chàng trai tán gái rất công phu.

Đôi má Trọng Vĩ nóng bừng, chàng thở dài:

- Ý chà!

- Sao mà thở dài, bộ em nói vậy anh không vừa lòng hả?

- Em đâu biết, anh chỉ sùng bái trước mặt em thôi. Còn trước mặt những cô gái khác, tâm tánh anh rất tự cao lắm.

- Thật vậy không đó?

- Em nên tin đi.

- Đôi bên gặp nhau chưa quá hai tiếng đồng hồ, một đứa con gái đâu dám tin lời nói của một chàng trai dễ dàng như vậy?

Trọng Vĩ đưa tay lên vuốt mũi, chàng gượng cười:

- Nói thì đúng như vậy, nhưng cảm giác của anh đối với em dường như đã quen biết nhau từ mười ngày hay là đã hai chục năm về trước.

Nghe chàng nói, nàng bật cười:

- Anh hiểu rõ em là đứa con gái thế nào đây?

- Hiểu rõ em là một cô gái tâm tánh hiền lành, nết na dịu dàng, tình yêu chỉ có một mà thôi.

Tuyết Hồng trề môi, nhưng không che dấu nổi nỗi vui trong lòng, nàng nhe răng cười:

- Anh đã có ý chiều theo mệnh lệnh của em, phải không?

- Mỗi lời nói của anh toàn là nói thật, không nửa lời giả dối.

- Mới gặp nhau một lần, làm thế nào mà anh biết được em yêu ai chỉ yêu một người?

- Nếu em là cô gái không chung thủy, thì em đã có thái độ bất mãn, sự phũ phàng của anh làm tới. Thực ra, tài sắc như em tìm một đối tượng không phải là khó.

Lương Tuyết Hồng lại nhúu đôi mày, lặng lẽ không nói một lời, dường như nàng không được vui. Trọng Vĩ lại kéo tay nàng hỏi nhỏ:

- Theo ý em, anh đối với em có đủ thành thật không?

Nàng như nhớ những gì trong quá khứ, nên chỉ thở dài một tiếng mà không trả lời. Trọng Vĩ hết sức êm dịu mà an ủi nàng:

- Tuyết Hồng! Không nên biểu lộ tâm trạng khó khăn, nên xem chuyện cũ như là giấc mộng. Hiện giờ, chúng ta là một đôi lý tưởng, như thế cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

Tuyết Hồng nhìn chàng lộ vẻ cảm động, bỗng nhiên nàng lo lắng hỏi:

- Chưa biết có phải đây là giấc mộng thứ hai hay không?

- Lời của em có ý nghĩa ra sao?

Sắc mặt nàng lộ vẻ lạnh lùng buồn rầu:

- Em... em đang lo sợ...

- Anh hiểu em sợ nỗi gì.

- Một người con gái chịu rất nhiều sự sầu khổ, khi gặp được một người chân thành yêu mình, rồi mình phải...

- Cô ấy phải lo sợ, phải không?

Tuyết Hồng vẫn mỉm cười héo hắt, không nói một lời nào. Trọng Vĩ xiết chặt tay nàng và an ủi:

- Tuyết Hồng! Không nên lo buồn chuyện không đâu, chúng ta đã có hai ông cha của hai bên đứng ra tác hợp, chúng ta nên kết hôn càng sớm càng tốt!

- Anh phải nên cẩn thận mà xét lại.

- Xét lại chuyện gì?

- Cơ thể em không được khỏe cho lắm, e có ảnh hưởng đến tương lai cuộc đời anh.

- Tuyết Hồng! Tại sao em mãi nói những lời như thế?

Tuyết Hồng gượng cười, nàng lạnh lùng nói:

- Nếu anh gượng gượng mà nghe theo lời cha, để gập em trong hoàn cảnh này, cũng như anh vì cha mà gượng ép kết hôn, điều đó nên xét lại rất nhiều, điều đó đâu phải là hạnh phúc. Trái lại anh đâu có thật dạ yêu em. Hiện giờ, em biết anh đã gập em trước tại Cao Hùng, nên tỏ ra si tình. Do đó, em không nỡ lòng để anh sa xuống vực sâu u tối, đành mang hận suốt đời.

Trọng Vĩ mở to đôi mắt nhìn nàng, vẻ nghi ngờ:

- Tuyết Hồng, nghe em nói, thật anh không hiểu gì cả.

- Được rồi! Em sẽ nói thật cho anh rõ, em sợ không còn sống được bao lâu nữa.

Trọng Vĩ nghe xong tinh thần chàng trấn động, chàng kinh hãi kêu 'Ái da', mặt đỏ bừng hờn đỏ:

- Tuyết Hồng! Sao em lại nói những lời bi quan đến thế? Anh không muốn nghe em nói như thế nữa!

Nàng nhỏ nhẹ thở dài một tiếng, từ từ bước đi đầu cúi gằm xuống. Đôi mắt nàng nhìn thẳng vào mũi giày. Trọng Vĩ êm dề giải thích:

- Tuyết Hồng! Xin em lượng thứ cho lời nói thô bạo của anh. Em cũng nên hiểu tại sao anh phải nóng nảy.

Nàng ấm ớ nói ra không được rõ ràng:

- Em cũng biết, anh vì em mà tỏ dạ lo lắng...

Chàng đưa tay quàng vào lưng nàng, xúc giác của chàng cảm nhận nàng rất ốm yếu, khiến cho ai biết đến thấy đều thương mến. Chàng bèn cố sức gây cho nàng thích thú, hy vọng nàng được sự an ủi trong vui vẻ mà khôi phục lại thành thoả:

- Tuyết Hồng! Từ nay về sau, anh tin rằng lần lần em sẽ được mạnh khỏe trở lại. Chỉ vì từ nay em đã gặp được người chồng trung thực. Một người mà lòng dạ thơ thối thì thân thể mới mạnh khỏe lại được, nhất định từ rày em không còn ốm yếu nữa.

Tuyết Hồng không biết nói sao hơn, nàng cảm thấy vui mừng trong sự an ủi. Nàng nhoẻn miệng cười:

- Những điều gì anh đã nói hết ra rồi.

Trọng Vĩ đặc ý cười cười nói:

- Điều đó có quan hệ gì? Cha của em và của anh, họ đều muốn cho chúng ta mau nên nghĩa vợ chồng...

- Điều đó...

- Có lẽ em còn sợ hãi anh Hai của anh, trà đĩnh tửu điểm sinh hoạt bất bình thường chứ gì?

- Không... không phải như ý anh nghĩ.

- Hay là em lo sợ sự sinh hoạt không được lâu dài. Em cảm thấy phải lo sợ cho anh suốt đời phải đau khổ?

- Ờ!...

Chàng vừa cười vừa mắng yêu:

- Ngốc! Em khéo mê tín thái quá như vậy!

Tuyết Hồng trầm giọng:

- Không phải em mê tín, chỉ vì em có bệnh.

Trọng Vĩ lại an ủi nàng:

- Đừng nói xàm! Một người có thân thể bạc nhược không phải là có bệnh. Thân thể mập mạp thường hay bệnh mới phải.

Nàng u buồn than dài:

- Ý chà! Anh không thể biết được...

- Anh không biết những gì nữa?

Nàng ngẩn ngơ giây lát, rồi nhỏ giọng:

- Có lẽ em đã mang bệnh phổi.

- Điều đó... Nghe nói chàng kinh hãi, không thể thốt ra lời. Tuyết Hồng cười lạt, bèn bước xa chàng một bước:

- Anh đã sợ hãi rồi phải không?

Trọng Vĩ lập tức bước đến gần nàng, mỉm cười:

- Vì lẽ gì mà anh sợ hãi?

- Bệnh lao phổi dễ truyền nhiễm lắm, anh không sợ hay sao?

Phượng Trọng Vĩ lo lắng hỏi:

- Em chớ nên nói rối loạn, anh tin rằng em không phải mang bệnh phổi. Em có đến bác sĩ khám bệnh lần nào chưa?

- Có lần em ho dữ dội, có đến bác sĩ xem quạ. Bác sĩ nói phổi em yếu lắm, ráng mà bảo trọng lấy cơ thể.

Trọng Vĩ cũng không tin, nói:

- Theo ý anh, em nên đi rọi kiếng một lần mới có thể tin chắc được.

Tuyết Hồng lắc đầu vẻ lo lắng:

- Em không muốn làm cho cha em phải lo âu. Đồng thời...

Nàng nói đến đây cúi đầu xuống không nói dứt câu. Phương Trọng Vĩ cắt lời:

- Đồng thời sao nữa?

- Đồng thời em cũng không muốn kể mẩu của em cho rằng chuyện không đáng mà lại gây cho gia đình phải lo sợ, cũng như làm nũng trước mặt cha em.

Trọng Vĩ lộ vẻ bất bình:

- Đâu có vô lý như vậy được! Cha em nào phải nghèo khổ, bà mẹ sau tánh ý như vậy, thật ác quá!

- Ý chà! ANh đã nổi giận rồi sao? Thật em rất hối tiếc đã nói lỡ cho anh nghe.

Nói xong, nàng cười nũng nịu. Trọng Vĩ vô cùng thương xót, chàng nhỏ giọng:

- Em chịu uốn theo bàn tay bà mẹ ghẻ, nhất định phải chịu muôn vàn thống khổ. Trách nào em không quá gầy yếu, qua bao năm tháng dai dẳng như vậy mà không mõi mòn sao được.

Tuy chàng nói đúng tâm lý nàng, nhưng nàng không muốn nói thêm lời nào, chỉ cười gượng mà thôi. Trọng Vĩ lẩm bẩm như tự nói mình nghe:

- Thật anh Hai tôi không hiểu gì hết, nếu anh thường xuyên lui tới viếng thăm, cho dù bà mẹ ghẻ của em làm khó thế mấy thì em cũng được an ủi phần nào.

Tuyết Hồng cúi đầu lặng lẽ, đôi mắt nàng đỏ hoe, cơ hồ như muốn khóc lên cho hả dạ. Trọng Vĩ lén nhìn nàng, chàng rất hối hận những lời đã nói. Chàng xét thấy trước tình cảnh này mà đề cập đến anh mình, thì thật là ngu xuẩn. Nghĩ thế, chàng nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Anh muốn chúng ta sớm kết hôn, em nghĩ có nên chăng?

Nàng trầm ngâm như không nghe lời chàng nói. Trọng Vĩ không yên tâm nên hỏi tiếp:

- Sao em không trả lời vậy?

Tuyết Hồng ngược mặt nhìn chàng:

- Anh không nên tiếc thương cho hoàn cảnh của em mà nên quyết định theo chủ ý của anh.

Trọng Vĩ cắt lời nàng:

- Không! Em đã nghĩ lầm. Bởi quá yêu em nên anh hận không sớm cùng em nên duyên vợ chồng.

- Đừng anh ạ, không nên vì tình cảm trong nhất thời mà sau này anh phải ăn năn.

- Hôn nhân là việc trọng đại, nào có phải trò trẻ con. Anh đâu phải lên năm lên ba mà không biết suy nghĩ để rồi phải ăn năn?

- Anh đã tự nguyện cưới cái tử thuốc về làm vợ phải không? Anh nên nghĩ lại.

Trọng Vĩ cau mày tỏ vẻ khó chịu:

- Lạ quá, thật có điểm anh không hiểu nổi.

Tuyết Hồng ngẩn ngơ giây lát, rồi chậm rãi:

- Điểm gì mà anh cho rằng khó hiểu?

- Em nghe lời cha em đến Đài Bắc để gặp anh, dĩ nhiên là em cũng có ý ưng anh. Bây giờ vì lý do nào mà em lại từ chối như vậy?

- Không phải em kiếm chuyện chối từ, mà em nghĩ cho anh đó chứ.

- Nếu em nghĩ cho anh thì nên lẹ làng ưng thuận kết hôn với anh đi.

Tuyết Hồng cắn chặt môi, dường như suy nghĩ lung lay. Trọng Vĩ kéo tay nàng, tỏ vẻ nóng nảy:

- Có chuyện gì khiến cho em phải khó xử?

- Chỉ vì em chưa dự định ưng ai làm chồng.

- Hơi sức nào mà em nuôi dưỡng mãi sự tiêu cực trong lòng? Không phải trong xã hội này, đàn ông toàn loại vô tình bạc nghĩa.

- Nếu mẹ ruột em còn sống, sớm tối mẹ con lúi húi bên nhau thì em nghĩ đến chuyện chồng con làm gì? Nhưng em muốn được sống vui vẻ bên bà mẹ kế, cũng như không muốn gây cho em khó xử, do đó em mới dẫn sự nhục nhã mà theo cha đến Đài Bắc.

Trọng Vĩ nhíu mày lộ vẻ khó chịu:

- Nay! Tại sao em lại dùng chữ 'dẫn sự nhục nhã' mà nói như vậy?

Nàng gượng cười nhỏ giọng:

- Người ta chẳng vừa lòng mình, mới kéo dài việc cử hành hôn lễ. Hiện giờ người ấy đã chết, sao cha lại đưa em đến cho em người ấy coi mắt, điều đó không phải là một sự nhục nhã hay sao? Nếu em người ấy cũng chẳng vừa ý, em phải trở lại Cao Hùng. Chà! Anh nghĩ xem người con gái ấy có đáng thương hại hay không?

Trước khi Trọng Vĩ theo cha đến gặp nàng, chàng đã không thích, nên lòng chàng cảm thấy không yên, nhưng chàng vẫn phủ nhận:

- Tuyết Hồng! Đã nhiều năm qua, em đã chịu nhiều nghịch cảnh éo le, không trách em có những tư tưởng hận đời. Vì cha anh xét thấy em có thể là nàng dâu xứng đáng, hy vọng cưới em về nhà họ Phương. Chuyện xảy ra là vậy, không một chút nào khinh rẻ em, xin em đừng hiểu lầm mà mang tội.

- Vừa rồi anh chẳng nói đã trúng giải Đệ Nhất Ái Quốc đó sao?

- Trong lúc quá cao hứng mà anh lỡ thốt lên lời đó thôi. Trừ phi là những người đui, nếu phái nam trên thế gian này, khi gặp em mà coi rẻ là những thằng điên.

Nàng thở dài thườn thượt, chàng nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Em hãy tin ở anh, anh không phải vì cảm động trong nhất thời mà cầu hôn em. Anh thành thật yêu em, quyết cùng em chung sống cho đến bạc đầu.

Nàng chỉ găm đầu xuống, đôi giòng lệ chảy dài theo hai khóe mắt. Chàng thất kinh vội hỏi:

- Kia! Sao em lại khóc?

Nàng dùng tay chùi nước mắt mỉm cười:

- Em... từ trước đến nay chưa một lần thấy cảm động như thế này.

Phương Trọng Vĩ trao khăn tay và sẽ lên nhìn nàng mà mỉm cười:



- Thế là... em... em đã nhận lời kết hôn với anh?

Tuyết Hồng dùng khăn tay lau nước mắt và nhỏ giọng:

- Nếu đúng là em bị bệnh phổi, anh cũng tự nguyện cưới em sao?

Trọng Vĩ nghiêm trang nói:

- Anh nguyện cùng em làm đôi uyên ương liền cánh. Thế đồng sống chết có nhau.

- Nếu anh quyết định như thế, em không thể ưng làm vợ anh.

- Vì sao vậy?

- Nguyên nhân đó em đã nói với anh rồi. Em không thể vì sự si tình của anh mà nhận lời, để cho đời anh phải chịu ngày dài đau khổ. Nếu anh muốn cưới một người vợ như là để mặc một chiếc áo mới, em sẽ lập tức ưng thuận ngay.

- Anh chưa hiểu lời em nói với ý nghĩa gì?

- Điều đó rất đơn giản, nếu vợ anh chết anh sẽ cưới vợ khác, như đổi thay chiếc áo mới, chẳng có gì làm cho anh đau khổ.

- Đừng nói xàm như vậy! Anh không muốn nghe em thốt lên những lời đó nữa. Nếu đúng em mang chứng bệnh lao phổi, anh sẽ tìm bác sĩ điều trị ngay. Không thể để đến mức nghiêm trọng như em vừa nói.

Nói đến đây, chàng nhìn sang bên kia đường, thấy tấm bảng nhà hàng 'Trung Ương đại tửu điểm', chàng nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Tạm thời gác chuyện đó lại, chúng ta vào quán dùng cơm nhé!

Hai người vào Trung Ương lữ quán dùng cơm. Bình nhật Phương Trọng Vĩ cũng uống chút ít rượu lúc ăn cơm, bởi cha chàng là một tay uống rượu có hạng, chàng là con, có nổi chí cha cũng chẳng sao. Nhưng anh Hai của chàng chỉ vì rượu mà gây ra tai nạn xe hơi, do đó đối với rượu, chàng cũng có phần e dè. Nhân cơ hội này, chàng cũng nên bỏ rượu là hay nhất.

Chàng ân cần gấp thức ăn mời nàng:

- Tuyết Hồng! Từ trước em chưa đến Đài Bắc lần nào sao?

- Vâng!

- Cha em thì sao?

- Vì buôn bán mà ba em thường xuyên khi đến Đài Bắc, khi đến Đài Trung.

- Sao em không theo cha mà đi du ngoạn mỗi nơi một lần cho biết?

Tuyết Hồng lắc đầu cười gượng:

- Làm thế nào mà đi được? Ba em thuần túy đi buôn bán, đâu phải có mục đích du ngoạn những danh lam thắng cảnh. Và lại...

- Và lại sao nữa em?

Chàng thấy nàng không trả lời, có vẻ lo âu, bèn hỏi tiếp:

- Có lẽ bà mẹ ghẻ quản thúc gắt gao?

- Một đứa con gái đã mất tình thương của mẹ ruột, nó chưa phải mất hẳn tự do, nhưng mỗi hành động nó phải dè dặt đôi chút, đừng để phải bị khiển trách vô lý.

Phượng Trọng Vĩ cười nhạt:

- Bà mẹ ghẻ của em thật hẹp hòi, chính bà cũng có con gái, tại sao quá khắt khe với con gái người khác? Bà không sợ con gái mình bị báo ứng hay sao?

Tuyết Hồng lập tức ngăn trở chàng:

- Đừng! Anh không nên nói những lời như thế nữa...

Trọng Vĩ ngẩn ngơ giây lát nói:

- Có lẽ em không bao giờ hận mẹ ghẻ?

- Em không hề buồn kể mẫu của em đối xử không đẹp, cũng như không bao giờ chọc giận để cho bà nguyên rủa Tuyết Trân.

- Tôi chắc là Tuyết Trân cũng đối xử không tốt với em.

- Cá tánh của Tuyết Trân không giống mẹ. Nó đối với em rất tốt.

Chàng lo lắng, hoài nghi hỏi:

- Em có nghĩ rằng trong cái cười của Tuyết Trân có ngấm độc ác không?

- Tuyết Trân rất chân thành, không thuộc loại người xấu đối với em.

- Nếu Tuyết Trân quả thật là một cô gái tốt, tại sao cô ấy không khuyên mẹ đối xử đẹp với em?

Tuyết Hồng nhỏ giọng:

- Tuyết Trân thường khuyên nhủ mẹ, cũng vì em mà nó thường bị mẹ hằn học, rầy rà. Lắm khi mẹ cũng ghét nó nữa.

- Đúng thế à?

- Em nói dối để làm gì?

- Tuy nhiên, phải cho phép anh hoài nghi. Ít có khi cây đắng mà sanh trái ngọt.

- Có lẽ Tuyết Trân giống ba em.

Trọng Vĩ lộ vẻ trách móc:

- Xin lỗi, khi nhắc đến cha em cho anh vô lễ một chút. Nếu cha em là một người cứng rắn, thì làm gì mà mẹ ghẻ dám hiếp đáp em.

- Không nên trách ba em, ngày chí tối ông ít khi có ở nhà. Vấn đề mẹ ghẻ em đối xử tàn tệ thế nào, làm sao ông ấy biết được?

- Tại sao em không cho ông biết?

- Xét vì ba em hàng ngày lo công việc quá mệt mỏi, khi về nhà mong được nghỉ ngơi. Nếu vì em mà tranh luận với mẹ ghẻ, sẽ gây cho ông thêm phiền phức. Do đó, em không muốn làm ba em thêm mất sức khỏe.

- Em đúng là một đứa con hiếu thuận.

- Thực ra em không muốn nói lại với ba, nhưng có lẽ ông cũng hiểu rõ. Nếu sau khi em tốt nghiệp

Cao Trung, ông bèn đến công ty bán đồ bazar mà sang lại hai tủ hàng, để cho em sớm đi tối về, khỏi phải chịu những hành hạ khó chịu của bà mẹ ghẻ. Anh nghĩ xem, ba em đã chịu biết bao điều chua xót!

- Nếu thế thì anh đã hiểu lầm cha em. Hành động như vậy thật ông rất thương yêu con cái, xin em tha lỗi cho anh.

- Ba em xem em và Tuyết Trân như nhau, không bao giờ xem kẻ trọng người khinh.

Trọng Vĩ gật đầu hỏi:

- Tại sao sau khi em tốt nghiệp cao trung lại không vào đại học?

- Bởi vì...

- Chắc tại mẹ ghẻ em không đồng ý cho em vào đại học?

- Đó chỉ là một trong những nguyên nhân.

- Có lẽ còn nguyên nhân ở riêng em?

- Cơ thể em yếu đuối, thường bệnh hoạn. Nhân đó, bà mẹ ghẻ viện cớ bảo vệ sức khỏe cho em!

Nghe đến đây, Trọng Vĩ có ấn tượng rất xấu đối với bà mẹ sau của Tuyết Hồng.

- Lòng bà ấy vô cùng nham hiểm. Nếu đối xử với em đẹp hơn một chút, thì cơ thể em đâu đến nỗi yếu đuối thế này?

Nàng cười gượng không đáp. Chàng gấp những miếng ngon mà mời ép nàng ăn:

- Tuyết Hồng, em không nên e ngại, cứ ăn uống tự nhiên đi.

- Cám ơn anh, nhưng bao tử em không mấy tốt, tránh ăn những chất dầu mỡ nhiều.

- À! Vậy thì nên ăn rau cải nhiều hơn!

- Em rất thích ăn rau cải, nhưng không dám ăn nhiều.

Trọng Vĩ lộ vẻ âu lo:

- Bởi em ăn ít, nên không đủ chất dinh dưỡng cho cơ thể.

Tuyết Hồng liếc nhìn chàng và nhoen miệng cười rất tình tứ:

- Bao tử không được khỏe, đừng ép em mà sanh thêm bệnh. Nè! Anh không nên ép em ăn mãi mà trong khi anh không hề ăn miếng nào.

- À, bà má sau của em có được mấy người con?

Nàng trả lời làm chàng có đôi chút ngạc nhiên.

- Chỉ có một mình Tuyết Trân thôi.

- Thật anh không hiểu sao nhà chỉ có hai đứa con gái mà bà lại có hai tình thương?

- Tuyết Trân nó cũng luôn bị khổ sở không khác gì em. Nó đã hy sinh sự nuông chiều, vì nó luôn luôn đứng về phía em.

- Tại sao lạ vậy?

- Như những khi kẻ mẫu muốn sắm quần áo và giày mới cho nó, nó liền xin cho em một phần. Mẹ

không vui với ý kiến đó, từ đó, bà không mua sắm gì cho nó nữa cả. Anh nghĩ xem, có phải là nó hy sinh cả sự nuông chiều của nó không?

Nghe đến đây, trong đầu Trọng Vĩ hiện lên hình dáng của Tuyết Trân. Chàng nhớ lại ngày mua đồ và chuyện trò với cô gái da trắng và mập mập đó. Nếu như hôm nay gặp lại nàng, chàng sẽ có cảm tình ngay Chàng bèn hỏi:

- Nghe em nói, Tuyết Trân đã mười chín tuổi, chắc cũng đã tốt nghiệp cao trung rồi?
- Vâng, kỳ hè năm nay nó cũng vừa tốt nghiệp.
- Tại sao cô ấy cũng không vào đại học? Bộ má sau em cũng không muốn con mình vào đại học chứ gì?
- Chỉ vì...
- Chắc cô ấy thi rớt phải không? Sao mà học yếu quá vậy?

Nàng thay em mà biện hộ:

- Không thể trách nó học dốt hay ngu. Rất nhiều cô cậu thi rớt chứ không riêng gì một mình nó. Vì người thi thì nhiều, nhưng số được chấm đậu lại quá ít.
- Bất cứ vấn đề nào em cũng che chở cho Tuyết Trân.
- Em chỉ nói toàn sự thật, lên cao trung Tuyết Trân học rất giỏi. Số điểm trung bình luôn luôn không dưới tám mươi phần trăm. Theo em nghĩ, học tài thi phận thì đúng hơn. Cũng như gần đây có những vụ thí sinh đi thi đã dùng đến súng để hăm dọa giám khảo, nghe đến chuyện này ai mà chẳng thấy khiếp vía. Em xin đại diện cho những thí sinh kém may mắn mà nói lên lời bất bình.
- Đúng vậy, lời em nói cũng không có gì là lầm lẫn đối với khoa trường hiện tại. À! Má sau của em trình độ học vấn cỡ tới đâu vậy?
- Em không được biết rõ, nhưng anh hỏi như thế để làm gì?

Cơn giận của Trọng Vĩ dường như chưa hết, bèn hỏi:

- Không cần biết trình độ học vấn và sự hiểu biết của bà ra sao, mà lòng dạ ác độc như vậy? Bà ấy không cho em vào đại học, nhưng con gái của bà ấy lại thi rớt, điều đó không phải báo ứng thì là gì?
- Xin anh đừng quy tội cho Tuyết Trân, thật ra nó chỉ là một người vô tội, anh không nên xem nó như kẻ thù của em mà tội nghiệp cho nó.
- Thì ra lòng em không hề chứa một chút thù hận nào?

Tuyết Hồng mỉm cười nói:

- Đã hai mươi năm qua, lòng em chất chứa rất nhiều cừu hận, nhưng xét kỹ, giận người khác cũng không ích gì. Đời người cũng chẳng là bao, thù hận chỉ làm tăng thêm thù hận, chỉ có cho đi tình thương mới mong nhận được tình thương, có thể ta mới mong sống thành thoi được.

Chàng nghe nàng giảng giải có nhiều điểm rất chân thành, khiến cho chàng càng yêu nàng say đắm hơn. Những thắc mắc và lời lẽ có ý bênh vực làm cho tâm hồn căn cõi của nàng như cây khô gặp nước. Nàng cảm thấy nhẹ nhàng vì chàng tỏ ra quá cảm thông hoàn cảnh của nàng thay nàng nói lên những lời bất bình, là những tia nắng sưởi ấm cho cõi lòng giá băng của người con gái đang chịu lắm cảnh lạnh lùng bạc bẽo, làm cho nàng yêu đời, thích sống hơn.

Phương Trọng Vĩ nghĩ những gì rồi cười lớn:

- Tuyết Hồng! Em đúng là một cô gái đầy lòng nhân từ, anh không thể nói hết nỗi lòng tha thiết yêu em.

Nàng hồ thẹn nguyệt chàng:

- Anh lại điểm chiếc gậy thần vào tâm hồn em rồi đó.
- Nói thật, em là một mỹ nhân đầy đức hạnh, không dễ gì có người như em. Hiện giờ chúng ta không nên bàn những chuyện buồn phiền đó nữa. Tuyết Hồng! Em biết khiêu vũ không?
- Chắc anh cảm thấy thất vọng khi nghe em nói là em không biết khiêu vũ.
- Có hề gì, anh sẽ dạy em.
- Ái chà! Không nên đâu! Người ta sẽ cười vỡ bụng cho mà xem.
- Hại gì, ai chưa biết thì cũng phải học, chớ có ai sinh ra mà biết đâu.

Tuyết Hồng chẳng kịp từ khước, nàng đã bị chàng kéo ra sàn nhảy.

Phượng Trọng Vĩ nhường mày khen nàng:

- Thấy chưa, anh đã nói em chịu học khiêu vũ thì nhất định là phải hay tuyệt, mà!

Tuyết Hồng mặt đỏ bừng, cười gượng:

- Ế! Anh đừng nói vậy! Em bước trợt lên trợt xuống muốn té đôi giày vậy đó.

Trọng Vĩ chú ý nhìn vào gương mặt của nàng. Nhận thấy nét mặt nàng rất vui vẻ. Lúc đầu, khi hai người gặp nhau, trông sắc thái của nàng như một người sắp chết, bây giờ như ngọn lửa tàn lại bùng sáng lên, lòng chàng rất nên hứng thú liền khen ngợi:

- Tuyết Hồng! Em rất đẹp, cái đẹp của em như tiên nữ hạ phàm vậy.

Nàng nhoẻn miệng cười để lộ hai hàm răng đều đặn như hạt bắp, nói:

- Anh đã từng gặp tiên nữ hạ phàm chưa?

- Đã gặp, đã gặp rồi đây.

- Hình dáng tiên nữ ra sao?

- Tiên nữ tuy có đẹp, nhưng không có vẻ quyến rũ bằng em!

Nàng nguyệt chàng, vẻ giận giữ:

- Nói xàm hoài... !

Trọng Vĩ cười ha hả, chàng rùn vai gọi nhỏ:

- Tuyết Hồng!

Nàng nguyệt chàng, chỉ 'ờ' một tiếng, cúi đầu xuống, như chăm chú nhìn vào đôi giày. Giọng chàng êm dịu hơn:

- Dường như chưa bao giờ em gọi đến anh.

Tuyết Hồng trề môi hài hước:

- Phượng Tiên sinh, ông khiêu vũ rất hay, ai dạy ông vậy?

Chàng vỗ nhẹ lên bàn tay nàng:

- Nè! Em quý quá lắm nhé!

Nàng cắn môi, khó nín cười cho được:

- Coi kìa, sao anh lại mắng em vậy?

Trọng Vĩ làm bộ giận hờn:

- Ai bảo kêu người ta bằng Phượng Tiên Sinh chỉ Em xử tệ với anh lắm nhé!

- Gọi bằng Phượng tiên sinh có gì là tệ lắm? Bộ gọi như thế thiếu lễ độ hay sao?

Chàng cười cười nói:

- Giữa chúng ta cần gì dùng lễ mạo với nhau. Em gọi anh bằng tiên sinh tỏ ra không thân thiết cho lắm.

- Vậy anh muốn em gọi anh là gì?

- Em nên gọi anh bằng Trọng ca thì thân thiết hơn.

Tuyết Hồng cười ra tiếng:

- Gọi bằng gì ca khó nghe muốn chết đi thôi!

- Vậy vợ con gọi chồng bằng tiên sinh ai mà nghe cho được!

- Đừng nói đến tiếng đó nghe nhột nhột lắm. Hiện giờ em cảm thấy đâu đủ tư cách làm vợ của anh?

- Việc hôn nhân chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, nếu em đồng ý thì chúng ta có thể kết hôn nhau vào cuối tháng này.

- Không nên nóng nảy, chuyện giữa chúng ta cần phải xét lại cho kỹ càng.

Họ nói chuyện đến đây thì bản nhạc cũng vừa dứt. Hai người cùng trở lại chỗ ngồi. Trọng Vĩ vồn vập hỏi:

- Tuyết Hồng! Em còn xét lại điều gì nữa?

- Có lẽ phần anh chẳng cần suy xét gì cả sao?

Trọng Vĩ biểu lộ sự thâm tình:

- Anh chỉ cần kết tình chồng vợ với em thôi. Không cần suy xét gì cả.

Tuyết Hồng trừng trừng đôi mắt nhìn vào ly nước chanh, nàng xuất thần như tượng gỗ. Trọng Vĩ nghi ngờ hỏi:

- Chắc là em không mấy tin nơi anh, nên đâm ra lo sợ chớ gì?

Nàng phủ nhận:

- Không phải vậy đâu!

- Đã tin tưởng lòng anh trung thực đối với em, sao chưa đồng ý kết hôn với anh?

Giọng nàng lấp lánh, như mâu thuẫn với mình:

- Em... cảm thấy sao mình rất lạ lùng.

Chàng khó chịu, hỏi vồn tới:

- Em thấy mình lạ Ở điểm nào?

Nàng uống xong ly nước bèn đặt ly xuống, liếc nhìn chàng, giọng thâm tình:

- Anh chẳng những là một sinh viên Đại Học, mà cũng là một thanh niên anh tuấn con nhà hào phú, em không mấy tin, anh tìm ra một cô gái như em mà cho là xứng đáng.

- Theo ý em, anh đã từng có bạn gái, hôm nay cầu hôn em là lạm dụng ái tình à?

- Kìa, Anh đã nổi giận rồi sao?

Trọng Vĩ đang sa xầm nét mặt, bỗng đổi ra vui vẻ cười nói:

- Tuyết Hồng! Em nên biết, vì sao anh mới vừa gặp em lại mến yêu em ngay? Thứ nhất em là một cô gái mà lòng anh thấy cảm mến nên theo đuổi. Thứ nhì, chúng ta đều vâng lệnh cha mẹ, cho phép được tự do yêu nhau. Do đó, anh yêu cầu được kết hôn với em, có điều gì đâu gọi là không phải.

- Điều đó em đã biết, nếu chẳng vậy, làm gì em tự do đi chơi với một chàng trai mới biết nhau lần đầu. Điều đó nói ra thêm dài dòng. Nhưng...

- Nhưng vì nghi kỵ anh đã có bạn gái? Và có thể em nghi anh đã có tình nhân nữa chứ gì?

Dường như chàng đã ngờ vực đúng ý nàng, nên nàng không phủ nhận, mà chỉ mỉm cười thôi.

Phượng Trọng Vĩ thẳng thắn trả lời:

- Tuyết Hồng! Sinh viên không phải người nào cũng tìm bạn gái dễ dàng như em tưởng. Thật ra chuyện kết giao với bạn gái cũng do duyên phần. Có duyên phần gặp nhau là yêu nhau ngay bằng không thì dù ở bên nhau cũng xem nhau như kẻ xa lạ. Do đó, khi anh vừa gặp em tại Cao Hùng. Anh xem em như viên ngọc quý chói sáng tâm hồn anh. Trong hai mươi bốn năm qua, lần thứ nhất anh thấy yêu em say sưa.

Tuyết Hồng tuy hơi cười, nhưng nàng vẫn trề môi. Nàng tỏ ra không tin lời chàng. Trọng Vĩ rất bồn chồn, chàng gượng cười hỏi:

- Có lẽ em cho anh dùng lời lẽ huyền hoặc, không đáng tin?

Nàng chớp chớp đôi mắt, trầm giọng hỏi:

- Nè! Anh bình nhật thường học khiêu vũ tại nhà phải không?

- Em hỏi như thế với ý nghĩa gì?

Tuyết Hồng lộ vẻ hoài nghi, cười hỏi:

- Nếu anh không có bạn gái làm bạn khiêu vũ, làm sao anh tập khiêu vũ rành quá vậy? Theo em nghĩ anh phải ôm một cô nào đó mà khiêu vũ phải hôn?

- Ha... ha... ha... chàng rùn vai cười lớn, sau đó bèn nói rõ với nàng. Khi anh vào Đại học, có một số bạn học rành khiêu vũ, trong những ngày nghỉ, bọn họ thường rủ những bạn học cả trai lẫn gái, cùng nhau mở những cuộc khiêu vũ nhỏ. Anh là một trong những người được mời. Nhờ đó mà rành môn khiêu vũ đó chứ.

- Anh khiêu vũ với bạn học gái chắc không thể cảm nhau sao?

Trọng Vĩ vừa cười hì hì vừa rót cho nàng một ly nước mát, nói:

- Không có duyên thì bao giờ mới sanh ra mối cảm tình? Tuyết Hồng! Em hãy uống đi! Không nên nghi ngờ anh, để quý thân lưu ý đến anh mà tội nghiệp.

Tuyết Hồng vừa uống vừa phủ nhận:

- Em không phải hoài nghi anh đâu!

- Thế thì hay lắm thực ra, em nên tin lời anh là thật. Nếu như anh đã có bạn gái, tại sao khi gặp em, anh lại hết lòng đeo đuổi em.

Tuyết Hồng phì cười, cơ hồ nước trong miệng nàng sắp phun ra ngoài. Trong lòng nàng tự nghĩ: Nếu không nhờ Tuyết Trân về nói rõ tình hình, làm sao mình biết anh ta si tình mà đeo đuổi đến thế?

Trọng Vĩ lại đắc ý cười lên:

- Sao? Hiện giờ sự nghi hoặc của em đã nhờ ngậm nước nó giải tỏa hết rồi phải không?

Bỗng nhiên nàng nhú mày nói:

- Nhưng em xét thấy không nơi nào có người được như anh.



- Đừng đừng lời khách sáo đó nữa được hôn? Tuyết Hồng! Hãy gọi anh bằng một tiếng nào thân thiết. Nếu em không đồng ý gọi là ca ca thì gọi anh bằng tên cũng được vậy.

Mặt nàng đỏ bừng, nguyệt chàng:

- Gọi anh bằng Trọng đệ được rồi.

- Ý chà! Muốn làm chị của kẻ này hay sao đây?

- Em vốn là chị kia mà!

Chàng lộ vẻ chẳng hài lòng:

- Rồi sao nữa?

- Ba em hỏi anh về tuổi tác của anh, so với anh, thì em lớn hơn mấy tháng.

- Em sanh vào tháng mấy?

Tuyết Hồng nhướn đôi mày, nở nụ cười duyên dáng nói:

- Em sanh ngày mười sáu tháng tư, anh sanh ngày mười sáu tháng tám, như thế không phải đáng chị hay sao?

Phượng Trọng Vĩ không đáp, đôi tay chàng chèo vào nhau, nhăn mặt, vẻ hài hước:

- Được rồi! Từ này tôi gọi bằng chị phải gọi tôi bằng em mãi à.

- Nè! Anh không ngại em lớn tuổi hơn sao?

- Lớn hơn mấy tháng mà hề gì? Chỉ cần có duyên phần với nhau thôi, lớn hơn tôi mấy tuổi đi nữa cũng không sao?

- Vậy thì, trong tương lai anh không ăn năn chớ?

- Làm gì có điều đó. Thực ra, đứng về phía em mà nói, anh cũng vào trang lứa với em thôi. Nếu bảo gọi em bằng chị, điều đó thật khó mà chịu cho nổi!

Tuyết Hồng nhoẻn miệng cười, nhỏ giọng:

- Phái nữ mau già hơn phái nam, hưởng chi cơ thể của em không được mạnh lành. Nếu vì hạnh phúc trọn đời của anh, em không nên ưng anh làm chồng mới phải.

- Tuyết Hồng! Chị của tôi ơi! Không nên nói những lời như thế, chúng ta hãy vui vẻ mà nhảy thêm một bản nữa nhé!

Giàn nhạc trỗi lên bản 'Vui đêm nay', ngoài sân nhảy từng đôi dìu nhau ra bước theo điệu nhạc.

Phượng Trọng Vĩ đưa Tuyết Hồng về đến lữ quán. Lương Tùng Linh đã chờ sẵn tại phòng. Chàng bèn đàm đạo với nhạc gia tương lai trong giây lát rồi cáo từ ra về.

Chàng mang theo bên mình đầy mộng đẹp trong tương lai, khi về đến nhà, thấy cha mẹ và em đang ngồi xem truyền hình. Bà Vân không thích xem truyền hình, vì đôi mắt bà rất kém, bà chỉ ngồi lấy lệ để chờ con trai về để biết nó có vừa ý Tuyết Hồng hay không.

Thấy Trọng Vĩ về, bà bảo Ngọc Thanh tắt máy truyền hình để vợ chồng già nhìn xem sắc thái của con trai. Sau đó bà hỏi:

- Trọng Vĩ! Thế nào? Con vừa ý nó hay không?

- Hi... hi chàng nghĩ đến đêm qua chàng đã mạnh dạn cự tuyệt, nên nay chàng không vội trả lời về

sự vừa ý của mình. Do đó, chàng chỉ cười hì hì để thay câu trả lời cho mẹ hỏi.

Phượng Ngọc Thanh cười híp mắt nói:

- Xem tình hình này, anh ba của con chẳng những vừa lòng, mà còn vui vẻ vô cùng nữa là khác.

Bà Vân rất vừa lòng, nóng nảy hỏi:

- Nè! Trọng Vĩ, con hãy nói cho má nghe coi! Con có thật dạ yêu nó không?

Phượng Trọng Vĩ suy nghĩ giây lát rồi từ từ trả lời:

- Ba và bác Lương đã có vẻ thăm thiết quá làm thế nào con phản đối cho được?

Phượng Tử Vân không phủ nhận lòng hiếu thảo của con, nên ông đáp lời con mình:

- Hôn nhân là việc lớn, là hạnh phúc suốt đời của các con, ba chỉ làm bốn phận giới thiệu cho hai con gặp gỡ nhau, ba không hề có ý ép buộc. Nếu như con không vừa ý con Tuyết Hồng, mai này ba sẽ hồi hôn với Lương Tùng Linh, điều đó không có chi quan hệ lắm.

Đôi má Phượng Trọng Vĩ đỏ bừng. Chàng cũng muốn tìm lời nói khéo với ba, nhưng bị lão nói cứng rắn như thế, khiến cho chàng không đỡ cho là vì chữ hiếu nên phải ưng để cha mẹ vừa lòng.

Bà Vân cười ha hả nói:

- Nay ba Ngọc Thanh, tánh của ông không đoán được ý con. Đương nhiên Trọng Vĩ nó đã vừa lòng Tuyết Hồng rồi, nếu không ưng, có bao giờ nó lộ vẻ hứng thú như thế, nó sẽ buồn rầu ra mặt, nó sẽ phê bình Tuyết Hồng này nọ rồi.

Phượng Ngọc Thanh nhìn anh cười nói:

- Phải rồi, lời của má không sai tí nào. Anh ba! Hiện giờ anh đã trúng đăng giải thưởng to rồi.

Trọng Vĩ trợn mắt nhìn em, chàng không nói lời nào, chỉ mỉm cười mà thôi.

Lão Vân lập bập điều thuốc xì gà, thái độ lão nghiêm chỉnh y như cũ. Dường như ông nghĩ đến việc Trọng Vĩ đã xung đột với lão trong đêm qua, ông hãy còn tức giận. Lão chậm rãi nói:

- Không phải tôi thắc mắc với con, chỉ vì Trọng Vĩ nó trách tôi đã đem sự đau khổ mà đổ trút lên đầu nó. Do đó, buộc lòng tôi phải hỏi con lại cho rõ ràng. Bằng không, mọi trách nhiệm về phần cha nó phải gánh chịu.

Trọng Vĩ tỏ vẻ ra lì lợm cười hì hì nói:

- Ba đừng giận con. Đêm hôm qua con đã van xin ba tha thứ rồi.

- Hiện giờ con đã hiểu rõ lòng dạ của cha mẹ có bao giờ nhẫn tâm nào đi hại con cái!

Phượng Trọng Vĩ thừa dịp nịnh hót theo:

- Đương nhiên ba má thương con vô cùng.

Phượng Ngọc Thanh dùng tay vẽ vẽ trên mặt đùa cợt:

- Anh ba ơi! Xấu hổ chết đi!

Đôi má Trọng Vĩ đỏ bừng, giọng hờn trách:

- Con nhỏ quý! Thật nhiều chuyện!

Phượng Ngọc Thanh tuy bị mắng, nhưng vẫn xem thường, nàng vừa cười vừa tỏ vẻ giận dỗi:

- Anh thật là người không chút lương tâm. Bộ anh quên đã có lúc yêu cầu con nhỏ này rồi hả?
- Ngọc Thanh đừng chọc anh ba con, đừng dùng anh con làm trò cười, trách gì anh con mắc cỡ mà sanh ra giận hờn.

Trọng Vĩ cười liên miện và phủ nhận:

- Con không khi nào mắc cỡ phải sanh ra giận hờn, con chỉ nói chơi với em Thanh mà thôi.

Trong lúc hai người cười rộ, lão Vân hỏi:

- Con dắt Tuyết Hồng đi ăn cơm tại đâu?
- Dạ, Trung Ương Lữ quán.

Ngọc Thanh hỏi anh.

- Tuyết Hồng biết khiêu vũ không anh?

Bà Vân với vẻ hờn dỗi con gái:

- Nè! Ngọc Thanh, kể từ này con không nên kêu tên thật của Tuyết Hồng.

Ngọc Thanh le lưỡi phì cười:

- Nếu bây giờ con gọi bằng chị ba thì hơi sớm?
- Vâng, con gọi bằng chị Tuyết Hồng cũng được rồi.

Ngày mai chị ấy đến nhà, con sẽ gọi bằng chị.

Trọng Vĩ cười cười trả lời:

- Tuyết Hồng không biết khiêu vũ, bởi vì nàng không có cơ hội tập khiêu vũ.

Bà Vân gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Con gái không biết khiêu vũ là phải chớ. Những cô gái giỏi khiêu vũ, tương lai khó trở thành vợ hiền được.

Ngọc Thanh bình vực cho nữ giới:

- Một cô gái thời đại, nếu không biết khiêu vũ, thì sẽ thua kém người ta.

Bà Vân tỏ vẻ khó hiểu ý con gái:

- Thua kém chuyện gì?

Ngọc Thanh tỏ ra lão luyện đáp:

- Nói thí dụ, anh ba con thích khiêu vũ, chị ba không biết khiêu vũ. Đến lúc anh ba muốn đi khiêu vũ, tức nhiên anh con sẽ tìm bạn vũ nữ khác, má nghĩ, một người đàn ông, khi bắt tay cùng người đàn bà khác khiêu vũ thì hậu quả sẽ không mấy tốt. Do đó, nữ giới phải biết khiêu vũ, chẳng phải đi khiêu vũ thường, nhưng để phòng sự không may xảy ra sau này, má nghĩ xem có phải không?

- Bà Vân vừa cười vừa mắng yêu:

- Con nhỏ tinh này nói có lý. Trọng Vĩ! Khiêu vũ chỉ là môn giải trí thường thôi, con đừng mê chẳng ích gì.

- Má yên lòng, con chỉ khiêu vũ cho có lệ với anh em thôi, chứ môn đó con không mấy thích.

Bà Vân cảm thương con và than thở:

- Sự sinh hoạt của một cá nhân phải được chánh thường. Anh con nó gặp điều bất hạnh, cũng là cái gương soi cho việc xử thế của con sau này!

Lão Vân chen lời hỏi:

- Trọng Vĩ! Sau khi con với Tuyết Hồng dùng cơm xong, có thảo luận chuyện gì khác nữa không?

Trọng Vĩ không muốn nói rõ sự cảm tình của mình đối với nàng sớm, sợ cha mẹ cười, chàng liền trả lời:

- Con với Tuyết Hồng chỉ đàm luận chuyện thường chứ không có nói chuyện gì đặc biệt.

- Theo con, Tuyết Hồng tánh tình ra sao?

- Tánh tình nàng rất tốt, nhưng vì bệnh hoạn nên nàng tỏ ra bi quan.

Lão Vân hít một hơi xì gà, gật đầu nói:

- Nếu con thường an ủi, nhứt định nó sẽ thấy lạc quan.

Bà Vân đỡ lời:

- Không trách nó thường bi quan, vì đã mất nhiều thiện cảm với đời. Ông nghĩ nó đã bị bà mẹ ghẻ hành hạ quá nhiều, nên nội tâm nó sanh nhiều thống khổ cũng phải.

Trọng Vĩ nhân cơ hội đó, thổ lộ về sức khoẻ của Tuyết Hồng:

- Con xem cơ thể Tuyết Hồng không được mạnh lắm, cũng vì nàng sầu muộn nhiều ngày, nên làm tổn thương đến sức khoẻ rất nhiều.

Bà Vân 'à' một tiếng, rồi tiếp lời:

- Trọng Vĩ! Nếu con cảm thấy thương xót Tuyết Hồng thì nên sớm kết hôn với nó. Dĩ nhiên Tuyết Hồng sẽ trở thành dâu con của nhà này, đừng để cho mẹ ghẻ nó hiếp đáp mãi, má không yên lòng.

Trọng Vĩ rất vui mừng, nhưng chàng giả vờ thản nhiên, vì chàng mới phản đối tối qua, bây giờ lộ vẻ vội vàng, thật rất khó coi, chính mình còn không chịu nổi sự chuyển biến tâm tánh của mình, huống là người khác. Thế nên, chàng lặng thinh không ý kiến.

Lão Vân thấy con trai chẳng nói lời nào, thần sắc cũng kém vui, lão không thể đoán ra con trai mình đang suy nghĩ những gì. Lão tiếp lời:

- Trọng Vĩ! Theo lời má con, con nghĩ thế nào?

Chàng chỉ 'Ờ' một tiếng và khẽ gật đầu.

Lão Vân tỏ ra chuộng tự do hỏi con:

- Ba muốn biết ý con thế nào?

Chàng tỏ ra thảo thuận nói:

- Con không ý kiến gì, tùy ba má quyết định.

Phượng Ngọc Thanh phì cười nói:

- Chị Tuyết Hồng quả là một người đẹp, bằng không thì anh con đã trả lời rồi.

- Theo ý ba, ngày mai Trọng Vĩ đi rước cha con Tuyết Hồng đến dùng cơm trưa, trong khi dùng cơm, ba sẽ cùng lão Linh bàn định, chỉ còn ít ngày nữa là hết tháng rồi, dĩ nhiên không thể lo việc hôn nhân cho kịp. Cuối tháng sau, chọn một ngày tốt thì cử hành hôn lễ cũng được chứ?

Trọng Vĩ chưa kịp trả lời thì Ngọc Thanh đã cười đáp:

- Ba nói đúng vậy, bởi anh con đã thuận theo ý ba định đoạt. Theo anh con, nếu ba định cưới chị Tuyết Hồng cho anh, thì sớm chừng nào tốt chừng nấy. Điều đó ba cần gì phải hỏi qua ý kiến của anh.

Trọng Vĩ mặt đỏ bừng, chàng muốn rời nhà khách và nói:

- Em nói toàn chuyện tầm xàm, đừng theo tôi mà khiếm chuyện lãng xăng nữa, tôi đi tắm cho nó khỏe khoắn còn hơn.

Cả nhà đều cười rộ. Tâm tánh của Phương Trọng Vĩ chiều nay và chiều hôm qua không giống nhau.

Chàng ngồi cạnh bàn sách bên cửa sổ, tự buồn cười cho mình. Đến mười một giờ mà chàng chưa ngủ được.

Hôm qua cũng không ngủ được bởi vì buồn rầu. Hôm nay cũng ngủ không được chỉ vì quá vui mừng. Cùng trong hai đêm khó ngủ, nhưng khác nhau về ý nghĩ.

Bỗng có bàn tay ai vỗ lên vai chàng, chàng giật mình quay lại, thấy Phương Ngọc Thanh đứng sau lưng chàng.

Trọng Vĩ nhỏ giọng trách móc:

- Ngọc Thanh làm gì thỉnh linh cho anh giật mình vậy?

Ngọc Thanh vừa ngồi xuống ghế, trề môi nói:

- Bộ mỗi lần đi đến phòng anh, phải đánh trống chiêng lên anh mới nghe hay sao đây?

Trên bàn sách có một bóng đèn màu xanh nhạt làm mát mắt, nét mặt nàng trắng hồng biến thành màu xanh nhạt rất ưa nhìn. Trên cổ trắng muốt của nàng đeo một sợi dây chuyền kiểu chữ K, bên dưới có chiếc thập tự giá nho nhỏ.

Nếu ngày thường thì Trọng Vĩ không chú ý đến đồ trang sức của em gái. Lúc bấy giờ, chàng nhìn kỹ em để so sánh với Tuyết Hồng. Ngọc Thanh với Tuyết Trân cùng lứa tuổi hai mươi, nhỏ hơn Tuyết Hồng bốn tuổi. Luận về sắc đẹp thì Ngọc Thanh và Tuyết Trân không bì kịp Tuyết Hồng. Nhưng về sắc vóc Tuyết Hồng không bằng hai nàng. Nhớ đến thân thể ốm yếu của Tuyết Hồng thật đáng thương hại.

Phương Trọng Vĩ nhìn trân vào mặt của Ngọc Thanh, chàng ngẫm so sánh mặt em mình và gương mặt của Tuyết Hồng. Ngọc Thanh thấy anh mình nhìn mình xuất thần, nàng vừa lạ lùng vừa giận dữ hỏi:

- Bộ anh mang bệnh thần kinh sao vậy?

Trọng Vĩ như trong cơn mộng vừa tỉnh, chàng ấp úng:

- Đâu... Anh có làm gì đâu? Anh không có than lẫn nào mà em nói vậy?

- Chắc là tại em có tật, mắt em đã mờ nên nhìn lầm!

Thấy chàng ngẩn ngơ không nói gì cả, Thanh hỏi:

- Nào, chuyện gì đã xảy ra, cho con nhỏ này biết với?

Chàng như không nghe gì cả:

- Ngọc Thanh, em... em đã nói gì?
- Thôi, đừng có làm bộ! Anh còn giữ điều bí mật đó làm gì?
- Anh... anh có điều gì bí mật mà giấu em? Thật khó hiểu, em hỏi vậy là có dụng ý gì?

Thấy thần thái của chàng, Ngọc Thanh bỗng nhiên sững sờ. Trọng Vĩ hỏi tiếp:

- Khuya quá rồi, sao em chưa đi ngủ?

Ngọc Thanh nghĩ ngợi, ngồi trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên nàng nói lớn:

- A! Em đã biết rõ rồi!

Trọng Vĩ mở to đôi mắt hỏi:

- Nè! Đừng làm bộ quỷ nửa đó, em biết rõ những gì?
- Em nghiên cứu tìm ra nguyên nhân nào một hồi anh than thở, một lát lại vui cười ấy mà? Theo em nghĩ sở dĩ lúc đầu anh chẳng nghĩ đến chị Tuyết Hồng là vì anh đang nhớ đến cô bán hàng tại Cao Hùng. Hiện giờ, sau khi anh xem thấy sắc diện chị Tuyết Hồng rất đẹp, nên thay đổi ý kiến. Có lẽ anh đang nghĩ chuyện không thể bắt cá hai tay cho được. Vì thế, một hồi anh thở than, một hồi anh cao hứng, có phải vậy không?

Trọng Vĩ nghe em nói, chàng ôm bụng cười, Ngọc Thanh thấy thế tức giận hỏi:

- Anh cười chuyện gì vậy? Bộ mắc bệnh thần kinh hả?

Phương Trọng Vĩ càng cười lớn hơn:

- Anh cười vì em tưởng tượng quá phong phú!
- Thế là em đã nghi lầm hả?

Trọng Vĩ chớp mắt lia lịa, gương mặt chàng với vẻ vui mừng.

- Em Thanh! chẳng những việc này em ngờ lầm thôi, luôn anh cũng không hề nghĩ đến nữa.
- Như vậy kết cuộc chuyện xảy ra thế nào?
- Vừa rồi em đã chẳng nói anh trúng giải thưởng đó sao?

Phương Ngọc Thanh không kém thông minh, nàng cười cười hỏi:

- Có phải chị Tuyết Hồng là người con gái không tên mà anh đã đeo đuổi phải hôn?

Trọng Vĩ vỗ nhẹ lên bàn nói:

- Em quả là một con quỷ thông minh! Tại sao em nghi ngờ đúng quá vậy?

Ngọc Thanh nhoèn miệng cười nói:

- Em chỉ định chừng vậy thôi, không thể ngờ được vấn đề ai lại khéo xui mà ly kỳ quá vậy?

Trọng Vĩ lại đặc ý cười lớn:

- Ha... ha... hạ Trong lúc anh gặp Tuyết Hồng, anh vẫn ngỡ mình đang trong giấc mộng!
- Em cũng có cảm nghĩ rất kỳ quái. Anh đã khắc lòng chạm dạ người con gái không biết tên họ, rồi

sau khi gặp lại chính là Tuyết Hồng, bỗng nhiên anh mê liền? Rốt cuộc người là người ta đã đem ý trung nhân của anh từ Cao Hùng đến đây. Thật đúng là anh đã trúng giải thưởng rồi!

- Em Thanh! Anh muốn nhờ em thỉnh khách của em.

- Thỉnh khách của em làm gì?

Trọng Vĩ cười cười nói:

- Hôm qua em đã khuyên anh nên bỏ qua chuyện buồn phiền. Hôm nay trời đã chiều ý muốn của người, khiến cho anh gặp được đối tượng, đương nhiên anh phải nhờ em thỉnh khách để thiết tiệc!

- Bất tất phải thỉnh khách lạ, miễn sao hai người trở thành tình nhân với nhau thì lòng em cũng đủ vui rồi. Này! Khi anh gặp chị Tuyết Hồng, chị ấy có xem anh là đối tượng của chị hay không?

- Nàng vẫn nhớ mang máng anh, nhưng lúc đầu không nhận ra anh, vì ngày đó đến Cao Hùng mua đồ, anh mặc quần phục. Hôm nay anh mặc đồ thường, nên nàng nhìn không ra.

- Sau đó anh có nhắc lại cho chị ấy nghe không?

Trọng Vĩ cười hì hì đáp:

- Có! Anh cho nàng biết qua ngày sau anh có đến mua đồ để mong lại gặp nàng, nhưng hôm đó nàng xin nghỉ. Anh hỏi thăm cô bán hàng khác mới biết trong mình nàng không được khỏe. Em Thanh, em có biết cô bán hàng đó là ai không?

- Là ai, làm sao em biết được?

- Cô ấy là em của Tuyết Hồng, tên là Tuyết Trân.

- À! Hai chị em đều làm tiếp viên bán hàng.

- Ngày nay anh mới biết, hai tủ hàng trong Bá Hóa công ty đều do cha hai nàng sang lại cho chị em nàng bán. Anh đã từng hỏi tên họ và địa chỉ của chị em nàng, Tuyết Trân rất xảo quyệt, không hề nói rõ cho anh biết. Nhưng khi về nhà, Tuyết Trân đem mọi sự tình nói rõ cho Tuyết Hồng. Vì thế, anh vừa nhắc lại là nàng nhớ ngay.

Ngọc Thanh le lưỡi cười anh.

- Chị Tuyết Hồng biết rõ, chắc chắn sẽ cười anh là một con quỷ đam mê chó gì?

- Sau khi anh nói cho nàng nghe, nàng cho anh đúng là một gã si tình.

- Em của chị ấy bao nhiêu tuổi vậy anh?

- Nhỏ hơn em một tuổi, nhưng không thông minh như em.

- Nói xàm! Sao anh biết?

- Tuyết Hồng nói lại với anh, kỳ nghỉ hè năm nay, cô ấy tốt nghiệp Cao Trung, nhưng không vào Đại học được, em nghĩ, học hành nổi gì mà thi vào Đại Học không được?

Cũng vì mẹ ghê của Tuyết Hồng mà chàng lại sanh lòng ghét luôn đến Tuyết Trân. Ngọc Thanh hỏi tiếp:

- Chuyện thi cử không phải dở mà tốt, năm nay thí sinh tốt hơn cả trăm, chó nào phải một mình cô ấy. Anh à, nàng ấy đẹp không vậy anh?

- Không được đẹp lắm!

- Người chị làm anh mê say như vậy, lẽ nào người em lại không khá đẹp hay sao?

- Khi anh chưa biết nàng là em của Tuyết Hồng, anh có cảm giác nàng là một cô gái thật là đáng chán, hiện giờ, khi nghĩ đến nàng lại càng khó chịu hơn.

Phượng Ngọc Thanh cắn môi suy nghĩ giây lát hỏi:

- Em không biết anh nói thế là có ý nghĩa gì?

- Thương hại cho Tuyết Hồng trên hai mươi năm qua, chịu đau khổ vì bà mẹ ghẻ, đến nỗi thân thể của nàng phải gầy mòn.

- À, theo ý anh không thích Tuyết Hồng vì nàng là con của mẹ ghẻ Tuyết Hồng? Nhưng việc làm của má nàng, chớ với Tuyết Hồng nào có quan hệ gì? Anh không nên giận cá chém thớt, ghét mẹ ghét luôn đến con là vô lý.

Trọng Vĩ nghĩ ngợi giây lát nói:

- Có lẽ Tuyết Hồng đã thêm muối thêm đường trước mặt mẹ, nên Tuyết Hồng càng chịu nhiều cay đắng hơn.

- Làm sao anh biết? Chắc chị Tuyết Hồng đã nói lại với anh?

- Tuyết Hồng là cô gái rất hiền, nàng chỉ ca ngợi em gái mình luôn luôn đối xử đẹp với người chị một cha khác mẹ!

- Anh không nên ghét người ta kỳ như vậy. Hiện giờ em đã biết nguyên nhân vì sao một hồi anh vui, một hồi anh than thở. Anh vui là tìm được người lý tưởng, than thở là thương tiếc cho chị Tuyết Hồng chịu nhiều cay đắng có phải vậy không?

Trọng Vĩ cười cười đáp:

- Đúng vậy, em đoán không sai.

- Em khuyên anh, kể từ nay không nên buồn khổ cho chị Tuyết Hồng. Bởi chị ấy đã gặp ý trung nhân đối xử đẹp với chị rồi. Nếu anh thật tình yêu chị ấy, thì tương lai hạnh phúc của chị sẽ được bảo đảm rồi.

- Cám ơn em! Ngày mai này anh cam đoan sẽ giới thiệu cho em một bạn trai hào hoa, trong tương lai chắc chắn sẽ được đức lang quân vẽ mây cho người đẹp!

- Thôi! Để em đi ngủ, ai cần anh giới thiệu?

Nói xong, nàng lộ vẻ giận hờn, vội vã bước đi



Chiếc xe du lịch chạy chậm chậm vào sân. Phương Trọng Vĩ bước xuống mở cửa cho cha con Lương Tùng Linh xuống xe.

Vợ chồng Phương Tử Vân và Ngọc Thanh đã chờ sẵn tại nhà khách tiếp đón ông sui và nàng dâu tương lai.

Lương Tùng Linh vừa bước vào đã reo lên:

- Kìa chị! Được mạnh giỏi? Gần hai mươi năm mới gặp lại nhau, chị cũng không thay đổi gì cho lắm!

Bà Vân cười nói:

- Già lắm rồi! Đi đứng hết muốn nổi còn gì nữa. Chú nó cũng như hồi trước, chỉ khác hơn là mái tóc nhuộm màu muối tiêu thôi.

Phương Tử Vân cười ha hả bước đến bắt tay lão Linh nói:

- Tụi con nít nó đã lớn hết rồi, tụi già này không bạc đầu sao được?

Lão Linh vừa bắt tay ông sui, vừa giới thiệu với con gái:

- Tuyết Hồng! Con không nhận ra má Phương là người đã hết lòng thương con lúc bé sao con?

Thuở Tuyết Hồng bốn, năm tuổi. Lúc đó, nàng thường gọi bà Vân bằng má rất ngọt, gần hai chục năm qua, trong đầu óc nàng không còn chút hình bóng triu mến nào của má Phương. Nay ba nàng nói đột ngột thế, nàng không biết phải cư xử ra làm sao, bèn chạy đến cúi gập lưng xuống, hướng vào bà Vân nhoeo miệng cười làm lễ:

- Thưa má Phương mạnh giỏi. Con đã nhớ lúc còn nhỏ được má thương ôm con mà hôn hít.

Tuy ở nhà, Lương Tuyết Hồng không được mẹ ghê nuông chiều, nhưng trước mặt bà mẹ chồng tương lai, nàng vẫn gây được sự thương mến. Nàng nở nụ cười tươi tắn, như đã từng quen biết bà Vân. Đôi mắt già của bà Vân luôn luôn dán trên cơ thể nàng, bà ngắm nghía con dâu tương lai từ trên xuống dưới. Miệng bà cười ha ha, đôi tay bà mở rộng ra vừa ôm nàng vừa nói:

- Tuyết Hồng! Con lớn lên trông xinh đẹp quá! Bác không thể nào ngờ được con là một con bé hồi còn nhỏ cách nay gần hai chục năm cho được.

Lão Linh thấy bà Vân thương yêu con mình, lão bèn cười lên ha hả nói:

- Tuyết Hồng! Má Phương ôm con vào lòng, chắc con đủ thấy hạnh phúc rồi!

Cả nhà cùng cười rộ. Phương Tử Vân giới thiệu Phương Ngọc Thanh với cha con lão Linh. Ngọc Thanh bước đến chào hỏi:

- Thưa bác được mạnh giỏi.

- Giỏi lắm! Không ngờ con nhỏ cách nay gần hai chục năm, nó còn nằm bú trong lòng chị, hôm nay nó theo gần kịp Tuyết Hồng. Anh chị đã tìm nơi nào cho nó chưa vậy?

Phương Ngọc Thanh ôm ngang lưng Tuyết Hồng, tỏ tình thân mật, thừa dịp kéo Hồng đi:

- Chị Tuyết Hồng, chị em mình hãy đi vào nhà trong, đi chị!

Chủ khách cùng vui vẻ mời ngồi. Trên bàn đã bày sẵn bánh mứt và trái cây. Trong nhà thì có bưng trà và thuốc ra đãi khách. Nhưng trà nước không quá mấy phút đồng hồ. Lão Vân mời lão Linh đến phòng riêng của mình. Bà Vân cũng mời Tuyết Hồng đến phòng riêng của bà.

Riêng Phương Trọng Vĩ biết rằng, ba mình mời lão Linh vào phòng để bàn đến việc cử hành hôn lễ. Chàng đang đứng ngồi không yên biết làm gì cho tiện, nếu theo mẹ vào phòng thì nơi đây toàn là nữ giới. Và lại vào phòng mẹ, chắc chắn sẽ bị Ngọc Thanh chọc ghẹo, chàng không muốn làm bi cho

Ngọc Thanh giấu cợt. Chàng đành ngồi một mình tại nhà khách.

A Bội mang đĩa bánh trái, dự định lên lầu đãi khách cô ta nhìn thấy Trọng Vĩ ngồi thẩn thờ một mình, bèn dừng lại hỏi:

- Cậu ba, cậu ngồi đây làm gì? Sao không đi theo trò chuyện với vợ ba?

Chàng trợn mắt nhìn A Bội, nhưng trong lòng rất vui vẻ. A Bội lại cười hì hì nói:

- Vợ ba đẹp quá! Chắc bây giờ cậu không phản đối?

- Đồ quý! Nói lộn xộn gì nữa đó?

Phượng Trọng Vĩ thầm nghĩ: Bậy bạ quá! Tối hôm đó mình phản đối việc hôn nhân làm gì, chắc A Bội đã nghe được. Nếu trong tương lai nó nhiều chuyện trước mặt Tuyết Hồng sẽ gây cho nàng không được vui.

A Bội cũng lanh lợi, hiểu rõ thâm ý của ông chủ nhỏ. Nàng mỉm miệng cười và đáp nhỏ:

- Cậu ba! Cậu hãy yên lòng. Tôi không khi nào đến trước vợ ba mà nói gì đâu.

Trọng Vĩ xua tay nói:

- Được rồi! được rồi, cô đừng nói gì thêm nữa!

A Bội có vẻ mất hứng, nàng trề môi vội vã đi lên lầu. Bỗng Trọng Vĩ bước đến thang lầu gọi:

- A Bội!...

A Bội quay mình lại hỏi:

- Cậu gọi chi?

- Đem cho tôi hai cái ly.

- Cậu có một mình đem hai ly làm gì?

Nói xong, chàng bước đến lấy hai chiếc ly, bưng hai ly nước ngọt nói:

- Để tôi thay cô bưng nước ngọt đãi khách.

- À! Vậy là cậu muốn tự mình đến tưng bốc nhạ gia!

Trọng Vĩ vừa cười vừa mắng:

- Đồ quý! Thật là nhiều chuyện, vô phép!

A Bội phì cười, nàng bưng một mâm nước trái cây đi lên lầu. Thực ra, Trọng Vĩ không phải muốn đến nịnh hót ông nhạ tương lai, dụng ý của anh muốn nghe lóm ba chàng và lão Linh sắp xếp việc hôn nhân của mình ra sao? Nên khi chàng vừa đến cửa thì bước chầm chậm, quả nhiên nghe trong phòng hai sui gia đang nói chuyện với nhau.

- Tử Vân, theo ý anh thì tôi hoàn toàn đồng ý, nhưng...

Nghe lão Linh nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại. Chàng không hiểu lão đã nói gì sau nữa, lòng chàng rất nói nầy thầm nghĩ: Hừ! Dĩ nhiên đã tán thành thì thôi, còn nhưng nhạ gì nữa? Vợ sau của ông đã đối xử tệ với con gái, ông còn muốn lưu lại để đày đoạ thêm nữa à?

Trong khi ấy lại nghe ba chàng nói rất rõ:

- Ngày mười tám tháng sau thì cử hành hôn lễ, thời gian đó có hơi gấp. Ý anh thì sợ sắm sửa nữ

trang không kịp. Theo ý tôi, chúng ra đều là bạn cũ, đồ sính lễ không thành vấn đề cho lắm. Và lại, anh ở Cao Hùng, tôi ở Đài Bắc, nếu sắm đồ trang sức quá nhiều, sợ e mang đi có phần bất tiện. Trái lại, đồ vật dụng cho con, tại đây rất nhiều, anh chỉ sắm cho con một vài chiếc áo mới cũng được rồi, anh nghĩ sao?

Phượng Trọng Vĩ thở phào nhẹ nhõm, thì ra, ông ta sợ định ngày cưới gấp, không sắm kịp đồ trang sức cho con. Bỗng nghe Lương Tùng Linh trả lời:

- Được rồi. Tôi sẽ sắm cho Tuyết Hồng một số y phục nhất là áo ngự hàn để che lạnh mùa đông và một ít dụng cụ cần thiết. Anh nghĩ có được không?

- Điều đó là việc riêng của hai cha con, tùy ý tính với Tuyết Hồng, chứ tôi không có ý kiến. Ha ha ha...

- Vấn đề đã quyết định như vậy, tôi phải lưu ý cho con chứ. Ý chà! Tuyết Hồng nó rất dễ dạy, trong mấy năm qua, chưa một lần đối không với ba nói.

- Tóm lại, chỉ vì chúng ta kẻ trời Nam người trời Bắc, ở cách nhau quá xa. Nếu chúng ta ở chung một thành phố thì tôi nghĩ, sau khi Đại Vĩ tốt nghiệp, nó đã cưới Tuyết Hồng rồi. Đó cũng là vận mạng khiến vậy.

Phượng Trọng Vĩ biết ba mình nhớ đến cái chết thê thảm của anh hai. Không muốn để cho lão Linh già bần sâu vào chuyện đó nữa, chàng bưng hai ly nước ngọt bước vào thưa:

- Mời bác Lương dùng nước ngọt.

Lương Tùng Linh nhìn thấy con rể tương lai, lòng lão cảm thấy vui thích nói:

- Được rồi! Cảm ơn cậu.

Tử Vân hít một hơi xì gà, mỉm cười căn dặn:

- Trọng Vĩ, hiện giờ con nên gọi bác Lương bằng ba được rồi. Ba và bác Lương đã thảo luận xong rồi, ngày mười tám tháng sẽ cử hành hôn lễ cho hai con.

Đôi má Phượng Trọng Vĩ đỏ bừng, chàng hướng vào lưng Lương Tùng Linh mà gọi nhỏ:

- Thưa ba!...

Lương Tùng Linh nhướng mày cười lớn:

- Trọng Vĩ! Ba giao Tuyết Hồng cho con, từ nay nhờ con che chở cho nó, được vậy, ba vô cùng cảm kích con.

Phượng Tử Vân vừa cười lớn, vừa bộc lộ sự hờn dỗi ông sui:

- Tùng Linh! Anh hơi đâu nói với con nít những câu như thế đó?

Tùng Linh bập bập điệu xì gà, nói rõ:

- Tử Vân! Anh không biết, số Tuyết Hồng đã mất mẹ hồi còn bé, nó rất bi quan, nhìn chung quanh mình toàn là những cảnh thống khổ. Phận làm cha, tôi không thể từ tối đến sáng săn sóc và an ủi nó. Vì thế khiến cho nó biến thành một con nhỏ ít nói biến cười. Sau đó, khi biết đến vị hôn phu...

Phượng Tử Vân không để cho lão Linh nói hết, bèn ngăn lời:

Tùng Linh! Cá tánh của Trọng Vĩ tôi rất hiểu rõ. Nếu nó yêu một cô gái nào thì nó chỉ yêu duy nhất. Bởi thế, anh khỏi lo điều đó.

Trọng Vĩ biết nhạc phụ muốn chàng vĩnh viễn yêu và che chở cho Tuyết Hồng. Nhưng không biết lý do nào mà lão đem câu nói đó nói thẳng nơi đây? Do đó, chàng sẽ len lén rút lui. Chàng ra đi còn

mang theo một nỗi lòng vui thích, sau đó bước sang phòng mẹ, chỉ nghe em chàng giọng dỗ mẹ:

- Đã 20 năm qua rồi, má còn đề cập đến má Lương làm gì, gây cho chị Tuyết Hồng thêm đau lòng.
- Theo ý má, nếu má của Tuyết Hồng còn sống, hai gia đình vẫn còn ở bên nhau, anh của con với Tuyết Hồng thường gặp gỡ. Do sự sinh hoạt vui vẻ của trẻ con, đương nhiên không đến nỗi bi thảm như ngày nay.
- Xem anh ba con như đã vừa lòng lắm rồi, má còn nhắc làm gì nữa.

Bà Vân thấy Trọng Vĩ vào phòng, bà không nói thêm lời nào nữa. Tuy nhiên, đối với cái chết thảm của Đại Vĩ bà không hề quên được. Hiện giờ tính cưới Tuyết Hồng cho Trọng Vĩ, nếu đề cập đến chuyện đó nữa càng không vui. Bà lập tức nói sang chuyện khác:

- Trọng Vĩ! Sớm giờ con ở đâu má không thấy vậy?

Trọng Vĩ với vẻ mặt vui tươi đáp?

- Con ở bên phòng của ba để nghe ba cùng bàn với bác Lương về việc hôn nhân của Tuyết Hồng.

Bà Vân lập tức hỏi:

- À! Họ bàn chuyện thế nào vậy con?
- Theo ý ba dự định vào ngày mười tám tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.

Trọng Vĩ nói đến đây bèn hướng sang Tuyết Hồng mà mỉm cười. Tuyết Hồng nheo mắt liên hồi, dường như nàng hồ thẹn nên lộ vẻ khó chịu. Nàng lặng lẽ cúi đầu xuống, tựa hồ không nghe đến lời nói của chàng.

Bà Vân ngó ý tán thành.

- Tốt lắm! Theo ý bác Lương thì sao?
- Theo bác Lương, thời gian hơi gấp một chút, sợ e dự bị đồ trang sức cho cô dâu không kịp.
- Tính kỹ, từ này đến đó chỉ có ba tuần lễ, thời gian có hơi gấp. Tuy nhiên, nhà mình đã sắm đủ đồ trang sức, không đến nỗi phải lo cho lắm.

Phượng Trọng Vĩ cười hì hì nói:

- Con nghe ba nói cũng giống y hệt như ý má vậy.

Bà Vân vừa cười vừa tỏ vẻ giận dữ:

- Nè! Tội con nhiều chuyện lắm nhé!

Ngọc Thanh cười khanh khách nói:

- Anh con không phải nhiều chuyện đâu má, hễ ba với má tâm ý giống nhau thì ảnh với chị Tuyết Hồng cũng giống hệt nhau chứ khác gì.

Trọng Vĩ hướng sang Ngọc Thanh:

- Còn tâm tánh em giống hệt với ai vậy Thanh?

Ngọc Thanh trợn mắt nhìn anh:

- Thôi đi! Cấm không cho nói động đến tôi à?

Lương Tuyết Hồng cũng quên cả hồ thẹn, bèn cười lên. Bà Vân hỏi:

- Kết cuộc, bác Lương nghĩ thế nào vậy con?

- Theo ý bác Lương, sắm cho Tuyết Hồng một mớ y phục, nếu cần những vật dụng khác, sau này tự ý Tuyết Hồng chọn.

Bà Vân gật đầu, hướng sang Tuyết Hồng.

- Con à, tuy má sau đối xử với con không đẹp, nhưng ba ruột con rất yêu mến con.

Phượng Ngọc Thanh thay lời chị dâu:

- Bác Lương là ba ruột của chị Tuyết Hồng, làm sao mà không thương con cho được?

Bà Vân liếc sang cô dâu tương lai:

- Con à, trên xã hội này không thiếu chi người, khi họ có vợ sau thì xem vợ trước như người ngoài. Tuyết Hồng! Theo ý má, con không nên trở lại Cao Hùng. Chỉ còn ba tuần lễ nữa cũng chẳng bao lâu. Tạm thời con ở lại đây. Đến chừng trước ngày kết hôn một hôm. Ngọc Thanh sẽ đưa con cùng nó đến ở trong một lữ quán. Qua ngày thứ hai, Trọng Vĩ sẽ đến rước con về nhà làm lễ. Nếu được như vậy thì tiện lắm.

Gương mặt Tuyết Hồng đỏ bừng lên nàng chỉ lặng thinh mà chịu chứ không có ý kiến gì.

Phượng Ngọc Thanh cười cười nói:

- Ý má muốn như vậy mà nói với Tuyết Hồng thì có ích lợi gì? Làm sao chị Tuyết Hồng quyết đoán cho được. Má nên thảo luận với bác Lương thì hay hơn.

- Thưa bà! Cơm nước đã làm xong, mời khách dùng tiệc bây giờ chưa?

A Bội sẽ lên đến phòng thỉnh chủ nhà dùng cơm. Bà Vân gật đầu, dắt con và dâu xuống nhà khách dùng cơm.

Bữa cơm trưa hôm nay, tuy do trù phòng tại nhà nấu nướng, nhưng thức ăn rất đầy đủ, ngon lành, không thua bữa tiệc của các nhà hàng lớn.

Cả nhà cùng khách vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, từ ngày Đại Vĩ chết vì thảm kịch xe hơi đến nay, đây là lần đầu tiên, nhà họ Phượng trong một bữa cơm vô cùng vui vẻ.

Lão Vân rất thích thú cho bà Vân biết vấn đề thảo luận với ông sui định ngày cử hành hôn lễ cho bà nghe. Bà Vân lộ vẻ vui mừng giọng chậm rãi.

- Tôi đã biết vấn đề tính toán giữa hai đảng rồi.

Lão Vân lấy làm lạ hỏi:

- Làm sao bà biết được vậy?

Nghe cha hỏi, Phượng Trọng Vĩ đôi má đỏ bừng, chàng liền giải thích:

- Vừa rồi con bưng nước ngọt đến cho ba với bác Lương dùng, con đã nghe vấn đề ba với bác thảo luận, nên con cho má hay.

Lão Vân mỉm cười:

- À! Phải rồi, thì ra là vậy.

Phượng Ngọc Thanh không bỏ qua cơ hội giễu cợt anh, nàng tỏ vẻ hời dỗi cha:

- Thì ra ba không hề nghĩ đến sao? Anh ba con vừa hay được tin mừng, đương nhiên là anh lập tức

báo cáo cho má hay.

Trọng Vĩ nguyệt Ngọc Thanh:

- Em Thanh! mãi nói xàm!

Lương Tuyết Hồng hồ thẹn cúi đầu xuống. Mọi người có mắt trong buổi tiệc cùng cười rộ lên. Trong khi Lương Tùng Linh vui mừng muốn sa nước mắt. Chỉ vì lão rất thương mến con gái mình. Từ trước lão hằng lo cho cuộc đời của con gái phải gánh chịu nỗi ưu phiền. Từ khi Tuyết Hồng vừa lên năm, đã mất đi bà mẹ ruột thân yêu, trước tình thế này, lão phải tặc huyền. Tuyết Hồng vừa lên năm, phải có người săn sóc. Lão là cha không lẽ đi đâu đem con gái theo đó. Lão tin tưởng rằng, Tuyết Hồng rất dễ mến nhứt định bà mẹ ghẻ nào cũng thương yêu. Nào ngờ bà vợ sau của lão rất hẹp hòi, khi sanh Tuyết Trân ra, bà đã sanh lòng ghen ghét con chồng. Lão vì Tuyết Hồng mà rầy rà với bà vợ sau mấy lần. Nhưng lão càng rầy rà bao nhiêu càng sanh lộn xộn bấy nhiêu, trong khi lão ở nhà thì bà sau không dám ăn hiếp con chồng. Nhưng khi ông ra ngoài lo thương mãi thì bà sau ngược đãi con chồng. Do đó, trong lòng lão vô cùng thống khổ, chịu dài dài như vậy cho đến lúc Tuyết Hồng được hai mươi một tuổi, lão tính ra thì Đại Vĩ đã tốt nghiệp. Lão có gởi cho Phương Tử Vân một phong thư, trong thư đề muốn sớm được nhà trai cử hành hôn lễ. Chẳng bao lâu, lão được tin hồi âm của Phương Tử Vân cho biết rằng, vợ chồng lão muốn cưới vợ gấp cho con, nhưng theo ý Phương Đại Vĩ chờ thụ huấn quân sự xong sẽ làm lễ. Nào ngờ khi Đại Vĩ thụ huấn xong, lại cố duy trì không chịu làm lễ cưới. Thấy tình hình con gái chịu khổ như vậy, nhưng nhà trai không chịu cưới thì biết làm thế nào hơn, hy vọng của lão là mong sao con gái được hưởng hạnh phúc do nhà nhà chồng ban cho.

Không ngờ gần đây lại hay tin chẳng lành, do Đại Vĩ rong chơi phóng đảng mà sanh tai họa xe hơi. Tin tức này không khác sét đánh ngang mày. Thực ra, lão không thấy con gái biểu lộ tâm tình ra ngoài. Nhưng lão nhận thấy thân thể của con gái càng ngày càng ốm o, biếng nói biếng cười. Phận làm cha không biết làm thế nào mà an ủi cho con yên lòng. Đáng thương cho lão giữa lúc ban đêm khuya vắng người, một mình ngồi đối diện ngọn đèn, lặng lẽ mà sa nước mắt.

Khi Phương Tử Vân đến Cao Hùng, lão Linh cũng thay cho con gái mà nuôi một tia hy vọng. Nhưng, Tuyết Hồng lại cực lực phản đối. Nàng cho rằng, anh em ruột cá tánh không khác chi nhau. Nàng sẽ tự nguyện ở vậy đến già, quyết không chịu lấy chồng. Nếu cha mẹ chán ghét, nàng sẽ ra khỏi gia đình.

Lương Tùng Linh đã khóc rất nhiều để giảng giải cho con nghe, theo lời bác Phương thì Trọng Vĩ tánh ý khác hơn anh rất nhiều. Hiện giờ dặt cho hai đảng gặp nhau, ưng hay không là do quyền con, chứ làm cha không bao giờ ép uống.

Khi Lương Tùng Linh nhìn thấy vẻ đĩnh đạc khôi ngô của Trọng Vĩ, và anh ta cũng tỏ lòng triu mến Tuyết Hồng, lão nhận thấy con gái của lão chưa đến nỗi khổ hạnh. Lão vì con gái mà vui mừng dào dạt, vì con gái mà âm thầm cầu phước, nên trong cái cười hòa lẫn cái mừng như muốn sa nước mắt.

Bà Vân ngỏ lời cùng anh sui:

- Theo ý tôi, không muốn cho Tuyết Hồng nó trở về Cao Hùng mà làm gì. Bởi hai đảng đã quyết định hôn lễ vào ngày mười tám tháng sau, ngày giờ rất gấp rút, nên cho nó ở lại Đài Bắc, để sắm đồ nữ trang cho nó có lễ tiện hơn.

Lão Linh tỏ vẻ khó xử trí:

- Theo ý kiến chị rất hợp lý. Nhưng tôi không thể nào lưu lại đây đến ba tuần. Vì tại Cao Hùng tôi còn bận nhiều việc đáng lo nhứt là những nghiệp vụ thương mại.

Bà Vân vừa cười vừa nói:

- Không sao, anh cứ tự nhiên ra về! Giao con lại cho tôi lo liệu, không phải yêu cầu anh ở lại đến ba tuần.

Lương Tùng Linh xét suy giây lát nói:

- Nhưng Tuyết Hồng là phận gái, ở lại nơi lữ quán một mình sợ e bất tiện.

Bà Vân vừa cười vừa trách móc:

- Ái chà! Chúng ta là sui gia, anh lại không biết ý bên trai? Tuyết Hồng nó vẫn ở đây chứ bao giờ để nó ở lữ quán một mình sao cho tiện.

Lương Tùng Linh lại tỏ vẻ lo ngại:

- Điều đó... sợ e còn có điểm bất tiện nữa!

Phượng Tử Vân tiếp lời:

- Có chuyện gì bất tiện? Gia đình của anh ở Cao Hùng, đường xá xa xôi, nên để nó ở lại đây thì tiện hơn. Tôi xét thấy ý kiến của bà nhà tôi hay chứ.

- Biện pháp thì rất hay, chỉ sợ bà con thân thích của nhà trai, họ sẽ cười nhà gái.

Phượng Tử Vân vừa cười nói:

- Tùng Linh! Hơi nào mà anh lo lắng. Còn một điểm nữa mà tôi muốn cho Tuyết Hồng nó ở lại đây.

- Lại còn lý do gì nữa?

- Chỉ còn ba tuần lễ nữa, nên để cho hai con nó thường tiếp xúc nhau. Nếu trước hai mươi ngày cử hành hôn lễ, mà không cho chúng gần gũi nhau thì sau ngày hôn lễ trong như người đứng kẻ lạ.

Lời nói ấy xuất phát từ nơi miệng của Phượng Tử Vân, Phượng Ngọc Thanh muốn cười rộ lên, nhưng trước mặt Lương Tùng Linh, nàng chẳng dám tự do chế giễu. Bà Vân bỗng nhiên cười hà hà nói:

- Lão già nói chuyện giống như sự khấn khít của đám trẻ. Ông sui hãy xem, việc đã quyết định rồi, trước ngày làm lễ cưới tôi sẽ cho Ngọc Thanh nó đến lữ quán mà bầu bạn với Tuyết Hồng. Trong khi đó thì gia đình anh từ Cao Hùng đến Đài Bắc điều đó có gì là khó khăn đâu.

Lương Tùng Linh lộ vẻ hổ thẹn, vì biết rằng lời của bà Vân có ẩn ý chê vợ sau của lão, nhưng lão liền đáp:

- Nếu thế thì tôi sẽ đến Đài Bắc trước ít hôm, như thế khỏi làm phiền cháu Ngọc Thanh nó bầu bạn với Tuyết Hồng.

Lão Vân gật đầu tán thành:

- Thế càng hay, đến ngày kết hôn, Trọng Vĩ nó sẽ đem xe đến lữ quán mà rước dâu.

- Như thế tôi không còn phải ở lại Đài Bắc mà làm gì, đêm nay tôi phải đi chuyển xe đêm về Cao Hùng. Ngày mai sẽ gửi đến Tuyết Hồng một ngân phiếu để nó sắm y phục cô dâu!

Phượng Tử Vân tỏ vẻ rời rộ:

- Điều đó không thành vấn đề, tiền tôi có sẵn anh khỏi lo gửi ngân phiếu cho Tuyết Hồng.

- Biết vậy, nhưng ở đây không phải vấn đề tiền, mà là vấn đề lễ tiết.

Trong lúc ấy người thích thú hơn hết là Tuyết Hồng và Trọng Vĩ. Tuy nhiên, Tuyết Hồng không hề biểu lộ sự vui thích ra mặt. Chỉ riêng Trọng Vĩ không che dấu được tâm trạng của mình.

Tại trạm xe đêm, đèn đuốc sáng choang, khách lên xuống xe náo nhiệt. Cha con Lương Tùng Linh chia tay nhau, tuy không phải trong tình trạng bi thảm, nhưng giờ phút phân ly cũng không khỏi ngậm ngùi.

Lương Tuyết Hồng như muốn nói rất nhiều chuyện với ba nàng, nhưng cổ nàng vẫn nghẹn ngào, chỉ kêu được tiếng 'Ba' rồi nàng im lặng, rơi đôi giòng lệ.

Lão Linh sắc mặt lạnh lùng, nhưng vô cùng lo lắng hỏi:

- Tuyết Hồng! Con muốn nói điều gì với ba?
- Ba... ba nên thận trọng trên đường đi, đừng để cho lạnh lẽo mà cảm sương gió không nên.
- Con đừng lo cho ba, con ở lại Đài Bắc nên lưu tâm, vì sức khỏe của con không được khoẻ lắm.

Trọng Vĩ đứng bên cạnh, mỉm cười an ủi:

- Ba yên lòng, con sẽ hết lòng săn sóc Tuyết Hồng.
- Trọng Vĩ, con đối xử với Tuyết Hồng rất tốt. Ba... ba rất cảm ơn con.

Nói đến đây lão nghẹn ngào không nói được lời nào nữa, giọng lệ từ từ trào ra hai khóe mắt. Tuyết Hồng cũng bi thương không kém gì cha.

Trọng Vĩ nghe nhạc phụ đã hai lần nói đến tiếng cảm kích, chàng cảm thấy rất khó chịu, nhưng không biết trả lời thế nào để đền lại những lời quá đáng đó. Cũng may, xe lửa đã mở máy, lão Linh lật đật lên xe.

Con và rể cùng đưa tay vẫy chào cha, xe từ từ chạy dài trên đường sắt như một con rắn uốn lượn trong đêm tối.

Trọng Vĩ sẽ lén nhìn thấy nàng nhỏ lệ đầm đề, bèn dùng khăn tay mà lau lệ cho nàng:

- Tuyết Hồng! Sao em giống trẻ con quá vậy? Chia tay ít hôm thì ba trở lại chớ có gì mà phải khóc?

Tuyết Hồng lau nước mắt nhoén miệng cười, nàng chỉ thở dài một tiếng. Chàng kể vào tai nàng nhỏ giọng:

- Tuyết Hồng, tuy ba em về Cao Hùng, một mình em ở lại, anh không ăn hiếp em, mà còn thương em gấp bội nữa là khác.

- Cảm ơn anh...

- Nè! Cả ba và em nữa, xem anh không khác người đứng kẻ lạ vậy?

Tuyết Hồng mở to đôi mắt đen láy hỏi:

- Sao? Ba và em đã nói gì?

Phương Trọng Vĩ tỏ vẻ bất mãn:

- Ba thì nói cảm kích, em thì nói cảm ơn anh. Như thế nghĩa là lý gì? Có lẽ ba không xem anh là con rể, cũng như em không xem anh là một người chồng à?

Tuyết Hồng nguýt chàng nhỏ giọng:

- Anh không thích những lời cảm ơn hả?
- Đã là rể, là chồng, mà nói những lời cảm kích khi nghe nó vô vị làm sao ấy!

Tuyết Hồng không kịp trả lời được, trong lòng nàng cảm nhận sự biết ơn chàng. Trọng Vĩ vẫn như cũ, tỏ vẻ kém vui:

- Anh cảm thấy ba và em đối với anh không khác người đứng kẻ lạ vậy.

Tuyết Hồng chỉ nhìn chàng cười nói:



- Bởi chúng ta mới hiểu nhau trong mấy ngày nay thôi.

Chàng siết chặt tay nàng, giọng thành thật:

- Anh có cảm giác như chúng ta đã biết nhau hơn mười năm nay vậy.

Tuyết Hồng tuy không trả lời, nhưng trong lòng thâm tâm nàng vô cùng say sưa với mối tình chân thật. Chàng nói tiếp:

- Tuyết Hồng! Theo ý anh, ba em không nên nói với anh những lời cảm kích.

- Thế là anh không hiểu rõ nỗi thống khổ của ba em đã chịu từ bao năm qua...

Phượng Trọng Vĩ nhíu mày hỏi:

- Anh không biết những điều thống khổ của ba em?

- Em tuy là con nhà họ Lương, nhưng mẹ sau không thích em, xem em không khác nào người dưng kẻ lạ. Hôn phu cũng không đồng ý kết hôn. Khiến cho ba em có ấn tượng xem thân em chẳng khác cánh bèo trôi trên mặt nước. Tuy ba em thương mến em nhưng không tìm ra biện pháp nào để cứu vãn đời em. Anh nghĩ, tình thế đó ba em không đau khổ sao được?

Trọng Vĩ như đã thông cảm, bèn gật đầu:

- Do đó, mà ba cảm kích anh, vì ba đã tìm được nơi nương tựa cho em?

Tuyết Hồng mặt đỏ bừng, nàng rất cảm khái:

- Đúng vậy, ý của ba em như thế đó.

Trọng Vĩ vô cùng thích thú:

- Trái lại anh cũng cảm kích ba em vô cùng.

- Anh cảm kích ba và em việc gì?

- Anh cảm kích ba em đã theo lời yêu cầu của ba anh dắt em đến Đài Bắc mà giới thiệu cho chúng ta gặp nhau. Đồng thời anh cũng cảm kích em không chán nhân phẩm của anh, nguyện làm vợ anh suốt đời. À, em làm gì mà nhìn anh trân trối vậy?

Nàng rung giọng vì kích động:

- Em... em cũng cảm kích anh muôn phần...

- Tuyết Hồng! Em đừng nói như thế nữa.

Chẳng biết sao nàng lại ứa nước mắt nói:

- Em... em quá vui mừng đến phát khóc đi được!

Rời khỏi trạm xe lửa, đến chỗ đậu xe, Trọng Vĩ mở cửa xe mời nàng lên. Chàng bước lên xe một mặt rồ máy, một mặt hỏi nàng:

- Tuyết Hồng! Chúng ta đến Đệ Nhứt Tửu Điểm để dùng cơm đêm một bữa nhé!

- Không nên đâu anh.

- Sao vậy? Em thích xem điện ảnh không?

- Không! Chúng ta nên sớm về nhà là hơn.

Trọng Vĩ không biết ý nàng ra sao, nên chàng vẫn lặng thinh không nói nữa.

Tuyết Hồng liếc sang chàng và hỏi:

- Bộ anh giận em rồi hả?

Chàng cười hỏi:

- Anh giận gì em? Có điều anh không hiểu gì lý do nào mà em không muốn cùng anh đi du ngoạn?

- Anh đã hiểu lầm ý em rồi đó, không phải em chẳng thích cùng anh đi du ngoạn.

- Vậy do nguyên nhân nào vậy? Hãy nói cho anh nghe đi.

Tuyết Hồng suy nghĩ giây lát rồi nhỏ giọng:

- Chỉ vì em mới ở nhà anh, nếu đi chơi rong không về nhà sớm, sợ e ba má anh sẽ hiểu lầm, cho em là một đứa con gái nết na không mấy tốt, là một đứa con gái chỉ ham đi chơi!

Chàng cười ha hả nói:

- Không phải đâu, em suy luận như vậy là thừa.

- Sao lại là thừa?

- Bộ em quên ba anh đã nói với ba em rồi hay sao?

- Lão nhân gia đã nói những gì?

- Ý của ba anh nói, muốn cho em ở lại Đài Bắc cùng anh tiếp xúc thường xuyên. Để sau đêm tân hôn chúng ta không bỏ lỡ.

Nàng hổ thẹn cúi đầu xuống, Chàng nói tiếp:

- Em nghĩ, ý kiến của ba anh không thực tế sao? Ba cũng vì chúng ta mà nghĩ ra biện pháp đó vì thế, chúng ta có đi chơi đêm về trễ chẳng nữa cũng là điều cần thiết mà ba anh muốn.

- Đành vậy, nhưng em không quá tùy tiện buông lung. Chúng ta còn nhiều ngày rong chơi, không phải chỉ hôm nay?

- Được rồi, vậy chúng ta nên về sớm một chút.

Chàng gật đầu vui vẻ, và nhận thấy Tuyết Hồng là cô gái thông minh và hiểu biết đạo lý, nhứt định nàng sẽ là một người vợ hiền.

Về đến nhà, quả nhiên ba má và em chàng đang chờ đợi. Trọng Vĩ rất khâm phục ý kiến của Tuyết Hồng, nếu nàng nghe theo lời mình để ở nhà chờ đợi thì không mấy tốt.

Phượng Tử Vân hỏi thăm việc đưa đón Lương Tùng Linh lên xe về Cao Hùng. Bà Vân thì sắp xếp cho Tuyết Hồng tạm thời cùng Ngọc Thanh ở chung phòng.

Hai cô gái tuy lần đầu tiên mới biết nhau và ngủ chung phòng, nhưng họ mến nhau nên rất thân mật. Hai người cùng thay áo ngủ, ngồi tại phòng mà ăn dưa. Ngọc Thanh hỏi:

- Chị Tuyết Hồng! Tại nhà chị ngủ một mình một phòng hả?

- Tôi với Tuyết Trân ở chung một phòng nhưng mỗi người đều có giường riêng.

- Bây giờ hai chị em mình ngủ chung giường, chưa quen sợ chị ngủ không được chớ? Dầu ngủ không được chị cũng nên tập lần cho nó quen đi, để sau ngày mười tám khỏi lo hổ thẹn và lo sợ.

Tuyết Hồng vẻ giận dữ nói:

- Thôi đi! nói xàm hoài hê!

Ngọc Thanh cười khanh khách:

Lương Tuyết Hồng chỉ ăn một miếng dưa hấu, rồi lấy khăn lau miệng ngáp dài.

Ngọc Thanh hỏi:

- Không ăn nữa sao?

Tuyết Hồng vừa ngồi lại mép giường vừa nói:

- Bao tử tôi yếu, không dám dùng nhiều đồ lạnh.

Ngọc Thanh nhìn vào cơ thể của Tuyết Hồng nói:

- Chị Tuyết Hồng! Cơ thể chị quá ốm yếu. Chị nên dùng đồ bổ để lấy lại sức.

Tuyết Hồng biết Ngọc Thanh nói chơi, nên nàng chẳng nghĩ gì đến, bèn lấy chiếc gối để lên đầu giường nói:

- Em Ngọc Thanh! Chị ngủ trước nghe em.

- Ý! hồng được đâu, chị để em ăn xong, chị em mình ngủ luôn thể. A Bội! Mau đến dọn dẹp vỏ dưa.

A Bội nghe gọi vội vàng đến phòng hỏi:

- Sao cô ăn còn nhiều quá vậy?

- Để cho em đó, hãy ăn đi!

A Bội le lưỡi nhìn trên giường hỏi:

- Bộ mợ ba ngủ rồi hả?

Ngọc Thanh thấy Tuyết Hồng nằm làm thinh. Nàng cố ý nhìn A Bội vừa cười vừa nói:

- Đồ quý! Mầy gọi chị ấy bằng mợ ba, biết bao giờ chỉ mới trả lời.

A Bội vừa cười vừa gom góp vỏ dưa, nói:

- Điều đó có hề gì? Bây giờ gọi bằng Lương tiểu thơ, qua hai mươi ngày sau, sửa lại càng khó khăn hơn!

Ngọc Thanh đóng cửa xong, vừa đến bên giường như tự nói cho mình nghe.

- A Bội nó nói đúng chứ, hiện giờ không kêu chị bằng chị ba, đến hai mươi ngày sau sửa lại càng khó hơn. Chị ngủ rồi hả chị?

Tuyết Hồng như lười biếng đáp:

- Tôi mệt quá đi, đến nỗi lười biếng mở miệng nữa.

Ngọc Thanh như nghĩ ra chuyện gì cà rớn:

- Nè! Chúng ta ngủ chung được rồi, đợi gì ngủ riêng mới được?

- Ngủ riêng đã quen, ngủ nhiều người chưa tập được.

- Chị nói kiểu đó, chắc chắn rồi ra ngủ chung với anh ba tôi, chị sẽ mất ngủ cho mà coi?

Tuyết Hồng cảm thấy tức cười, nhưng nàng không đáp. Ngọc Thanh lại dùng phương pháp khích tướng:

- Khi nào chị thấy chán, thì ngày mai em sẽ nói với má dọn cho chị riêng một phòng!

Tuyết Hồng không biết làm sao, phải cùng Ngọc Thanh nằm chung gối:

- Được rồi! Chị em mình nằm chung một gối.

Ngọc Thanh phì cười:

- Thật em có phúc vô cùng, hưởng trước đêm động phòng hoa chúc của anh ấy.

Tuyết Hồng dùng tay vẽ vẽ trên mặt mình nói:

- Mặc cỡ ê!

Ngọc Thanh thấy mình lỡ lời, trước nhút nàng muốn chọc cười Tuyết Hồng lại bị nàng trêu chọc lại. Thanh bèn nằm quay mặt lại, không dám đối diện với Tuyết Hồng.

Tuyết Hồng vỗ vỗ vào lưng Thanh nói:

- Bộ em giận chị rồi hả?

- Ai dám giận chị, bởi chị là vợ cưng của anh ba tui mà.

- Nói xàm hoài nè!

Ngọc Thanh quay lại thẳng thắn ngỏ lời:

- Nè! Chị thật có phước! Anh ba tui anh si tình chị cực điểm vậy đó.

Tuyết Hồng trề môi tỏ vẻ không tin hỏi:

- Anh của em không có đến một bạn gái nữa sao?

Ngọc Thanh tìm cách chọc ghẹo Tuyết Hồng:

- Sao không, anh ba em cũng có ý trung nhân, nhưng rồi cuộc lại tuyển trúng chị đó chứ.

Tuyết Hồng có vẻ mất bình tĩnh:

- Ý trung nhân của anh ấy là ai vậy?

Ngọc Thanh cười thầm hỏi:

- Sao? Chị đổ ghè tương rồi hả?

Tuyết Hồng xoay mình trở lại nói:

- Cái gì đổ ghè tương? Chẳng qua hỏi em chơi cho vui, em không cho chị biết cũng được.

Ngọc Thanh tỏ vẻ khó nói:

- Em cho chị biết cũng không hề gì, nhưng chị đừng tra gạn anh ba em, nếu anh biết sẽ giận ghê lắm.

- Yên chí đi, chị không bao giờ hỏi anh ấy một lời.

- Việc xảy ra như thế này: Khi anh ba thụ huấn tại Cao Hùng, ngẫu nhiên ảnh vào tiệm bán đồ bazar mua cà vạt và áo lót, bỗng dưng ảnh phát hiện ra một cô bán hàng vô cùng đẹp để, khiến cho anh mê say muốn quên đường về...

Nghe đến đây, Tuyết Hồng muốn bật cười thành tiếng. Tâm lý mất tự nhiên khi này chẳng còn nữa. Nàng hỏi nhẹ:

- Đúng vậy hả?

- Em nói gạt chị làm gì? Sự tình xảy ra khiến cho người ta không khỏi tức cười.

- Việc xảy ra làm sao?

- Tuy anh ba em mê tít người nữ viên chức đó, nhưng tội nghiệp cho anh ấy, đến hôm nay vẫn chẳng biết cô tên họ là gì? Cũng như địa chỉ nàng ở đâu... Chị nghĩ xem, chuyện xảy ra như vậy có đáng tức cười không?

- Phải rồi, thật đáng tức cười!

- Nhưng anh ba em sau khi biết nàng, ảnh thương nhớ ngày đêm, không làm sao ảnh quên nàng cho được. Không ngờ nhờ sắc đẹp của chị, nên khi ảnh thấy được chị rồi, ảnh bèn quên hình bóng cô bán hàng tại Cao Hùng tức khắc:

- Em đừng nói xàm nữa, chị chỉ là một cô gái xấu xí.

- Hí hí đừng khiêm nhượng bồ ơi, nếu chị xấu xí làm thế nào anh quên nàng kia một cách dễ dàng như vậy?

Tuyết Hồng tuy chẳng nói ra, nhưng nàng cảm thấy được yêu ủi phần nào với tâm hồn cô độc từ lâu.

Ngọc Thanh lại chọc ghẹo một cách đáng yêu:

- Này chị ba! Mẩu chuyện này là điều bí mật của anh ba, xin chị đừng tiết lộ ảnh giận em tội nghiệp.

- Chị không nói với ảnh đâu, em yên lòng đi.

- Được rồi! Ngủ đi! Em không khuấy phá chị nữa đâu.

Mấy hôm nay, vì công việc rộn ràng nên nàng mất ngủ, đêm nay ngủ một giấc say sưa ngon lành.

Chiếc xe du lịch chạy trên đường thẳng nhanh như chớp. Ánh thái dương tuy ngả bóng, nhưng trời hè vẫn còn oi bức, gió chiều nhẹ thổi, mang hơi mát từ đồng ruộng xanh tươi vào cửa xe, khiến cho khách cảm thấy mát mẻ lạ thường.

Tuyết Hồng ngồi cạnh Trọng Vĩ, nàng thấy chàng chú ý vào tai lái, bèn hỏi nhỏ:

- Từ Đài Bắc đến bãi tắm Phước Long, chừng bao lâu mới đến vậy anh?

- Trước kia, anh đi cùng em Thanh trên xe lửa. Từ Đài Bắc đến Phước Long chừng một tiếng đồng hồ. Nhưng hôm nay mình đi xe hơi không biết bao lâu.

Tuyết Hồng hướng vào chàng căn dặn rất êm dịu:

- Anh đừng lái xe chạy lẹ lắm, dầu trễ một chút cũng không sao.

Trọng Vĩ liếc sang nàng mỉm cười:

- Em sợ xe chạy lẹ hả?

Nàng có vẻ mâu thuẫn đáp:

- Không phải em sợ, nhưng lái xe nhanh dễ gây tai họa.

Chàng hăm bốt tốc lực, vừa cười vừa nói:

- Tại công lộ chạy xe nhanh, nhút định ít gây tai họa, nếu có gây tai họa cũng có nguyên nhân riêng của nó.

- Nguyên nhân đó là sao?

- Chạy xe đêm, lúc buồn ngủ mắt mờ nhìn không rõ. Tinh thần mỏi mệt, đương nhiên hai tay yếu ớt, do đó nhìn không rõ phương hướng, nên khó lái xe cho vững. Thí dụ, uống rượu say mà lái xe càng hại hơn nữa, trăm phần trăm là gây tai họa. Hiện giờ tinh thần anh khỏe mạnh, đôi mắt sáng láng, đôi tay mạnh khỏe, động tác lanh lẹ. Nếu cho xe chạy nhanh cách nào cũng không thể gây tai họa.

- Theo em, không thể tin cậy vào những lý lẽ như anh nói, điều an toàn nhất là nên thận trọng và đừng lái nhanh quá là hay hơn.

- Tại Nữ Ước thì khác, lái xe nhanh lại ít gây tai nạn, lái xe chậm thường xảy ra tai nạn hơn.

- Điều đó em không hiểu do duyên cớ nào lạ vậy?

- Vì tại Nữ Ước xe rất nhiều, chẳng kể ngoại ô hay trong thành phố, xe đông nghẹt chạy nối đuôi nhau. Nếu như trong ấy có một chiếc xe chạy chậm lại, phía sau hết chiếc này đến chiếc khác chạy tới đụng vào chiếc xe đó, dĩ nhiên, chạy chậm phải gây ra tai nạn. Nếu tài xế không biết mà chạy lộn đường, xe không thể quay đầu và cũng không thể làm sao lui trở lại được.

- Gặp trường hợp đó rồi phải làm sao?

- Phải lái xe đến một ngã tư ngã năm nào đó chừng ấy sẽ tìm cơ hội quày đầu xe mình lại.

- Nếu vậy, tại Mỹ Quốc học lái xe không phải dễ gì?

Mắt chàng nhắm thẳng vào hướng công lộ vừa nói:

- Không phải vậy đâu? Tại đó tập lái xe rất dễ. Em xem, công lộ thẳng như xe mình đang chạy đây, trước mặt mình chẳng có bóng dáng một chiếc xe nào. Nhưng nó thường dễ gây ra tai nạn, chỉ vì người lái xe hay khinh thường, và người vừa tập lái xe lại nhấn ra ga vọt nhanh, khi có điều xảy ra thì mất bình tĩnh nên dễ gây tai nạn.

Đôi bạn cùng nói chuyện vui vẻ trên đường đi, nên không khí không vắng lặng cho lắm. Họ cùng say

sửa bàn luận xe đã tới bãi tắm Phước Long tự lúc nào.

Mấy năm qua, khung cảnh Đài Loan phát triển rất nhanh. Lúc trước đây, khi đến tắm biển tại bãi Phước Long, dành cho những người có tiền, lúc đi tắm họ mang theo thật nhiều thức ăn và dụng cụ, còn những người ít tiền thì phải chịu nhịn đủ mọi mặt. Bây giờ thì khác hẳn, Thiết Lộ Quản Lý. Cuộc Phục Vụ Xã đã bỏ vốn đầu tư tại bãi tắm họ cất một lữ quán rất lớn tại rừng tùng. Khiến cho du khách phương xa, khi mặt trời gần lặn khỏi phải lật đật đi tìm chỗ trú. Cũng như vào khoảng tháng ba đến tháng năm, du khách thường chú ngụ tại Lữ xá lúc về đêm. Tại đây sẽ thưởng thức những cảnh đêm nghe sóng ì ầm vỗ vào bờ, cảnh A Lý Sơn hay Nhứt Nguyệt Đàm thì nơi đây có một vẻ đẹp riêng không kém.

Hôm nay, Trọng Vĩ được cha mẹ đồng ý cho chàng dắt Tuyết Hồng đi chơi và ở đêm tại bãi tắm Phước Long, để tiện thưởng thức cảnh trăng lên tại bãi biển này, vì hôm nay đúng là đêm trăng tròn.

Phượng Tử Vân thấy con gần ngày cử hành hôn lễ, nên đồng ý cho cùng nhau đi du ngoạn. Hiện giờ đôi bạn đã trú ngụ tại Lữ Xá. Người hầu phòng cho chàng biết, hai người rất có duyên nên chỉ còn dư một phòng.

Tuyết Hồng vùng vằng khó liệu, vì nàng định mượn phòng ở riêng. Nên nàng nhíu mày hỏi:

- Giá có đắt không?

Hầu phòng nói:

- Hiện giờ là mùa du ngoạn, nếu nhằm mùa đông thì trong số mười phòng trống hết chín rồi.

Trọng Vĩ rùn vai nhìn nàng, không biết nói sao.

Hầu phòng dắt hai người đến một căn phòng đem đến một bình nước rồi rút lui.

Phòng tuy không rộng lắm, nhưng đầy đủ tiện nghi, phòng tắm, bàn trang điểm, một chiếc giường, hai chiếc ghế sofa. Đôi má Tuyết Hồng đỏ bừng nàng nhỏ giọng:

- Chúng ta không nên nghỉ đêm tại đây, nên đi dạo chơi dọc theo bờ biển một lúc, rồi quay về Đài Bắc.

Trọng Vĩ ngồi xuống ghế hai chân duỗi ra, hai tay chàng dang ra thành ghế, nói:

- Ba má đã đồng ý, em còn sợ nỗi gì?

Tuyết Hồng không thể nói được gì, nàng đứng ngẩn ngơ như xuất thần.

Trọng Vĩ vỗ vỗ lên ghế vừa cười vừa nói:

- Sao em không ngồi xuống mà nghỉ giây lát cho khỏe, cứ đứng ngẩn ngơ hoài sao?

Nàng chỉ ờ một tiếng, rồi gượng gạo ngồi xuống ghế.

Trọng Vĩ kéo tay, nàng rút tay lại, chàng nói tiếp:

- Nè! Em không nên tỏ vẻ rụt rè như vậy.

Nàng lẩm bẩm:

- Ở tại đây và cảnh tượng này, tôi cảm thấy không được yên lòng.

- Em không yên lòng, vì anh sẽ khi dễ em?

- Không phải như ý anh.

- Vậy em lo sợ những gì?

- Em lo sợ người quen sẽ nhìn thấy, họ sẽ đồn đãi việc này lọt vào tai mẹ sau em, bà sẽ phá hoại danh dự của em.

- Đừng nghĩ đến việc viễn vông như vậy! Huống gì còn nửa tháng sau chúng ta sẽ kết hôn. Em chính là vị hôn thê của anh. Anh là vị hôn phu của em, chúng ta đường đường chánh chánh kết hôn nhau, còn sợ gì ai phá hoại danh dự nữa.

Mặt Tuyết Hồng đỏ bừng, trông rất dễ thương, nàng ấp úng:

- Nói thì nghe dễ dàng như vậy, nhưng chúng ta chưa chính thức kết hôn nhau. Nhưng hiện nay lại ngủ chung một phòng. Việc này...

Trọng Vĩ cười hì hì nói:

- Chuyện đó có hề gì? Anh tính thế này là xong, chúng ta nên ngủ riêng, một người ngủ trên ghế Sofa là êm chuyện.

Tuyết Hồng thấy chàng sa sầm nét mặt, nàng vừa lo vừa sợ vừa bức tức. Nàng dựa vào vai chàng vé e thẹn, nhoèn miệng cười nói:

- Em đã tỏ thật với anh, em không phải...

Nói đến đây nàng ngừng lại. Trọng Vĩ bèn thừa cơ hội choàng tay qua lưng, và hôn vào má nàng hỏi:

- Còn không phải gì nữa?

Nàng êm dịu như một cừu non trước miệng hổ đói, không hề xô đẩy giằng co với chàng nữa:

- Em đã nói, không phải em sợ anh đâu!

- Thế là được rồi, các vấn đề khác chúng ta khỏi cần phải lo nghĩ. Tuyết Hồng! Chúng ta nên vui vẻ mà thưởng ngoạn cảnh bãi biển về đêm.

Cảnh bãi biển về đêm vô cùng đẹp đẽ. Trên mặt biển lốm đốm một số đèn của thuyền đậu dờng như muôn vạn con cá vàng lặn hụp theo từng đợt sóng. Từ xa có những cánh buồm đang lướt sóng chạy vào bờ.

Ánh trăng từ phương đông xa thẳm như làm nổi bật chân trời trên mặt biển. Ánh sáng chói chang trên biển cả, từng cơn sóng hải triều như đánh tan ánh sáng ấy ra thành từng mảnh trôi trên mặt biển.

Tuyết Hồng dựa lưng vào Trọng Vĩ, gió biển từng cơn thổi làm cho mái tóc nàng rối bời. Bỗng nhiên nàng cảm xúc nói:

- Nước triều dâng lên, rồi nước triều xuống, không khác nào cuộc sống của đời người. Lúc thủy triều vừa lên cũng như con người vừa mới ra chào đời những tiếng tu oa. Lúc thủy triều lần lần vục xuống, cũng như đời người bắt đầu đi lần về cõi chết.

Trọng Vĩ không đồng ý với sự bi quan của nàng:

- Cuộc sống của đời người làm sao giống thủy triều lên xuống lệ làng như vậy được?

- Có người sống đến trăm tuổi. Cũng có người có kiếp sống trong chớp mắt như nước thủy triều chớ khác gì.

- Hai đứa mình nhứt định sống tới trăm tuổi.

Tuyết Hồng chỉ cười gượng chớ không đáp, chàng siết mạnh chiếc lưng thon nhỏ của nàng hỏi:

- Em cười anh nói chuyện trong mộng mơ hả?



- Không! Anh thì có thể sống đến trăm tuổi, còn em thì không.
- Chỉ cần đầy đủ đức tin, chứ em làm gì không thể sống đúng một trăm tuổi?

Đôi mắt Tuyết Hồng như mơ mang, nàng nở nụ cười lạnh lùng nói:

- Em chỉ hy vọng mình sống đến năm mươi tuổi cũng đủ thỏa mãn lắm rồi.
- Nếu thế thì anh cũng nguyện cầu sống đúng năm mươi tuổi như em thì chết.
- Nói xàm!

Nàng mỉm cười chàng xong, bèn ngả đầu vào lòng chàng. Trọng Vĩ giọng tha thiết.

- Anh không muốn chúng ta kẻ chết trước người chết sau, em nên biết, vợ chồng thương yêu đậm đà, mà kẻ chết trước còn người sống lại thì vô cùng đau khổ.

Tuyết Hồng không trả lời, nhưng đôi mắt lệ chảy dài theo hai má. Chàng dùng tay lau lệ cho nàng, và cười nói:

- Ái chà! Chúng ta hơi nào mà nói toàn những chuyện không đâu? Trái lại còn hại cho em đến buồn khóc.

Tuyết Hồng dựa vào vai chàng mà thút thít:

- Trọng Vĩ! Từ trước em chưa bao giờ thấy cảm động như thế này, em...

Chàng tự trách mình.

- Chúng ta nên bàn tiếp sự vui vẻ trong việc du ngoạn, không nên đề cập đến chuyện sống chết mà làm gì.

Tuyết Hồng nở nụ cười trong khi nước mắt nàng ràn rụa. Nàng khẽ đáp:

- Không phải em thương tâm, nhưng vì vui mừng đến sa nước mắt.

Trọng Vĩ vỗ nhẹ vào vai nàng và nói:

- Mừng thì vui cười lớn, chứ sao lại khóc?

Tuyết Hồng nhìn chàng với vẻ thân tình, nàng trầm giọng:

- Quá mừng đến sa nước mắt, anh không hiểu hay sao? Em cảm thấy đời mình chẳng có ai vừa ý. Nhưng, em không ngờ lại có anh chân tình yêu em.

Chàng biết trong những năm qua nàng sống trong cảnh âu sầu, nên nhìn đời bằng cặp mắt bi quan tuyệt vọng. Do đó, chàng không bàn đến vấn đề đó nữa, liền kéo tay nàng đi lần đến phía trước.

- Tuyết Hồng! Chúng mình đến Giao Nghị Sảnh dùng cơm nè! Dùng cơm tối xong sẽ thưởng trăng.

Đêm nay, tại Giao Nghị Sảnh càng thêm náo nhiệt. Du khách càng nhiều hơn mọi khi, vì nơi đây hôm nay có thêm âm nhạc và khiêu vũ. Trọng Vĩ dắt Tuyết Hồng đến ngồi một bàn trống, gọi hầu bàn đem cho hai phần cơm Tây:

- Tuyết Hồng! Em xem nơi đây du khách quá đông, nhứt là phái nữ rất nhiều.
- Họ muốn phát triển ngành này, dĩ nhiên họ phải tìm cách gây cho du khách say mê thích thú.

Trọng Vĩ kéo tay nàng:

- Tuyết Hồng! Chúng mình hãy ra khiêu vũ.
- É! Hồng được đâu.
- Sao vậy?
- Anh coi kìa, người ta nhảy rất hay. Còn em đâu biết nhảy, không khéo sẽ làm trò cười cho thiên hạ.
- Không phải vậy đâu, chúng ta khiêu vũ là cầu vui thôi, nào phải khiêu vũ cho người khác xem mà sợ họ cười.

Tuyết Hồng không thể trì kéo lại được, phải để cho chàng lôi nàng ra sàn nhảy.

Hai người nhảy xong một bản, khi về đến bàn thì đã có sẵn hai ly sữa nóng. Trọng Vĩ cầm con dao nhỏ vừa dọt hai bao mì để vô sữa nóng. Tuyết Hồng vội vàng nói:

- Em chỉ dùng quả tương thì được rồi.
- Em nên dùng thường sữa bò để cho thân thể bớt ốm gầy.

Nàng gượng cười đáp:

- Bao tử em yếu, không nên dùng nhiều chất dầu mỡ.
- Không ăn nhiều một lần, nhưng mỗi ngày cũng nên ăn chút ít, tập lần nó sẽ quen chớ gì. Em thử trộn lộn quả tương với sữa bò ăn thử xem có được không?

Nàng chỉ 'Ờ' một tiếng rồi cúi đầu xuống mà ăn. Chàng giảng giải:

- Bất cứ việc gì, đều tốt nhất là bình tâm không nên sợ hãi. Ăn món nào cũng vậy, nếu em không dám ăn thì vĩnh viễn cũng sợ nó luôn. Thực vật nó là những món dinh dưỡng cần thiết. Cơ thể con người rất cần các loại sinh tố: A,B,C,D,E và F. Nếu đầy đủ những loại sinh tố này thì chắc chắn em không còn ốm o như hiện nay.

Do nơi tình cảm quá dồi dào của Trọng Vĩ mà Tuyết Hồng cảm thấy thích sống, yêu đời, nàng nhìn chàng trìu mến:

- Anh làm như mình là một lương y vậy.

Trọng Vĩ giọng êm đềm:

- Anh cũng là thầy thuốc, nhưng không giống các thầy thuốc thường, chỉ tìm những biện pháp trị cho vợ anh được mạnh lành mà thôi. Anh nhận thấy em được vui vẻ là điều cần thiết cho đời anh hơn tất cả.

- Hiện giờ em đã vui vẻ rồi.

Đôi bạn cùng nhìn nhau vui vẻ say sưa. Rồi quán cơm trở về lữ quán. Trọng Vĩ mở xách tay lấy ra hai bộ đồ tắm:

- Tuyết Hồng! Chúng ta hãy đến bãi biển mà thưởng nguyệt. Nhút định ánh trăng hiện giờ đã sáng lắm rồi.

Tuyết Hồng với vẻ biếng nhác:

- Thùng thùng đã, để em nghỉ một lát.

Trọng Vĩ không chú ý đến sắc mặt nàng, chàng mãi cúi nhìn xuống lục những khăn lông, áo tắm trong xách tay:

- Nếu em sợ lạnh, nên mặc thêm áo tắm.

Tuyết Hồng không đáp, nàng vẫn ngồi bất động y như cũ. Trọng Vĩ quay đầu lại nhìn thấy nàng nhúu mày, hai tay ôm bụng. Chàng thất kinh hỏi:

- Sao vậy? Trong mình em không được khỏe hả?
- Em ăn cơm quá no, nên bao tử đang rang.
- Ý chà! Làm sao bây giờ đây?

Nàng thấy chàng lính quýnh, gượng cười an ủi:

- Anh đừng lo lắng lắm, để em nghỉ ngơi giây lát sẽ hết ngay.

Trọng Vĩ choàng tay qua cổ nàng, vẻ lo lắng:

- Để anh đỡ em lại giường nằm nghỉ nhé!
- Không hề gì, ngồi tại đây cũng nghỉ ngơi chớ gì.

Chàng vừa đỡ vừa kéo nàng đi.

- Nằm trên giường nó khỏe hơn chớ?

Tuyết Hồng không thể kháng cự lại chàng được, chỉ theo chàng đến ngồi tại mép giường. Trọng Vĩ bước đến móc áo, tìm trong túi lấy chai thuốc Nhơn Đơn, chàng lấy ra năm sáu hạt để trong lòng bàn tay, kêu nàng hà miệng ra trút thuốc vào miệng nàng:

- Em hãy nuốt thuốc vào sẽ thấy khỏe. Nếu em thích ngậm thì trong giấy lát nó từ từ tan ra, chừng đó sẽ dùng nước uống vào.
- Để em ngậm nó cũng được.

Trọng Vĩ ngồi bẹp xuống, toan lột giấy cho nàng. Tuyết Hồng cản trở:

- Đừng! Để em tự cởi lấy.

Trọng Vĩ xô nhẹ nàng nằm xuống, chàng ngồi cạnh mép giường. Đỡ hai chân của nàng gác lên chân mình. Chẳng những cởi giày mà còn cởi luôn đôi vớ của nàng ra.

- Anh sẵn sàng sẵn sóc cho em có hề gì mà ngại.

Tuy hổ thẹn, nhưng lòng nàng cảm thấy say sưa vô cùng. Nàng chỉ nằm nhắm nghiền đôi mắt lại để cho chàng tự ý phục dịch mình. Trọng Vĩ ngỏ lời hối tiếc.

- Tại anh hại em phải mang bệnh.

Nàng mở to đôi mắt mím cười.

- Nói xàm, tại cơ thể em không được mạnh, sao lại đổ thừa anh.

Trọng Vĩ lấy chiếc mền đắp cho nàng. Chàng vẫn tự trách mình.

- Lẽ ra anh không nên khuyên em ăn thêm, báo hại em dùng những thức ăn không thích hợp nên sanh bệnh.

- Đó là do lòng tốt, sao lại trách anh? Cũng tại bữa cơm chiều hôm nay em ăn rất ngon miệng. Nào ngờ ăn hơi nhiều một chút, bao tử nó lại làm reo.

Trọng Vĩ nhúu mày:

- Rất tiếc anh không hiểu về y khoa, nếu anh có học về y học thường thức, không bao giờ chịu để cho em mang bao tử yếu theo mình. Hiện giờ anh đã biết, đối với em ép ăn thêm còn hại cho sức khỏe chứ không bổ ích gì.

Nàng cười nói:

- Đúng vậy! Bất cứ một sự việc nào, không thể một bước mà nhảy lên chót núi Thái Sơn được. Nếu thân thể được mạnh khỏe thì nào phải lo gì?

Phương Trọng Vĩ gật đầu hỏi:

- Hiện giờ em đã thấy đỡ chưa?

Bụng nàng vẫn còn đau nhói nhưng không muốn cho Trọng Vĩ lo lắng, nàng gượng cười:

- Cám ơn anh, em đã đỡ nhiều rồi.

- Để anh thoa bóp cho em nhé?

- Chàng vừa nói vừa đưa tay hành động liền. Nàng xô tay chàng ra:

- Đừng anh à!

Chàng dừng tay lại:

- Em thấy khó chịu lắm hả?

Tuyết Hồng cắn môi không đáp. Hai hàm răng nàng đều đặn trắng muốt. Trọng Vĩ thành khẩn nói:

- Sớm muộn gì mình cũng thành đôi vợ chồng với nhau, tại sao em vẫn xem anh như người lạ vậy?

Nàng nũng nịu:

- Không... không phải vậy đâu mà!

Chàng khó nín cười được, bèn nằm xuống chung gối với nàng, và nhỏ giọng:

- Vợ không được khỏe, chồng chẳng được phép phục dịch hay sao? Tại sao em không cho anh thoa bóp?

- Chỉ vì...

- Chỉ vì sao?

Nàng phì cười:

- Chỉ vì em... không quen... nên nhột chịu hông nổi.

Trọng Vĩ nghiêng mình lại, lưng nàng nằm dựa vào hông chàng. Bàn tay chàng vẫn để y nơi bụng nàng. Qua một lúc lâu, chàng kề miệng vào tay nàng hỏi nhỏ:

- Sao? Đã quen chưa?

Nàng không đáp cũng chẳng kể đến chàng. Trọng Vĩ áp mặt vào cổ nàng nói tiếp:

- Đêm nay chúng ta có thể xem là đêm tân hôn, bộ em không muốn cho anh chạm đến mình nữa hả?

Nàng vẫn lặng thinh chàng nằm trở mình lại hỏi:

- Tuyết Hồng! Sao em không nói gì hết vậy?

- Em đang suy nghĩ.
- Em suy nghĩ những gì?
- Em nghĩ ra mình như đang trong giấc mộng. Trước đây một tuần có bao giờ em nghĩ đến việc nằm cạnh bên anh, mà cảm thấy những cảnh ấm êm như thế này?
- Em có cảm giác mình được hạnh phúc hay không?
- À... em cảm thấy mình rất được hạnh phúc.
- Tuyệt Hồng! Kể từ nay anh hứa sẽ cho em đủ đầy hạnh phúc. Rất nhiều vui thú say sưa.
- Anh à, trong những ngày qua em đâu nghĩ đến cơ thể yếu đuối của mình. Chỉ vì kiếp sống hiện tại của em không hề lưu luyến, sanh mạng đối em chẳng có ý nghĩa gì. Nếu càng lìa cõi thế sớm chừng nào hay chừng nấy...

Trọng Vĩ bụm miệng nàng lại:

- Tuyệt Hồng! Anh không muốn em nói những lời như thế nữa.

Nàng gỡ tay chàng nói những lời nũng nịu.

- Em đã nói qua rồi! Anh còn gắt rút nỗi gì?

Trọng Vĩ nhìn nàng ngơ ngẩn, không biết nàng nói thế có ý nghĩa gì. Tuyệt Hồng nhỏ giọng.

- Hiện giờ cảm giác của em chẳng giống những ngày qua Em thấy thích sống và yêu đời. Em chẳng còn nghĩ đến cái chết chóc nữa, em cần phải sống để đáp lại tấm tình yêu chân thật của anh.

Chàng ôm nàng vào lòng, hôn tọt tấp:

- Tuyệt Hồng! Đương nhiên em phải sống lâu,

Giọng nàng ôn hòa và chậm rãi:

- Em chỉ hy vọng chúng ta sống cận kề nhau chừng hai mươi năm là đủ rồi.
- Không đâu! Tối thiểu chúng ta cũng sống bên nhau được năm mươi năm mới được.

Nàng cười hỏi:

- Có thể được sao?

Chàng không bàn chuyện này nữa:

- Sao lại không thể được? Chúng ta chỉ cần có lòng tự tin. À, hiện giờ bao tử em đã bớt đau chưa?

Nàng ngồi dậy nói:

- Em đã khá nhiều rồi, có thể đi thưởng nguyệt cùng anh được.

Chàng không cho nàng ngồi dậy.

- Đừng gấp lắm! Hãy nằm nghỉ đi. Nếu em không được khỏe lắm, thì chúng ta bãi bỏ cuộc thưởng nguyệt chớ có sao đâu.

Nàng nguyền chàng nói:

- Anh đã hết hứng thú rồi sao?

- Một năm có mười hai trăng tròn, chúng ta tùy tiện mà thường trăng có mất mát gì mà lo.
- Tuy vậy, nhưng mười hai tháng chỉ có một lần trung thu, trăng trung thu rất có ý vị, chúng ta không nên bỏ qua cơ hội tốt.

Nàng vừa nói vừa ngồi dậy. Trọng Vĩ không yên lòng hỏi:

- Mà em đã hoàn toàn khỏe chưa?
- Ờ! Đã bớt nhiều rồi, không hề gì đâu. Đi tản bộ càng có ích.
- Đi thì đi, nhưng không nên mặc đồ tắm.
- Không nên lo, tiết trời rất nóng, anh hãy tự tiện đi tắm biển.

Chàng vẫn lo ngại cơ thể yếu đuối của nàng:

- Ban đêm gió biển rất lớn, người đủ sức khỏe thì cảm thấy mát mẻ dễ chịu, anh rất lo sợ cho cơ thể yếu ớt của em, nếu gặp gió lạnh e phải cảm mạo, thành ra cuộc vui trở nên lo lắng.

Tuyết Hồng ngồi dậy lấy bộ đồ tắm màu xanh đậm vừa đi vào nhà tắm vừa nói:

- Anh yên lòng, khỏi lo cho em lắm.
- Bệnh bao tử của em đã ra sao rồi?

Nghỉ ngơi này giờ đã đỡ lắm. Không sao đâu.

Văng trăng chẳng những tròn đầy lại thêm to lớn, như một tấm kính vĩ đại treo lơ lửng trên không.

Cơ thể của Trọng Vĩ rất khỏe mạnh, chàng cởi lớp áo ngoài nằm lăn trên bãi cát, tuy gió thổi lất phất mang hơi lạnh từ biển vào, nhưng chàng cảm thấy mát mẻ. Riêng Tuyết Hồng thì không thể làm được như chàng, tuy nàng mặc áo tắm, nhưng chiếc khăn lông vẫn choàng trên mình, không dám đến gần mé biển.

Chàng và nàng vẫn nằm trên bãi cát, ngửa mặt lên trời mà nhìn trăng, lắng tai nghe sóng biển rì rào từng cơn, muôn việc lo buồn trên cõi đời tạm thấy đều gác lại ngoài tai.

Trọng Vĩ choàng tay ôm nàng thì thầm.

- Tuyết Hồng!

Nàng nằm trong vòng tay của chàng, tiếp nhận hơi ấm từ cơ thể chàng truyền sang, nàng chỉ 'ờ' một tiếng chứ không trả lời thêm tiếng nào nữa.

Nhiều cặp nam nữ nằm lăn trên bãi cát mà thường trăng, họ cùng nhỏ to ân ái, không ai để ý tới ai, do đó. Tuyết Hồng đỡ hổ thẹn, nàng bạo dạn hôn vào đầu vai chàng.

Trọng Vĩ thân mật kề vào tai nàng mà thì thầm.

- Em không thấy lạnh sao?

Nàng nhìn chàng cười nụ:

- Em nằm trong lòng anh, cảm giác ấm áp vô cùng, chứ không thấy lạnh.
- Tuyết Hồng! Anh yêu em lắm.
- Em cũng yêu anh, chỉ vì yêu anh mà em muốn sống để gần anh...

Nói đến đây, nàng nghỉ một giây lâu bèn nói tiếp: Trọng Vĩ! Hiện giờ anh thật tình yêu em. Nhưng, em e cho sau này anh phải ăn năn.

- Vì sao em lại thốt ra lời đó?

Tuyết Hồng dùng bàn tay nhỏ nhắn của nàng mà vỗ vào bụng chàng, giọng nhỏ nhẹ:

- Anh thì mạnh khỏe, em lại quá yếu đuối. Chỉ e rằng, em không đủ sức thỏa mãn bốn phận làm vợ của anh.

Trọng Vĩ vỗ nhẹ vào má nàng, vừa cười vừa nói:

- Tuyết Hồng! Em nghĩ sao mà lại nói rối loạn như vậy?

- Em nói thật đó chứ! Nè! Anh xem kìa...

- Xem gì vậy?

Nàng chỉ cho chàng thấy một người phụ nữ mặc âu phục đi bên cạnh hai người đang nằm. Chàng nhìn thấy thiếu nữ ấy thân thể rất cường tráng, nàng mặc bộ áo tắm rất ngắn. Dưới ánh trăng không khác một người hoàn toàn khỏe thân.

Tuyết Hồng vỗ nhẹ vào má chàng:

- Sao? Anh thấy ăn mặc như vậy có hấp dẫn hay không?

- Không! Chẳng có gì mê ly hấp dẫn hết.

Nàng trề môi, tỏ vẻ rất quyết rũ!

- Nếu nói như anh thì tất cả nam giới không thích thân thể hấp dẫn của phái nữ sao?

- Không! Đối với anh, các cô ấy không có gì mê ly hấp dẫn cả.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Sợ miệng thì nói vậy mà lòng nghĩ khác. Đàn ông các anh mà không mê man những thân hình khêu gợi đó à?

- Riêng anh thì chẳng hề say mê những thân hình lửa lò khêu gợi như cô đó. Xét kỹ ra có gì đẹp đâu? Nói thí dụ, em mặc áo tắm để lộ chân tay và cổ, hông ra ngoài, xem nửa kín nửa mở còn kỉnh thích thanh nhiên nước, còn cô ấy bắt trước theo người phương Tây ăn mặc lửa lò, gần như trần truồng cả cơ thể, khiến cho người ta có cảm giác cô ấy không hề che kín một nơi nào. Bản chất 'người' của cô ấy như không còn nữa.

- Theo ý em, một người chồng có cơ thể cường tráng, nên cưới người vợ có thể xác đầy đủ như cô gái khi nãy, được như thế mới đầy đủ hạnh phúc.

- Lời của em sai rồi.

- Sao mà sai?

- Tình chồng vợ phải yêu nhau chân thật. Không phải xây đắp hạnh phúc trên vấn đề phục dục.

- Lý luận của anh rất đúng, nhưng mà...

- Nhưng mà sao? Có lẽ em nhận xét phái nam trên xã hội này, toàn là phường hiếu sắc?

- Điều đó không phải đúng như vậy, có đôi vợ chồng chưa chi đã đi tắt vào ngõ ly hôn, vấn đề ấy có nhiều điều quan trọng cần xét lại, có đôi vợ chồng, ông thì rượu trà ở bar các dancing, tự do cặp tay gái lạ công khai, vợ thì không màng đến thân phận mình, hễ 'ổng ăn chả thì bà ăn nem' chồng cứ

việc vui chơi thỏa thích, vợ cũng tự do buông lung theo ý mình. Vấn đề đó thường thấy xảy ra trên mặt báo chí.

Trọng Vĩ tỏ vẻ không vui.

- Theo ý em, chắc trong tương lai anh sẽ la cà các quán rượu và thường say mê theo các vũ trường?

Nàng dựa vào lòng chàng mà nói nhỏ nhẹ:

- Nếu có xảy ra như thế, em không bao giờ hờn trách anh, chỉ vì cơ thể em yếu đuối bệnh hoạn, em rất thông cảm với anh điều đó.

Nghe nàng nói, chàng thở dài thườn thượt. Tuyết Hồng dùng tay vuốt má chàng và nói tiếp:

- Em nói ra những cảnh khổ của anh trong tương lai, chỉ muốn cho chúng mình không đi đến chuyện ly hôn, trong tương lai anh trọn quyền kết hôn mà khỏi phải ly hôn. Anh khỏi cần than thở làm gì?

Trọng Vĩ gượng cười hỏi:

- Tuyết Hồng! Hiện giờ chúng ta chưa kết hôn kia mà! Tại sao em lại đề cập vấn đề ly hôn làm gì?

- Chỉ vì... em xét phận em, khó làm tròn bổn phận vợ đối với anh.

Chàng ôm cổ nàng hôn nhẹ:

- Anh không muốn nói những lời vô bổ ấy nữa! Tuyết Hồng! Em nên tin ở anh, anh hoàn toàn yêu em.

Tuyết Hồng chẳng hề phản ứng, đôi mắt nàng lại rơi lệ. Trời tối, chàng không hề nhìn thấy nàng khóc, nhưng má chàng chạm vào đôi má ướt đầm lệ của nàng, khiến cho chàng giật mình.

- Tuyết Hồng! Sao em lại khóc nữa vậy? Em quá đa sầu đa cảm, làm thế nào thân thể chóng khỏe mạnh được?

Nàng thở dài, giọng u buồn:

- Em nhìn thấy trên bãi biển nhiều đôi thanh niên nam nữ trẻ tuổi, họ cùng vui đùa trên mặt biển, không một ai sợ lạnh cả. Riêng em cũng còn trẻ tuổi như người ta vậy! Mà thân thể mình sao như một cụ già. Tuy quả tim em nó cũng cảm thấy sung sướng, hiếu động, mà sức em không thể thực hiện theo ý muốn. Anh nghĩ, làm thế nào em chẳng bị quan?

Đôi môi chàng mấp má, nhưng không biết nói thế nào để an ủi nàng cho vừa, chàng chỉ ngẩn ngơ, nàng tiếp tục nói:

- Anh dắt em đến bãi biển mà du ngoạn đương nhiên anh muốn em tắm biển vui chơi đùa cợt cùng anh. Hiện giờ thân thể em không được mạnh khỏe thật ra em có lỗi với anh rất nhiều.

Trọng Vĩ vẻ nóng nảy an ủi nàng:

- Thôi mà em! Em đừng nói đến điều đó nữa? Hiện giờ cơ thể em không được khỏe mạnh, nhưng sau khi chúng ta kết hôn, cơ thể em sẽ lần lần mạnh lành.

- Thật vậy sao?

- Đương nhiên, vợ chồng chúng ta hết lòng yêu nhau cha mẹ chồng cũng yêu mến em như con đẻ. Từ này em khỏi bị bà mẹ ghẻ gây khó khăn, sinh hoạt trong hoàn cảnh vui vẻ, nhứt định cơ thể em sẽ tráng kiện. Anh chỉ sợ em quá mập mà mất đi vẻ đẹp chứ!

- Em tin rằng, cơ thể em không khi nào mập được.

- Không được nói trước, có nhiều cô trước ngày kết hôn thì yếu đuối, sau khi kết hôn thì hình như



vóc không còn giống trước nữa. Có người mỗi lần sanh con thì mỗi lần phát phì. Sanh nhiều con, đến khi tuổi lớn, hình dáng chẳng khác nào Phật Di Lạc.

Nàng cười ngặt nói:

- Nói xàm! Bao giờ có chuyện đó?

Có lẽ vì không chịu nổi hơi lạnh của gió biển, nên khi về đến lữ quán, Tuyết Hồng nháy mũi liên tiếp đầu óc nàng choáng váng, cơ thể nóng ran. Trọng Vĩ khuyên nàng vào nhà tắm thay đồ, chàng lộ vẻ buồn rầu.

- Bậy quá! Chắc em cảm mạo?

Tuy nàng thấy trong lòng hồi hộp, cơ thể dường như không được yên, nhưng cố ý trấn an chàng:

- Không phải đâu, em vẫn mạnh khỏe như thường.

Chàng cảm thấy lo lắng:

- Vừa rồi em ăn cơm xong là bao tử nó muốn làm khó dễ. Lẽ ra không nên đi bãi biển thường trăng mới phải. Tại anh vô ý gây thêm bệnh hoạn cho em.

Tuyết Hồng thay áo ngủ, trở về phòng tươi cười:

- Điều đó không nên trách anh. Vì anh đã khuyên em đừng nên đi thường nguyệt, tại em đòi đi cho được, chứ nào phải tại anh.

Phượng Trọng Vĩ vào buồng tắm thay áo ngủ, bỗng nghe Tuyết Hồng ọ ọ lên một tiếng, chàng không kịp thay đồ, vội vã chạy ra hỏi:

Tuyết Hồng! Em làm sao vậy?

Nàng gục đầu vào tủ, khạc nhổ ho hen nước mũi dãi tuôn ra. Chàng bưng đến một chén nước nóng cho nàng súc miệng, chàng buồn rầu:

- Phải làm sao bây giờ? Nơi đây không có thầy thuốc, anh muốn đi suốt đêm nay để trở về Đài Bắc!

Nàng súc miệng xong, tuy nước mắt mũi ràn rụa, nhưng mỉm cười nói:

- Anh không nên nóng nảy, vì bao tử em yếu, khi nôn mửa hết vật thực thì khỏe khoắn ngay.

Trọng Vĩ ngồi lại gần nàng, một tay xoa bóp bụng, một tay chùi miệng cho nàng:

- Em hãy nằm xuống nghỉ cho khỏe! Em ọ ọ mửa mệt lắm, có hại cho thân thể.

Nàng như đuối sức và run giọng:

- Trọng Vĩ! Em đối không phải với anh...

Chàng lấy mền đắp cho nàng và sờ trán:

- Tuyết Hồng! Sao em lại nói vậy? Thật ra anh không nên dắt em đến nơi gió sương lạnh lẽo này mà du ngoạn mới phải.

Nàng rơi lệ, giọng u buồn:

- Em đâu ngờ cơ thể mình quá già nua đến thế này?

Trọng Vĩ không nói gì, chàng bưng ống nhổ của nàng vừa ọ ọ mửa đem đi ra rửa sạch, và lấy chiếc khăn lông vào chùi miệng cho nàng, Tuyết Hồng với vẻ khó chịu, liếc chàng nói:

- Anh chẳng hưởng được điều vui vẻ nào lại còn mang thêm chuyện buồn phiền.

- Đừng nói như vậy nữa? Hiện giờ em đã thấy đỡ chưa?

- Đã bớt nhiều rồi, anh lo cho em quá.

- Cơ thể của em hiện giờ thấy nóng, ngoài ra còn chứng gì nữa không?

- Tứ chi như mềm nhũn, rã rời. Có lẽ bị ụp mưa nên mệt đó thôi.

Phương Trọng Vĩ nhìn đồng hồ tay, chàng nhíu mày, trầm ngâm như xuất thần.

Tuyết Hồng gượng gạo mỉm cười:

- Không hề gì, anh đừng buồn rầu lắm!

- Anh nghĩ, chúng ta nên trở về Đài Bắc, nhưng đã gần mười hai giờ rồi. Trên đường đi em chịu nổi không?

Nàng suy xét giây lát rồi đáp:

- Khuya quá rồi, anh quá lo buồn mà lái xe rất dễ gây tai nạn. Huống chi anh đã mệt không đủ tinh thần cầm vững tay lái về đến nhà.

- Điều đó không thành vấn đề. Anh chỉ lo cho em, vì quá sợ mà sanh bệnh thêm. Nếu trên đường đi mà xảy ra như thế nữa là rất khó lòng.

Nghe nói đến chuyện ụp mưa nữa, nàng rất lo sợ:

- Em chỉ sợ dọc đường sẽ ụp mưa nữa.

Trọng Vĩ xoa hai tay về lo lắng:

- Thế là đêm nay không cách nào tìm cho ra thầy thuốc.

- Anh chỉ lo thiếu thầy thuốc điều trị cho em, nên muốn về Đài Bắc trong đêm nay?

- Phải rồi! Có thầy thuốc sớm chừng nào càng hay chừng nấy.

- Để em ngủ đêm nay, sáng ra có thể khỏi bệnh cũng chưa biết chừng.

- Cũng được! Em hãy ngủ đi!

Trọng Vĩ rời khỏi giường, chàng đến ghế sofa, ngồi lặng lẽ như xuất thần. Tuyết Hồng nhìn thấy thế bèn hỏi:

- Anh còn ngồi đó làm gì? Sao không đi nghỉ?

- Anh ngồi đây được rồi. Em hãy ngủ đi!

- Em không thể nào ngủ được.

Chàng bước đến ngồi tại mép giường sờ vào trán nàng hỏi:

- Trước khi mướn phòng ngủ, em chẳng đã nói, chúng ta nên ngủ riêng hai giường, sao bây giờ em bảo anh ngủ chung giường cùng em?

- Trọng Vĩ! Anh đối với em rất chu đáo, em không biết lấy gì đền đáp cho vừa.

- Đừng nói thế! Em đang bệnh, nên ngủ đi để lấy lại sức khỏe.

- Em đang nghĩ...

- Thôi đi! Em còn muốn nghĩ gì nữa? Cũng vì em hay suy nghĩ chuyện viển vông, nên thân thể mới ốm yếu như thế.

- Em đã biết, trong lòng anh đang giận em.

Trọng Vĩ phát tức cười. Chàng đang siết chặt nàng vào lòng bỗng nói vòng tay ra, sợ nàng khó chịu. Giọng chàng êm dịu:

- Chỉ vì anh yêu em, muốn bảo vệ sức khỏe cho em, chớ nào phải giận em.
- Lời lẽ của anh có hơi hướng nhảm chán em. Nhưng, em không bao giờ hờn anh, trái lại anh càng yêu em thì thân anh càng khổ sở.
- Hơi nào mà em mãi nói đi nói lại điều đó? Bây giờ em muốn nói điều gì, anh nguyện lắng tai mà nghe đây.

Tuyết Hồng phì cười, đôi má đỏ bừng, nàng bạo dạn:

- Trọng Vĩ! Anh là chàng thanh niên chẳng những đã đẹp, lại thêm tánh tình rất tốt, trên đời này anh tìm không được người thứ hai ngoài em ra sao?

Trọng Vĩ cười thành tiếng hỏi:

- Em nói vậy là có ý nghĩa gì?
- Đó là cả một vấn đề.
- Vấn đề gì?
- Nè! Lúc anh ở Cao Hùng anh đã từng gặp gỡ em tôi phải không?

Chàng gật đầu, nhưng sợ nàng nói sang chuyện khác có dụng ý gì. Chàng giải thích.

Nhưng lúc ấy anh chỉ tìm em thôi, nào ngờ em không còn ở tại đấy nữa.

Nàng chẳng để ý lời chàng, mỉm cười hỏi:

- Anh thấy em gái của em thế nào?
- Đương nhiên không làm sao bằng em được.
- Theo ý em, Tuyết Trân thân thể nó vừa đẹp vừa tròn, vừa mạnh khỏe, Tuyết Trân nó mới đúng nghĩa là phái nữ...

Trọng Vĩ vừa bực bội, lại tức tối hỏi:

- Có lẽ em không đúng nghĩa là một người con gái sao?
- Em tuy là gái, nhưng không đúng nghĩa là một người con gái với đầy đủ bản chất của nó.

Chàng vả nhẹ vào má nàng, tỏ vẻ tức giận:

- Nè! Em đừng nói những chuyện loạn xạ ấy nữa, anh không đồng ý đâu nhé!
- Ý! Anh đã nổi nóng lên rồi hả?

Chàng tỏ vẻ giận hằm hằm:

- Anh xét, cô ấy không thể so sánh với em được. Đồ quý đó, cũng là phường bất lương, đã giúp cho mẹ nàng hiếp đáp em chớ gì.
- Anh không nên kết án oan uổng cho người con gái như thế nữa?

Trọng Vĩ cười nhạt nói:

- Hừ! Em đã bị cả hai mẹ con họ hành hạ nên thân thể mới suy nhược tàn tạ đến thế, em còn muốn

biện hộ nổi gì chớ?

- Trọng Vĩ! Mẹ ghẻ ở không phải với em, nhưng Tuyết Trân hoàn toàn không liên can chi cả. Em chẳng đã thanh minh với anh rồi sao, anh lại còn trút tất cả lỗi lầm lên Tuyết Trân vậy?

- Anh nhận thấy cô ta cũng phải có trách nhiệm.

Giọng nàng trầm u buồn.

- Nó có trách nhiệm gì? Bởi nó nhỏ hơn em năm tuổi. Trước khi lên mười thì nó chẳng hiểu biết điều gì cả. Có lúc em bị mẹ ghẻ trách mắng, em núp trong buồng mà khóc, nó cũng khóc theo em. Khi nó lớn lên, lắm lần phản đối hành vi của mẹ. Bệnh của em xảy ra từ bé chứ không phải vì lẽ đó mà thành khổ sở như ngày nay.

Trọng Vĩ dẫn cơn bức tức, chàng chỉ thở dài không nói lời nào. Nàng nói tiếp.

- Vì vậy, đối với Tuyết Trân có phần cảm ơn nó, chớ không hề oán hận. Trọng Vĩ! Em khuyên anh đừng lưu ý đến chuyện đó nữa.

- Nhưng cô ấy không nên chê cười nhạo em gầy gò như là một gã đàn ông mới phải...

- Điều đó không phải là chê cười, bởi hai chị em ngủ chung một phòng, những chuyện nhỏ to cười giỡn thì có sao đâu? Em tôi nó nói như vậy là sự thật.

Trọng Vĩ thở dài phát nổi xung lên:

- Từ nhỏ em đã chịu quá nhiều sự hành hạ, sự đau khổ của tuổi trẻ chất chứa nơi lòng lâu ngày, sao khỏi hại cho vấn đề phát dục. Mụ già đó, chẳng những là ma tinh của em, mà chắc còn là cừu nhân của anh hồi kiếp trước nữa.

Tuyết Hồng nở nụ cười lạnh lùng:

- Điều đó đối với anh có quan hệ gì?

- Bà ấy đã hành hạ người vợ yêu quý nhất đời của anh, đến nỗi thể xác phải ốm o, bệnh hoạn. Tại sao lại chẳng quan hệ?

- Tuy vậy cũng vẫn còn biện pháp cứu chữa chứ.

Trọng Vĩ không hiểu nàng nói thế là ngầm ý gì, chàng chưa kịp đáp, nàng nói tiếp:

- Trọng Vĩ! Nếu anh đồng ý lời nói của em, có thể hai chị em của em cũng được gả cho anh làm vợ.

Trọng Vĩ vội vàng cản trở nàng:

- Nói xàm! Nói xàm! Em đừng đùa cợt với anh như vậy.

- Đó là em nói thật, tuyệt đối không bao giờ em dám đùa cợt với anh.

- Tuyết Hồng! Em không nên nói thế nữa. Vì chuyện đó không khi nào được, bởi anh chẳng bao giờ đồng ý gả gởi con của kẻ thù.

Tuyết Hồng nói:

- Con gái kẻ thù? Anh đã đi quá giới hạn rồi đó. Riêng em chưa bao giờ xem bà mẹ sau là kẻ thù, huống chi là anh?

- Bất kể là gì chẳng nữa, chủ ý của em rất nên lộn xộn. Anh chưa bao giờ tưởng em có thể nghĩ được như vậy.

- Sự thực, chớ không bao giờ lộn xộn gì cả. Xưa Nga Hoàng và Nữ Hoàng Anh cùng thờ một chồng

lại có sao đâu?

- Đời nay thì khác, không thể noi theo chuyện từ một ngàn năm xưa được.
- Bất cứ thời đại nào, nếu không hại là được thì cũng có thể phát sinh. Miễn là người đồng ý thì pháp luật không thể cưỡng chế được, vì pháp luật chỉ giúp cho con người sống trật tự mà thôi.

Trọng Vĩ không hề lay động, vẫn một vẻ trung thực:

- Lời nói nghe qua cũng chí lý, nhưng anh không đồng ý.
- Anh cũng thuộc vào hạng người kỳ lạ lắm!
- Anh cũng khó hiểu, vì đâu mà khiến cho em có tư tưởng lạ lùng như thế?

Tuyết Hồng muốn nói gì thêm, nhưng không tiện nói ra nàng chỉ ngẩn ngơ thở dài thườn thượt. Trọng Vĩ khẽ miệng vào tai nàng, nhỏ nhẹ:

- Chắc em định thử tình yêu của anh đối với em có thành thật hay không chứ gì? Em đã thất bại rồi!

Tuyết Hồng vẫn vẻ mặt thành thật, phủ nhận:

- Không đâu! Đó là lời thật của em. Chú ý của em là vì lo cho anh, ngoài ra cũng vì em nữa. Em không muốn anh cưới một người vợ lại không còn đúng nghĩa là một người vợ hoàn toàn, sự sinh hoạt càng ngày càng thêm khổ sở. Em cũng không muốn trong tương lai anh có một người vợ mang nhiều độc bệnh trong mình, vì thế, em muốn cho anh cưới hai người vợ đàng hoàng, chuyện đó không đúng hay sao?

Trọng Vĩ khó nín cười được, chàng vừa cười nói:

- Hiện tại thân thể em không được khỏe, em nên nghỉ ngơi cho khỏe khoắn. Đến lúc em mạnh lành hẳn, thì gia đạo được yên vui hạnh phúc chứ gì.

Tuyết Hồng hồ thẹn, choàng tay vào thân thể chàng nói:

- Điều này em đã có chủ ý hẳn hoi, em thật tâm không bao giờ có ý gì khác hoặc tranh chồng với em của em đâu.

Trọng Vĩ vỗ nhẹ vào thân nàng:

- Khuyên em đừng nói những lời theo ý bi quan của em nữa anh không phải là phường hiểu sắc, cũng không phải thích thưởng thụ những gì do người khác sắp đặt, gượng ép, sống như vậy là một tù nhân.

Nàng chỉ thở ra chẳng nói lời nào thêm nữa. Chàng cũng xoay mình lại, như không thiết đến nàng. Lúc đầu hai người đều có những tư tưởng riêng tư, nhưng càng lâu càng lặng lẽ đi vào giấc ngủ.

- Trọng Vĩ! Không phải má hờn trách con, thực ra con không lưu ý gì cả. Dạ dày, của Tuyết Hồng yếu, sau khi dùng cơm tối, sao con lại dắt nó đi bãi biển mà thường trăng?

Qua ngày sau, Trọng Vĩ chở người bệnh về nhà. Sau khi má chàng nghe rõ câu chuyện, một mặt gọi thầy thuốc trị bệnh cho Tuyết Hồng, một mặt hờn trách con trai.

Nghe mẹ trách, Trọng Vĩ biện bạch:

- Má à, lúc đó con đâu dám dắt Tuyết Hồng đi thường nguyệt. Nhưng Tuyết Hồng nói đã đỡ nhiều rồi, không muốn cho con kém vui. Sau khi nghỉ ngơi giây lát, Tuyết Hồng cùng con đi thường nguyệt, không ngờ lại phát nóng lạnh lên.

Bà Vân liếc nhìn con hỏi:

- Có có rú nó cùng đi tắm biển không?

Trọng Vĩ lắc đầu nói:

- Con đâu dám, vì Tuyết Hồng yếu bao tử, làm sao con dám hướng dẫn đi tắm biển.

Bà Vân than dài:

- Con nhỏ thân thể nó yếu đuối quá!

Phượng Trọng Vĩ nhú đôi mày, tự trách mình:

- Thật ra tôi không phải. Chẳng luận việc gì, cũng phải cẩn thận để tâm, nếu một lần sơ xuất thì sau này phải mang nhiều điều ân hận.

Bà Vân liếc trợn đôi tròn mắt già, thâm ý của bà rất hoài nghi Vĩ nhìn thần thái của con trai, bà không khỏi nghi ngờ. Thấy trong phòng không có ai bèn hỏi nhỏ Trọng Vĩ:

- Trọng Vĩ! Con không có với Tuyết Hồng...

Bà nói đến đây bèn ngừng lại, tuy nhiên tình quan hệ của mẹ con, rốt cuộc bà phải hỏi ra.

Chàng ngẩn ngơ giây lát, mới hiểu mẹ chàng muốn hỏi những gì đã xảy ra. Đôi má chàng đỏ bừng bừng, vội vã phủ nhận.

Bà Vân mỉm cười, nhỏ giọng:

- Chuyện đó chẳng quan hệ gì, con không nên lo lắng. Nếu đúng nó bị cảm mạo thường. Bác sĩ Lý sẽ chích một mũi thuốc là đỡ, ngày mai chích liên tiếp thì khỏi luôn.

- Má nói phải, nhưng con e cho...

Vẻ mặt chàng lộ nét sầu khổ, vì Tuyết Hồng đã nói rõ cho chàng biết, khi đến mùa thu trời trở tiết thì phổi nàng bị yếu, ho dữ dội. Thầy thuốc nói nàng mang bệnh phổi, không biết có đúng nàng mang bệnh phổi không? Tuy chàng chỉ lo riêng mình, không nỡ cho mẹ hay. Nên chỉ nói nửa chừng, rồi ấp úng không thốt lên lời.

Bà Vân nóng nảy thốt hỏi:

- Con nói e sợ những gì?

Trong lúc Phượng Trọng Vĩ lặng lẽ, bỗng nghe bên ngoài A Bội báo:

- Thưa bà, đã mời bác sĩ Lý đến rồi.

Cơ hội đó, Phượng Trọng Vĩ vừa bước thoát ra cửa phòng vừa nói:

- Ờ! Để con đi tiếp rước bác sĩ.

Vào nhà khách, Bác sĩ Lý bắt tay Phương Trọng Vĩ. Hể nhà họ Phương khi có người mang bệnh thì rước ngay bác sĩ Lý. Dùng thuốc của ông a chừng hai ngày là khỏi ngay. Do đó, cả nhà đều tin tưởng tài trị bệnh của bác sĩ Lý. Mấy năm qua, bác sĩ Lý đã trở thành bác sĩ của gia đình.

Chủ khách hàn huyên đôi câu, Bác sĩ Lý hỏi:

- Trong gia đình có ai bệnh vậy cậu?

Phương Trọng Vĩ khó đáp cho xuôi, chàng chuyển lời, sang hướng khác.

- Một người bà con, từ Cao Hùng vừa đến bỗng nhiên mắc chứng cảm mạo, thân thể nóng ran. Xin bác sĩ theo tôi vào xem bệnh.

Bác sĩ Lý buông ly nước ngọt xuống, nói:

- Được rồi.

Trọng Vĩ giúp bác sĩ cầm xách thuốc và dẫn đường cho bác sĩ vào phòng bệnh. Bà Vân đã đến trước ngồi sẵn ở trong phòng của Tuyết Hồng, bà đứng dậy nhường chỗ cho bác sĩ khám bệnh. Bác sĩ Lý lấy dụng cụ chẩn mạch ra mang vào tai. Trước nhút nghe tim của nàng, sau lại xét đến phần lưng. Xong, đến miệng và lưỡi của bệnh nhân, ông ta xem bệnh rất chính chắn kỹ lưỡng.

Trọng Vĩ hồi hộp hỏi:

- Bác sĩ xem ngoài chứng cảm mạo ra, còn chứng gì khác nữa không?

Bác sĩ Lý lặng lẽ giây lát nói:

- Chà! Phổi của cô này rất yếu, lại thêm chứng bần huyết nữa. Bệnh phát lần này do cảm mạo mà ra, do đó cổ họng của cô ấy nóng ghê lắm. Nhưng không sao, để tôi chích và uống thuốc đôi ngày bệnh sẽ lành.

Bà Vân nở nụ cười, hướng về Tuyết Hồng an ủi:

- Tuyết Hồng, theo lời bác sĩ thì con nên yên lòng.

Lòng Tuyết Hồng cảm thấy rất ấm áp, nàng tuy không trả lời, nhưng đôi mắt biểu lộ thâm tình, nàng khe khẽ gật đầu. Hai phút sau, Bác sĩ lấy ống đo nhiệt độ trong miệng nàng ra. Phương Trọng Vĩ lật đật hỏi:

- Nhiệt độ cỡ nào đó Bác sĩ?

- Ba mươi tám độ hai.

Trọng Vĩ rất nóng lòng nhìn mặt nàng nói:

- Nóng dữ vậy! Tuyết Hồng, em cảm thấy thế nào?

- Chỉ buồn nôn và chóng mặt, kỳ dư không thấy sao cả.

Tuyết Hồng nhẹ nhàng trả lời, nàng để cho bà Vân đỡ nàng nằm xuống. Bác sĩ Lý lấy dụng cụ thích thuốc ra, ông ta chích thuốc nhanh lẹ khiến cho người bệnh không chút lo sợ.

Hai mẹ con đưa bác sĩ ra về, khi đến nhà khách, chàng lo lắng hỏi:

- Bác sĩ! Ngày mai phải rước bác sĩ đến chẩn mạch nữa không?

- Tôi có để thuốc lại uống đủ hai ngày, ngày mốt tôi sẽ đến xem mạch lại.



- Thế ngày mốt tôi lái xe đến rước bác sĩ.

- Theo ý tôi, chứng cảm mạo không thành vấn đề. Sau khi uống thuốc hai ngày thì sẽ khỏi. Chẳng qua...

Chàng rất lo ngại, vội hỏi ngay.

- Bác sĩ, vừa nói chẳng qua sao đó?

- Sợ cô ấy đau phổi, chớ chứng cảm mạo hết rồi, nên rọi kiếng sẽ biết có đúng vậy không?

Bà Vân nhú mày tỏ vẻ lo ngại:

- Bác sĩ nói, sợ nó mang bệnh phổi hả?

- Đúng vậy, thân thể cô ấy rất yếu.

- Nghiêm trọng hay không?

- Điều này... điều này tôi không dám khẳng định, cần nhất là sau khi chụp hình xong mới xác định được.

- Ý chà! Tôi nghiệp con nhỏ còn trẻ tuổi quá mà lại mang bệnh phổi nữa sao?

- Nếu sớm trị thì bệnh phổi không thành vấn đề gì. Bà không nên lo lắm!

- Cám ơn bác sĩ!

Sau khi đưa bác sĩ ra xe, hai mẹ con không hẹn nhau cùng ngồi phệt xuống ghế sofa. Không khí trong nhà khách rất vắng lặng, mẹ con đều biểu lộ vẻ buồn khổ.

Giây lát sau, bà Vân giọng u buồn:

- Làm sao bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Trọng Vĩ như từ trong mộng vừa tỉnh, nhìn mẹ nói:

- Má nói gì? Cái gì làm sao bây giờ vậy má?

Bà Vân nhìn chung quanh, đoạn nói nhỏ:

- Không sau đâu, má để Tuyết Hồng nghỉ tại phòng con. Bởi vì chúng con gần kết hôn nhau rồi...

Bà Vân lộ vẻ kinh ngạc, ngừng giây lâu nói:

- Trọng Vĩ! Con đừng hiểu lầm ý má, không phải má lo cho Ngọc Thanh mà lo cho con đấy chớ.

Thái độ Trọng Vĩ nghiêm chỉnh.

- Má à, không lẽ vì Tuyết Hồng bị bệnh phổi mà mình tùy tiện hủy bỏ cuộc hôn nhân.

Bà Vân bỗng nhiên hờn trách chồng:

- Mọi việc cũng tại ba mầy hết. Đại Vĩ nó đã chết rồi, ai đời lại đem nó mà cấp độ cho con.

Không ngờ trong lúc đó lão Vân từ bên ngoài vừa về đến, khi lão vừa bước vào nhà khách, bỗng nghe tiếng vợ oán trách, lão chẳng biết đầu đuôi ra sao, bèn hỏi:

- Chuyện gì vậy? Tôi đã chú ý điều gì lầm lỗi? Bà lại phê bình sau lưng tôi đó?

- Lão đầu tử về vừa đúng lúc, chuyện này thử xem.

Trọng Vĩ tỏ vẻ bất mãn hỏi:

- Má muốn thảo luận với ba điều gì?

Phương Tử Vân rất nóng nảy, vừa đánh lửa mỗi thuốc, vừa gấp rút hỏi:

- Mà chuyện gì vậy? Trọng Vĩ, con đi chơi với Tuyết Hồng đã phát sanh ra việc gì?

Nguyên Trọng Vĩ và Tuyết Hồng từ Phước Long về đến, lão Phương Tử Vân bận ở công ty làm việc, Ngọc Thanh cũng bệnh mấy hôm, nay đã khỏi, cô ta đi nhà bạn học chơi, nên không hay biết chi cả.

Nghe lão hỏi, bà Vân cướp lời:

- Cho ông hay, Tuyết Hồng mang bệnh rất nhiều.

Lão hít một hơi thuốc, nhìn Trọng Vĩ hỏi:

- Nó mang bệnh sao đó vậy mậy?

Chàng tỏ vẻ bình thản trả lời:

- Tuyết Hồng bị chứng cảm mạo không hề gì. Bác sĩ Lý đã đến xem mạch trị bệnh rồi, ông ấy nói, nghỉ hai ngày thì dứt bệnh.

Bà Vân buồn rầu bổ túc:

- Mang chứng cảm mạo đương nhiên không hề gì. Nhưng sau khi bác sĩ chẩn mạch, phát giác ra Tuyết Hồng mang bệnh phổi, vấn đề đó mới là nghiêm trọng chứ!

Phương Tử Vân bán tín bán nghi, nghiêm nghị hỏi:

- Phải đúng như vậy không?

Bà Vân nói tiếp:

- Bác sĩ Lý là người tin thông về y lý lẽ nào ông ta đặng đâu nói đó. Theo ý ông, để sau khi trị chứng cảm mạo của Tuyết Hồng xong, chừng đó đi rọi kiếng mới đoán chắc được.

Phương Tử Vân bập bập điếu xì gà liên hồi, vì nghe tin này ông có vẻ buồn rầu. Miệng nói lấp đáp:

- Thật chuyện này không thể ngờ trước được.

Bà Vân chau mày vô cùng phiền muộn:

- Do đó, tôi phiền ông lẽ ra ông không nên chú ý quý quá đó. Vừa rồi, bác sĩ nói nó mang thêm bệnh bần huyết nữa.

- Lúc đầu tôi làm sao được biết những điều đó...

Phương Tử Vân nói lấp vấp, dường như ông cho là bà trách ông không đúng. Nghe cha mẹ nói chuyện với nhau, chàng tỏ vẻ ăn năn. Lòng không được vui:

- Hiện giờ chưa mấy lo bệnh phổi của Tuyết Hồng cho lắm, vì bác sĩ chưa xác nhận. Nếu có bệnh phổi đi nữa, cũng chưa phải là nan ỵ. Theo lời bác sĩ Lý, nếu sớm điều trị thì không đáng lo ngại cho lắm.

Phương Tử Vân lặng lẽ giây lát rồi trách ông bạn già:

- Lão Lương Tùng Linh thật không tốt! Con gái mình hình thể ốm o như vậy, thì người ta đã tìm thầy thuốc trị bệnh trước rồi, đâu đến như ngày hôm nay.

Bà Vân cũng bực tức chỉ trích:

- Trách tới trách lui chi bằng trách thẳng mẹ ghẻ của nó độc ác. Nếu mẹ đối đãi với con nhỏ tốt một chút, đâu đến nỗi lâu ngày uất ức mà thành bệnh?

Lão Vân hỏi bà:

- Hiện giờ tình thế đã đến như vậy, bà nói muốn thương lượng với tôi là thương lượng những gì?

- Theo ý tôi, nếu Tuyết Hồng quả đúng mang bệnh phổi, không nên cho kết hôn với Trọng Vĩ. Vì trong tình chồng vợ có liên hệ với nhau rất nhiều, nhất là bệnh truyền nhiễm.

Phương Tử Vân nhận thấy vấn đề rất khó:

- Theo ý bà, mình phải tính sao cho tiện đây?

- Điều cần thiết là trị bệnh nó cho lành, việc hôn nhân sẽ tính sau.

- Phương Tử Vân hít mạnh một hơi xì gà nói:

- Làm sao được? Lễ đường, rượu tiệc đã sắm đủ, thiệp cưới đã in rồi, làm thế nào thay đổi ngày cưới cho được?

- Điều đó không thành vấn đề cho lắm, thiệp cưới mình chưa gửi mời ai, về nhân tình cũng chưa thân của ai một đồng bạc. Nếu dời đổi ngày cưới có ai biết đâu mà lo?

Nghe vợ nói có lý, lão cũng gián tiếp tán thành:

- Việc này không phải chuyện chơi, phải nên suy xét kỹ mới được.

Nãy giờ Trọng Vĩ ngồi một bên, nhưng không tỏ thái độ ra sao, đến đây chàng lạnh lùng nói:

- Tuyết Hồng mang bệnh cũng do mẹ ghẻ của nàng mà ra, nếu mình mà sửa đổi ngày cưới, chẳng khác nào xúi nàng chết cho mau.

Nghe Trọng Vĩ nói thế, vợ chồng lão Vân rất kinh ngạc, không ai bảo ai, hai vợ chồng ngơ ngẩn như xuất thần.

Trọng Vĩ càng kích động hơn, đôi giòng lệ ứa đôi mắt, chàng nói tiếp:

- Má cũng biết, trong hai mươi bốn năm qua, Tuyết Hồng chịu biết bao nhiêu điều khó khăn phủ lên mình nàng. Lúc nhỏ bị bà mẹ ghẻ ngược đãi, đến lớn bị hôn phu chẳng ngó ngang đến. Theo ý con, ngày nay không nên dời ngày hôn lễ, khiến cho Tuyết Hồng bị chạm tới lòng tự ái thêm, nàng sẽ hiểu lầm rằng, vấn đề hôn nhân này sẽ bị hủy bỏ nữa. Những sự kiện hắt hủi dồn dập như thế đó, dầu cho bất cứ ai cũng khó mà sống trên trần gian khổ ải này cho nổi.

Tử Vân càng kinh ngạc hơn, lão nhìn Trọng Vĩ gật đầu nhẹ nhẹ nói:

- Trọng Vĩ nói rất có lý, tình trạng của Tuyết Hồng hiện giờ không nên để cho nó bị hắt hủi ruồng bỏ thêm.

Đứng trước lập trường như thế, bà Vân rất khổ tâm, bà chỉ than dài:

- Nói thì nghe phải lắm, chẳng qua... ý chà... Hiện giờ vợ chồng già mình chỉ còn thằng Trọng Vĩ. Vạn nhứt nó bị truyền nhiễm bệnh phổi thì khổ biết bao nhiêu.

Trọng Vĩ khuyên liền miệng:

- Chỉ vì tình má thương con, khiến cho con vô cùng cảm động. Nhưng Tuyết Hồng có mang bệnh phổi chẳng nữa, cũng chưa phải đến mức nghiêm trọng. Má xem, thân thể mạnh mẽ như con làm sao mà truyền nhiễm cho được. Bệnh truyền nhiễm nó chỉ đến với những người yếu đuối mà thôi.

Bà Vân vẫn lo ngại:

- Vợ chồng cùng ngủ chung một giường, dầu thân thể con mạnh khỏe thế nào, sống chung nhau lâu ngày cũng bị truyền nhiễm.

Đôi má Trọng Vĩ đỏ bừng, nhưng chàng mạnh dạn đáp:

- Chúng con sẽ ngủ riêng giường, theo cách trần thiết hiện giờ, mỗi căn phòng phải có hai giường.

Bà Vân nhúu đôi mày lại, tỏ vẻ khó liệu:

- Vấn đề đó cũng cần xét kỹ lưỡng...

Phương Tử Vân lấy làm lạ hỏi:

- Lại còn vấn đề gì nữa?

Bà Vân nhỏ giọng:

- Tuyết Hồng chẳng những mang bệnh phổi, lại thêm bệnh bần huyết, sau cuộc hôn nhân, không thể nào sanh con cái được. Nếu gia đình đông con thì không nói làm gì, đằng này chỉ có một con dâu, làm sao có cháu nội mà bằng. Nhưng hiện giờ...

Trọng Vĩ không để cho bà nói dứt, chàng cướp lời đáp:

- Má à, theo ý con, kết hôn, chúng con mỗi đứa sống riêng một giường. Điều thứ nhất là để cho vợ con trị bệnh. Đợi đến lúc thân thể vợ con mạnh lành thì má lo gì không có cháu nội ẵm bằng.

Bà Vân vẫn luôn lo sợ cho con trai mình mang bệnh truyền nhiễm, nên nói tiếp:

- Vậy, trước hết phải trị bệnh cho lành, sau sẽ kết hôn cũng vậy chứ nào khác gì đâu?

- Hai sự việc đó đâu phải giống nhau.

Bà Vân không hiểu rõ hỏi:

- Sao lại không giống nhau?

Trọng Vĩ suy xét kỹ lưỡng nói:

- Sau khi chúng con kết hôn, Tuyết Hồng đã danh chánh ngôn thuận là dâu con nhà họ Phương. Ba má ra tiền cho vợ con trị bệnh, đương nhiên là Tuyết Hồng rất yên lòng. Nếu chưa kết hôn, nàng vẫn là con gái nhà họ Lương, làm thế nào lại chịu cho nhà họ Phương ra tiền trị bệnh? Về phía ba má thì việc tốn kém không thành vấn đề. Nhưng, đối với Tuyết Hồng thì cảm thấy khó chịu, nàng còn mặt mũi nào mà nhận là con cháu nhà họ Lương.

Bà Vân vẫn còn bảo thủ ý kiến:

- Nói đến vấn đề này, làm cha như Lương Tùng Linh rất hư đốn. Bởi việc nhà của ông ta khó xử thì chẳng nói làm chi, đằng này tiền bạc nào phải thiếu hụt, nhưng ông không một chút gì lo lắng cho con gái, điều đó thật đáng trách!

Lão Vân thay lời bạn già đáp:

- Chắc chắn lão Lương rất khổ sở, chỉ vì ông ta cưới bà sau này lòng dạ rất hẹp hòi, ganh tị, bà bảo lão làm thế nào mà riêng lo cho con gái được chứ?

- Bất cứ trường hợp nào chẳng nữa, đứng về phía phương diện Lương Tùng Linh mà nói, thì ông ta cũng phải chịu trách nhiệm.

- Điều này... Lão Vân nói đến đây, dường như không tiện nói gì hơn thế nữa. Một phú ông, tánh tình rất khảng khái, không làm sao bình vực và đi so sánh với một bạn già?

Phượng Trọng Vĩ thấy cha lâm vào thế kẹt bèn giải vây:

- Má à, đứng về phương diện của hai con mà giảng giải, gia đình mình không lẽ so đo từng ly từng tý với gia đình họ?

Bà Vân nói rõ lòng mình:

- Trọng Vĩ, không phải má so đo vấn đề tiền bạc, chỉ vì Lương Tùng Linh khe khắt với vợ con trước, nên má nói vậy thôi.

Trọng Vĩ vừa nịnh hót mẹ, và chậm rãi trả lời:

- Lời má rất chí lý. Chỉ vì má thương con và dâu, chớ chẳng phải đi so đo với họ. Từ này con sẽ nguyện tiết kiệm, không đi xe riêng, không mặc âu phục, chẳng lấy lương hưởng của công ty Dành dụm số tiền đó để trị bệnh cho Tuyết Hồng.

Nghe con nói thế, vợ chồng Phượng Tử Vân rất cảm động, chàng thấy vậy bèn tiếp tục nói:

- Năm nay vì sao má đồng ý chọn Tuyết Hồng làm con dâu, điều đó chẳng qua vì má thương mà ra. Bây giờ thấy nàng mang bệnh lại thay đổi lòng dạ. Con người ngoài tư lợi còn có tình cảm, không nên quá vì tư lợi mà đánh mất tình cảm. Má! Con chỉ lấy tinh thần khách quan mà nói, chớ không khi nào con dám cho là tánh tình má thay đổi.

Trọng Vĩ dùng lời rất khéo, khiến bà Vân không còn bực tức nữa. Quả nhiên bà Vân thay đổi nét mặt, bà thở ra.

- Ý chà! Nào phải má không thương Tuyết Hồng. Nhưng má chỉ còn một mình con là trai, làm mẹ thế nào lại không nghĩ đến hạnh phúc của con cho được?

- Má vì con mà nghĩ đến hạnh phúc cho con, má cũng nên lo liệu giúp con. Bằng không, nếu Tuyết Hồng rủi có bề nào con sẽ đau khổ suốt đời.

Bà Vân dường như tự nói cho mình nghe:

- Điều này... điều này khiến cho lòng má cảm thấy lạ lùng?

- Má thấy những gì mà gọi là lạ lùng?

Bà Vân nhìn con tỏ vẻ khó hiểu:

- Khi ba mày từ Cao Hùng về lúc đề cập đến việc hôn nhân, con cực lực phản đối...

- Phải rồi, điều đó có lạ lùng gì đâu.

Bà Vân càng khó hiểu hỏi tiếp:

- Lại chẳng phải lạ lùng à? Sao đến bây giờ con tỏ ra yêu Tuyết Hồng như điên như dại vậy?

Trọng Vĩ mặt đỏ bừng suy nghĩ giây lâu nói:

- Vì lúc đầu con chẳng hiểu nhân phẩm và diện mạo của Tuyết Hồng ra sao. Sau khi con gặp nàng, mới phát hiện ra nàng là một cô gái đẹp để thùy mị.

Bà Vân khó nín cười:

- Gần nhau chưa quá một tuần nhật, sao con với nó lại phát sanh cảm tình sâu đậm như vậy?

Không phải bà Vân cười đùa con, nhưng bà cảm thấy vì hiếu kỳ mà hỏi đó thôi. Trọng Vĩ nghe mẹ

hỏi rất khó trả lời, chàng chỉ rụt rè nhẹ 'ờ' một tiếng mà thôi.

Nghe hai mẹ con nói chuyện, lão Vân chỉ hút phì phà thuốc xi gà chớ không ý kiến. Lúc đầu lão nghe nói Tuyết Hồng mang bệnh phổi thì lão rất buồn rầu. Khi nghe con trai yêu chiều, săn sóc duy nhất có Tuyết Hồng, khiến cho lão cảm động vô cùng. Vì tâm tánh của nam nhân thường rộng rãi. Lão nhận thấy con mình rất tốt, trong quá khứ phản đối việc hôn nhân với Tuyết Hồng, điều đó không thể cho rằng nó sai lầm. Bây giờ biết Tuyết Hồng mang bệnh phổi, lại không chịu duy trì cuộc hôn nhân, điều đó cũng không thể nói là lầm lẫn được. Làm người ở đời phải biết giữ tròn hai chữ tình lý, khách quan mà nhận xét Trọng Vĩ thật là người hiếm có. Do đó, lão đứng về lập trường của con trai mà trách vợ:

- Lòng người thật là mâu thuẫn. Trong khi Trọng Vĩ nó phản đối việc hôn nhân thì bà hết lòng khuyên nhủ nó, bà không ngớt thổi phồng Tuyết Hồng, khen tặng đủ điều, bà hy vọng cho con nó cưới Tuyết Hồng làm vợ. Bây giờ bà lại nói con sao rất lạ lùng. Thật ra điều đó có chi mà gọi là lạ lùng, Trọng Vĩ nó nói đúng, loài người là động vật có cảm tình, chúng mình không nên vì tư lợi nào đó mà lạnh nhạt.

Trọng Vĩ rất cảm động và vui mừng. Chàng kêu lên:

- Ba! Chàng chỉ kêu lên một tiếng, nhưng cổ họng như nghẹn ngào, lòng chàng quá xúc cảm đôi mắt rơi lệ.

Bà Vân không lưu ý đến con, bà chỉ tìm cách tranh luận với lão.

- Hứ! Ông lại tỏ ra là người tốt. Lúc đầu tôi thừa nhận có khuyên Trọng Vĩ, còn ông thì sao?

- Do đó, tôi mới không hề có ý mâu thuẫn. Nếu làm như vậy thì lương tâm mình cảm thấy không yên.

Bà Vân không thể đáp được gì, nên chỉ thờ dài và không quên lo lắng:

- Ý chà! Nào phải tôi ích kỷ, nhưng... nhưng Đại Vĩ chết, còn Trọng Vĩ là đứa con trai duy nhất cũng như sanh mạng mình. Tôi... tôi không muốn cho nó phải bị truyền nhiễm bệnh lao phổi!

Lão Vân an ủi:

- Bà nên an lòng. Trọng Vĩ đã nói rồi đó, tôi tin rằng nó sẽ chữa khỏi bệnh cho vợ nó.

Trọng Vĩ vừa lau nước mắt vừa an ủi:

- Má đừng lo buồn, con hứa sẽ lo được, vì chúng con tự tin rằng, tương lai chúng con sẽ lâu dài hạnh phúc, trước khi bệnh vợ con chưa lành, không khi nào con làm gì sơ suất để lụy cho bản thân mình đâu má lo.

Bà Vân vẫn lo lắng:

- Chỉ e cho thân Tuyết Hồng quá yếu đuối không thể sinh hoạt hạnh phúc được, rồi mới làm sao đây?

Tử Vân cười nói:

- Hơi nào bà lo dữ vậy? Lúc trước sao không nghe bà lo đến vấn đề này?

Bà Vân trợn mắt trách lão:

- É! Ông đừng nói kiểu đó nữa. Lúc đầu làm sao tôi biết nói yếu đuối lại thêm bệnh hoạn? Ông đã đến Cao Hùng, dĩ nhiên là ông biết điều này, sao ông không biết nó có bệnh hoạn, bây giờ lại đi trách tôi?

- Không phải trách bà hồ đồ, theo ý tôi, khi bà thấy được nó, bà chẳng há lớn miệng ra mà cười sao? Vừa thấy gương mặt trái soan phúc hậu ai trông thấy mà chẳng mến, trách gì Trọng Vĩ khi thấy nó

lại chẳng thuận tình.

Bà Vân trở lại trách mẹ ghẻ Tuyết Hồng:

- Ý chà! Muôn ngàn lời cũng do một câu, cũng tại con mẹ ghẻ của nó quá ác độc mới sanh ra nông nổi.

Trọng Vĩ thấy cha mẹ chỉ nói chuyện không đâu, chàng bèn thưa thật với mẹ:

- Má à, vắn đều má lo sợ, đêm qua Tuyết Hồng cũng đã nói với con.

Vợ chồng lão Vân chẳng hẹn cùng hỏi:

- Tuyết Hồng đã nói lo những gì?

- Nàng nói, nếu như căn bệnh của nàng quá suy nhược. Nàng tình nguyện cho con tự do tìm vợ khác, nàng tự nguyện đến Sư Đầu sơn cắt tóc làm ni cô...

Bà Vân thất kinh kêu lên:

- Ái chà! Sao con nhỏ đó lại có tư tưởng lạ quá vậy cà?

- Chỉ vì nàng thấy trên bãi biển có rất nhiều cô gái mạnh khỏe chạy nhảy giỡn hót. Khiến cho nàng cảm thấy thân thể mình bệnh hoạn làm cho sự sinh hoạt của con không khỏi bị đau khổ phần nào. Cũng như nàng rất hối hận việc đến Đài Bắc để gặp con làm chi, mà sanh ra hậu quả như ngày nay.

Bà Vân tỏ vẻ khó hiểu hỏi:

- Nó nói như vậy là ý nghĩa làm sao?

- Theo ý Tuyết Hồng, ba với má yêu thương nàng, con thì đối đãi rất thâm tình, nàng vô cùng cảm kích. Nhưng, cơ thể của nàng rất yếu đuối, chỉ sợ trong tương lai gia đình ta sẽ thất vọng vì nàng. Do đó, lòng nàng cảm thấy khó yên.

Nghe con nói, bà Vân vô cùng xúc động:

- Ý chà! Con nhỏ nói rất đáng thương...

Giọng lão Vân run run:

- Tuyết Hồng đúng là con nhỏ hiền hậu, nhút nhát nói phải là con dâu hiền thực của nhà họ Phương, mình phải ráng cố gắng mà trị bệnh cho nó.

- Vì vậy, má khỏi lo không cháu nội ẵm bồng. Cũng chẳng phải lo Tuyết Hồng không sanh nở, vì nàng đã sẵn sàng để con cưới vợ khác. Điều đó mình chỉ nghi ngờ vậy thôi, chớ sau khi Tuyết Hồng mạnh lành sẽ sanh con đẻ cái đầy đàn chớ gì?

Trọng Vĩ nói thế, mục đích của chàng chỉ an ủi mẹ, Phương Tử Vân gật đầu, không còn lo lắng nữa:

- Được rồi! Hôn lễ sẽ y theo dự định mà cử hành. Chờ kết hôn xong, mình sẽ đưa Tuyết Hồng vào y viện để khám nghiệm tổng quát, xem nó có phải đúng là bệnh lao phổi hay không?

- Ý định của ba rất hay, con cũng nghĩ như vậy.

Bà Vân còn tỏ ra gấp rút hơn.

- Bây giờ nên đưa nó đi khám nghiệm tổng quát mới được.

Trọng Vĩ cười lời đáp:

- Hiện giờ thì không nên. Vạn nhứt khám nghiệm đúng là bệnh phổi, sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý của

Tuyết Hồng. Theo lời bác sĩ Lý, hiện giờ không nên cho bệnh nhân biết. Trước mặt Tuyết Hồng chỉ cho nàng biết là nàng mang chứng cảm mạo. Con muốn làm sao cho Tuyết Hồng luôn luôn được vui vẻ bước vào lễ đường để kết hôn.

Bà Vân thấy con mình đối với Tuyết Hồng rất thâm tình vì thương con nên bà phải chiều theo ý con, bà không nói gì thêm nữa. Trong nhà khách trở nên trầm lặng. Tâm trí của mọi người đều nôn nao lo lắng.

Qua một lúc lâu, Trọng Vĩ lại chậm rãi nói:

- Má à, nhứt định để cho Tuyết Hồng ngủ tại phòng con. Ngọc Thanh cũng chưa biết Tuyết Hồng mang bệnh phổi, nhưng con không nỡ để cho hai người ngủ chung với nhau, để lây bệnh.

Bà Vân cau mày hỏi:

- Nếu con lo sợ cho Ngọc Thanh phải truyền nhiễm bệnh lao phổi, thế là chính con không sợ truyền nhiễm hả?

- Nếu con bị truyền nhiễm thì cũng đành chịu, chớ không thể cho em con bị truyền nhiễm. Má à! Con chỉ nói thí dụ như thế thôi, chớ tánh cách truyền nhiễm không phải như má quá lo sợ đâu.

- Đã biết vậy, tại sao con muốn cho Tuyết Hồng ngủ tại phòng con? Theo ý má, Tuyết Hồng không thể làm theo ý con. Lại còn một điều nữa, làm sao nó khỏi hoài nghi về bệnh của nó cho được?

Phượng Tử Vân bèn nghĩ ra biện pháp chiết trung:

- Nên lắp thêm một giường nữa trong phòng của Ngọc Thanh. Để trong lúc trị bệnh Tuyết Hồng nó đặt khỏe khoắn dễ chịu. Hai đứa không ngủ chung giường, Tuyết Hồng cũng khỏi nghi ngờ, mà Ngọc Thanh cũng khỏi lo sợ nữa.

Bà Vân gật đầu tán thành:

- Cách đó có thể được lắm, nên quyết định thực hành đi!

Trọng Vĩ thấy ba càng tính như vậy rất thích hợp. Hiện giờ vấn đề chàng và nàng đã được cha mẹ đồng ý, chàng rời nhà khách đến thăm viếng Tuyết Hồng.

Bà Vân chờ con trai đi khỏi, bà tỏ ra buồn than thở:

- Ý chà! Tiểu oan gia, không ngờ nó si tình đến thế.

- Điều đó bọn già mình nên vui mừng mới phải. Là cha mẹ, ai lại không muốn cho con và dâu hòa thuận nhau?

- Nhưng đó là...

Lão Vân cướp lời an ủi:

- Bà không nên lo lắm, chẳng qua thân thể Tuyết Hồng nó ốm yếu mà thôi. Theo ý tôi nghĩ, nó không phải mang bệnh phổi đâu. Thầy thuốc họ nói có lúc cũng không đúng hẳn.

- Cũng cầu nguyện trời đất, độ cho được như vậy.

- Hôm nay tôi mới biết được tánh tình nhân ái hiền lương của Trọng Vĩ. Nó yêu Tuyết Hồng đã vượt ngoài tình yêu thông thường. Nó không phải yêu sắc đẹp của Tuyết Hồng, mà thương yêu hoàn cảnh của vợ nó nhiều hơn. Một người không nghĩ đến mình mà nghĩ đến nhiều người khác thật hiếm có. So với Đại Vĩ thì nó hơn thập bội. Nếu Đại Vĩ có lương tâm nhân từ như Trọng Vĩ, biết xét đến vị hôn thê của mình bị ngược đãi, chẳng những nó không cự tuyệt sự hôn nhân, mà còn quyết liệt cưới nhanh hơn nữa. Như thế, chắc chắn nó không bị tai nạn xe mà chết thảm.

- Đại Vĩ là người không tốt đã đành, nhưng Trọng Vĩ nó lại quá si tình với phái nữ, cũng là một



khuyết điểm lớn.

- Điều đó có gì gọi là khuyết điểm?
- Ông không nghe vừa rồi nó đã nói đó sao?
- Nó đã nói những gì?

Bà Vân lắc đầu lo lắng:

- Nó đã nói, nếu Tuyết Hồng có điều gì bất hạnh, thì nó sẽ chịu đau khổ suốt đời. Ông là cha của nó, ông cũng chịu phần lớn trách nhiệm về nó!
- Nếu không dời ngày kết hôn của bọn chúng nó, bọn già này lại có trách nhiệm gì?
- É! Giới thiệu Tuyết Hồng cho Trọng Vĩ, không phải chủ ý của ông à? Nếu ông chẳng cương quyết, thì Trọng Vĩ nó cũng có bạn gái họ Trương, bất cứ con đó hư hay nên, tốt hay xấu, làm cha mẹ cũng chẳng có quan hệ gì.

Với giọng trách cứ vợ, lão Vân nói:

- Bà nói thế thì cũng như bà chẳng có trách nhiệm gì cả. Tuyết Hồng có thật là bệnh phổi chẳng nữa, bà cũng không nên nói ra những lời vô ý thức như thế đó. Bệnh phổi không phải là tuyệt chứng, nếu mình tìm thầy trị gấp thì đâu đến nỗi nào. Chúng mình hy vọng sao cho vợ chồng nó thương yêu nhau đầy đủ, nếu nó giống như Đại Vĩ rong chơi theo đàn điểm bên ngoài, chuyện đó mới là nguy hiểm chứ.

Bà Vân gạt đầu, không còn ý kiến phản đối chồng nữa. Lão Vân hít một hơi xì gà bèn hỏi:

- Còn Ngọc Thanh đi đâu rồi?
- Nó đi chơi nhà bạn học. Ý chà! Con gái đời bây giờ ở nhà không làm gì cả. Từ ngày Đại Vĩ bị tai nạn xe, tôi không ưng cho nó rong chơi như lúc trước. Nhiều ngày rồi, nhốt nó mãi trong nhà, nên hôm nay nó mới đi chơi nhà bạn học đó chứ.

Lão Vân cười nói:

- Thần kinh của bà rất suy nhược, kể từ ngày Đại Vĩ tai nạn đến nay, sao bà lại giam lỏng con gái trong nhà? Hiện giờ là kỳ nghỉ hè, bà phải cho nó đi chơi thông thả chứ. Mai này nhập học, bà cũng cấm nó cắp sách đến trường nữa sao.
- Đi học thì chẳng nói làm chi Không cho nó đi ra ngoài chơi, để nó ở nhà được an toàn hơn. Trước đây hai mươi năm, cả tháng chẳng nghe một lần tai nạn xe cộ, ngày nay, mỗi ngày đều nghe tai nạn xe chết người liên liên. Điều đó thật đáng sợ!
- Hai mươi năm trước, nhân khẩu trong bản tính chỉ có bốn, năm trăm vạn. Ngày nay dân số gia tăng trên một ngàn ba trăm vạn. Hay nói cách khác, hai mươi năm trước, lâu lắm mới gặp một chiếc xe hơi. Hiện giờ xe cộ nối đuôi nhau như cá lồi trong ao. Đời càng tiến bộ thì tai nạn càng gia tăng. Căn cứ theo tin báo chí, ngày lễ Noel hồi năm qua, tại Mỹ Quốc, con số người tử nạn xe lên đến trên bảy trăm người. Bà nghĩ thử có đáng kinh sợ không?
- Theo ý tôi, con người ngày nay không được đảm bảo an toàn như lúc trước.
- Nhưng tình hình sinh hoạt tại Đài Loan, so với các nơi trên thế giới còn an toàn hơn nhiều. Ngoài chiến tranh Việt Nam ra, tại hòn ngọc Hương Cảng, hàng ngày cũng bị khủng bố, liên tục đạn, đặt bom liên miên, khiến cho du khách đến đây cũng phải rợn tóc gáy.
- Nếu thế thì Đài Loan an toàn hơn các nơi khác nhiều.

Lão Vân bỗng nhiên dăm lo hiện ra trên nét mặt:

- Nè! Ngọc Thanh nó đi chơi nhà bạn học, mà bạn học trai hay gái vậy?

- Tôi nào có biết đâu?

- Trước khi nó đi, bà cũng nên hỏi nó chứ. Tuổi còn trẻ hay đi đến vũ trường, xem điện ảnh. Bằng nó giao thiệp với bọn du đãng thì hậu quả khó lường được.

- Đã là bạn học thì đâu phải là phường du đãng. Tuy Ngọc Thanh tuổi còn trẻ, nhưng việc đời nó cũng khá biết chứ!

- Nó còn con nít làm sao hiểu rõ việc đời, nó không thể soi thấu những tâm trạng của người khác.

Nói đến đây, bỗng nhiên A Bội vội vã đi vào thưa:

- Thưa ông bà, cơm trưa đã dọn xong.

Bà Vân như nhớ ra hỏi:

- A Bội, con có làm cơm riêng cho mợ dâu mới không?

- Dạ, con đã làm xong, chỉ chờ mợ mới dùng mà thôi.

Bà Vân vừa đi xuống nhà bếp với lão, vừa căn dặn:

- A Bội! Sau khi dùng cơm xong, con hãy dọn một chiếc giường một người nằm trong phòng của cô tự Vĩ mợ dâu mới có bệnh, để một mình nằm một giường cho khỏe khoắn.

- Dạ, chờ dùng cơm xong con sẽ làm theo ý bà.

- Con hãy đi mời cậu đến dùng cơm luôn thể.

A Bội vâng dạ, vội vàng đi ra. Trong khi đó Phương Trọng Vĩ đến bên giường Tuyết Hồng êm dịu:

- Tuyết Hồng! Em thấy trong mình có đỡ nhiều chưa?

Tuyết Hồng trở mình ra, nhìn chàng mỉm cười:

- Từ khi chích thuốc đến giờ, em cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Trọng Vĩ rời trán nàng, tỏ vẻ vui mừng:

- Nhiệt độ đã giảm nhiều, thuốc hay quá. A Bội có sẵn sóc cho em uống thuốc không?

- Sau khi dùng cơm sẽ uống thuốc. Em chưa dùng cơm mà. A Bội nói, chờ giây lát sẽ đem cơm vào.

Trọng Vĩ dự định rời khỏi phòng, nói:

- Hiện giờ em thấy đói không? Anh sẽ gọi A Bội đem cơm đến gấp?

- Anh đừng lo lắng. Em không muốn ăn cơm.

Trọng Vĩ trở lại ngồi xuống mép giường nói:

- Sáng nay em chỉ uống có một ly sữa. Bây giờ đã mười hai giờ rồi, sao lại không muốn ăn cơm?

Tuyết Hồng nhúu đôi mày, nhìn chàng gượng cười!

- Bao tử của em sao nó rất lạ, dường như nó muốn ngừng hoạt động, không hề biết đói chút nào.

Trọng Vĩ như tự thấy mình có khuyết điểm, chàng nhỏ giọng:

- Tối đêm qua lẽ thì chẳng nên dùng cơm Tây. Điều đó cũng bởi anh không biết cơ thể em mà ra, lại cứ khuyên em dùng thêm. Cơ thể yếu đuối chẳng nên ăn mới phải.

- Nào phải tại anh, chẳng qua lòng tốt của anh mà ra. Anh đừng rầu buồn nữa, nghỉ ngơi ít hôm sẽ khỏi chứ gì.

- Hiện giờ trong bụng em có biến chứng ra sao?

- Khá hơn đêm qua một chút.

Trọng Vĩ khó dẫn sự thương cảm, bèn dùng bàn tay mà thoa bóp bụng nàng, Tuyết Hồng xô tay tay chàng ra, đôi má nàng ửng hồng nói khẽ:

- Đừng anh à!

- Bụng em chẳng khỏe để anh thoa bóp cho chứ gì mà ngại?

Đêm qua chàng và nàng chung gối chung giường nàng chẳng hề ngại ngùng. Bây giờ không hiểu sao nàng lại khó chịu? Tuyết Hồng hướng vào cửa phòng chép miệng nói khẽ:

- Ngày nay không phải như ở tại Phước Long có người sẽ đến phòng bắt tử. Để người nhà trông thấy thì không hay cho lắm.

Trọng Vĩ vừa cười vừa nói:

- Điều đó có hề gì? Người nhà ai chẳng biết chúng mình là một đôi vợ chồng.

- Chừng nào hôn lễ cử hành, anh yêu em như thế nào chẳng nữa, người ta cũng nhạo cười.

- Vợ chồng yêu nhau, ai lại cười nhạo nổi gì?

Tuyết Hồng nhón miệng cười, sau đó nàng thở dài. Trọng Vĩ vè hờn dỗi:

- Em chẳng đã khuyên anh đừng buồn rầu, tại sao em lại than vãn thở dài vậy?

Tuyết Hồng trầm ngâm giây lát, nhỏ giọng:

- Này! Vừa rồi anh đưa bác sĩ Lý ra cửa, bác sĩ có nói gì với anh không?

Tim Trọng Vĩ đập liên hồi, nhưng chàng cố ý trấn tĩnh:

- Đưa ông ta ra về, chứ có nói gì đâu.

Đôi mắt nàng nhìn trân vào mặt chàng:

- Thật vậy hả?

- Anh dối em làm gì?

Tuyết Hồng cắn chặt môi, dường như nàng lo lắng lung lắm, tự nói với mình:

- Không biết em phải mang bệnh phổi không?

Lòng chàng rất bồi hồi, nhưng trên nét mặt tỏ ra bình tĩnh:

- Không phải thế đâu. Em đừng tư tưởng rối loạn.

- Trong những ngày qua, bác sĩ Cao Hùng nói phổi em yếu lắm. Hiện giờ bác sĩ Lý cũng nói phổi em yếu. Đủ thấy em có bệnh phổi rồi, nếu không phải sao hai bác sĩ thầy điều nói như nhau.

- Chưa rọi quang tuyến X làm sao mà dám đoán chắc. Bọn họ thấy ngực của em lép nên nghi vậy

thôi.

- Em lại mang thêm chứng bần huyết nữa.

Nàng liếc sang chàng, sắc mặt rất u buồn. Một cô gái ngực lép là điều đáng buồn phiền. Chàng vẫn an ủi:

- Chứng bần huyết chẳng hề gì, ăn nhiều chất bổ và uống thuốc bổ thì chứng ấy khỏi ngay.

Giọng nàng ngập ngừng:

- Em nghĩ... em nghĩ...

- Em nghĩ gì? Điều cần nhất là không nên nghĩ suy những điều không tốt trong lòng.

Nàng rất buồn, nên phải nói rõ:

- Vừa rồi má nghe bác sĩ nói, em nghĩ má nhứt định không vui vẻ.

Trọng Vĩ biết nàng nói gì rồi, nhưng chàng giả vờ không biết hỏi:

- Má nghe bác sĩ nói gì mà không đặng vui vẻ:

Mặt nàng lộ vẻ buồn thảm, khẽ đáp:

- Sắp cưới con dâu mang bệnh phổi, lại thêm bệnh bần huyết, mẹ chồng làm sao vui vẻ cho được?

Theo tâm trạng má chàng đúng như vậy, nhưng Trọng Vĩ bao giờ chịu thừa nhận, chàng phủ nhận:

- Tuyệt Hồng! Đừng lo lắm! Má tuyệt đối không bao giờ có ý đó.

- Vậy má đã nói với anh những gì?

Trọng nghĩ suy nghĩ giây lát, chàng cố ý đem tình cảm giữa mẹ chồng với nàng dâu mà khuyên nhủ:

- Tâm lý của má rất lo lắng. Ý định sau khi chúng ta kết hôn, sẽ đem em đến bệnh viện khám nghiệm tổng quát. Dẫu tốn hao bao nhiêu cũng không ngại, miễn là em được mạnh lành.

Đôi mắt Tuyệt Hồng chớp lia với hai giòng lệ lăn dài theo má. Trọng Vĩ cả kinh, vừa lau nước mắt vừa hỏi:

- Tuyệt Hồng! Em làm sao vậy?

- Má đối xử với em rất tốt, em vô cùng cảm động.

- Điều đó chẳng lạ gì, hễ là thương con thì phải thương dâu, đó là lẽ thường.

Nàng nguýt chàng, giọng hờn dỗi:

- Nè! Anh đừng có nói kiểu đó, má nghe được sẽ giận cho mà coi.

Trọng Vĩ rùn vai cười, Tuyệt Hồng cũng nhướn cao đôi mày mà cười gượng theo chàng.

- Cậu Ba! Bà gọi cậu đi dùng cơm.

Chàng và nàng đang nói cười thân thiết, bỗng nhiên A Bội bưng mâm cơm đến phòng, thấy chàng đang ngồi tại mép giường chuyện trò thân mật với nàng, bèn nhìn hai người mà mỉm cười bí mật.

Trọng Vĩ đứng dậy, nhường chỗ cho A Bội đặt mâm cơm lên đầu tủ nhỏ. Chàng trông Tuyết Hồng nói:

- Em nên ráng mà dùng chút cơm đi!

Tuyết Hồng tay ôm ngực, lộ vẻ khó chịu nói:

- Em không thể ăn cơm được.

A Bội rất lạnh lợi nói:

- Ăn không được cũng cố gắng ăn chút ít. Mợ nên ăn chút ít cơm mới uống thuốc được.

Nghe A Bội gọi tiếng mợ, nàng vô cùng hổ thẹn khiến cho Trọng Vĩ cũng mất bình tĩnh. Chỉ vì hai người chưa cử hành hôn lễ, lại bị cô làm công gọi bằng mợ, lòng họ sao khỏi nhột nhột khó chịu. Nhưng Trọng Vĩ vẫn phụ họa theo:

- A Bội nói rất phải, em nên ăn chút ít cơm mới uống thuốc được. Tuyết Hồng! Thế nào cũng phải dùng cơm mới được!

Chàng vừa nói vừa cúi lưng xuống như muốn đỡ nàng ngồi dậy. Tuyết Hồng cảm thấy khó xử, trước mặt A Bội, bao giờ nàng chịu cho Trọng Vĩ phục dịch như thế. Nàng xua tay:

- Ba với má đang chờ anh dùng cơm, sao anh chưa đi?

Trọng Vĩ toan đỡ nàng dậy nhưng trước tình thế đó, chàng bèn rút tay lại, vẫn chưa chịu đi:

- Anh cũng không thấy đói.

A Bội cười hì hì, nhưng cô ta vẫn nói thẳng:

- Ý cậu muốn xem mợ dùng cơm, cậu mới yên lòng.

- Ờ! Anh hãy đi đi! Chờ giây lát em sẽ ăn.

Tuyết Hồng rất hổ thẹn, đôi má ửng hồng, cố hối thúc cho Trọng Vĩ ra khỏi phòng. A Bội liếc sang Trọng Vĩ, đồng thời cô ta mỉm cười:

- Cậu yên lòng, tôi sẽ hầu mợ ăn chút ít cơm để sau đó còn uống thuốc nữa.

- A Bội! Em hãy cố gắng hầu hạ. Ngày mai cậu sẽ mua đồ cho em.

Trọng Vĩ e cho A Bội không hết lòng hầu hạ nàng nên chàng nói đến chuyện tương thưởng. A Bội nhướng mày nói:

- Việc hầu hạ là bốn phận. Dầu cậu chẳng nhắc nhở, tôi cũng phải hết lòng hết sức.

- Tốt lắm.

Chàng lộ vẻ mừng gật đầu, chàng ra đến cửa phòng, còn quay lại nhìn Tuyết Hồng cười nói:

- Anh dùng cơm xong, sẽ đến với em.

Tuyết Hồng thấy Trọng Vĩ đối đãi với nàng rất thân tình, nàng vô cùng cảm động, nhưng chàng nói thêm những ý kiến đó là thừa, bởi vì A Bội nghe đến nó sẽ cười thảm. Do đó, nàng giả đờ như không thiết đến lời chàng nói.

A Bội chờ Trọng Vĩ đi khỏi, bèn đỡ Tuyết Hồng ngồi dựa lưng vào gối, cô ta mỉm cười.

- Mợ hãy xem, cậu ba đối với mợ rất nặng tình nghĩa.

Tuyết Hồng khẽ nói:

- A Bội! Hiện giờ em không nên gọi chị bằng mợ.

A Bội múc chén cháo, ngồi cạnh giường cười hì hì đáp:

- Điều đó có hề gì, bà bảo tôi gọi bằng mợ trước mặt đông người. Sớm muộn gì chúng tôi cũng gọi bằng mợ chứ gì! Tuyết Hồng không biết nói sao, nàng tự xét nếu mình mạnh thì nhút định không cho A Bội hâu hạ. Nàng đưa tay tiếp lấy chén cháo:

- Cám ơn em! Tự chị ăn cũng được rồi!

- Mợ hơi đau mà e dè! Cậu đã hết lòng căn dặn hâu hạ mợ, tôi phải vâng theo lời cậu dặn.

Tuyết Hồng nhoẻn miệng cười nói:

- Em đừng nghe theo anh ấy, chị tự mình ăn cũng được. A Bội! Em được bao nhiêu tuổi?

- Mười tám tuổi. Thực ra mười bảy tuổi phải hơn, vì tôi sanh vào tháng chạp.

- Em đến làm việc tại đây được bao lâu?

- Ngày tháng qua mau quá, mới đây mà đã hai năm một tháng rồi.

- Nhà em có bao nhiêu người?

- Ý chà! A Bội chỉ than dài một tiếng, chưa kịp đáp theo lời nàng hỏi.

Tuyết Hồng thầm nghĩ: Có lẽ A Bội cũng bất hạnh, không mẹ như nàng từ thuở nhỏ? Nàng thương xót hỏi:

- Tại sao em than dài vậy? Ba má của em vẫn mạnh?

Nét mặt A Bội sa sầm lại nói:

- Nếu tôi nói ra sợ em mợ không tin. Tôi không biết cha mẹ của mình là ai, hiện giờ ở đâu? Bởi vì vừa lên ba tuổi là người khác nuôi tôi làm con nuôi.

Tuyết Hồng bấm sanh tính tình đa sầu đa cảm, lại gặp người đồng cảnh, nên dễ cảm thông và thương xót người bơ vơ như mình, nàng nghe A Bội nói đến hoàn cảnh của cô rất đáng thương hại. Do đó, đôi mắt nàng đỏ hoe, cơ hồ muốn khóc.

A Bội cau mày, cô ta cũng lộ vẻ cảm thương. Nhưng không nỡ để cho người bệnh kích động. Cô ta nở nụ cười lộ sắc mặt vui vẻ, nhỏ giọng an ủi:

- Mợ không nên xót thương cho thân phận của tôi, hoàn cảnh mình phải sao chịu vậy.

A Bội gắp một miếng thịt đưa đến miệng nàng. Tuyết Hồng vừa ăn vừa hỏi:

- Cha mẹ sanh của em chẳng đến viếng thăm lần nào sao?

- Có lẽ ba má tôi không biết địa chỉ, vì ba má nuôi tôi dời nhà đã mấy lần rồi.

- Má nuôi của em không cho ba má ruột em biết sao?

- Điều đó tôi chẳng hề biết. Thuở bé tôi không hiểu gì cả. Mợ nghĩ coi, đứa bé ba tuổi qua mười mấy

năm sau còn nhớ được những gì? Đến khi lớn lên, lần lần tôi mới biết mình là đứa con nuôi, nhưng tôi không dám hỏi má nuôi cha mẹ ruột mình hiện ở đâu?

Tuyết Hồng vô cùng cảm xúc, đứa bé năm tuổi với ba tuổi cũng không cách xa nhau mấy. Trong óc A Bội không còn hình dung ra cha mẹ ruột của mình. Riêng đầu óc mình thì bao giờ cũng muốn mà không nhớ hình ảnh của mẹ ra sao? Dường như hoàn cảnh của mình có khác, lúc mẹ còn sống thì có chụp ảnh lưu niệm. Nhưng theo lời ba, bà mẹ ghẻ rất ghen ghét, nên từ khi bà ấy đến nhà mình, ngấm đem những hình ảnh của má mình hủy diệt hết. Khi ba phát giác ra thì không còn tấm ảnh nào. Nhân đó, trong đầu óc mình chẳng còn lưu lại một chút hình bóng người mẹ hiền. Tuyết Hồng nghĩ đến bà mẹ ghẻ ác độc của mình không hỏi hận bà mẹ nuôi của A Bội. Nàng dò hỏi:

- Má nuôi của em đối xử đẹp với em không?

- Trên đời này, mẹ nuôi đối xử với con nuôi không bao nhiêu người đối xử được đẹp. Nhưng tình trạng của tôi, chủ yếu là phải do sinh kế. Từ khi ba nuôi tôi qua đời, gia đạo mỗi ngày càng thêm nghèo khổ, sự sinh hoạt trong gia đình càng ngày khó khăn hơn.

- Ba nuôi em qua đời, lúc đó em được bao nhiêu tuổi?

- Tôi vừa tốt nghiệp Quốc Dân học hiệu. Ba nuôi tôi đồng ý cho tôi vào Sơ Trung, nhưng má nuôi không lo nổi.

- Ba má nuôi em không con?

- Má nuôi sanh hai lần, nhưng đều chết yếu.

- Má nuôi em năm nay được bao nhiêu tuổi?

- Khoảng bốn mươi tám hay năm mươi gì đó.

- Sự sinh hoạt trong gia đình đều nhắm vào em?

- Lúc trước thì ba cũng đi làm công cho gia đình khác. Nhưng hai năm nay, cơ thể không khỏe nên ở nhà chỉ lãnh giặt đồ mướn. Cộng với tiền làm công của tôi để duy trì sự sống.

- Em làm công mỗi tháng được bao nhiêu?

- Năm đầu thì năm trăm đồng, năm nay bà cho thêm một trăm nữa, mỗi năm là sáu trăm đồng.

- Tất cả đều do má nuôi em nhận lấy?

- Dạ! Má em chỉ cho mỗi năm ba mươi đồng tiêu xài.

- Chia cho em quá ít, làm sao mà đủ xài? Mỗi tháng em còn phải sắm áo quần giày dép nữa mà!

A Bội hướng vào nàng gượng cười, căn môi như suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

- Không còn cách gì hơn. Bởi vì giao ước hồi trước như vậy, nên tôi không biết phải làm sao.

Tuyết Hồng nghe A Bội nói chắc có nguyên nhân, bèn gặng hỏi:

- Cái gì gọi là lời giao?

- Xin thú thật với mợ rõ, má nuôi cho tôi đi làm gái phòng trà, gái bán bar, nhưng thà chết chứ tôi không chịu. Tôi nói thà là đi ở đợ cho người ta, chỉ ăn cơm không cũng được. Tiền công con sẽ giao hết cho má. Tôi kêu khóc đêm ngày cự tuyệt ý định của má nuôi, để giữ gìn sự trinh bạch của người con gái.

Tuyết Hồng lộ vẻ yêu kính, nàng nhỏ giọng:

- A Bội, tuổi em tuy còn trẻ, nhưng có ý chí rất kiên cường quả quyết.

- Bởi tôi xét, đời con gái nếu đi bán bar hay làm gái phòng trà thì kể như cuộc đời đã hết.

Tuyết Hồng đáp nhỏ:

- Đúng vậy, chị rất khâm phục em. A Bội, trong tương lai chị sẽ giúp em thêm một vài trăm để em sắm thêm vật dụng.

A Bội không ngờ nàng có ý tốt như thế, nên cảm thấy vui mừng vô hạn, nàng cảm động run giọng:

- Mơ... không ngờ... mơ đối xử với tôi tốt như vậy?

Tuyết Hồng như muốn khóc, giọng nàng nghẹn ngào:

- Chị rất cảm thông cho thân thể đáng thương của em, chỉ vì chị đây lúc nhỏ cũng khổ sở chẳng khác gì em...

A Bội cơ hồ gặp điều may mắn:

- Nhưng mơ còn có ông cha kiếm ra tiền!

Tuyết Hồng cảm thấy chua xót, đôi mắt nàng ứa hai giòng lệ. Nàng bưng chén cháo cơ hồ nuốt không vào:

- Ba chị tuy kiếm ra tiền, nhưng cũng không ích gì. Lời tục nói: 'Có ông cha giàu không bằng có bà mẹ có chén cơm.' Nếu má ruột của chị chẳng qua đời sớm, thân thể của chị hôm nay đâu đến yếu đuối thế này.

A Bội trao cho nàng chiếc khăn lông để nàng lau nước mắt. Lòng cô ta chẳng an:

- Tại nơi tôi, đáng lẽ không cho mơ nghe những chuyện đáng thương tâm như thế này.

Tuyết Hồng không thiết đến sự khiêm nhượng của A Bội, nàng vẫn tự khen ngợi như nói với mình:

- A Bội! So với em, chị có lớn hơn đôi chút về hạnh phúc, nhưng em, hơn chị về thể xác mạnh lành.

- Ái da! Mơ nói vậy là ý nghĩa làm sao? Cơ thể của mơ là cành vàng lá ngọc, cho nên yếu mềm. Phân tôi hèn hạ, cơ thể thô kệch. Cũng vì làm việc quá nhiều nên phải như vậy là lẽ đương nhiên!

Tuyết Hồng lau nước mắt nói:

- A Bội! Em đừng nói như thế nữa, những tư tưởng đó có vẻ phong kiến, bây giờ nghĩ như thế là sai. Bởi con người chẳng có gì phân biệt, chỉ có giàu nghèo nó phân biệt người ta mà thôi, chớ không phải giàu mới tốt còn nghèo thì hư xấu đâu. Có ý chí kiên cường, có phẩm đức cao thượng, được như vậy đủ là người cao quý rồi. Nếu không vậy, hể là người sang cả có chức tước đều cao quý hết hay sao?

A Bội dường như không hiểu chuyện ấy, nhưng cô ta rất đồng ý:

- Mơ à, thân thể mơ yếu đuối quá, nên lo tĩnh dưỡng, chẳng bao lâu sẽ mạnh lành. Theo ý tôi, mơ ưng cậu ba làm chồng, chắc kiếp trước mơ có nhiều công tu.

Tuyết Hồng nhận thấy A Bội theo ý nàng có nhiều điểm khiến nàng phát tức cười, nhưng nàng không đáp lời cô ta A Bội thấy nàng kém vui bèn giải thích:

- Thật vậy, cậu Ba chẳng những đã học giỏi, tánh tình tốt, cậu ấy đúng là mẫu người khó tìm.

Tuyết Hồng lấy làm lạ hỏi:

- Làm sao em biết anh ấy là người tốt?



- Cậu Ba xứng đáng là một người chủ nhân tốt, cậu chưa bao giờ mắng nhiếc người làm công. Có những việc nào dễ làm, cậu không hề sai bảo, tự mình làm lấy. So với cậu Hai thì khác hẳn, khi cậu Hai về đến nhà, giày lát kêu trà, giày lát gọi nước, tôi bị cậu Hai sai khiến đến gần chóng mặt. Nếu trễ một chút bị mắng là thùng đựng cơm, đồ ăn hại, đồ hư liên miêng. Cả nhà khi thấy cậu Hai về thảy đều nhúc nhủ không chịu nổi.

- Tâm tánh cậu Hai thô bạo vậy à?

- Nào phải cậu Hai đã qua đời, tôi kiếm chuyện nói xấu. Tôi chỉ muốn so sánh hai anh em họ tâm tánh không giống nhau.

- Ý chà... Tuyết Hồng không nói ra lời, nàng chỉ thở dài một tiếng. A Bội thấy nàng không vui vẻ. Cô ta chẳng dám nói chuyện nhiều nữa. Bèn đổi đề mục khác:

- Mợ không ăn chén cháo đi!

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Chị không ăn nổi nữa đâu.

- Để tôi rót nước cho mợ uống thuốc nhé!

- Được rồi. Sau khi chị uống thuốc xong, em hãy đi ăn cơm đi, trời đã trưa lắm rồi.

- Lòng dạ của mợ rất tốt, đối với cậu thật xứng đôi vừa lứa.

Giờ đây, Tuyết Hồng chẳng còn ngại ngùng gì nữa. Trái lại, lòng nàng rất say sưa mừng vui và được an ủi. Nàng liếc sang A Bội mà mỉm cười.

Đến chiều tối Ngọc Thanh mới đi chơi về. Nàng nghe mẹ nói Tuyết Hồng mang bệnh, bèn vội vã đến thăm chị dâu.

Lúc ấy tại phòng nàng đã sắp xếp thêm một chiếc giường nữa. Tuyết Hồng không muốn nằm chung giường với Ngọc Thanh, nên dời sang chiếc giường đơn mà nằm. Ngọc Thanh về chưa hay biết, mẹ nàng cũng không nói rõ cho nàng nghe, nên cô ta lấy làm lạ hỏi:

- Kia! Trong phòng lại sắp thêm giường làm gì?

- Theo lời A Bội, má nói chị bệnh nên lót riêng chiếc giường để nằm riêng cho khỏe.

Ngọc Thanh chạy đến bên giường sờ trán Tuyết Hồng, vừa cười vừa nói:

- Dường như chị không nóng cho lắm mà!

- Sớm mai nhiệt độ đến ba mươi sáu độ hai. Nhờ bác sĩ Lý chích thuốc nên hiện giờ nhiệt độ đã xuống.

Ngọc Thanh ngồi lại mép giường, nàng tỏ ra vô tư lự, nàng thuộc vào hàng con cứng, miệng luôn cười toe tóa nói:

- Tối hôm qua chắc chị bị anh Ba tôi khi dễ chớ gì?

Tuyết Hồng mở to đôi mắt, khó hiểu:

- Khi dễ chuyện gì?

Ngọc Thanh cười híp mắt nói:

- Theo ý em có phải chị quá vui đến bị thảm không?

Chừng đó Tuyết Hồng mới biết ý của nàng, đôi má ửng hồng, vẻ giận dỗi nói:

- Em nói bậy bạ không! Đừng có ý tưởng tượng không tốt như thế đó nữa nhé!

- Ái chà! Chị biết em nói gì không?

Bị người diều cợt, nhưng người ấy lại là Phương Ngọc Thanh, nên Tuyết Hồng không nói gì, nàng chỉ thở dài khẽ đáp:

- Bãi biển Phước Long khí hậu rất mát mẻ, chỉ chẳng hề bơi lội, chỉ ngồi chơi tại mé biển, không ngờ bị cảm mạo.

Ngọc Thanh vẽ đường hoàng giải thích:

- Chị cùng anh Ba em nằm trên bãi cát thì thắm, thường trắng lên, quên trời khuya sương xuống lạnh. Mê ly quá nên bị cảm mạo chớ gì?

Tuyết Hồng nở nụ cười, vẽ hờn trách Thanh:

- Chắc em cũng bị tai nạn đó rồi à?

- Hi hi... Em nào phải người được diễm phúc đó.

- Chị sanh bệnh, em nữ nào cười chị?

- Thứ cảm mạo mà hề gì? Hiện giờ chị đã khỏe chưa? Thực ra, chúng ta không thể chia hai giường ngủ, cũng tại má quá thương chị nên bày ra cho khỏe.

Tuyết Hồng vẫn vui cười đùa cợt Ngọc Thanh:

- Má thương yêu chị cũng như thương yêu em chớ gì.

- Má thương em hồi nào? Bởi má biết ngày thường nết em ngủ không tốt, bà sợ lắm khi em chiêm bao rồi đá vào mình chị đó chớ.

Tuyết Hồng vẽ nũng nịu đánh nhẹ vào mình Thanh. Ngọc Thanh cũng cười khanh khách nói:

- Chắc chị đã đề nghị chuyện đó với má?

- Bởi cảm mạo cũng có thể truyền nhiễm, chị cũng có chứng ho nữa!

Ngọc Thanh lại đùa cợt nàng:

- Nếu nói truyền nhiễm, thì anh Ba sẽ bị chị truyền nhiễm trước. Đêm hôm qua các người chẳng ngủ chung hay sao?

Tuy bị nghi đúng, nhưng Tuyết Hồng vẫn phủ nhận:

- Em nghi bậy không hề, ảnh với chị đã ngủ riêng...

Ngọc Thanh đùa cợt rất có duyên:

- Thôi đừng e thẹn làm gì, điều đó có quan hệ gì mà phải chối? Cao lắm vài tuần nữa, hai người sẽ ngủ chung nhau hằng đêm, sợ ai mà làm bộ?

Dầu bực bội cô em chồng liếc xáo, nhưng nàng không biết nói làm sao, bèn chuyển sang đề khác:

- Nè! Ngày nay em đi đâu chơi vậy?

- Cùng bạn học đi du ngoạn tại Ô Lai.

Nàng nhìn cô em chồng đùa cợt:

- Bạn trai hả?
- Em đã nói với chị là bạn học mà!
- Thì bạn học tri kỷ chứ gì?

Ngọc Thanh mở to đôi mắt phủ nhận:

- Hồng phải đâu, bạn học gái mà!
- Chị khó mà tin cho được, nếu là bạn học gái thì làm gì mặt em lại đỏ bừng lên vậy. Hi hi, phải vậy không?

Ngọc Thanh xì một tiếng, bèn cười nói:

- Thôi đi! Ai đỏ mặt hồi nào?

Tuyết Hồng nhướn mày lên cười hỏi:

- Em có gặt má, chứ khó mà gặt chị cho được.
- Em chẳng gặt má, cũng không gặt chị làm gì.
- Em nên nói thật với chị đi, bạn trai tri kỷ ấy, đã cùng em có tình yêu chớm nở rồi phải không?
- Thôi mà! Đừng nói chuyện ấy nghe khó chịu lắm, bạn học là bạn học, chứ bạn học gì sanh ra ái tình?
- Bởi trong tình bạn học, thích nhau, biết nhau nên dễ phát sanh ra tình yêu, điều đó rất tự nhiên, nào có phải lạ lùng gì. Chị nói thế, có gì mà khó nghe?

Ngọc Thanh rùn vai, tỏ ra không có chuyện gì:

- Được rồi! Chị nói cũng có lý!
- Nè! Chàng tên gọi là gì?

Ngọc Thanh dự dự giây lát, rồi cuộc cũng phải thú nhận:

- À! Ho... Tiêu, tên Tấn Đức.
- So với em ai lớn tuổi?
- Anh ấy lớn hơn em nửa năm.
- Nửa năm?
- Lớn hơn sáu tháng, không phải nửa năm sao?

Hai nàng cùng cười lên, giây lát Tuyết Hồng lo lắng hỏi:

- Tiêu Tấn Đức nhứt định học giỏi, tư cách tốt, đẹp trai nữa hả?

Phượng Ngọc Thanh rất vui mừng hỏi lại:

- Làm sao chị biết được?
- Nếu cậu ấy chẳng đẹp trai, tuấn tú thì làm sao so sánh được với người đẹp như em?

Ngọc Thanh đưa tay ra vuốt vào má Tuyết Hồng:

- Nói xàm! Ai mà sánh đặng vẻ đẹp của chị? Vẻ đẹp như Tây Thi, khiến cho ai trông cũng phải mê man. Hèn gì anh Ba em khi gặp chị tâm hồn điên đảo, cơ hồ ngã bệnh tương tư!

Tuyết Hồng né mặt qua để tránh ngón tay của Ngọc Thanh:

- Em lại kiểm chuyện nói lộn xộn nữa rồi.

Ngọc Thanh cúi xuống cười vui, dường như cô ta nghĩ ra chuyện gì lý thú lắm vậy. Tuyết Hồng không biết cô ta cười việc gì, nên mắng yêu:

- Quỷ nà! Bộ điên hả sao vậy?

- Em không điên đâu chị Ơi!

- Vậy em mắc việc gì mà cười dữ vậy?

- Em nghĩ đến anh Ba em si tình chị, cho đến nỗi tương tư thắm vào xương tủy. Vì thế mà em khó nín cười.

- Em nói thế là sao? Chị chưa hiểu.

- Điều đó rất bí mật, bây giờ chị muốn nghe em nói rõ ra đây không?

Lúc đầu, Tuyết Hồng chẳng hiểu việc gì, nhưng nàng trầm ngâm giây lát mới hiểu. Bởi Trọng Vĩ đã nói với nàng, khi chàng gặp nàng tại Cao Hùng, bỗng dưng chàng yêu nàng như đại như ngẫu. Ngọc Thanh chắc cũng đã hiểu anh mình gặp một cô bán hàng tại Cao Hùng, nhưng lúc đó cô ta không biết cô bán hàng là ai, đến bây giờ mới biết chính là mình? Nàng định như vậy nên không để cho Ngọc Thanh nói ra không mấy tốt, do đó nàng mỉm cười:

- Đã bí mật, sao em muốn tiết lộ với chị làm gì?

- Tuy là bí mật, sao em muốn tiết lộ với chị làm gì?

- Tuy là bí mật, nhưng đối với chị nó không còn là bí mật nữa... Ngọc Thanh cũng thuộc vào hạng người khôn ngoan, nói đến đây cô ta suy nghĩ giây lát, bèn vỗ tay kể tiếp: À! Phải rồi. Điều bí mật đó, có lẽ chị đã biết rồi. Thôi đi! Đừng làm bộ.

Tuyết Hồng vẫn giả vờ khó hiểu, hỏi:

- Nè! Em nói gì chị không hiểu?

- Anh Ba em lẽ nào không nói chuyện đó trước mặt chị. Em đối với chị chẳng khác nào Lỗ Túc đứng trước mặt Gia Cát Lượng, chắc hẳn chị đã biết rồi.

Tuyết Hồng lái vấn đề sang chuyện của Ngọc Thanh:

- Thanh à, nói vòng vo hoài chẳng ích gì, chúng ta nên bàn chuyện có ích lợi hơn. Vị bạn học họ Tiêu của em, em có dắt đến trình diện bà nhạc mẫu tương lai của cậu ta lần nào chưa?

- Hay chưa! Em chẳng chọc cười chị, chị lại muốn dùng em làm trò cười!

Tuyết Hồng bèn giải thích:

- Em đừng hiểu lầm, chị không bao giờ dùng em làm trò cười, thực ra chị lo cho em. Nếu em thấy khó lòng dắt cậu Đức về ra mắt ba má. Ngày mai chị sẽ nói rõ cho má biết tin này. Nếu là bạn học tốt thì cũng nên dắt về nhà cho biết. Hy vọng được ba má có cảm tình tốt đẹp với cậu ấy, chừng đó việc hôn nhân của em mới dễ thành công được.

Ngọc Thanh thấy chị dâu lo cho mình, nàng vô cùng cảm kích. Thật ra, nàng cũng mong có dịp dắt Tiêu Tấn Đức về nhà chơi, nhưng sợ ba má rầy la, cho rằng tuổi còn nhỏ không nên giao thiệp với

bạn trai. Hiện giờ nghe chị dâu có lòng lo lắng cho mình điều đó rất hợp lý. Những cô gái trẻ thường hay giả vờ, làm bộ như chẳng màng đến điều đó, nhưng trong lòng muốn như thế lắm, nên cố giữ vẻ không lưu ý nói:

- Thôi đi! Hơi đâu lo xa làm gì? Nói đến chuyện hôn nhân đối với em thì quá sớm.

- Khi bàn đến chuyện kết hôn, tuy nói là quá sớm, nhưng lo lần đến ngày em tốt nghiệp đại học thì không sớm đâu.

- Như thế, chờ khi em tốt nghiệp đại học xong, sẽ nói với ba má hay cũng không phải trễ.

- Nhưng hiện giờ cũng cho ba má hay rằng, em đã tìm thấy đối tượng, để cho ba má khỏi lo đến việc hôn nhân của em. Nếu rui ba má tìm cho em, chừng đó em sẽ hao phí phải tìm những lời tranh biện, có thể bị cự tuyệt không chừng?

Ngọc Thanh nhận ra lời của Tuyết Hồng rất có lý, do đó nàng cười hì hì không trả lời, cũng không phản đối.

Tuyết Hồng kéo tay em chồng hỏi tiếp:

- Em thử xét lời vừa rồi với việc giữ bí mật không cho ba má hay điều nào tiện hơn?

Nàng hỏi vừa đến đây, bỗng nhiên bà Vân từ ngoài đi vào, bà hỏi:

- Tuyết Hồng! Con vừa nói gì? Ngọc Thanh nó có gì bí mật không tiện cho má hay?

Hai chị em nghe qua cùng giựt mình, sau đó, cả hai cùng cười hì hì ra tiếng. Tuyết Hồng khi thấy mẹ chồng, nàng lật đật ngồi dậy để chào hỏi, vì nàng đã bớt nóng nên cơ thể cảm thấy khỏe khoắn. Bà Vân lo lắng hỏi:

- Tuyết Hồng! Con đừng ngồi dậy, hãy nằm nghỉ đi!

Tuyết Hồng dựa vào thành giường, cười nói:

- Thưa má, con đã đỡ nhiều rồi. Nghỉ dưỡng sức ít hôm nữa sẽ khỏi.

- Chiều nay con có ngủ không?

- Con mơ màng như đã ngủ say một giấc.

- Tuyết Hồng! Vừa rồi con nói gì với Ngọc Thanh?

Việc đã đến, Tuyết Hồng cũng cố để dò ý kiến Ngọc Thanh:

- Em Thanh! Chị nên nói cho má nghe không?

Ngọc Thanh hướng vào chị dâu mà trề môi. Tuyết Hồng vui cười ra mặt nói:

- Má à, em Thanh đã có bạn tri kỷ...

Gương mặt Ngọc Thanh đỏ bừng kêu lên:

- Ái chà! Chị đừng lắm chuyện vậy? Chẳng qua là một bạn học trai mà thôi, nói gì bạn trai tri kỷ? Tầm bậy không vậy nè!

Bà Vân vừa cười vừa mắng con gái:

- Đồ quỷ nè! Bạn học trai với bạn trai là mấy thứ. Má hỏi con, con thường đi chơi với ai? Sao con nói với má là đi chơi với bạn gái?

Tuy bị Ngọc Thanh hờn dỗi, Tuyết Hồng vẫn đỡ lời cho em chồng:

- Má à, em Thanh nó muốn dắt bạn trai về cho ba má biết mặt, nhưng lại sợ ba má không cho đó chứ.

- Đã giao thiệp với bạn trai còn sợ gì mà cho là khó khăn?

Tuyết Hồng vẫn cố gắng che chở cho em chồng:

- Theo lời má, có thể em Ngọc Thanh dắt bạn trai về nhà chơi một lần cho biết không?

- Để tôi thử xem, nếu tâm tánh và dáng vẻ đàng hoàng thì tôi cho phép tiếp tục giao thiệp. Bằng không, tôi bảo nên xa lần lần. Con gái tuổi còn trẻ, muốn tìm một đối tượng tốt thì còn nhiều ngày, gấp lắm sao mà đụng nơi nào cũng là tình yêu?

Ngọc Thanh cúi đầu chẳng nói gì, nàng vừa hổ thẹn vừa bất mãn luận điệu của má nàng. Tuyết Hồng cười nói:

- Má à, theo ý con, em Thanh nó cũng có một nhãn quan khá sành sỏi và sự hiểu biết rộng, vậy đối tượng em chắc chắn không phải tầm thường.

Ngọc Thanh nguýt Tuyết Hồng.

- Chị Ba sao nói chi lộn xộn quá đi!

Bà Vân thấy con dâu cười hì hì không trả lời, bà đỡ lời cho con dâu:

- Mấy mới đúng là lộn xộn! Chị Ba con nó có ý tốt đối với con, trái lại con hờn trách nó!

- Bề ngoài em Thanh tuy hờn trách con, nhưng nhút định trong lòng em Thanh rất thích con lắm!

- Xí! Hồng ai thích chị về điểm đó đâu!

- Ngọc Thanh! Sao con không cho má biết, bạn học trai con tên là gì? Bao nhiêu tuổi, gia cảnh ra làm sao?

Ngọc Thanh cắn môi lặng thinh không trả lời. Tuyết Hồng trả lời thay em chồng:

- Má à, em Thanh vừa cho con biết, cậu đó tên Tiêu Tấn Đức, lớn hơn em Thanh sáu tháng, chẳng những học giỏi, dáng vẻ cũng rất đàng hoàng. Sau này nếu má trông thấy, nhút định sẽ ưng ý ngay. Nè em! Gia cảnh cậu đó ra sao? Em chưa nói cho chị nghe, bây giờ nên nói rõ cho má biết đi!

Ngọc Thanh dự dự giây lát rồi lắc đầu nói:

- Em cũng hổng biết nữa!

Bà Vân lộ vẻ hoài nghi hỏi:

- Cả hai cùng học chung lớp, sao con không biết rõ về gia cảnh của nó?

Ngọc Thanh trề môi nói:

- Con nào phải 'nhà trinh thám' tìm hiểu và theo dõi gia cảnh và tình huống sinh hoạt của người ta?

Bà Vân lộ vẻ hờn dỗi con gái:

- Trong nhà cậu ấy có bao nhiêu người, chắc con cũng không hề hỏi thăm nữa?

- Anh ấy chẳng hỏi thăm con, con cũng không hỏi thăm lại. Má à, là bạn học, con với anh ấy mới đi du ngoạn một lần tại Ô Lai, có gì mà má phải lo lắng lắm vậy!

Bà Vân lộ vẻ tức giận:

- Được rồi! Từ nay má không đá động gì đến chuyện của con nữa. Sau này nếu có xảy ra chuyện gì, mày đừng về nhà mà than khóc nghe chưa?

- Xin má đừng nói những điều quan trọng quá vậy!

Tuyết Hồng liếc xéo Ngọc Thanh, tỏ vẻ khuyến cáo cô em chồng không nên chọc giận bà:

- Em Thanh! Chỉ vì má quá lo cho em, vậy em cũng nên nói rõ ràng cho má biết mới phải.

Ngọc Thanh cười ồm lên, hướng vào bà Vân mà nheo nheo mắt nói:

- Má à, con đã nói con không hỏi thăm gia thế anh ấy, má lại bảo con nói cho má nghe, con biết nói thế nào? Ngày nào có cơ hội, con sẽ dắt anh ấy đến nhà chơi, chừng đó mà muốn hỏi thế nào tùy ý má.

- Mày đừng bắt buộc tao phải làm chuyện lạ vậy, thỉnh không mắc mớ gì tao mà tao phải hỏi người ta?

- Ái da! Má yêu của con! Má giận con hả má?

Nói xong, nàng bước xuống giường, chạy lại ngã vào lòng mẹ như một đứa trẻ. Bà Vân rờ má nàng vừa cười hà hà:

- Quỳ nà! Ngày mai con dắt nó đến nhà cho má xem.

Lòng Ngọc Thanh tuy vui mừng, nhưng còn vẻ liếng xáo hỏi:

- Ý chà! Sao mà gấp quá vậy?

- Nói thật, má không mấy yên lòng! Con nào biết, cha mẹ luôn luôn rất khó xử. Nếu dạy con quá nghiêm khắc thì con trách cứ cha mẹ chuyên chế. Nhưng buông lỏng thì sao được? Con không thấy anh Hai, vì cứng nó mà trở thành bất trị không?

- Má thấy con bị bệnh gì bất trị?

- Con gái có rất nhiều tật bất trị, nếu gặp một thằng bạn trai bất lương, thì còn gì là gia phong nhà mình nữa.

Ngọc Thanh cười khan:

- Người ta là một sinh viên tài giỏi, má lại nghi ngờ là tiểu lưu manh được.

Tuyết Hồng nghe mẹ chồng đề cập đến Đại Vĩ, lòng nàng thấy bị cảm xúc, bèn hướng sang chuyện khác:

- Em Thanh du ngoạn Ô Lai có vui không?

Ngọc Thanh lộ vẻ lạ lùng hỏi:

- Kìa! Bộ anh Ba không dắt chị đi du ngoạn nơi đó sao?

- Chị có đi Dương Minh Sơn, Bích Đàm, Chỉ Nam Cung, Dã Liễu và Phước Long, chớ chưa đi Ô Lai lần nào.

Ngọc Thanh rời lòng mẹ, ngồi ngay ngắn, miệng nàng luôn nở nụ cười nói:

- Ô Lai bây giờ so với hồi trước thì vui hơn nhiều. Hồi xưa, trừ ngồi đài xa, xem thác nước, thưởng thức ca vũ ra, không còn gì du ngoạn nữa. Hôm nay, khoảng giữa hai hòn núi có xe dây đi chuyển trên không. Từ trước xem thác nước không biết phát nguồn từ đâu, nay thì ngồi từ trên cao xem thấy đủ tất cả.

Tuyết Hồng lộ vẻ cảm hứng hỏi:

- Ngồi xe điện trên không đến chót núi được sao?
- Ồ! Trên chót núi, người ta có mở một cảnh gọi là Vân Tiên Lạc Viên, ngồi trong đó, có cảm tưởng như mình ngồi nơi cảnh thần tiên vậy đó.

Bà Vân tiếp lời hỏi:

- Ngồi trên xe điện dây có sợ lắm không?
- Đứng dưới đất mà nhìn, xe điện dây treo lơ lửng giữa không trung, có cảm giác sợ hãi. Nhưng khi ngồi vào thùng xe thì không thấy sợ gì cả. Cũng như đi máy bay chớ sợ nỗi gì?

Tuyết Hồng nhìn trân Ngọc Thanh hỏi:

- Mình đi chừng bao lâu thì mới đến Vân Tiên Lạc Viên?
- Đường xe điện dây dài 382 thước. Chuyển đi và về độ bốn, năm phút, đó là đến thác nước trên chót núi. Sau khi đến trạm thì nghe âm nhạc nơi đây trở lên những ca khúc êm ái tuyệt vời.

Bà Vân lộ vẻ lo lắng:

- Nếu rui nó đứt dây thì nguy hiểm vô cùng.

Ngọc Thanh cười nói:

- Không sao đâu, theo lời Tiêu Tấn Đức nói với con, hai sợi dây giăng cho xem treo đó, đường kính gần năm phân, có thể chịu sức nặng đến 214 ngàn cân, sức chở nó vượt hẳn sức nặng của xe rất xa, không thể nào sanh ra nguy hiểm được. Căn cứ sức nặng của xe và người đi, tối đa là 3000 cân. Tuy vậy, nhưng hành khách luôn luôn đề phòng...

Bà Vân cắt lời hỏi:

- Làm thế nào đề phòng cho được?
- Mỗi thùng xe chở khoảng hai mươi du khách. Trước khi họ đi, họ cấp giấy bảo hiểm cho khách, mỗi người là ba mươi hai đồng. Tổng cộng mỗi chuyến xe là sáu trăm bốn mươi đồng tiền bảo hiểm.

Bà Vân lộ vẻ không hài lòng, bà lắc đầu lia:

- Mỗi nhân mạng có ba mươi hai đồng sao? Chuyện đi chơi mà gánh nguy hiểm vào thân, má chắc chắn không thích thưởng thức kiểu đó.

Ngọc Thanh phì cười nói:

- Sao má sợ chết quá vậy? Kỹ sư họ đã cân nhắc kỹ lưỡng. Mỗi lần xe di chuyển qua lại họ đều kiểm soát, họ kiểm soát đến năm, sáu lần như vậy mới cho xe chạy!

Tuyết Hồng lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Ngồi trên xe điện dây này, nhút định nhìn được toàn cảnh Ô Lai. Nhưng khi thò đầu ra ngoài, những người yếu tim chắc chắn sẽ sợ hãi mà chóng mặt.
- Chị hãy yên chí đi, cửa sổ xe không bao giờ mở, họ sợ rui ro cho du khách. Tiết trời đông ngồi trên xe điện dây cảm thấy khỏe khoắn. Nhưng trời mùa hè có vài khuyết điểm, du khách như bị nhốt trong một chiếc lồng nóng nực. Tốt nhất là trong thùng xe trang bị máy lạnh thì hay hơn cả.
- Em Thanh! Còn Vân Tiên Lạc Viên có nên du ngoạn không?



- Du ngoạn lần đầu, dĩ nhiên có cảm giác thích thú. Diện tích của Lạc Viên tuy rộng chừng ba mẫu, nhưng xét kỹ cũng chưa phải là rộng lắm. Hiện giờ nhằm mùa du ngoạn tại Vân Tiên Lạc Viên rất lý tưởng. Chỉ vì nó nằm trên núi cao, gió từng cơn thổi vi vút, dường như có máy lạnh thiên nhiên. Ngồi nơi đây rất khoan khoái, có cảm giác như ở tiên cảnh.

- Em nói nghe thích quá, sau này chị cũng đi du ngoạn một lần thử xem. Nhưng theo ý chị, khi vào Lạc Viên, chị sẽ xem trước nhất hồ nhân tạo do sức người đục đá để hoàn thành.

Bà Vân lấy làm lạ hỏi:

- Trên chót núi mà họ xoi đá làm thành hồ nước được à?

- Họ làm gì mà chẳng được má? Diện tích mặt hồ lại rộng lớn nữa. Trên mặt hồ họ có xây cất một đập đá để chống chế nước lên xuống theo ý mình. Giữa hồ có kiến trúc một tòa Hồ Tâm Đình. Du khách có thể chèo thuyền ra lên Tâm Đình mà du ngoạn.

Tuyết Hồng vừa cười vừa tiếp lời:

- Nếu không lầm, hồ này có thể giống Tiểu Nhựt Nguyệt Đàm rồi.

- Không phải vậy. Hồ này do nhân tạo, trước mặt họ tạo một tòa Quan Quang phạn điểm cao chừng bốn tầng. Hai tầng dưới dùng làm quán ăn, mấy tầng trên dùng làm phòng ngủ. Do đó, du khách từ xa du ngoạn khỏi phải lo về gấp rút.

Bà Vân cắt lời hỏi:

- Phòng ngủ này nhất định phải sang lắm?

- Trong lúc chúng tôi dùng cơm tại nhà tiệc, hỏi thăm gã hầu bàn. Gã ấy nói giá tiền muốn phòng cũng chẳng đắt gì. Phía sau núi có cất những dãy biệt thự nho nhỏ, những biệt thự này cho muốn mới đắt giá. Mỗi ngày ước định chừng ba trăm đồng.

- Nơi đây cùng Quốc Tân phạn điểm giá tiền cũng như nhau. Theo giá tiền muốn tiền phòng tại Quan Quang phạn điểm rất mắc, phòng ấy không thể cho du khách thường muốn nổi.

Tuyết Hồng đã từng muốn phòng tại Quốc Tân phạn điểm ở với ba nàng, nên nàng góp ý vào.

Bà Vân cười nói:

- Quan Quang phạn điểm có rất nhiều sân chơi, như: Nội Du Lạc Viên, ca vũ biểu diễn trường Lưu Thủy trường, hồ tắm, nơi câu cá, đến Ngũ Thể Phúng Trì v.v... Các nơi này đều do tự nhiên cũng có, tự tay người kiến trúc mà ra cũng có. Nếu muốn du ngoạn đầy đủ, hai người chỉ tốn chừng ít trăm bạc chớ chẳng đắt gì cho lắm. Trước kia hai người du ngoạn Ô Lai chỉ tốn chừng mười đồng. Hiện giờ, nếu hai vợ chồng dẫn theo mấy con du ngoạn thì cũng tốn khá nhiều. Ở nhà chẳng những khỏe, lại chẳng tốn hao gì. Mình ở đây cũng có hoa viên, cũng như Viên Sơn phạn điểm chớ gì?

Ngọc Thanh cười hì hì nói:

- Nếu mọi người đều thích thanh tịnh, không thích hoạt động như má cả thì những Lạc Trường Quan Quang phạn điểm nên đóng cửa hết là tốt nhất.

Cả ba cùng cười rộ. Trong lúc đó, cha con Phương Trọng Vĩ làm việc tan sở vừa về đến.

-Thưa ba má, đây là bạn học của con tên là Tiêu Tấn Đức ngỏ ý đến thăm ba má.

Phượng Ngọc Thanh chọn ngày chủ nhật ba nàng có mặt tại nhà, dắt Tiêu Tấn Đức đến giới thiệu cùng cha mẹ. Nàng giới thiệu một cách kiêu cạo và lộ vẻ nhõng nhẽo với ông bà Vân.

Tiêu Tấn Đức vừa đúng hai mươi tuổi, nhưng đã lên năm thứ hai đại học, gương mặt của anh ta vẫn trẻ măng so với Ngọc Thanh thì chàng lão luyện hơn nhiều. Hôm nay chàng mặc âu phục mới. Nét ửng hồng, dáng điệu gò bó, khác nào Lưu Huyền Đức bá kiến Quốc Thái nơi nhà Cam Lộ. Chàng cung kính cúi cung với vẻ vô cùng lo sợ. Tiếng chào hỏi rất nhỏ, chính chàng chắc cũng không nghe rõ nữa.

Phượng Tử Vân nghe con gái nói, lão bèn ngồi dậy cùng Tiêu Tấn Đức bắt tay. Lão cười ha hả với tinh thần rất dân chủ nói:

- Chào cậu Đức! Mời cậu ngồi chơi.

- Thưa bác, cháu với Ngọc Thanh là bạn học chung trường, xin bác gọi cháu bằng tên được rồi.

Tiêu Tấn Đức dường như chẳng dám bắt tay, nhưng không lẽ làm lơ thì coi sao được, vì thế chàng chỉ nắm nhẹ, rồi rút tay lại. Chàng cố gắng tỏ thái độ lão luyện, trầm tĩnh, nhưng giây lát sau, tiếng nói của chàng mới nghe được rõ ràng.

- Được rồi! Bác cũng không khách sáo với cháu nữa.

Phượng Tử Vân thấy chàng là biểu tượng cho một nhân tài, tuy nhiên chưa biết đức độ ra sao, nhưng là một gã thanh niên anh tuấn, phóng khoáng, khiến cho người khi mới nhìn thấy đã có cảm tình ngay. Do đó, vừa gặp chàng thì trong lòng lão rất vui đẹp.

Bà Vân cũng giống như chồng. Trên mắt bà mang đôi kính lão, hướng vào Tiêu Tấn Đức mà xem xét kỹ. Bà không khác nào mẹ của Tôn Thượng Hương chọn rể. Bà nhận thấy gã trai trẻ này bên ngoài cũng mường tượng như Trọng Vĩ. Bà luôn luôn nở nụ cười trên miệng, gọi A Bội đem nước, dưa hấu, củ năn đến đãi khách quý.

Trọng Vĩ và Tuyết Hồng nghe tin có bạn trai của Ngọc Thanh đến, nên hai người cùng xuống lầu, dự định cùng em rể tương lai chào nhau cho biết.

Tiêu Tấn Đức vừa ngồi xuống cũng phải đứng dậy, tuy chàng quen với Ngọc Thanh đã lâu, nhưng chưa biết gia đình nàng, khi chưa được giới thiệu, chàng cũng đứng dậy chào hỏi. Vừa lúc Ngọc Thanh cười toe tóe miệng giới thiệu:

- Đây là Tiêu Tấn Đức, bạn học của em, còn đây là Phượng Trọng Vĩ anh thứ hai của em. Trước khi bắt tay Trọng Vĩ, Tiêu Tấn Đức chẳng những thái độ hoạt bát, miệng mồm rất lanh lợi. Bắt tay chào hỏi:

- Anh Vĩ, em ngưỡng mộ anh từ lâu. Vì em thường nghe Ngọc Thanh đề cập đến anh, bởi sự học thức và phẩm hạnh của anh thuộc về cấp trưởng thượng, chúng em mong nhờ anh chỉ dạy thêm.

Trọng Vĩ vừa cười vừa hỏi:

- Được rồi! Tôi thường nghe em Thanh nó nói Tiêu lão đệ chẳng những là một học sinh tốt lại còn hiểu học nữa.

- Dạ, không dám.

Ngọc Thanh cười nói:

- Thôi đi! Các người cứ cùng nhau rao bâng mải! Tấn Đức! Xin giới thiệu cùng anh, chị Tuyết Hồng là chị dâu của em. Chỉ còn một tuần lễ nữa là chàng và nàng kết hôn nhau.

- Ờ! Thế là tôi nhứt định sẽ đến uống rượu mừng. Đồng thời chung vui cùng hai bác.

Miệng mở của anh ta nhìn hót vợ chồng lão Vân cũng khá khéo léo. Lương Tuyết Hồng lộ vẻ hổ thẹn, nàng mỉm cười cúi đầu chào Tiêu Tấn Đức sau đó đến ngồi một bên bà Vân.

Trọng Vĩ lộ vẻ vui tươi, đưa tay lên nói:

- Hoan nghinh. Mời Tiêu lão đệ ngồi. Tuần lễ sau tôi sẽ mời lão đệ đến tiếp khách!

Ngọc Thanh hướng vào Trọng Vĩ vừa cười nói:

- Theo ý em, anh Ba nên gọi Tấn Đức bằng tên cũng được rồi. Gọi bằng Tiêu lão đệ nghe sao nó chỏi ngược. Phân nửa trẻ, phân nửa già, như thế có nghĩa gì?

- Ha ha ha...

Nghe Ngọc Thanh nói cả nhà cùng cười vang. Trong tiếng cười, Trọng Vĩ giải thích:

- Em Thanh! Đừng hiểu lầm ý anh. Anh gọi Tiêu chứ không phải Tiểu hay sao mà phân nửa nhỏ phân nửa già!

Ngọc Thanh nheo mắt cười nói:

- Theo em, anh nên gọi bằng tên họ nghe phải hơn là xưng hô bằng danh từ Tiêu lão đệ.

Bà Vân lật kiếng ra chùi nước mắt, dường như bà cười ra nước mắt, bà hờn trách.

- Con thật là quý quái, hay nói chuyện cà rồn. Anh mầy có xưng hô tỏ ra dè dặt lễ độ, con giải thích ngược lại vừa nhỏ vừa già, nên trở thành không mấy đẹp.

Tiêu Tấn Đức mỉm cười thưa:

- Trong lớp của các con, Ngọc Thanh có tiếng là phái Lạc Thiên. Có lúc cô Thanh hướng vào giáo sư mà đề ra một vấn đề quái đản, khiến cho cả lớp cùng cười rộ.

Thái độ lão Vân nghiêm chỉnh hỏi:

- Ngọc Thanh! Con đã vào đại học rồi, sao lại vô ý đùa giỡn như vậy?

Ngọc Thanh vừa cười trừng mắt nhìn vào Tấn Đức lộ vẻ giận dữ nói:

- Hay lắm! Nào, Tiêu lão đệ hãy giải thích cho ba em nghe lời anh vừa nói đi!

Tiêu Tấn Đức đỏ mặt tía tai, bực lộ một trạng thái rất khó khăn nhưng vẫn giải thích với giọng ấp úng:

- Điều này... điều này...

- Điều này gì? Có phải anh đã nói em là một học sinh hư nhất lớp không?

- Không! Không! Em đừng hiểu lầm. Nào phải anh nói em là một học sinh hư nhất lớp đâu! Anh đã nói em thuộc vào lớp Lạc Thiên phái. Nếu em là một học sinh hư đến thì làm sao có được thành tích học hỏi tốt. Giáo sư cũng chẳng khen ngợi em thông minh.

Ngọc Thanh rất hài lòng, hướng vào lão Vân nói:

- Ba à, Đức Phu Tử đã nói '\Bất sĩ hạ dân: Có nghĩa là không học hỏi kẻ dưới', huống chi con là học sinh mà hỏi giáo sư thì có điều gì không phải?

- Vấn đề nào con không biết thì hỏi thầy, điều đó đương nhiên là rất phải. Nhưng đừng đem các sự tình mà hỏi sai lệch ngoài sách vở. Điều đó là một học sinh xấu.

- Nếu con hỏi vô lý, làm sao giáo sư cho con là thông minh được?

- Đồ quý nà! Con không nên cậy vào mình thông minh, theo má biết, tâm ý của con thích đùa giỡn nhứt.

Ngọc Thanh le lưỡi ra, nàng méo mặt làm dáng. Gây cho cả nhà cùng cười. Lão Vân cất ly hướng vào Tiêu Tấn Đức:

- Không khách sáo nữa, mời cháu dùng nước trái cây.

Tấn Đức cúi mình thi lễ:

- Dạ! Cháu cảm ơn bác.

Bà Vân rất lo về phương diện gia đình của chú rể tương lai, nên bà chậm rãi hỏi:

- Ba má của cháu vẫn mạnh khỏe chứ?

- Dạ! Ba má cháu vẫn mạnh.

Bà Vân như đắc ý, vì có thể bắt đầu cuộc phỏng vấn, trước khi hỏi ba má Tấn Đức ở đâu và làm nghề gì, bà bèn tiếp tục hỏi vòng ngoài trước:

- Cháu có mấy anh chị em?

- Dạ, cháu có một anh trai và một chị gái.

- Thế là cháu cũng như Ngọc Thanh, trong nhà toàn là người lớn chẳng có trẻ em.

- Dạ phải, cháu là con út trong gia đình.

- Anh và chị cháu còn đi học hay làm gì?

- Anh cháu đi du học Mỹ quốc, chị cháu đã tốt nghiệp đại học, hiện đã kết hôn, sanh được hai cháu rồi.

Những lời giải đáp của Tiêu Tấn Đức, làm bà Vân nhớ lại Đại Vĩ chẳng khỏi nghĩ mà đau lòng. Bà nhướn đôi mày thờ dài nói:

- Ý chà! Nếu Đại Vĩ nó còn không sang Mỹ thì hôm nay cũng đã có nhiều cháu rồi.

Vấn đề Phương Đại Vĩ chết vì tai nạn xe, Tiêu Tấn Đức chẳng hề hay biết. Cũng do sự không biết mà vô tình chàng khiến cho bà Vân khó chịu. Chàng cảm thấy không yên lòng, ngồi ngẩn ngơ không biết phải nói gì thêm.

Lão Vân không muốn vợ đề cập đến chuyện đó nữa, ông chỉ mong sao tương lai của hai đôi Trọng Vĩ và Tuyết Hồng, Ngọc Thanh và Tấn Đức được hạnh phúc thì lão cũng đủ vui rồi. Do đó, lão hướng sang Tiêu Tấn Đức hỏi:

- Lệnh tôn hiện giờ làm việc tại đâu vậy cháu?

- Dạ, ba cháu hiện đang làm việc tại Bộ Tài Chánh.

- Ba cháu quý danh là gì?

- Tiêu Kính Chi.

- A, nói vậy cháu là con của Tiêu Kính Chi tiên sinh?

Phương Tử Vân nhướn cao đôi mày, dường như lão rất thích thú. Tiêu Tấn Đức tỏ vẻ vui mừng hỏi:

- Dạ, bác có quen biết ba cháu?

Lão Vân gật đầu đáp:

- Có giao thiệp nhau. Tuy nhiên không được thân thiết, nhưng đã có lần đàm đạo rất tương đắc.

Lão Vân dường như nhớ ra một điều gì, bèn hướng sang Trọng Vĩ hỏi:

- Nè! Trọng Vĩ, dường như ngày nay con có mời khách?

Nghe cha hỏi, Trọng Vĩ biết dụng ý của cha Chàng bèn nhìn Tiêu Tấn Đức cười hì hì nói:

- Ba à, bây giờ còn mời thêm khách mà làm gì. Hiện có Tiêu lão đệ, ủa? Có em Tấn Đức cũng thuộc vào hạng khách quý của nhà mình rồi còn gì nữa?

Lão Vân cố ý trách con trai:

- Con tự ý nói tự ý gọi, phải hỏi xem Tấn Đức chịu hay không mới phải.

Tấn Đức nhanh nhẹn đáp:

- Thưa bác, khỏi cần ý kiến, cháu vẫn thích gọi cháu bằng tên.

Trọng Vĩ rùn vai hướng vào Ngọc Thanh tỏ vẻ khôì hài:

- Anh có mời khách quý là Tấn Đức, nhờ em lo lắng tiếp đãi giúp anh, nhưng thực ra là anh lo cho em đó...

Ngọc Thanh biết anh mình kiếm chuyện khôì hài. Tuy không nói ra, nhưng nàng trề môi lộ vẻ nũng nịu. Tiêu Tấn Đức không biết Trọng Vĩ nói gì:

- Anh Vĩ nói thế, ý nghĩa ra sao, em chưa được biết?

Trọng Vĩ tìm thêm chuyện hứng thú:

- Cho em biết, nếu là khách nữ thì khỏi cần mời người ngoài tiếp đãi, bởi nhà này có người. Nhân cơ hội này, cũng nên để cho đôi bạn biểu diễn một phen những nghi thức hôn nhân, gọi là tập sự vậy không phải là tôi lo trước cho hai người sao?

Tấn Đức mới vỡ lẽ, vì trước mặt ông bà Vân mà Trọng Vĩ dùng chuyện hôn nhân để nói giả bộ, khiến cho chàng lấy làm khó xử. Mặt chàng đỏ bừng, trên trán mồ hôi nhỏ giọt.

Tuy Ngọc Thanh có cảm giác vui đẹp, nhưng trên mặt nàng lộ vẻ giận, trợn trắng đôi mắt mà nguyệt Trọng Vĩ:

- Cuối tuần sau, anh với chị Tuyết Hồng cùng nhau mình mình tui tui rồi. Do đó mà anh vui vẻ đến nỗi quên mình.

Trọng Vĩ cười ha hả nói:

- Anh vì các em mà thích thú vui vẻ chứ gì!

Ngọc Thanh vẫn trề môi nói:

- Ai cầu anh thích thú dùm? Anh thích thú vì anh cũng được rồi!

Bà Vân khó nín cười, giọng hờn dỗi:

- Hai anh em tui bây chửng khác nào con nít. Nói chuyện gì đâu, không sợ người ta cười chộ Theo ý má, hôm nay mát trời cũng nên đi ra ngoài du ngoạn cho thoải mái...

Vì sau khi bà biết rõ được gia đình và thân thế của Tấn Đức, bà vô cùng mãn ý. Ngọc Thanh biết

được ba má vừa ý gia thế của Tấn Đức, nàng cũng rất vui vẻ và say sưa. Nàng hướng sang Tuyết Hồng nói:

- Chị Ba, chị có nghĩ đến vấn đề đi du ngoạn Ô Lai không? Hôm nay chúng tôi tình nguyện bầu bạn chị đi du ngoạn một phen.

Tuyết Hồng chỉ cười chớ không đáp. Nàng tự thấy cơ thể của mình chẳng mấy khỏe, nếu đi ra bên ngoài, chỉ sợ sanh bệnh lần nữa.

Trọng Vĩ dường như nghĩ ra chuyện gì bèn cười nói:

- À! Phải rồi. Ô Lai là một danh thắng, anh chưa dắt em đến đó du ngoạn lần nào. Hiện giờ họ còn kiến thiết loại xe điện dây và Vân Tiên Lạc Viên, anh cũng chưa được thưởng thức nữa!

Tánh Ngọc Thanh thích hoạt động, nàng xem đồng hồ tay, rồi thốt:

- Hiện giờ đã hai giờ rồi, hãy đi gấp, không thì chẳng kịp đâu.

Trọng Vĩ nghĩ đến cuối tuần là kết hôn, nên chàng phải nghĩ đến vấn đề sức khỏe cho Tuyết Hồng:

- Đi du ngoạn ở ngoại ô, tinh thần và thể xác rất mệt mỏi. Tuyết Hồng! Em hãy tự lượng sức mình.

- Có phải đi nhiều nơi không?

Tuyết Hồng không nắm vững đường đi nước bước, nên nàng hỏi một cách không mấy sốt sắng. Ngọc Thanh cười nhìn chị dâu nói:

- Ái chà! Chị đã nghỉ ngơi một tuần lễ rồi, có lẽ chưa được khỏe sao mà sợ đường đi nước bước?

Tuyết Hồng nhìn mẹ chồng chẳng dám chủ động. Bà Vân vẻ thương mến nói:

- Đường đi Ô Lai rất xa, nếu con thấy mệt mỏi thì lập tức ngồi xe về nhà gấp.

Phương Ngọc Thanh không cho là phải:

- Chúng con có phương tiện giao thông, đường gần hay xa cũng không thành vấn đề.

Tử Vân hít một hơi xì gà, tiếp lời:

- Các nơi du ngoạn chẳng mấy giống nhau, nên đi Ô Lai thì phải lo phương tiện giao thông, vì nơi này có nhiều đường đi. Đối với Dương Minh Sơn thì khác hơn nhiều, bởi Dương Minh Sơn xe chạy thẳng tới cửa công viên.

- Bất cứ đi du ngoạn nơi đâu, em nhận thấy ra ngoài trời hoạt động thì thân thể thêm cường tráng. Chớ không phải càng hoạt động rồi thân thể càng yếu ớt. Chị à, chị đừng lo sợ gì, chúng ta đi chơi thường xuyên bên ngoài rất tốt.

Nghe con gái nói rất có lý, bà Vân gật đầu:

- Tuổi trẻ không nên bắt chước theo má, vì má đã già nua rồi. Thường đi ra ngoại ô hoạt động rất cần thiết cho cơ thể. Tuyết Hồng! Con cũng nên đi chơi nhưng đừng cố quá làm cho cơ thể mệt mỏi không tốt.

Được bà Vân nói thêm vô, Tuyết Hồng nhập bọn với chồng và em chồng đi du ngoạn. Thực ra tuổi trẻ ai lại chẳng hiếu động, nàng chỉ sợ bà Vân không đồng ý mà thôi.

Phương Trọng Vĩ tự lái xe nhà. Tuyết Hồng ngồi một bên chàng, còn phía sau thì Ngọc Thanh với Tiêu Tấn Đức. Một đôi sắp nên nghĩa vợ chồng, một đôi là tình bạn còn trong vòng yêu đương dò xét. Bốn người đều say sưa với hương tình.

Ra khỏi khu chợ đông, Trọng Vĩ gia tăng tốc lực nhanh trên xa lộ, bốn phía đều lặng lẽ, chỉ nghe

tiếng xe chạy gió vụt vù vù bên tai.

Đôi mắt Tuyết Hồng như mơ màng, gió thổi vào mặt nàng làm phất phơ những mớ tóc trước trán. Trọng Vĩ chú ý vào thần thái của nàng, chàng nhỏ giọng:

- Nếu em thấy lạnh thì quay kiếng cửa lên.
- Không sao đâu.

Từ phía sau, Ngọc Thanh nghe liền cười nói:

- Anh à, hiện giờ đâu phải là mùa đông? Nếu quay kiếng lên thì ngộp chếp đi. Theo ý em, anh nên chạy chậm một chút là tiện nhất.
- Muốn cướp thời gian cho kịp chớ! Từ Đài Bắc đến Ô Lai nhanh nhất cũng một tiếng đồng hồ.

Chàng vừa hăm bớt tốc lực xe lại. Xe bớt tốc lực thì gió từ ngoài cũng bớt thổi vào. Tiêu Tấn Đức vẻ lo lắng hỏi:

- Căn cứ theo lời nói, chắc cơ thể của chị không được khỏe à?

Ngọc Thanh bèn dùng lời trêu chọc:

- Yếu đến nỗi phải sợ gió, chị dâu tôi giống như các mỹ nhân vào thời cổ.

Tuyết Hồng cười và mắng yêu:

- Thôi đi em!

Trọng Vĩ hướng vào Tiêu Tấn Đức mà giải thích:

- Trước đây mấy ngày sanh bệnh, hiện giờ đã khỏe rồi, cần phải cẩn thận vậy thôi.

Tiêu Tấn Đức như đã hiểu rõ:

- Á! Nếu thế thì nên lo xa càng tốt, vì còn một tuần nhứt nữa thì hỷ sự đã đến rồi. Làm nàng dâu mới phải chịu khó một chút!

Phượng Ngọc Thanh đưa tay đánh nhẹ vào đầu gối chàng, và nũng nịu nguýt chàng. Tiêu Tấn Đức không hiểu gì bèn hỏi:

- Coi, sao em đánh tôi?
- Hử! Anh cười chị dâu em, em trừng phạt anh đó.

Tiêu Tấn Đức ngẩn ngơ giây lát, bèn cười lớn nói:

- Anh... anh không có vậy đâu! Điều đó là chuyện đứng đắn đáng hoàng, bởi làm cô dâu mới vô cùng cực khổ. Ăn cũng không yên nơi, ngồi cũng không yên chỗ. Nếu gặp phải những khách thân quen làm rộn thì càng khó hơn nữa.

Trọng Vĩ cười tiếp lời:

- Tấn Đức đối với chuyện hôn nhân cũng có kinh nghiệm quá chớ!

Tiêu Tấn Đức thẳng thắn nói:

- Em chỉ thấy lúc chị em xuất giá, do đó rút tĩa được nhiều kinh nghiệm. Cho đến trước ngày cưới nửa tháng, má em mua sẵn nào là Quế Viên, Hồng, Táo, Liên Tử để cho chị em bổ dưỡng.
- Chị dâu em bổ dưỡng có khác, chỉ dùng toàn là các vị thuốc bổ, nào là đủ loại vitamine, Cam tinh

hoàn, dùng các thứ này để thay các loại đường và bánh thì quá tốt.

Tuy biết mình bị châm biếm, nhưng Tiêu Tấn Đức vẫn nhận chân như trước:

- Thế là càng hay, bằng không sẽ không chịu nổi đêm tân hôn!

Trọng Vĩ cười ha hả, Tuyết Hồng vẻ giận dỗi véo vào bắp vế chàng. Trong lúc đó, lại nghe Tiêu Tấn Đức kêu 'Ái da' chỉ vì Ngọc Thanh không hẹn mà cùng có một hành động với Tuyết Hồng.

Trọng Vĩ tuy không ngờ lại, nhưng chàng như đã biết chuyện gì nên hỏi:

- Sao đó? Cùng bị trừng phạt rồi hả?

Tấn Đức bạo dạn hỏi lại:

- Còn anh thì sao?

Trọng Vĩ và Tuyết Hồng nhìn nhau, cả hai cùng ngạc nhiên. Cả hai đều có cảm giác như nhau? Lại lòng, tại sao hẳn cũng hành động của mình giống hẳn. Do đó, Trọng Vĩ vô tư hỏi:

- Tôi thì có sao đâu?

- Bởi anh đang cười ha hả bỗng nhiên ngừng bật. Điều đó chứng tỏ anh cũng bị trừng phạt chớ gì?

Không ngờ Tiêu Tấn Đức cũng đã hiểu như Trọng Vĩ. Riêng Tuyết Hồng và Ngọc Thanh trong lòng rất thích thú. Cả hai không hẹn cũng đồng phì cười như nhau.

Bọn họ đang vui đùa, xe đã đến Tân Điểm. Tuyết Hồng nhìn ra ngoài khẽ hỏi:

- Nơi đây dường như tôi đã đi qua rồi?

- Đúng vậy, nơi đây là Tân Điểm Bích Đàm, chúng ta đã từng đến đây chèo thuyền.

Ngọc Thanh đã từng du ngoạn Ô Lai với Tấn Đức, nên nàng cảm thấy không thích thú cho lắm. Nàng bèn đề nghị:

- Tốt hơn chúng ta ngừng lại đây chèo thuyền một hồi, vì từ đây đến Ô Lai chỉ còn một phần ba đường nữa thôi.

Tâm lý của Trọng Vĩ không đồng ý:

- Bích Đàm đã du ngoạn rồi, du ngoạn nữa có thú gì?

Tuyết Hồng phụ họa theo lời chàng:

- Tôi chưa đến Ô Lai lần nào, nên xem thác nước một lần cho biết.

Ngọc Thanh giải thích:

- Em nghĩ giúp cho chị đó chớ! Bởi xe không chạy đến thác nước được. Từ nơi xe đậu đi bộ vào thác nước còn xa lắm. Còn đi đến đến Vân Tiên Lạc Viên phải phí rất nhiều sức lực.

Trọng Vĩ nghe em nói, chàng vẫn dự dự chưa biết phải quyết định ra sao, bèn quay sang Tuyết Hồng như trưng cầu ý kiến, xem nàng có đồng ý không:

- Em nghĩ sao?

Tuyết Hồng cảm xúc nói:

- Để thử xem! Nếu đi chuyển Ô Lai này mà thân thể tôi chịu nổi thì nhứt định sẽ dứt bệnh!



Tiêu Tấn Đức gọi chuyện vui:

- Chị đừng lo! Nếu chừng đó mà chẳng đi nổi thì ba người chúng tôi thay phiên nhau mà cõng chị đi chứ gì.

Tuyết Hồng cười nho nhỏ:

- Cậu khéo nói xàm không hà!

Ngọc Thanh trừng chàng:

- Nếu chị dâu tôi không đi nổi thì có anh ấy chiều cố. Anh lấy tư cách gì mà cõng chị dâu tôi chứ?

- Ái da! Cô nhỏ ơi, chỉ nói chơi cho vui vậy mà! Bộ cô cho đó là thật hay sao?

Tiêu Tấn Đức lộ vẻ dự dự, muốn cười nhưng chẳng cười được. Trọng Vĩ cười lớn:

- Ha ha hah Em Tấn Đức nói sai rồi. Đợi lúc em tôi nó không đi nổi, thì Đức sẽ dành sức mà cõng nó.

Ngọc Thanh tỏ vẻ hồ thẹn:

- Hứ! Anh nói bậy quá hà, em đâu phải có ý đó!

Mọi người trong xe đều cười rộ lên. Xe qua khỏi Tân Điểm chạy ra Tân Đàm công lộ, phong cảnh hai bên đường rất quyến rũ. Bốn phía có núi cao bao bọc, xa trông mây vương trên ngọn núi mờ mờ như ánh sương mù. Những khe suối bên đường, nước trong và yên lặng như gương. Nắng chiều phản chiếu xuống mặt nước gây ra ánh sáng lấp lờ. Cảnh trí rất êm ả, nước suối chảy đều nghe tiếng rì rào. Bầy vịt trời tắm dưới khe, con thì lặn, con thì nổi lên trên mặt nước thong thả.

Tuyết Hồng vui cười nói:

- Nơi đây phong cảnh đẹp quá! So sánh cảnh nào nhiệt nơi thành thị không bằng sống nơi đây, có sơn minh thủy tú, thâm tâm mình được thanh tịnh an nhàn hơn.

- Nếu em thích nơi đây thì sau khi chúng ta kết hôn sẽ về ở nơi đây. Chẳng những không khí tốt, thêm thanh tịnh, quả là nơi tĩnh dưỡng cho cơ thể rất lý tưởng.

Tuyết Hồng với vẻ dịu hiền dựa đầu vào vai chàng, dường như nàng đang suy xét vấn đề đó:

- Mỗi ngày anh đi đi về về làm việc thì bất tiện lắm.

- Mình có xe nhà cũng tiện chứ có sao đâu.

Tiêu Tấn Đức tiếp lời:

- Chị Ba không có ý ở Đài Bắc, tình hình sinh hoạt tại Đài Bắc đối với chị dường như không mấy thích hợp.

- Phải rồi! Bởi gia đình nàng ở Cao Hùng. Thanh nó không nói cho Đức nghe sao?

- Tại trường học, chúng tôi gặp nhau hàng ngày, nhưng lúc nghỉ hè lâu lắm mới gặp nhau một lần. Nghe nói không khí ở Cao Hùng nóng hơn Đài Bắc nhiều, phải vậy không chị?

Tuyết Hồng nở nụ cười nói:

- Thường thường thì Nam bộ nóng hơn Bắc bộ, nhưng có lúc Cao Hùng cũng mát hơn.

Trọng Vĩ tiếp lời hỏi:

- Em Đức chưa đến Cao Hùng lần nào sao?

- Em cũng muốn đi du lịch một chuyến, nhưng rất tiếc chưa có dịp.

Tuyết Hồng tiếp lời:

- Qua tiết Song Thập đi du ngoạn Cao Hùng là mùa lý tưởng. Khí trời mát mẻ. Trùng Thanh Hồ phản chiếu ánh sáng trông rất đẹp mắt, muốn tìm vào buổi chiều nơi u nhã thì đến Đình Công Viên rừng cây thiên nhiên rất đẹp và mát. Đến đây sẽ quên hết tất cả những sự ưu phiền.

Tấn Đức khen ngợi nói:

- Danh thắng của Bắc bộ em đã du ngoạn tạm đủ, nhưng các danh thắng ở Nam bộ em chưa từng đi du ngoạn. Chờ đến khi tốt nghiệp đại học xong, em sẽ đi một vòng Đài Loan cho thỏa thích.

Trọng Vĩ cười nói:

- Tốt nhất là đi du ngoạn trong tuần trăng mật mới cảm thấy đầy đủ ý nghĩa của nó.

Tấn Đức kéo tay Ngọc Thanh, liếc nhìn nàng cười hì hì. Ngọc Thanh giựt tay lại và đánh trên tay chàng.

Tấn Đức rùn vai cười thành tiếng, nói:

- Ba tôi vừa đi Vọng Các về, ông nói Vọng Các so với Đài Bắc thì nóng hơn nhiều.

Sau khi tức giận, Ngọc Thanh lại cười nói:

- Thái Lan là một quốc gia Phật giáo, nghe nói toàn quốc trên chín mươi phần trăm thảy đều tín ngưỡng theo Phật giáo.

- Thật vậy, theo lời ba tôi, du khách đi Thái quốc du ngoạn sẽ có nhiều ấn tượng sâu sắc, bởi lối kiến trúc những chùa Phật rất lạ lùng. Riêng tại địa phương Vọng Các, chùa lớn chùa nhỏ tất cả cũng trên bảy trăm ngôi.

Trọng Vĩ hỏi:

- Các chùa miếu ở Vọng Các so với Đài Loan chúng ta, hình thức có gì chẳng giống nhau?

- Theo lời ba tôi, có rất nhiều chỗ chẳng giống nhau. Thực ra chùa miếu của Đài Loan so với Đại lục cũng không giống nhau, đừng nói chỉ nước khác. Theo lời ba tôi, chùa miếu của Thái quốc hình thức kiến trúc đặc biệt, màu sắc cũng nồng đậm, có nhiều đường cong đơn giản, mạnh mẽ. Không giống với hình thức chùa miếu nước ta, có vẻ siêu trần thoát tục và nghiêm trang hơn.

Mải mê chuyện trò cùng nhau, mà xe đã chạy khỏi Bích Đàm xa lộ. Đến Ô Lai, bốn người cùng mượn hai chiếc Đài xa chạy thẳng đến thác nước danh tiếng của xứ này.

Lương Tuyết Hồng có cảm giác thác nước Ô Lai lớn hơn thác nước Dương Minh Sơn. Khi bước xuống xe, cũng chưa thấy thác nước đâu, chỉ nghe tiếng ào ào vọng vào tai của mọi người. Nghe tiếng nước chảy, người ta có cảm giác sức nước rất mạnh.

Ngọc Thanh kêu khát liên miện, Trọng Vĩ phải chọn một quán nhỏ cho nàng dùng giải khát. Nơi chốn sơn thanh thủy tú này, họ cùng ngồi trong ngôi nhà cổ lỗ Bộc Bỗ Trang mà uống các thức uống lạnh, cảm thấy tình thơ họa ý, lạc thú vô cùng.

Sau khi uống nước xong, Tấn Đức nói:

- Chúng ta nên đi ngồi xe điện đây nè!

Phương Trọng Vĩ bèn theo Tấn Đức đến hướng xe điện đây. Ngày nay chủ nhật nên du khách rất đông. Thùng xe điện đây chỉ chứa mỗi chuyến hai mươi người, do đó, du khách đứng chờ một hàng giống như hình một con rắn dài. Chờ chừng hai mươi phút đến phiên họ lên xe. Tuyết Hồng sau khi ngồi xuống xe xong, bèn thở dài thậm thượt, nàng hỏi Trọng Vĩ:

- Đi đến trạm có mệt không?

- Khỏe chứ không mệt đâu.

- Điều tốt cần khi du ngoạn ngoại ô chẳng nên chọn ngày chủ nhật. Trông vào tình hình hôm nay, khi xuống núi chen lấn nhau cũng đủ mệt ngắt rồi!

- Nếu vợ chồng có con dắt theo ít đứa bé, khi về đến nhà nghỉ ngơi cả ngày mới lấy lại sức được.

- Bởi thế má không thèm đi du ngoạn, tự nguyện ngồi nhau nháu tại nhà cũng có lý chứ.

Tuyết Hồng gượng cười, vì nàng cũng cảm thấy mỏi mệt.

- Má lớn tuổi chẳng nói làm chi, nhưng em đây tuổi còn trẻ, nếu đi chơi mà mệt mỏi kiểu này, nên học theo má là xong.

Xe đến bên thác nước dừng lại, du khách tiếp tục xuống xe. Trọng Vĩ cười nói:

- Trước kia chẳng có loại xe này, không có Vân Tiên Lạc Viên. Lúc đứng dưới chân núi mà xem thác nước, trong lòng tôi thầm nghĩ: Giải lụa trắng trải dài này phát nguyên nơi nào không ai biết. Nào ngờ hôm nay chúng ta đứng tại nơi phát nguyên của nó.

Tấn Đức nói:

- Nhưng nơi đây cũng không phải là chốn phát nguyên của thác nước. Anh hãy xem trên kia cũng có thác nước, đúng ra mỗi từng đều có thác nước từ trên chót vót chảy xuống.

Tuyết Hồng chỉ vào Hồ Tâm Đình, hướng vào Ngọc Thanh vừa cười nói:

- Cảnh trí nơi đây, dường như tôi đã biết...

Trọng Vĩ lấy làm lạ hỏi:

- Em chưa từng du ngoạn qua, tại sao lại có cảm giác như quen thuộc.

Ngọc Thanh cướp lời nói:

- Bởi em đã diễn tả sơ cảnh trí cho chỉ nghe qua, nên khi trông vào cảnh thật chỉ không lấy làm lạ.

- Bây giờ thì các người cùng đứng lại đây để chụp một bức ảnh kỷ niệm coi nè!

Trọng Vĩ lấy từ phía sau ra một máy ảnh để lên trên mắt nhắm, dự định tìm bối cảnh cho vừa ý.

Tấn Đức chờ chàng chụp xong một bộ, chàng cười nói:

- Anh và chị đứng chung một nơi để em chụp một bộ.

Trọng Vĩ trao máy ảnh cho Tấn Đức:

- Hay lắm, chụp đi.

Ngọc Thanh cười toe toét:

- Anh nên đứng xích lại một chút đi!

Tuyết Hồng rất khó chịu, nên xô chàng dang ra một chút:

- Anh đừng nghe Ngọc Thanh, đứng như vậy cũng được rồi, đứng gần nữa nhột nhạt lắm.

Tấn Đức chụp luôn họ mấy tấm, bối cảnh góc cạnh thay đều khác nhau. Phương Trọng Vĩ vừa tạ ơn

vừa nói:

- Bây giờ Ngọc Thanh đứng chung với Tấn Đức để anh chụp trả công lại cho.
- Cám ơn anh. Em không muốn chụp hình.

Ngọc Thanh tuy cảm tình với Tấn Đức, nhưng nàng rất cẩn thận, không muốn chụp hình chung với bạn trai.

Trọng Vĩ nhìn em cười hỏi:

- Sao vậy? Em mắc cỡ hả?

Ngọc Thanh không kể đến câu nói của anh, nàng kéo tay Tuyết Hồng đi lại Cử Khúc Kiều:

- Chị em mình đến Hồ Tâm Đình ngồi nghỉ một lát.

Trọng Vĩ rùn vai, nhìn Tấn Đức nói:

- Đồ quý! Khéo làm bộ làm tịch.

Tấn Đức mỉm cười không đáp, hai người cùng đi theo phía sau đến Hồ Tâm Đình.

Trải qua một vòng du ngoạn, đôi chân Tuyết Hồng dường như mỏi rệu, Trọng Vĩ thấy nàng mỏi mệt, cùng mời vào quán dùng điểm tâm và nghỉ ngơi.

Trên đường về, lúc xuống núi du khách đông vô số, họ cùng sắp hàng dài theo công lộ như hình một con rồng xếp bằng người. Mặt trời đã chen vào sườn núi, mọi người ai cũng sắp về, nhưng dầu có gấp rút cũng vô ích. Bọn Trọng Vĩ khỏi phải chờ xếp bóng, họ cùng lên xe trở về Đài Bắc.

Ngày kết hôn càng gần, tinh thần của Trọng Vĩ vô cùng phấn khởi. Phòng cô dâu mới đã bài trí sẵn, cả nhà dùng toàn đồ mới, nhứt là những bức màn cửa, màu sắc sặc sỡ đường hoàng. Trước mắt của cô dâu mới Lương Tuyết Hồng rất vui vẻ say sưa.

Nhưng trong lòng nàng rất ưu tư Từ hôm đi du ngoạn Ô Lai về đến hai ngày sau, thân thể của nàng cảm thấy không được khỏe. Tuy đầu không nhức, chẳng cảm mạo nóng ran như trước, nhưng trong cơ thể có cảm giác lạ thường, khó mà biết rõ cho được. Bao tử rất yếu, thức ăn tuy rất ngon miệng, nhưng nàng không thấy thèm. Toàn thân mềm nhũn như vô lực. Hơi thở rất khó khăn, lả lủn như giật mình muốn nghẹt thở.

Trước tình hình đó, nàng không dám nói rõ với Trọng Vĩ. Bởi vì còn không mấy hôm nữa là đến ngày kết hôn, ngày chí tối, Trọng Vĩ lo sửa soạn bù đầu bù cổ. Nàng không muốn đem những chuyện lo buồn nói ra lúc chàng đang cao hứng.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ hôn lễ.

Lương Tùng Linh đã nói với Phương Tử Vân, trưa ngày thứ năm là lão đến Đài Bắc, dắt con gái đến lữ quán trú ngụ hai hôm. Sáng ngày chủ nhật Phương Trọng Vĩ sẽ đem xe đến lữ quán để rước dâu.

Nhưng trước đó hai ngày, Phương Tử Vân được tiện tin của lão Linh cho biết, vợ chồng lão và Tuyết Trân vào trưa ngày thứ sáu mới đến được. Vì thương nghiệp của lão có điều rất quan trọng, nên phải nán lại ngày thứ năm để giải quyết cho xong.

Phương Tử Vân không kể lão Linh đến ngày thứ năm hay thứ sáu. Chỉ cần ngày chủ nhật có ông chủ hôn bên đảng gái đến tại lữ quán mà chứng minh là được rồi.

Nhưng, tâm trí của Tuyết Hồng không được vui. Vì cha nàng bị ảnh hưởng bà mẹ sau, nên đối với việc hôn nhân cho con của vợ trước dường như ông chẳng có trách nhiệm. Bởi Trọng Vĩ yêu nàng, nên cha mẹ chồng cũng lượng thứ tất cả. Bằng không, nhứt định người ngoài sẽ chê cười nàng, cho rằng nàng không khác đứa con cô không cha mẹ. Do đó, ngày nay kết hôn cũng nhờ bên trai lo tất cả.

Trọng Vĩ cũng biết tâm ý của nàng, chàng đoán hiện giờ tâm trí nàng rất đau khổ. Vì thế trong mọi cuộc chuyện trò, chàng đều dùng lời êm ái để an ủi nàng. Qua hai ngày nữa thì nàng là con dâu của nhà họ Phương rồi. Nàng dâu không có mẹ ruột đối với chàng không quan hệ gì. Chiều hôm đó, chàng đưa nàng đến tiệm may để mặc thử áo cưới.

Đồ lễ phục dĩ nhiên được chọn lựa rất kỹ, kiểu cũng tân kỳ. Tuyết Hồng mặc vào trông rất quý phái.

Cô chủ tiệm may phục vụ rất chu đáo, khi mặc vào cô không ngớt lời khen ngợi:

- Cô Lương thật là người đẹp hiếm có.

- Rất cảm ơn cô khen thưởng.

Tuyết Hồng mặc chiếc áo cưới đến trước kính ngắm nghía, nàng rất vừa ý, nhovn miệng cười đáp lời cô chủ. Trọng Vĩ bần bần một bên, cũng đặc ý, chàng nở nụ cười thỏa ý.

Nào ngờ trong lúc đo, chàng phát giác hình dáng nàng trong gương có vẻ khác lạ, nụ cười đã tắt hẳn, hai tay ôm ngực mặt mày nhăn nhó như cơ thể chẳng đứng khỏe khoắn. Chàng lật đặt bước đến bên nàng hỏi nhỏ:

- Tuyết Hồng! Trong mình em thấy sao vậy?

Tuyết Hồng nhúm mày lại, dường như nàng đứng không được vững:

- Không biết sao bỗng nhiên ngực tôi đau nhói rất khó chịu...

Trong miệng Trọng Vĩ vẫn ú ớ nói chẳng ra lời, chàng vội vã đỡ nàng đến ngồi tại ghế sofa Hơi thở của Tuyết Hồng ngột ngạt như tờ giấy bạch.

Cô chủ tiệm may, lật đặt phụ giúp cởi áo lễ phục ra cho nàng đồng thời cũng lo lắng:

-Phương tiên sinh! Xem tình hình này, có lẽ cô Lương đã mang bệnh nặng, ông hãy đưa cô vào bệnh viện lập tức đi!

Lời nói đó dường như đề Trọng Vĩ, chàng vội vã mặc áo vào cho nàng. Đồng thời hướng vào cô thợ may yêu cầu:

-Cô Vương! Nhờ cô đưa nàng vào bệnh viện giúp tôi, bởi vì tôi bận phải lái xe, trông nom đỡ nàng chẳngặng.

- Được rồi! Tôi sẽ đưa cô vào bệnh viện.

Hai người đỡ Tuyết Hồng ra xe. Trọng Vĩ lập tức nhảy lên xe, ôm tay lái chạy thẳng đến một vị bác sĩ trứ danh.

Khi Tuyết Hồng đến y viện, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh nhợt, như nàng không còn hiểu biết chi cả.

Bác sĩ chưa kịp chẩn mạch, lập tức lấy bình dưỡng khí để tiếp hơi cho nàng. Sau khi dùng bình dưỡng khí, hơi thở nàng trở lại bình thường thường đôi chút. Bác sĩ hỏi:

-Bệnh của cô này nguyên nhân hồi mới khởi ra sao?

Hai tay Trọng Vĩ xoa vào nhau, sắc mặt chàng buồn thảm đáp:

-Thân thể của nàng rất yếu đuối, bởi còn hai nữa là đến ngày cưới, nên không đủ ngày giờ đi Bác sĩ để khám nghiệm tổng quát. Vừa rồi tôi đưa nàng đi mặc thử lễ phục. Không biết sao mà bỗng nhiên lại phát bệnh nặng. Chúng tôi cũng không biết căn bệnh của nàng ra sao, điều cần nhứt, nhờ bác sĩ xem xét chín chắn mới biết.

- Để cô nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó rọi kiếng mới biết.

Trọng Vĩ bước đến bên giường, kéo tay Tuyết Hồng khẽ hỏi:

- Trong mình em hiện giờ ra sao?

Trong mũi nàng bị chập bình dưỡng khí, nên nàng chỉ ư một tiếng chớ không đáp.

Trọng Vĩ quay mình lại, hướng vào bác sĩ nói:

- Bác sĩ! Xin ông gọi y tá đến, nhờ người chăm sóc bệnh nhân, và thủ tục ở bệnh viện thế nào xin ông cho biết để tôi lo liệu.

- Xin ông cho biết họ tên?

- Tôi họ Phương. Còn bác sĩ?

- Tôi họ Trương, Phương tiên sinh là gì của bệnh nhân?

- Cô họ Lương này là vị hôn thê của tôi, ngày mốt đây là ngày chúng tôi kết hôn. Do đó... do đó...

- Xin Phương tiên sinh đừng quá lo lắng, chúng tôi sẽ cố gắng chữa trị cho cô Lương.

- Cám ơn bác sĩ.

Trọng Vĩ rời khỏi phòng cấp cứu, chàng gọi một chiếc Taxi và cám ơn cô thợ may đôi ba lần mới đưa cô ra xe. Sau đó chàng đến quầy điện thoại gọi về nhà.

Giây lát sau, nghe tiếng cô gái hỏi:

- Đây là Phương công quán, xin hỏi ông muốn tìm ai?

Trọng Vĩ nghe tiếng A Bội, bèn lập tức căn dặn:

- A Bội đó à? Tôi là Trọng Vĩ, em hãy mau mời bà đến đầu dây có chuyện cần.

- A! Cậu ba, xin cậu chờ giây lát, tôi đi cho bà hay.

Chỉ hai phút sau, chàng nghe tiếng mẹ hỏi:

- Trọng Vĩ hả? Chuyện gì đó con?

- Má à, Tuyết Hồng bỗng nhiên mang bệnh nặng.

Bà Vân lộ vẻ kinh hãi, giọng lắp bắp:

- Chuyện gì?... Con nói gì?

Trọng Vĩ không dám làm ra vẻ nghiêm trọng lắm, nên tìm lời an ủi:

- Má đừng lo lắm, chuyện không đáng lo đâu...

- Hiện giờ con ở đâu? Tuyết Hồng nó ra sao?

- Con dắt Tuyết Hồng đến tiệm may mặc thử lễ phục, đương lúc vui vẻ, bỗng nhiên Tuyết Hồng nhuộm bệnh. Sắc mặt trắng bệch, hơi thở không thông. Vì thế nên con lập tức đưa vào bệnh viện.

Bà Vân tỏ vẻ nóng nảy hỏi:

- Bác sĩ nói sao đó? Nó mang chứng gì vậy?

- Hiện giờ thì chưa biết được, bác sĩ đang cho thở bằng bình dưỡng khí, sau khi thở dưỡng khí bệnh Tuyết Hồng thấy đỡ nhiều. Bác sĩ nói, tạm thời để cho nàng nghỉ ngơi. Chờ rọi kiếng mới biết chắc?

- Ái chà! Rồi làm sao đây? Ngày mốt này làm lễ cưới, nó... mang bệnh như vậy rồi làm sao đây?

- Má à, công việc đến nỗi này, má có lo lắm cũng chẳng ích gì. Có lẽ bác sĩ trị bệnh chiều nay, ngày mai bệnh sẽ lành.

- Trọng Vĩ! Má... sẽ đến thăm vợ con bây giờ.

- Má à, má cũng chẳng được khỏe cho lắm, má nên an nghỉ, hơi đâu đi tới đi lui cho nhọc vậy má.

- Ý chà! Má khó mà yên lòng cho được, Ngọc Thanh nó cũng chẳng có ở nhà, bằng không, má bảo nó đến y viện mà thăm các con.

- Xin má cho A Bội đến phụ săn sóc Tuyết Hồng cũng được rồi.

- Con có cần vật dụng gì để má bảo A Bội nó mang đến cho y viện cho.

- Giây lát sau con sẽ gọi điện thoại về cho má biết.

- Nè! Nè! Trọng Vĩ, má muốn nói thêm với con...

- Má cần muốn căn dặn điều gì?

- Trọng Vĩ, con hãy cầu khẩn bác sĩ, đừng sợ tốn tiền bạc, hy vọng cho Tuyết Hồng nó được mạnh để qua ngày kết hôn. Bằng không, lễ đường sẽ không có nàng dâu, các viên chức chứng hôn đến rồi cô dâu đâu mà chứng đây?

- Má à, con đã biết.

Trọng Vĩ cũng cho bà Vân biết địa chỉ của bệnh viện, chàng gác điện thoại xong, vội vã trở lại phòng cấp cứu để thăm Tuyết Hồng. Nào ngờ Tuyết Hồng chẳng còn nằm ở phòng cấp cứu, Trọng Vĩ kinh hãi, sắc mặt chàng biến đổi. Chàng lập tức tìm bác sĩ Trương hỏi thăm ông ta cho dời nàng đến phòng nào. Bác sĩ cho chàng biết, bệnh nhân đã trở lại phòng rọi kiếng. Sau khi rọi kiếng xong, y tá sẽ đưa nàng trở lại phòng bệnh.

Trong lòng Trọng Vĩ mới cảm thấy nhẹ nhõm. Nhân cơ hội chờ đợi đó, chàng làm thủ tục nằm bệnh viện cho nàng. Trong lúc chàng chạy đông sang Tây bỗng nghe tiếng một người già kêu:

- Trọng Vĩ! Con làm gì ở đây?

Chàng quay lại thì ra là ba chàng:

- Dạ thưa ba, con đang làm thủ tục nhập viện. Ba... ba làm sao biết nơi đây mà đến vậy?
- Nhờ má con gọi điện thoại, ba mới biết mà đến thăm. Thủ tục nhập viện con đã lo xong chưa?
- Dạ, con đã lo xong.
- Còn Tuyết Hồng thế nào đó? Cuối cùng

Trọng Vĩ bèn đem đầu đuôi thuật lại cho lão Vân nghe sau đó chàng tiếp:

- Bác sĩ đã đem Tuyết Hồng đi rọi kiếng rồi. Bây giờ ba với con bên đến phòng bệnh chờ xem sao?

Hai cha con cùng đến phòng bệnh. Khi hai cha con đến phòng bệnh, thấy hai y tá kẻ trước người sau, đẩy chiếc giường có bánh xe, từ phòng rọi kiếng đến phòng bệnh.

Trọng Vĩ bước đến đỡ nàng lên giường bệnh, chàng vô cùng cảm động gọi nhỏ:

- Tuyết Hồng!...
- Không nên lo lắng, anh hãy yên lòng đi.

Tuyết Hồng nghe tiếng chàng ấm ở nàng nở nụ cười để an ủi chàng. Nàng phát hiện có mặt lão Vân tại đây, nàng rất xúc động và run giọng:

- Ba!
- Tuyết Hồng! Con đã đỡ chưa?
- Trước khi rọi kiếng, bác sĩ đã chích cho con mũi thuốc, hiện giờ đã đỡ nhiều rồi ba.

Trong khi hai người đối đáp, hai cô y tá đỡ nàng từ xe đẩy lên giường bệnh. Hai y tá đi rồi, cha con chàng bước đến cạnh giường bệnh. Trọng Vĩ hướng vào nàng nói:

- Tuyết Hồng! Vừa rồi anh có điện thoại đến cho má, má muốn đến y viện thăm em, anh khuyên má đừng đi tới đi lui khó nhọc, má mới gọi điện thoại cho ba hay chứ.

Tuyết Hồng gật đầu, đôi mắt nàng đỏ hoe nhìn lão Vân:

- Ba! Con đối không phải với ba má...

Phương Tử Vân an ủi!

- Tuyết Hồng! Con không nên nói vậy, một người có bệnh thì người khác phải lo, hy vọng thầy thuốc trị cho con mau lành.

Tuyết Hồng vừa cảm động vừa thương tâm, đôi mắt nàng rưng rưng nước mắt. Trọng Vĩ lấy khăn lau lệ cho nàng, chàng nhỏ giọng khuyên lớn.



- Tuyết Hồng! Em đừng quá bi thương, nên yên lòng là tốt nhất, bệnh trạng của em sẽ mau lành không sao mà lo lắng.

Tuyết Hồng gật đầu cho vừa lòng chàng, và nói khẽ:

- Trọng Vĩ! Anh hãy mời ba ngồi nghỉ. Đừng để ba đứng lâu mỏi chân!

Trọng Vĩ nhìn lão Vân:

- Ba à, Tuyết Hồng sợ ba mỏi chân, muốn mời ba ngồi nghỉ.

Lão Vân bèn ngồi xuống ghế Sofa Lòng lão rất phiền muộn, lão lấy thuốc xì gà ra mà châm lửa đốt, hít một hơi phà khói bay mù mịt.

Mặt trời đã ngã bóng ở rặng núi xa xa, bóng hoàng hôn bao trùm căn phòng bệnh. Đứng vào hạ tuần tháng tám nên khí trời rất nóng nẩy. Gió chiều từng cơn thổi mạnh vào cửa sổ, đánh vào màn cửa kêu lạch xạch. Trong phòng bệnh, nhờ được những cơn gió thoáng đó khiến cho người cảm thấy mát mẻ đôi phần:

Lão Vân về lo âu nói:

- Trọng Vĩ! Con hãy đóng cửa sổ lại, gió hơi mạnh, đừng để Tuyết Hồng phải bị lạnh.

- Vâng.

Trọng Vĩ bước đến đóng bớt một cánh cửa sổ lại, chừa một cánh để cho nó thoáng khí. Trong lúc đó bỗng nghe ngoài cửa phòng có tiếng người hỏi:

- Cô à, hồi này cô hỏi y tá nói mợ nằm phòng số mấy?

Trọng Vĩ vội vàng bước ra cửa phòng kêu lên:

- A Bội! Ở đây nè! Ủa, có em Thanh nữa, sao nghe má nói em đã đi khỏi rồi!

- Khi A Bội vừa ra cửa thì em về đến. Chị ba bây giờ ra sao đó anh? Anh dắt chỉ đi mặc thử lễ phục, rồi sao mà mang bệnh vậy?

- Bây giờ đã đỡ lắm rồi.

Trọng Vĩ bèn đem câu chuyện kể lại cho Ngọc Thanh nghe. A Bội cũng mang theo nào là bình thủy, bồn rửa mặt, những vật dụng cụ súc miệng để trên bàn, đồng thời bước đến giường hỏi:

- Mợ! Khỏe không mợ?

- Ờ! A Bội, Em cực khổ với chị quá!

Tuyết Hồng cảm thấy xót xa, đôi mắt nàng ứa lệ. A Bội cũng xót thương cho vị tiểu chủ rất yếu đuối, cô ta thân mật.

- Mợ đừng ngần ngại, ráng lo cho mạnh lành đi!

Ngọc Thanh cũng bước đến bên giường:

- Chị!

- Em Thanh!

Tuyết Hồng chào hỏi Ngọc Thanh xong, đưa tay siết chặt bàn tay Ngọc Thanh. Lòng nàng không thể nói hết sự bi thương, hai giòng lệ thay nàng mà trả lời Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh cũng vỗ nhẹ lên lưng bàn tay của chị dâu, tâm tánh phái nữ rất yếu mềm, nàng thấy Tuyết Hồng nhỏ lệ, nàng cũng khóc theo, và nghẹn ngào nói:

- Chị ba! Chị không nên lo lắm, nhứt định sáng mai chị sẽ rời bệnh viện.

Tuyết Hồng chỉ mỉm cười, chớ không đáp lại. Cha con Phương Tử Vân nghe Ngọc Thanh an ủi Tuyết Hồng, lòng họ cũng ngẩn ngơ và nghĩ đến tâm sự ngổn ngang. Sáng mốt là làm lễ kết hôn. Lời của Ngọc Thanh cũng gần như cầu khẩn. Đương nhiên cô ta cũng hy vọng ngày thành hôn của anh mình khỏi phải dở dang. Nhưng, sáng mai này rồi đến sáng mốt, thời gian sao mà nó quá ngắn ngủi. Chưa biết Tuyết Hồng có mạnh được hay không? Đó là cả một vấn đề khó. Vạn nhứt nàng không lành bệnh thì cuộc hôn nhân không có cô dâu rồi phải làm sao đây?

Lão Vân ngồi không yên, bèn đứng dậy nhìn Trọng Vĩ đoạn lão bước ra cửa phòng. Trọng Vĩ cũng hội ý với cha nên vội vã bước theo nhỏ giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy ba?

- Đi! Ba với con đi tìm bác sĩ trưởng bàn luận coi?

Hai cha con cùng đến văn phòng của bác sĩ. Đôi bên cùng tự giới thiệu danh tánh, Phương Tử Vân khẩn cầu:

- Bác sĩ, không mấy khi xin ông lo giúp, đầu tốn hao bao nhiêu, bác sĩ cũng cố gắng giúp cho chúng tôi, hy vọng rằng, trễ lắm sáng mốt cũng phải được xuất viện.

Bác sĩ Lý nghe lão Vân nói, ông nhúu đôi mày, xoa xoa hai bàn tay, ông ta ngẩn ngơ không biết nói gì.

Phương Tử Vân lộ vẻ không vui, lão gượng cười:

- Bác sĩ! Lời tôi vừa rồi, có gì không phải xin bác sĩ lượng thứ cho.

Bác sĩ Lý bèn mỉm cười nói:

- Đa số thân nhân của bệnh nhân, thầy đều nóng nảy. Đều hy vọng nhứt là, hôm nay nhập viện sáng mai xuất viện. Chẳng qua... chưa xem kỹ bệnh nhân mắc phải triệu chứng gì, nếu nhứt đầu cảm mạo, nóng nảy thông thường thì không bao giờ đến bệnh viện.

- Bác sĩ! Xin ông chớ bực bội, sở dĩ tôi nói đến lời đó, là vì trong lòng tôi quá khổ sở...

Bác sĩ Lý nhìn lão Vân, vẻ hoài nghi hỏi:

- Ông có điều gì khổ tâm?

- Thú thật với Bác sĩ, ngày chủ nhật tới đây cô Lương này sẽ cử hành hôn lễ với con trai tôi. Do đó... do đó...

Bác sĩ Lý bỗng nhiên hiểu ngay, vẻ khó chịu lúc đầu đã tan biến trên nét mặt ông ta, ông ta hiểu lộ vẻ đồng tình:

- A! Thì ra là vậy, thảo nào ông không nóng nảy sao được.

Nói đến đây, trong tay ông cầm cây viết nguyên tử gỗ nhẹ nhàng vào lòng bàn tay, làm thỉnh giầy lát, nói tiếp:

- Sau khi tôi xem giấy cấp cứu chứng của cô Lương do Bác sĩ Trương đưa sang, quả nhiên căn bệnh của cô không phải nhẹ, sợ e đến mười ngày nữa hoặc nửa tháng cũng chưa biết mạnh hay không?

Cả hai cha con không hện gì nhau mà trên trán mỗi người mồ hôi nhỏ giọt xuống má. Một luồng hơi lạnh do Bác sĩ Lý vừa đưa cho cả hai. Toàn thân họ đều rung động, mặt mày họ biến sắc. Trọng Vĩ cướp lời hỏi:

- Có phải nàng mang bệnh phổi hay không bác sĩ?

- Trước khi rọi kiếng, tôi cũng chưa dám khẳng định. Nhưng vừa trông qua sắc diện khi bệnh nhân mới đến thì tôi cho là bệnh rất nặng.

Trọng Vĩ rất nóng nảy, cơ hồ muốn khóc thành tiếng:

- Ái chà! Bây giờ... bây giờ... biết tính sao đây?

Bác sĩ Lý dùng tay sờ sờ lên sống mũi, gần như ông ta tự nói cho mình nghe:

- Thật hết sức kỳ lạ...

Lão Vân không thể hiểu ông ta nói gì, hỏi:

- Bác sĩ nói gì kỳ lạ?

- Thấy hoàn cảnh của bệnh nhân, có lẽ đâu lại để cho đến bây giờ mới đưa vào bệnh viện.

Lão Vân lập tức giải thích:

- Điều này... Tôi cũng không được biết, bởi vì cô Lương gia đình ở tại Cao Hùng. Trước đây hai mươi ngày, ba của ta mới đưa đến Đài Bắc.

- Có lẽ gia cảnh cô Lương không mấy khá à?

Phương Tử Vân tỏ ra khó xử trí:

- Điều này... có thể do nguyên nhân này mà ra...

Trọng Vĩ nghe bác sĩ hỏi, chàng vô cùng tức giận cho phận nàng:

- Xin thú thật với bác sĩ, nàng mất mẹ ruột từ lúc bé, bà má sau tâm tánh vô cùng hẹp hòi. Dầu ba nàng giàu có, nhưng không thể tự do chăm sóc cho con vợ lớn được.

- À! Thật là bất hạnh. Thôi, khuyên hai vị yên tâm, chúng tôi sẽ hết lòng chữa trị cho cô Lương.

- Cám ơn bác sĩ.

- Ơn nghĩa gì. Là bốn phận chúng tôi mà.

Tử Vân lặng thinh giây lát nói:

- Theo ý tôi, bác sĩ tìm cách nào cho ngày mốt này, cô dâu được trở về nhà làm lễ cưới, chỉ hoàn tất xong nghi lễ, chúng tôi sẽ lập tức đưa bệnh nhân trở lại bệnh viện. Dầu bệnh nhân phải nằm lại y viện một hai tháng cũng không sao.

Bác sĩ suy nghĩ giây lát đáp:

- Để sáng mai rọi kiếng lại lần nữa mới quyết định được.

Trọng Vĩ càng thêm nóng nảy hỏi:

- Hôm nay rọi kiếng không được sao bác sĩ?

- Khoa rọi kiếng rất phiền phức, cách một ngày mới có thể nhận xét được. Như vậy, chúng tôi không biết làm sao hơn.

Trọng Vĩ van lơn:

- Xin bác sĩ lo giúp tìm biện pháp nào rọi kiếng gấp giùm, chúng tôi vô cùng biết ơn.

Phương Tử Vân cũng phụ họa:

- Nếu được vậy, chúng tôi không hề quên ơn của bác sĩ.

- Khỏi cần phải tạ ơn, hiện giờ tôi cho hai vị xem hình chụp phổi thử.

Bác sĩ Lý không biết làm sao hơn, đi thẳng đến phòng rọi kiếng. Qua mấy phút đồng hồ không thấy bác sĩ trở lại. Phương Tử Vân thấy Trọng Vĩ quá nóng lòng, bèn khuyên lớn:

- Con hãy đến phòng bệnh đi! Ba chờ con tại đây.

Trọng Vĩ không yên lòng vì căn bệnh của nàng nên chàng gật đầu bước đi nói:

- Giây lát con sẽ trở lại.

Những người phục dịch trong bệnh viện đã đưa cơm đến cho bệnh nhân. Bởi bệnh nhân nằm phòng hạng nhất, nên thực vật rất dồi dào. Tiếc vì Tuyết Hồng yếu bao tử, dầu cho gan rỗng phổi phụng chẳng nữa, nàng nuốt cũng không vô.

Trọng Vĩ vừa đến phòng, thấy A Bội đang phục dịch nàng dùng cơm. Nghe Tuyết Hồng nói khẽ:

- A Bội! Chị không thể ăn được.

Trọng Vĩ bước đến giường hỏi:

- Tuyết Hồng! Em ăn cơm được bao nhiêu?

Tuyết Hồng liếc chàng đáp:

- Em ăn được nửa chén.

Bởi thật tâm lo cho Tuyết Hồng, nên A Bội nói:

- Mợ ăn không đến nửa chén, chỉ bốn miếng là cùng.

Trọng Vĩ nhíu đôi mày lại:

- Em ăn quá ít, làm thế nào đủ dinh dưỡng cơ thể cho được.

Ngọc Thanh đang ngồi tại ghế, nàng tiếp lời:

-Anh à, trong mình chị có bệnh, anh không nên ép chị ăn nhiều, chờ giây lát sau, y tá đến chích thuốc cho chị là hay hơn hết.

Tuyết Hồng để A Bội đỡ nằm xuống, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Ba đi đâu rồi anh? Chắc ba đã về rồi?

- Không, ba đang nói chuyện với bác sĩ trưởng.

Vẻ mặt Tuyết Hồng u buồn than dài:

- Ý chà! Cũng vì em mà cả nhà đều khổ cực.

- Chị à, chị đừng nói như vậy nữa! Tâm trí nên thư thả, nên vui vẻ mà nghĩ đến ngày một đây đã đến ngày kết hôn, bệnh của chị có lẽ khỏi cần uống thuốc cũng mạnh nữa.

Vì muốn an ủi cho Tuyết Hồng khỏi lo buồn, nên Ngọc Thanh tìm cách tạo ra những chuyện vui cho không khí buồn thảm trong căn phòng bớt lạnh lẽo. Quả nhiên người tức cười trước nhất là A Bội. Cô

ta lấy khăn lông chùi miệng cho Tuyết Hồng, và phụ họa:

- Cô Tư nói rất đúng. Mợ không nên bi quan nữa mà có hại.
- Ý chà! Chị không phải tự nuôi dưỡng sự bi quan, nhưng sự thực... thì...

Nói đến Tuyết Hồng ghen ngào không nói được nữa. Trọng Vĩ rất khó chịu, trách A Bội:

- A Bội! Tốt hơn hết em không nên nói nhiều chuyện để cho mợ nghỉ ngơi.

A Bội tuy bị trách mắng, nhưng tỏ vẻ không hờn giận cô ta cúi đầu nhỏ giọng:

- Dạ, tôi biết rồi.

Tuyết Hồng nở nụ cười héo hắt, biện hộ:

- Trọng Vĩ! Anh không nên trách A Bội, điều buồn rầu là do chính em ấy chứ! Em buồn, không lẽ cấm A Bội khuyên lơn. Anh trách A Bội em cảm thấy khó chịu.

Trọng Vĩ không đáp, chàng đứng trân như tượng gỗ. A Bội thấy mợ dẫu biện hộ cho mình, nàng rất cảm động nói:

- Điều đó là sự thực, không phải cậu trách tôi đâu.

Tuyết Hồng tỏ vẻ e ngại.

- Trời đã tối rồi, tất cả đều đói bụng. Em Thanh! Chị đã đỡ nhiều rồi, chẳng phải nghiêm trọng như khi nhập viện. Em nên về với ba để má được yên lòng.

Ngọc Thanh xem đồng hồ tay đáp:

- Chưa đến sáu giờ, trong y viện cho ăn cơm hơi sớm, chúng tôi chưa đói đâu mà chị lo.

Trọng Vĩ thấy cơm canh của Tuyết Hồng còn dư rất nhiều, chàng có hảo ý nói:

- A Bội! Cơm canh mợ ăn không hết, em hãy dùng đi! Vì về nhà dùng cơm hơi trễ, sợ em đói.

Không ngờ A Bội chưa kịp đáp, Tuyết Hồng vội cản trở:

- Không! A Bội! Em đừng ăn cơm canh thừa.

A Bội chưa hiểu ý nàng ra sao, nên cô ta thờ người như tượng gỗ Trọng Vĩ cũng không hiểu lập tức hỏi:

- Vì sao vậy?

Tuyết Hồng lặng thinh giây lát, bèn than thở:

- Ổi chà! Sợ tôi mang bệnh lao phổi, vi trùng sẽ truyền nhiễm cho A Bội.

Trọng Vĩ nhíu đôi mày lại, chàng không biết phải đáp thế nào. Ngọc Thanh thấy thế vội an ủi:

- Chị à, chị hơi nào mà lo quá vậy? Theo em, không phải chị mang bệnh đó đâu.

Thấy nàng có lòng nhân ái. A Bội vô cùng cảm động vừa cười nói:

- Mợ hơi đâu mà lo cho mệt trí. Tôi đâu có ăn cơm mà mợ sợ.

Tuyết Hồng căn dặn tiếp:

- Vậy em hãy đem chén đĩa mà nấu trong nước sôi cho sạch trước khi em ăn.

A Bội đem mâm cơm canh dư đến để trên bàn, nói:

- Tôi có đem một số chén đũa từ nhà đến.
- Em hãy nhìn kỹ chén đũa của chị ăn mà để riêng một nơi, đừng cho lộn xộn không nên.
- Tuyết Hồng! Ngọc Thanh nó nói rất phải, chắc tại trong người của em yếu, không truyền nhiễm ai đâu mà lo.

Trọng Vĩ cũng không hiểu rõ nàng mang chứng bệnh gì nhưng chàng hết lòng an ủi, không muốn cho người bệnh cảm thấy không yên lòng. Tuyết Hồng gượng cười, giọng nàng trầm trầm.

- Riêng em tự biết mình mang bệnh phổi đã lâu.

Trọng Vĩ mỉm cười tỏ vẻ tự nhiên nói:

- Bác sĩ nói, sau khi xem ảnh phổi mới biết là bệnh gì?

Tuyết Hồng cười lạnh lùng nói:

- Căn bệnh của em, chính em biết rõ hơn ai hết.

Trọng Vĩ tuy hết lòng an ủi nàng, nhưng thật sự lòng chàng rất lo lắng, tim chàng đập thình thịch như muốn vỡ toan lồng ngực:

- Dầu phải bệnh phổi chẳng nữa cũng không phải là chứng bệnh bất trị, em hơi đâu mà quá lo như vậy?
- Ồi chà! Em đâu phải lo cho bệnh của mình, thật ra em đối không phải với anh!

Trọng Vĩ cơ hồ như muốn khóc thành tiếng:

- Tuyết Hồng! Em... Vì sao mà em phải nói thế?

Ngọc Thanh đứng dậy bước đến kéo cánh tay của Trọng Vĩ, miệng nở nụ cười vẻ hờn trách anh:

- Anh à, anh khuyên A Bội đừng nói chuyện nhiều với chị. Còn anh sao lại nhiều chuyện quá vậy?

Trọng Vĩ cũng ăm ớ nói:

- Thật vậy, anh... cũng quá nhiều chuyện. Tuyết Hồng! Em không nên suy nghĩ viển vông, nên nghỉ ngơi để anh đi tìm ba.

Nói xong, chàng thừa cơ hội nhẹ gót ra khỏi cửa phòng. Ngọc Thanh cũng bước theo, nàng trông thấy anh mình chùi nước mắt liên hồi. Nàng bèn gọi khẽ:

- Anh Ba!

Chàng nghe tiếng em mình, nhưng cố gắng quay mình lại không muốn cho em thấy mình quá bi thương, chàng mạnh dạn hỏi:

- Chuyện gì đó Thanh?

Nàng kéo tay anh đi về hướng văn phòng bác sĩ, hỏi:

- Bác sĩ nói chị đau bệnh phổi hả?
- Hiện chưa xác định, nhưng bác sĩ nói, bệnh rất nặng.
- Chừng nào mới rọi kiếng lại đó?

- Theo dự định thì sáng mai. Nhưng hiện giờ vì ba yêu cầu, nên ông ta cho mình coi hình phổi của bệnh nhân.

Hai anh em nói đến đây đã đi tới văn phòng, nhìn thấy lão Vân đang ngồi trên trời, trông dáng điệu rất buồn thảm. Lúc ấy trong văn phòng không có ai, vì các y tá trực ngày đã nghỉ, các y tá trực đêm chưa đến. Chỉ có một y tá đang lặng lẽ làm việc.

Lão Vân dường như sợ sệt khi thấy Trọng Vĩ đến, lão bèn đứng dậy hỏi:

- Trọng Vĩ! Tuyết Hồng sao đó con?
- Không sao ba, bác sĩ chưa đem ảnh đến hả ba?
- Ờ!... Lão nhú mày xem đồng hồ tay, tỏ vẻ rất nóng nảy. Trọng Vĩ nói:
- Con sợ bác sĩ không đem ảnh đến đây, có lẽ ông đã về rồi.

Lão Vân có ý nghĩ tế nhị hơn con:

- Không lẽ đâu, trong mình ông ta còn mặc sắc phục của bệnh viện nếu về nghỉ cũng lại đây thay đổi y phục chứ.
- Vậy, ba cùng Ngọc Thanh về nhà nghỉ trước đi! Đừng để má lo lắng. Để một mình con ở đây chờ tin bác sĩ.

Lão Vân lặng thinh giây lát, hướng vào Ngọc Thanh:

- Thanh! Con hãy đi gọi điện thoại cho má con yên lòng.

Ngọc Thanh vâng lời bước ra đi. Trong giây phút thì bác sĩ đem hình phổi của Tuyết Hồng đến. Hai cha con cùng đón rước hỏi:

- Hình phổi đã rửa xong hả bác sĩ?

Bác sĩ Lý gật đầu, ngồi xuống bàn nói:

- À! Tôi phải chờ đợi để lấy đem cho các ông xem đây.
- Cảm ơn bác sĩ!

Trọng Vĩ lộ vẻ cảm ơn. Riêng lão Vân nhìn sắc mặt của bác sĩ vô cùng lo lắng, từ trong bao giấy, ông ta rút ra một tấm phim ảnh. Lão Vân khẩn trương hỏi:

- Thưa bác sĩ, hình phổi của bệnh nhân có gì không?

Bác sĩ lấy tấm ảnh đưa dưới ánh đèn, dùng ngón tay chỉ vào đốm đen trong lá phổi bên trái, chậm rãi nói:

- Các ông xem có phải một đốm đen đây không?

Trọng Vĩ giựt mình, nghiêng đầu qua xem, chàng vội vã hỏi:

- Thưa bác sĩ, theo lời ông, phổi của bệnh nhân đã kết hạch rồi à?
- Theo nhận xét về bệnh trạng, lá phổi phía trái quả có bệnh như vậy, nhưng điều đó cũng không thành vấn đề, theo tôi và bác sĩ Trương đang lo là vấn đề...

Nói đến đây, ông ta bèn ngừng lại, dường như có điều cấm kỵ, nên ông ta chưa tiện nói ra. Lão Vân cố nén sự lo lắng, tỏ vẻ nôn nóng hỏi:

- Còn vấn đề gì khác nữa, xin bác sĩ cho chúng tôi được biết?

Trọng Vĩ hoài nghi hỏi tiếp:

- Phải chăng nghiêm trọng lắm hả bác sĩ?

Bác sĩ Lý chưa đáp vội, ông ta chậm rãi:

- Sáng mai, tôi sẽ đem tấm ảnh này đến bác sĩ giám đốc nghiên cứu lại một lần nữa. Hiện giờ không tiện tuyên bố trước.

Phương Tử Vân muốn biết gấp bệnh trạng của Tuyết Hồng, nên lão vồn vỏi hỏi:

- Riêng bác sĩ thì nhận thấy bệnh trạng thế nào?

- Căn cứ theo kinh nghiệm của bác sĩ Trương đã chuẩn đoán xem xem kỹ tấm hình phổi, tôi xét thấy...

Trọng Vĩ vồn vỏi hỏi:

- Nhận thấy sao bác sĩ? Ông nói thật cũng chẳng hề gì mà.

- Lá phổi này đã kết hạch nghiêm trọng vô cùng.

Một tay Trọng Vĩ nắm cánh tay bác sĩ, mặt biến sắc, miệng chàng hỏi lắp bắp:

- Có lẽ nàng... nàng đã mang... chứng Cancer phổi à?

Bác sĩ Lý rất khó trả lời, miệng của ông ta lắp bắp:

- Vấn đề này cũng chưa dám quyết định hẳn, tạm thời cũng chưa tiện nói ra. Nhưng các ông nên đối diện với sự thực, cố gắng và vững lý trí một chút. Nóng nảy cũng không có tác dụng gì. Chúng tôi sẽ tìm đủ phương pháp để chữa trị.

Trọng Vĩ từ từ buông lỏng tay bác sĩ ra. Chàng cảm thấy sẽ phải lo một căn bệnh bất trị. Thân thể chàng như không còn sức, đôi chân chàng phát run lên. Chàng muốn khóc lớn lên, nhưng dầu có la hét cầu cứu cũng vô ích. Chàng dùng nắm tay lắp vào miệng. Tinh thần chàng đang gào thét: Trời hỡi! Sao ông quá tàn ác, ông nỡ đành hại một cô gái thân thể cơ khổ, lại mang tuyệt chứng thể này! Hận lắm! Hận gì không thể giết mẹ ghẻ của nàng!

Phương Tử Vân vừa nghe đến chứng ung thư phổi, sắc mặt ông bỗng nhiên lạnh lùng buồn thảm, nói:

- Nó... có thể mang bệnh độc đó được sao? Nó... tuổi nó còn quá trẻ, lại mang lấy chứng bệnh đáng sợ này sao?

Bác sĩ Lý an ủi:

- Phương lão tiên sinh, chúng tôi không phải dọa tiên sinh đâu. Nhưng có lẽ không phải chứng ung thư phổi. Ngày mai nhiều bác sĩ xem lại, chừng đó sẽ xác định mới được.

Trọng Vĩ hai giòng lệ lăn trên má:

- Thưa bác sĩ, nếu đúng là bệnh ung thư phổi có hy vọng cứu khỏi không?

- Nếu có thể cứu khỏi thì cũng phát sanh ra một vết tích khó diệt tận gốc.

Trọng Vĩ dùng tay lau chùi nước mắt lia lịa?

- Theo lời bác sĩ thì hy vọng rất mỏng manh:



Bác sĩ Lý không trả lời, ông ra cất bức ảnh, thay Âu phục vào. Trước khi bác sĩ ra về, Phương Tử Vân lo lắng hỏi:

- Thưa bác sĩ, đến ngày chủ nhật có thể cho bệnh nhân về để làm lễ được không?
- Đến ngày đó xem sức của nàng ra sao mới biết? Nếu cô ấy đứng lâu tại lễ đường không nổi mà té xỉu, như thế bệnh nàng càng nặng thêm nữa.
- Như thế là...
- Đương nhiên tôi rất cảm thông điều khổ sở của quý ông. Thiệp mời đã phát ra rồi, lễ đường tiệc rượu đều sẵn sàng, ngưỡng chứng hôn nhân đã mời rồi. Nhưng tân nương không ra mắt được, thì cuộc hôn nhân đó khó tính.

Phương Tử Vân than thở liền miệng: -

- Ý chà! Làm sao bây giờ đây? Chuyện gấp rút có thể chết được!

Bác sĩ Lý cũng có rất nhiều nhiệt tâm, ông ta tính giúp cho chàng trai một biện pháp:

- Hoặc là tân lang cũng chẳng ra mặt, ông nên tuyên bố với khách rằng, Tân nương và Tân lang đã đi hưởng tuần trăng mật.

Cha con lão Vân nhìn nhau không đáp. Bác sĩ Lý lại an ủi tiếp:

- Việc đến thế này, mấy ông cũng không nên lấy làm khó. Nhưng tin tưởng rằng người hiền trời độ, có thể trị bệnh khỏi cũng không chừng. Chỉ có một điều tôi khuyên nên lưu ý. Những hung tin này đừng cho bệnh nhân biết, để khỏi mặc cảm lo sợ Trừ hai người ra, xin đừng nói lại cho ai biết, hoặc bệnh nhân biết được thì có hại thêm...

Nói xong, bác sĩ già từ cha con lão Vân mà ra về chỉ còn lại hai cha con đứng ngẩn ngơ, không nói được lời nào.

Ngọc Thanh đi gọi điện thoại xong trở về, nhìn thấy cha và anh ngẩn ngơ như vậy, nàng lấy làm lạ hỏi:

- Ba! Hình phổi của chị có đem đến không vậy ba?
- Ờ... Ờ...
- Đã... cầm... cầm lại rồi.

Hai cha con nghe đến việc bác sĩ Lý đã đem tấm hình đến rồi, cả hai đều nhìn nhau hình dáng họ lộ vẻ vô cùng lo ngại. Dĩ nhiên, cũng không nên Ngọc Thanh biết nữa.

Ngọc Thanh rất nóng lòng hỏi:

- Bác sĩ nói sao? Rốt cuộc là bệnh gì vậy?

Phương Tử Vân trấn tĩnh đáp:

- Ông ấy cũng nói phổi yếu, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng lắm.

Ngọc Thanh càng nóng nảy hơn:

- Thế là ngày mốt có thể cử hành hôn lễ được không?

Phương Tử Vân thông thả trả lời:

- Vấn đề này ngày mai sẽ đàm luận. Trọng Vĩ! Hiện giờ ba với Ngọc Thanh về nghe con.

- Được rồi! Ba với em Thanh hãy về nhà nghỉ ngơi đi.

Ba cha con cùng bước ra khỏi văn phòng bác sĩ. Khi đến cửa phòng của Tuyết Hồng, Tử Vân bèn dừng bước, muốn vào thăm con dâu, nhưng ta lại đổi ý. Tựa hồ như lão không muốn nhìn thấy con dâu đáng thương ấy, ông nhỏ giọng:

- Có lẽ nó đã ngủ rồi. Ba không thể thăm nó được.

Trọng Vĩ tỏ vẻ khổ sở gật đầu:

- Được rồi con cũng không thể đưa ba đi được.

- Trọng Vĩ! Con hãy vững tâm một chút, trước mặt Tuyết Hồng con không nên lộ nét bi sầu.

Trọng Vĩ nghẹn ngào nói:

- Ba đừng lo... Con... biết điều đó.

Ngọc Thanh không hiểu đầu đuôi ra sao, nàng chỉ thấy gương mặt của anh rất buồn rầu, nàng có cảm giác lạ:

- Bệnh phổi nào là phải tuyệt chứng, anh hơi đâu mà lo thái quá vậy?

- Anh đâu có lo gì cho lắm.

Tuy chàng miễn cưỡng nói thế, nhưng tâm trạng chàng Ngọc Thanh nào biết, Tuyết Hồng đã mang tuyệt chứng bất trị rồi!

Lão Vân lo lắng cho con trai:

- Con... con đã ăn cơm chiều chưa vậy?

- Con không thấy đói, lát nữa con sẽ ăn.

- Chừng nào con về nhà?

- Ba à, con tính ở lại bệnh viện để săn sóc vợ con.

Lão Vân nhíu mày lại, lão hít một hơi thuốc xì gà. Vỗ nhẹ lên vai con trai:

- Con! Không nên si tình thái quá, con phải bảo trọng lấy thân. Đã có A Bội săn sóc rồi, con cũng không còn biện pháp nào giúp vợ con hoặc ở lại nơi bệnh viện này. Theo ý ba, đến mười một giờ con nên về nhà mà ngủ là hơn.

Trọng Vĩ thấy cha lo cho mình, nhưng chàng tự nghĩ, nếu Tuyết Hồng quả đúng mang bệnh ung thư phổi, thì thời gian gần nhau không bao lâu nữa, được gần gũi nàng phút nào hay phút nấy. Tuy miệng chàng không quyết định, nhưng lòng đã có chủ ý ở lại bệnh viện để gần gũi Tuyết Hồng.

Lão Vân chỉ than thở, bước đi nặng nề từng bước một cùng con gái ra về. Trọng Vĩ nhìn theo bóng cha và em cho đến khi khuất dạng.

Lương Tuyết Hồng mang chứng bệnh lao phổi, Trọng Vĩ đã biết do Tuyết Hồng nói lại từ trước. Bệnh lao phổi trước đây đã làm cho các nhà y học phải lắc đầu, nhưng đối với khoa học ngày nay, y dược cũng khá đầy đủ. Chàng nhận thấy bệnh phổi không phải là tuyệt chứng. Chỉ cần có nhiều tiền, đủ thì giờ điều trị, bệnh sẽ chữa khỏi một cách không mấy khó. Nhưng chàng nào ngờ nàng mắc chứng ung thư phổi. Ung thư là loại gần như nan y đối với con người ngày nay. Khi nói đến nó thì ai cũng sợ hãi. Khoa học tiến bộ, có thể thay trái tim khác cho người bị bệnh đau tim. Nhưng đối với chứng bệnh ung thư thì y sĩ như đành bó tay mà chịu. Trên thế giới chẳng biết bao nhiêu kẻ quyền thế, quý phái, cành vàng lá ngọc, khi mang nó vào người thì cũng đành chôn vùi thân xác.

Nhưng, mạng vận sao quá cay nghiệt. Khi chàng dự định cử hành hôn lễ chỉ còn ba ngày nữa thì Tuyết Hồng lại bị bệnh nặng phải đưa vào y viện.

Riêng Tuyết Hồng, nàng cũng biết mình mang bệnh phổi rất trầm trọng, nhưng nàng nào ngờ đó là chứng ung thư. Trong lòng cả hai cùng đau khổ. Nhưng về phần Trọng Vĩ cảm thấy đau khổ hơn nàng nhiều. Chỉ vì chàng ao ước sao được gặp người trong mộng, cuộc vui mừng chưa trọn, nay bỗng nhiên sắp chia lìa. Nếu ngày chủ nhật tới mà Tuyết Hồng nằm liệt, vấn đề hôn lễ chắc chắn chưa thành được. Cõi đời này, chắc không còn chuyện nào đau khổ hơn.

Nghĩ đến đây, Trọng Vĩ như một hình tượng gỗ lang thang đứng thẫn thờ ngoài hành lang y viện, nước mắt không rơi. Chàng cảm thấy trước mắt mình một vầng mây đen bao phủ, mộng đẹp đã tan tành ra tro bụi, tâm hồn chàng cũng nát tan theo.

Chàng đang nghĩ vẫn vơ, bỗng nghe tiếng gọi khẽ bên tai:

- Cậu ơi! Cậu...

A Bội từ trong phòng bước ra, cô ta thấy đôi mắt của tiểu chủ nước mắt ràn rụa, nàng vô cùng kinh hãi. Trọng Vĩ giật mình quay lại hỏi:

-Kìa! A Bội! Mợ có sao không đó em?

- Mợ đỡ nhiều lắm, đã ngủ rồi. Cậu! Cậu không nên quá bi thương.

Giọng A Bội nhe răng, hướng vào chàng mà khuyên lơn. Trọng Vĩ như trong mộng vừa thức tỉnh, chàng lau nước mắt, đồng thời cũng cố gắng trấn tĩnh. Chàng ồm ồm phủ nhận:

- Cậu... cậu nào có bi thương chi đâu em.

- Ông và cô đâu rồi cậu?

- Đã về rồi.

- Nhân lúc mợ ngủ, cậu cũng nên đi ra ngoài mà dùng cơm tối.

- Em!... Tôi nuốt không vô đâu.

- Đã hơn bảy giờ rồi, nếu cậu để cho thân thể đói khát, mợ mà hay được chắc mợ không yên lòng.

A Bội cũng biết Trọng Vĩ là người nhiều tình cảm, thấy chàng tự nhiên mà khóc sụt sùi thì biết rằng, hai người tuy chưa kết hôn nhưng tình của họ rất đậm đà. Bụng Trọng Vĩ đã bị nỗi buồn làm đầy ắp không thấy đói, nên chàng vẫn lắc đầu:

- Tôi không đói thật mà.

- Nếu cậu không ăn cơm được, tôi sẽ đi mua bánh mì bánh ngọt về cho cậu ăn.

- Chờ giây lát sẽ hay A Bội! Em thấy mợ em ngủ thật không?

- Cô y tá vừa chích một mũi thuốc gì đó, chích xong, mợ ú ớ những gì đó rồi ngủ thiếp đi.

- Chắc hẳn là thuốc ngủ, thầy thuốc khi cần cho bệnh nhân ngủ thì chích thuốc ngủ.

- Cậu à...

A Bội muốn hỏi gì, nhưng hỏi đến đây rồi thôi nàng tỏ vẻ lo lắng không dám hỏi nữa. Trọng Vĩ hỏi:

- Em muốn hỏi gì lại thôi đi?

- Ông đã đàm luận với bác sĩ những gì? Bây giờ mợ mang bệnh gì vậy cậu?

Không phải A Bội tọc mạch chuyện người khác nhưng nàng rất lo lắng cho bệnh trạng của Tuyết Hồng. A Bội hỏi đến đây, khiến cho Trọng Vĩ ứ ứ không đáp được.

A Bội nhúu đôi mày lại, cô ta có vẻ hoài nghi. Cắn chặt môi tiếp tục hỏi:

- Không nghiêm trọng lắm hả cậu?

- Ờ...

- Sao... sao cậu lại khóc?

- Nói xàm! Ai khóc hồi nào?

Trọng Vĩ nhăn mặt tỏ vẻ bức bối. A Bội không dám hỏi nữa. Cô ta bưng bồn nước đi rửa chén đĩa. A Bội rửa chén xong, khi trở lại thấy Trọng Vĩ vẫn còn đứng tại hành lang như xuất thần. Cô ta lại gần hỏi?

- Cậu! Sao cậu không vào phòng ngồi nghỉ vậy?

- Tôi sợ phá giấc ngủ của mợ em.

- Lặng yên không nói chuyện thì thôi chớ gì? Cậu đứng ngoài này mãi rồi kiệt sức cho coi.

Trọng Vĩ đương nhiên biết hảo ý của A Bội, và cũng biết cô bé này rất lanh lợi, cô ta cũng hết lòng lo cho chủ. Chàng bèn gật đầu bước nhẹ nhẹ theo cô ta vào phòng. Ngược mặt nhìn nàng nằm trên giường, sau đó chàng ngồi xuống ghế.

A Bội cũng tỏ ra biết điều, khi thấy Trọng Vĩ ngồi xuống, cô ta bèn pha cho chàng một ly sữa, lặng lẽ bưng đến cho chàng.

Trọng Vĩ không nỡ phụ lòng tốt của cô tớ gái, chàng đưa tay ra tiếp lấy ly sữa chớ không nói một lời nào. Chàng dùng thức uống để thay cho buổi cơm chiều.

- Chủ tớ hai người cùng ngồi trong phòng bệnh, cả hai cùng lặng lẽ nhìn nhau. Không bao lâu, bỗng nghe trên giường có tiếng Tuyết Hồng gọi:

- A Bội...

A Bội lật đật rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy hỏi:

- Mợ đã thức rồi à?

- Ờ! Có phải ba tôi đã đến không em?

Tuyết Hồng nói trong cơn mê, đôi mắt của nàng cũng chưa mở ra. A Bội sau khi đứng ngẩn ngơ giây lát đáp:

- Mợ! Dường như mợ nằm chiêm bao, nghe nói trưa mai ông mới đến Đà Bắc kia mà.

- Ờ! Chị đã nằm mộng thật, chị chiêm bao thấy ba và em của chị vừa đến bệnh viện thăm chị.

Tuyết Hồng vừa mở mắt ra vừa gượng cười trả lời. Khi nàng phát hiện ra Trọng Vĩ đang đứng bên

cạnh A Bội, nàng hỏi:

- Anh không về nhà sao vậy?

Chàng gật đầu nói:

- Ồ! Tuyết Hồng! Trong lòng em vẫn nhớ ba, nên em nằm mộng thấy ba chớ gì.

- Em không hề nhớ ba, trưa mai họ cũng đến Đài Bắc chớ gì.

Lời nói và nét mặt Tuyết Hồng hiện lên vẻ hờn trách. A Bội bưng một ly nước nóng đến nhỏ giọng:

- Mợ nên uống nước để thấm giọng.

- Cám ơn em.

A Bội một mặt đỡ cổ nàng, một mặt cười nói:

- Từ nay mợ đừng nói tiếng cám ơn với em nữa.

- A Bội từ này em cũng đừng kêu chị bằng mợ nữa.

Tuyết Hồng uống một hớp nước, đầu của nàng như mềm nhũn nên gục xuống gối. Trọng Vĩ thấy đầu tóc của nàng rối bời, chàng khó hiểu hỏi:

- Tuyết Hồng! Lời của em vừa rồi là ý nghĩa gì?

- Vì ngày một đây, chúng ta vô phương cử hành hôn lễ với nhau rồi.

Giọng nàng rất bi ai thương cảm, tiếng nói run dứt quãng. Trọng Vĩ chân thành an ủi nàng:

- Theo lời bác sĩ, họ có thể chữa trị cho em khỏi. Sau khi chúng ta cử hành hôn lễ xong, sẽ cấp tốc đưa em trở lại bệnh viện.

Sắc mặt Tuyết Hồng trở nên lạnh lùng, nàng lắc đầu:

- Không! Nếu cho bác sĩ chữa cho em rời khỏi giường bệnh chẳng nữa, em cũng chẳng kết hôn cùng anh:

Trọng Vĩ nhớ đến chứng ung thư phổi của nàng, gương mặt chàng rầu rầu hỏi:

- Sao vậy? Tuyết Hồng? Vì sao vậy?

- Trọng Vĩ! Em không nhớ... hại anh. Bởi em là... một đứa con gái có một mạng vận rất khổ sở.

Trọng Vĩ cơ hồ muốn khóc thành tiếng:

- Tuyết Hồng! Em đừng nói như vậy nữa.

A Bội tuy cũng rơm rớm nước mắt, nhưng nàng vẫn còn đầy đủ lý trí:

- Cậu... cậu không nên gây cho mợ thương tâm.

- A Bội! Chị không hề thương tâm, trái lại chị rất vui vẻ. Nhưng chị không vì chuyện vui vẻ cho riêng mình để làm hại một thanh niên chịu khổ suốt đời.

Trọng Vĩ cũng lau nước mắt hướng về nàng giải thích:

- Tuyết Hồng! Nếu em vui vẻ thì anh đây cũng thấy vui vẻ lây. Chỉ ước mong được bầu bạn bên em thì anh không bao giờ cảm thấy đau khổ.

- Nhưng, anh không thể sống kề cận mãi bên em. Một ngày nào đó, em sẽ xa anh, và anh sẽ xa em mãi mãi.

- Không! Không! Không phải vậy đâu!... Trọng Vĩ tuy không dám khóc, nhưng đôi mắt chàng bỗng nhiên tuôn hai giọt lệ. Gan ruột Tuyết Hồng lúc này như đã cứng lại, nàng nghiêng nhiên cười:

- Anh đã nói không bao giờ đau khổ, mà anh lại khóc?

A Bội cũng không cầm được nước mắt nói:

-Mợ không nên hờn cậu, cũng tại mợ bệnh nên cậu phải buồn, xin mợ đừng gây cho cậu phải khổ tâm thêm.

Trọng Vĩ dùng tay lau lệ, chàng tìm cách gây cho Tuyết Hồng vui vẻ lên:

- Anh không bao giờ khổ tâm. Tuyết Hồng đồ lễ phục của em rất vừa vặn, khỏi phải sửa chi cả. Cô thợ may cũng khen em đẹp vô cùng. Lúc đó lòng anh rất vừa ý.

Tuyết Hồng không nhận đó là vui được, giọng nàng trầm u uất:

- Ý chà! Đúng ra em là một cô dâu bất hạnh hơn ai hết. Hôm nay được dịp mặc chiếc áo cưới, chắc chẳng vĩnh viễn chẳng bao giờ mặc nó lại nữa.

Trọng Vĩ nghẹn ngào nói:

- Tuyết Hồng! Em đừng quá bi quan:

- Không phải em bi quan, mà em biết bệnh căn em quá nặng, không thể nào trị lành được.

- Nhưng tại sao em không mơ tưởng đến những chuyện vui vẻ Tuyết Hồng! Em nên đặt trọn lòng tin, em luôn muốn cho thân thể mình mau chóng khỏi bệnh! Tuy thầy thuốc họ hết lòng điều trị, nhưng em cũng phải cố gắng hợp tác với y sĩ để điều trị mới mong mạnh lành được chứ.

Tuyết Hồng không đáp, nàng xoay mặt nơi khác, không ngó ngay vào chàng nữa. A Bội hỏi sang chuyện khác:

- Mợ có thấy đói không? Tôi pha cho mợ một ly sữa?

Nàng quay lại hỏi:

- Chị không thấy đói. A Bội! Mấy giờ rồi em?

- Hơn mười giờ rồi.

Tuyết Hồng không nói thẳng với Trọng Vĩ:

- Chà! Khuya quá rồi, A Bội! Em nên khuyên cậu về nhà nghỉ đi em.

A Bội liếc nhìn Trọng Vĩ. Chàng êm đềm nói:

- Tuyết Hồng! Anh tình nguyện ở lại đây bầu bạn với em...

Không đợi chàng nói dứt, nàng cướp lời:

- Bầu bạn với em? Anh không phải, là thầy thuốc, bầu bạn với em có ích gì?

A Bội không ngờ bỗng nhiên nàng phát nổi giận, thấy chàng đối với nàng rất thâm tình, đáng lẽ nàng không nên đáp cộc lốc với chàng như thế. Cô ta tin rằng cậu Trọng Vĩ sẽ không được vui, nhưng ngoài sự tưởng tượng của cô ta Trọng Vĩ chẳng những không phản ứng, lại cười hì hì nói:

- Thầy thuốc chỉ trị bệnh trong cơ thể em, nhưng anh có thể trị lành bệnh tinh thần của em.

Tuyết Hồng không đáp lời chàng, nàng chỉ thở dài. A Bội bèn tiếp lời:

- Mơ nên để cho cậu bầu bạn với mơ, em ngủ tại ghế sofa cũng được rồi.

Tuyết Hồng lạnh lùng nói:

- Không nên! Chị muốn cho cậu em về đi!

Trọng Vĩ thấy tâm tánh nàng trở nên bất thường, chàng vô cùng lo lắng hỏi:

- Tuyết Hồng! Em... vì sao chán anh lắm vậy?

- Phải rồi, tôi chán anh lắm, em không muốn nhìn thấy anh nữa, cần nhứt là anh đừng đến y viện này gặp em nữa!

Nàng đáp lớn lên, đồng thời đôi mắt nàng nhắm nghiền lại Trọng Vĩ chẳng biết làm sao, chàng chỉ đứng thừ người ra.

A Bội vừa kinh hãi vừa lạ lùng, cô ta chau mày trầm lặng giây lát. Cô ta cũng khá lạnh lợi, bỗng nhiên hiểu rõ được những nỗi khổ tâm. Do đó, cô ta hướng vào Trọng Vĩ mà khuyên lơn:

- Cậu! Mơ đã cố ý nói thế, chớ thật ra mơ lo cho thân thể của cậu. Theo ý tôi, cậu nên về nhà ngủ thì mơ vừa lòng, sáng mai cậu đến cũng được rồi. Tôi nguyện để tâm săn sóc mơ. Cậu khỏi lo.

- Cậu đã biết, nhưng khổ nhục kế của mơ em đã thất bại rồi. Dầu mơ em có đánh mắng cậu chẳng nữa, cậu cũng không giận.

Tuyết Hồng hé mở đôi mắt ra, sắc mặt nàng trở lại bình tĩnh như thường, nàng nói:

- Trọng Vĩ! Việc đến như thế này, em cũng phải vui vẻ mà nói chuyện với anh.

- Em muốn nói những chuyện gì?

- Em đã xét kỹ, anh không thể nào cưới một chiếc quan tài mà đem về nhà.

- Tuyết Hồng! Anh không thể nghe em nói thế đó.

Tuyết Hồng không thiết đến lời chàng, nàng tiếp tục nói:

- Thực ra, đến ngày nay, chúng ta cũng chưa hề bàn đến một vấn đề quan hệ nào. Đã chưa kết hôn thì danh nghĩa phu, thê nào ý nghĩa gì? Do đó, chờ trưa mai ba em đến Đài Bắc, em sẽ theo ba mà về Cao Hùng...

- Tuyết Hồng! Em nói thế là có ý nghĩa gì?

- Bởi hiện giờ em chỉ là con gái của nhà họ Lương, cũng như em chưa phải là con dâu nhà họ Phương. Em không muốn một người nào của nhà họ Phương phải vì em mà gánh chịu những điều đau khổ. Em tuy không phải con ruột của bà mẹ sau này, nhưng em cũng là con ruột của ba em. Em muốn bỏ xác tại Cao Hùng, nhưng phải để cho ba em đến để ông liệu lấy.

Trọng Vĩ chẳng có lời nào đáp lại, hai tay chàng che mặt như muốn khóc lên. A Bội nghe nàng trối trăn, tâm can cô ta cũng như ai vò xé, Tuyết Hồng như không còn thương tâm nữa, nàng gượng cười nói tiếp:

- Trọng Vĩ! Có lẽ đời anh rất xấu, nên gặp phải em là một đứa con gái bất thường.

Trọng Vĩ đang yên lặng, chàng lại mạnh dạn nói:

- Tuyết Hồng! Anh xét thấy tinh thần em sao không mạnh dạn lên để vượt qua những điều thống khổ!

Tuyết Hồng gật đầu nói:

- Phải rồi, tinh thần em rất yếu ớt, đã bị nhiều đợt sóng phủ phàng nên không còn mạnh dạn được nữa. Trọng Vĩ! Chúng ta biết nhau chưa quá hai mươi ngày, em khuyên anh chớ đối xử với em quá thâm tình như vậy, em không có giá trị gì mà anh phải quyến luyến. Anh là một thanh niên có tương lai tốt đẹp, em không muốn anh phải quá bi thương lo cho một cô gái bệnh hoạn sắp chết đến nơi. Anh nên mạnh dạn mà quên em đi, để trước giờ lâm chung em không thấy thống khổ, sau giờ lâm chung em còn phải thiếu anh một món nợ tình cảm!

Trọng Vĩ không khóc nữa, gương mặt chàng trở nên nghiêm chỉnh:

- Tuyết Hồng! Anh cho em biết, em sống là con dâu nhà họ Phương, nếu em có chết đi, cũng trở thành quý nhà họ Phương. Chẳng kể em sống cũng tốt, mà chết cũng tốt, dĩ nhiên sống hay chết em cũng có chỗ nương náu. Anh cũng là chồng em anh vẫn yêu em, vĩnh viễn anh vẫn yêu em. Em còn sống thì anh bầu bạn với em. Em có chết rồi thì anh vẫn bầu bạn với linh hồn em. Tuyết Hồng! Em đừng toan tính trăm mưu ngàn kế để mong anh bỏ đi những cảm tình với em, anh đã nói với em rồi, chúng ta có thể cùng nhau là 'đồng mạng uyên ương' kia mà.

Tuyết Hồng cầm lòng khôngặng nữa, nàng buông tiếng khóc lớn. A Bội cũng đồng tình với đôi bạn chí tình mà khóc theo, Trọng Vĩ không thể khóc nữa, chàng chân thật nói:

- Tuyết Hồng! Nếu em chân tình yêu anh, em cần nên có đức tin, nên mạnh dạn lên, muốn cho anh sống thì em phải sống!

- Được rồi! Em cũng vì anh mà phải sống! Em cố gắng để duy trì mạng sống của em đến giây phút cuối cùng...

- A Bội! Em khóc gì? Hãy lấy khăn lông đến đây, để lau mặt cho mờ...

Trọng Vĩ vừa cười vừa căn dặn, chàng cười rất miễn cưỡng. A Bội như trong mộng vừa tỉnh, vội vàng lau nước mắt đi bưng thau nước và khăn lông đến phục dịch cho nàng.

Tuyết Hồng nhỏ giọng:

- Em hãy lau mặt cho cậu đi.

Trọng Vĩ vừa lau mặt vừa nói:

- Tuyết Hồng! Ngày chủ nhật này, bất kể em ngồi dậy nổi hay không, anh cũng chiều lệ mà cử hành hôn lễ.

- Cử hành thế nào được?

- Bác sĩ Lý đã nghĩ ra biện pháp rất hay, ông nói, anh cũng không nên đến lễ đường. Để cho ba hướng vào quan khách mà tuyên bố rằng, chúng ta đã đi hưởng tuần trăng mật rồi.

A Bội cười hì hì tiếp lời:

- Ý! Biện pháp đó hay quá chứ!

Tuyết Hồng suy nghĩ giây lát nói:

- Thế rồi làm sao mà trả lời với người chứng hôn thú?

- Người chứng cuộc hôn nhân này là bạn của ba anh, ba sẽ lên nói riêng chuyện khổ sở với ông ta, điều đó không thành vấn đề mà phải lo ngại.

Tuyết Hồng không đáp, nàng chỉ lặng lẽ như xuất thần. Trong gian phòng trở nên vắng lặng ngọt ngào khó chịu. A Bội xem đồng hồ đã hơn mười giờ rồi, cô ta rất lo ngại cho hai tiểu chủ:



- Thưa cậu, cậu chưa dùng cơm chiều để tôi đi ra ngoài mua thức ăn về cho cậu nhé?

- Em hãy đi mua cho cậu hai chiếc bánh bao.

Tuyết Hồng trông thẳng vào mặt chàng kêu lên:

- Trọng Vĩ! Anh hãy về nhà ăn cơm đi!

- Không... anh ở lại đây săn sóc cho em.

- Nếu anh thật lòng yêu em, anh nên nghe theo lời em. Nếu anh nhịn đói mà ở đây thì lòng em cảm thấy bất an.

Trọng Vĩ suy nghĩ giây lát bèn gật đầu.

- Cũng được, nhưng bữa cơm chiều em ăn quá ít, bây giờ phải ăn gì thêm mới được.

- Lát nữa A Bội sẽ pha sữa cho em uống chứ gì. Anh hãy yên tâm mà về đi!

- Khi anh biết được em nghe lời anh thì anh mới yên lòng ra về.

A Bội đang pha sữa, nghe chàng nói thế, cô ta phát tức cười thành tiếng. Trọng Vĩ trợn mắt về tức giận hỏi:

- A Bội cười gì vậy?

- Không có chi, tôi thấy cậu với mợ rất thân tình yêu nhau, khiến cho người ngoài trông thấy cũng đủ vui lây. Đời người sao khỏi bệnh hoạn. Vừa rồi, cậu với mợ còn nói chi những lời buồn thảm, khiến cho người ngoài cũng phải buồn lây.

Trọng Vĩ và Tuyết Hồng bị A Bội hờn, khiến cho chàng và nàng phải hổ thẹn mà tức cười. Nhưng tinh thần của hai người đều có những ý nghĩ xót chua tột độ.

oOo

- Trọng Vĩ! Con đã về đó hả?

Vợ chồng ông bà Vân và Ngọc Thanh đang ngồi tại nhà khách, dường như họ đang bàn luận chuyện hôn lễ vào ngày chủ nhật, họ cố tìm biện pháp gì để vào ngày hôn lễ mà không cần có cô dâu. Bỗng nhiên bà Vân thấy Trọng Vĩ vẻ mặt buồn rĩ rười rượi bước vào, bà vô cùng thương cảm mà gọi con.

Trọng Vĩ như không còn đủ sức đáp lại, chàng chỉ thở dài thườn thượt mà ngồi phệt xuống ghế sofa Lão Vân lo lắng hỏi:

- Trọng Vĩ! Khi con rời bệnh viện thì Tuyết Hồng ra sao?

- Y tá chích cho nàng một mũi thuốc an thần, nàng ngủ được trên ba tiếng đồng hồ.

Bà Vân lo lắng hơn:

- Bây giờ nó cũng còn ngủ hả?

- Không! Đã thức rồi, nàng hỏi thúc con về nhà...

Trọng Vĩ nghẹn ngào đáp lời mẹ. Chàng càng nghĩ càng thương tâm, cúi đầu xuống, hai hàng lệ từ từ lăn dài theo khóe mắt. Bà Vân nói:

- Như vậy thì con ở bầu bạn với nó không ích gì. Trọng Vĩ! Gia đình mình hết sức lo chạy chữa thuốc thang cho nó, nếu nó không sống được thì cũng do mạng trời. Con nên biết, con là đứa con tốt của nhà họ Phương, không nên bi thương quá đỗi, con nên bảo trọng lấy thân mình.

- Con biết điều đó, má khỏi lo!

Tuy nói vậy, nhưng chàng vẫn cúi đầu, tay lau nước mắt. Bà Vân lo lắng cho con trai.

- Con đã ăn cơm chiều chưa vậy?

Vừa rồi Phương Trọng Vĩ cũng cảm thấy đói bụng, nhưng chẳng biết sao mà bao tử của chàng vẫn cảm thấy no nức. Chàng lắc đầu:

- Con ăn không nổi đâu má!

- Làm gì quá khổ sở vậy? Không khéo con sẽ mang bệnh cho mà coi.

Bà Vân có ý trách móc con trai. Trọng Vĩ dùng nắm tay đấm vào lòng tay trái, mặt chàng lộ vẻ bức tức:

- Không biết chúng con kiếp trước có làm gì nên tội, mà trời già đối xử tàn nhẫn thế này? Thật là bất công! Bất công!

Bà Vân vừa trách móc vừa khuyên lơn:

- Ý chà! Con lại phát điên lên rồi sao? Nào phải con hại nó! Con không nên quá đau khổ mà có hại cho thân.

Trọng Vĩ lặng thinh như xuất thần. Bà Vân tiếp tục trách chồng:

- Nói tới nói lui cũng tại ba mầy tất cả, lẽ ra trước đây không nên tính chuyện này mới phải.

- Không phải tại ba, mà tại con quá yêu Tuyết Hồng mà ra.

Trừ Ngọc Thanh ra, vợ chồng lão Vân đều lấy làm lạ, trợn tròn đôi mắt mà nhìn con trai, cả hai không hện cùng hỏi:

- Con nói sao? Lúc đầu mầy cực lực phản đối kia mà?

Ngọc Thanh thấy anh mình không trả lời, nàng bèn thay anh mà đáp:

- Điều bí mật này con biết, đúng ra là anh con đã yêu chị Tuyết Hồng từ trước...

Bà Vân vội vàng hỏi:

- Câu chuyện ra sao? Con nói mau cho má nghe đi!

Ngọc Thanh bèn đem tất cả đầu đuôi câu chuyện của Trọng Vĩ bất ngờ gặp gỡ và yêu Tuyết Hồng mà thuật lại cho cha mẹ nghe.

Bà Vân bán tín bán nghi, lấy làm lạ hỏi:

- Sự tình lại khéo sắp bài lạ lùng như vậy sao?

Trọng Vĩ liền bạo dạn đáp:

- Do đó, con chẳng một lời than trách ba, trái lại con còn cảm ơn ba đã khéo tạo thành hôn lễ cho con nữa là khác.

Phương Tử Vân lộ vẻ buồn rầu trên nét mặt, lắc đầu nhẹ thở dài: -

- Ý chà! Thật khó mà nghĩ trước được, đáng thương cho con nhỏ tuổi còn quá trẻ mà mang chứng bệnh ngặt nghèo...

Bà Vân vẫn bảo thủ lập trường của mình:

- Tuổi còn trẻ không mang bệnh phổi hay sao? Theo ý tôi, nếu ngày một này mà Tuyết Hồng dậy không nổi thì hôn lễ phải đình lại hay sao đây?

- Đình thế nào được? Tất cả đều sắp sửa xong, không lẽ bây giờ phải đi hỏi từng người hay sao?

Lão Vân lẻ vè khó khăn, bà Vân hỏi lại:

- Vậy nàng dâu không có mặt, hôn lễ phải cử hành thế nào chứ?

- Đến ngày đó, tôi sẽ nói thật với người chứng hôn nhân. Sau đó sẽ hướng vào tân khách mà tuyên bố rằng, tân lang và tân giai nhân đã đi hưởng tuần trăng mật phương xa rồi, chỉ có biện pháp đó thôi.

Bà Vân biểu lộ nét sầu khổ:

- Ý chà! Tính cưới con dâu thì vui vẻ vô cùng, ngờ đâu câu chuyện nó trở lại khó xử cho gia đình chúng ta quá.

- Má à, vừa rồi Tuyết Hồng đã nói với con...

Tuy Trọng Vĩ nghe luận điệu của mẹ, chàng rất bất mãn, nhưng chẳng dám chống đối lại. Do đó, chàng trầm ngâm giây lát, sắc mặt rất bình tĩnh mà nói ra tâm ý của Tuyết Hồng.

Bà Vân cắt lời chàng hỏi?

- Nó đã nói chuyện gì với con?

- Tuyết Hồng nói, nàng hiện giờ là con nhà họ Lương, chưa phải là dâu nhà họ Phương, nàng không muốn một người nào của nhà họ Phương gánh chịu những nỗi thống khổ của nàng. Tuy nàng không phải con của mẹ sau này, nhưng cũng là con của ba nàng. Nàng muốn bỏ xác tại Cao Hùng mọi việc chờ cha nàng đến lo liệu.

Cả gia đình lão Vân nghe đến đây thảy đều động lòng, Trọng Vĩ bèn khóc lớn và tiếp tục nói:

- Tuyết Hồng chẳng phải là cô gái chỉ biết cho riêng mình, cũng không phải là người kém chí khí và nghị lực. Nàng trời trăn với con, chỉ gặp nhau trong ngày nay mà thôi, đôi bên không chút quan hệ nào, cũng chưa hề có tiếng phu thê, nàng không muốn cho con cưới một cổ quan tài về nhà, nàng quyết định, ngày mai này sẽ theo cha nàng mà về Cao Hùng.

Nói đến đây, chàng khóc chẳng thành tiếng. Vợ chồng lão Vân và Ngọc Thanh cũng mũi lòng mà khóc theo. Qua giây phút thương tâm, Trọng Vĩ lau nước mắt và nói tiếp:

- Tuyết Hồng còn khuyên con, chúng ta biết nhau chưa quá hai mươi ngày. Nàng cho rằng con quá đa tình, còn nàng không có chút gì quyết luyến. Nàng nói, con là một thanh niên có tương lai tốt đẹp, mong sao con đừng vì nàng mà quá thương tâm. Nên mạnh dạn để quên nàng đi, để trước khi nàng lìa đời khỏi phải đau khổ, sau khi nàng lìa đời khỏi phải vay của con món nợ ân tình.

Ngọc Thanh quá cảm động, nàng khóc sụt sùi. Lão Vân cũng rơi lệ mà than dài:

- Ý chà! con nhỏ rất biết chuyện! Tấm lòng tốt đẹp thật hiếm thấy!

Bà Vân như cũng mềm lòng, nước mắt tuôn ràn rụa:

- Trọng Vĩ! Rồi con trả lời với nó ra sao?

Trọng Vĩ không muốn cho cha mẹ biết chàng đã nói với nàng câu đồng sanh đồng tử. Nên chàng lặng thinh không đáp. Những người gia tộc đem nước và khăn lau mặt ra, rồi không ai bảo ai, họ cùng nhau lén rút lui.

Bỗng nhiên lão Vân nhớ ra những bí mật cần phải giữ kín, lão hướng vào Trọng Vĩ mà trách:

- Thật con rất hồ đồ! Có lẽ con đã cho nó biết nó bị chứng ung thư phổi?
- Cái gì? Tuyết Hồng bị chứng ung thư phổi?
- Ba nói sao? Chị Tuyết Hồng bị ung thư phổi hả?

Bà Vân và Ngọc Thanh cả hai không hẹn cùng kinh hãi hỏi lão Vân. Phương Tử Vân biết mình lỡ lời, lão lính quỳnh thừ người ra như hình tượng gỗ.

Trọng Vĩ lệ làng phủ nhận:

- Ba! Con đâu có ngu ngốc đến thế vậy ba, có bao giờ con cho nàng biết chuyện đó.

Lão Vân tỏ vẻ lạ lùng hỏi:

- Thế sao Tuyết Hồng nó lại nói ra những lời như thế? Có lẽ nó có cảm giác thân thể mình khó sống cũng nên?
- Điều đó con... con cũng không biết được.

Trọng Vĩ miễn cưỡng trả lời, tinh thần chàng như đã tê liệt, không còn tự chủ nữa. Ngọc Thanh vội vàng hỏi:

- Vừa rồi y viện sao con không nghe ba nói với con, vấn đề chị Tuyết Hồng bị chứng ung thư phổi?
- Thầy thuốc họ chỉ nghi ngờ vậy thôi, chứ họ chưa xác định hẳn. Do đó, ba với anh con quyết định không cho ai biết tin tức này...

Bà Vân lộ vẻ bức tức trách lão.

- Thầy thuốc họ chưa xác định hẳn, tại sao ông dám nói càn là nó mang chứng ung thư phổi?

Lão Vân như đồng tình sự khó khăn của bác sĩ:

- Theo ý tôi, thầy thuốc họ không thể chỉ nghi mà nói. Nghề nghiệp của họ không thể chỉ đối với gia đình của người bệnh không nên nói thật, cũng không thể nói dối hoàn toàn. Làm một vị bác sĩ nếu biết trách nhiệm, phải làm tròn vấn đề đạo đức.

Bà Vân nghe nói càng buồn thảm hơn:

- Ý chà! Bây giờ biết làm sao đây?
- Con nhỏ Tuyết Hồng thật đáng thương, dĩ nhiên Trọng Vĩ trước sau chỉ một tình yêu, tôi không kể nó mang bệnh gì, trị lành hay không lành. Làm cha, tôi phải lo cho nó hoàn thành việc hôn nhân, rồi ra sao thì ra.
- Ba à, con đâu sống hay chết cũng không hề dám quên ơn của ba chiều cổ đến hai con!

Trọng Vĩ nói đến đây, dường như nghẹn ngào không thể nói thêm được nữa. Lão Vân dặn thêm.

- Chúng ta chỉ làm tròn đạo lý của con người. Tuyết Hồng nó mạnh được hay không do ở mạng trời, con không nên quá bi thương.

Trọng Vĩ cảm thấy chua xót, nước mắt lại tuôn ra:

- Con biết điều đó, con chỉ hy vọng gần gũi nàng để yêu ủi nàng trong cảnh ngộ quá tàn khốc. Đời nàng sẽ cảm thấy có người chân thành thương xót nàng, như vậy nàng cũng đủ vui rồi.

Bỗng nhiên Ngọc Thanh tự nói lấp đáp:

- Tiếc vì hôn lễ hiện giờ rất 'văn minh'. Nếu cô dâu như hồi trước còn đội mào phụng che khăn đỏ, tôi sẽ thay cho chị Tuyết Hồng mà làm cô dâu tạm cho chị.

Lời của Ngọc Thanh gây cho lão Vân xúc động:

- Này!... Điều đó cũng là một biện pháp hay chứ.

Bà Vân không cho là phải:

- Biện pháp gì? Bộ Ông muốn bảo Ngọc Thanh nó thay làm cô dâu thật sao? Tất cả bà con thân thích, bạn bè chúng ta, còn ai lại không biết hai đứa nó là anh em ruột thịt với nhau.

Lão Vân hớp ngụm trà nói:

- Không phải tôi bắt Ngọc Thanh nó thay làm cô dâu...

Bà Vân lắc đầu lia lịa, tỏ ra khó hiểu hỏi:

- Vậy chứ đứa con gái nào lại chịu thay làm cô dâu giả cho người khác?

- Có một đứa con gái có thể thương lượng được.

Ngọc Thanh tỏ ra nóng nảy hỏi:

- Ai vậy ba?

Lão Vân mỉm cười nói:

- Các con đã quên Tuyết Hồng có một đứa em gái à?

Phương Ngọc Thanh suy nghĩ giây lát nói:

- Ba nói phải rồi. Em của chị ấy cũng xê xích lứa tuổi với con phải không ba?

- À đúng rồi! Năm nay nàng cũng mười chín tuổi, tướng mạo cũng rất chải chuốt đẹp đẽ, đủ tư cách thay làm cô dâu.

Bà Vân suy nghĩ giây lát nói:

- Chỉ sợ bà mẹ sau của nó không đồng ý.

- Làm gì mà chẳng đồng ý? Chỉ làm cô dâu giả trong chốc lát, khi hôn lễ hoàn tất thì nhiệm vụ xong chứ gì. Nào phải bắt buộc động phòng hoa chúc với Trọng Vĩ sao? Theo tôi nghĩ, chắc hẳn Lương Tùng Linh phải đồng ý biện pháp này.

Trọng Vĩ nghe cha nói, chàng có ý phản đối, nhưng vì Tuyết Hồng mà chàng phải cân nhắc chín chắn, riêng chàng thấy biện pháp để cho ba đứng trước tân khách mà tuyên bố tân lang và tân giai nhân đi hưởng tuần trăng mật là đúng hơn.

Lão Vân nói tiếp:

- Điều đó rất tốt, trong tất cả thân nhân không ai biết mặt Tuyết Hồng. Tuyết Trân thay Tuyết Hồng làm cô dâu giả là tốt nhất, chỉ cần căn dặn tôi tớ trong nhà giữ gìn bí mật là xong.

Bà Vân đồng ý biện pháp của chồng, bà hỏi nhỏ:

- Hình dáng Tuyết Trân ra sao? Nó có đẹp không?

- Hai chị em nó cũng tựa tựa nhau.

- Điều đó không thể chắc được, bởi chị em nó khác mẹ, làm sao giống nhau cho được.

- Theo tôi thấy, chị em nó cao cũng tương tự nhau, chỉ một đứa hơi mập, một đứa hơi ốm một chút thôi. Về sắc vóc Tuyết Trân không đẹp bằng chị nhưng chẳng phải đến nỗi xấu lắm. Ý chà! Bà này thật lạ, đây là biện pháp cấp thời, bà lại hỏi cặn kẽ đẹp hay xấu làm gì?

- Nhưng Tuyết Trân đồng ý hay không là cả một vấn đề.

Ngọc Thanh tiếp lời:

- Má à, chị Tuyết Hồng thường nói với con, chị với Tuyết Trân thương mến nhau ghê lắm. Không lẽ chẳng chịu giúp hay sao?

Lão Vân gật đầu.

- Chỉ cần Tuyết Trân sẵn sàng giúp chị, các việc khác không thành vấn đề gì.

Bà Vân nhìn mặt con trai:

- Trọng Vĩ! Sao không nghe con nói lời nào vậy? Theo ý con thì sao?

Trọng Vĩ nghĩ suy giây lát, chàng như không còn đủ sức để trả lời:

- Con hy vọng ngày chủ nhật, Tuyết Hồng rời giường bệnh một tiếng đồng hồ. Khi cần người khác thay thế, điều đó là tốt nhất và chỉ còn biện pháp đó là cùng.

Trước khi bàn định trong đầu óc của Phương Tử Vân rất lo lắng, bây giờ như đã trút gánh nặng. Lão nở nụ cười thỏa mãn nhìn Ngọc Thanh khen ngợi:

- Vừa rồi suy nghĩ hằng mấy tiếng đồng hồ mà không tìm ra biện pháp nào chỉ nhờ Ngọc Thanh nói. Chẳng kể ra sao, vấn đề chủ nhật như tạm thời giải quyết xong.

Ngọc Thanh nghe cha khen ngợi, nàng tự đắc, cười vang:

- Ba quên câu: 'Ba gã thợ giày tạo thành một Gia Cát Lượng' rồi sao ba...

Nét mặt bà Vân đượm vẻ sầu khổ, bà than dài:

- Có gì mà tự đắc ý? Cưới một con dâu mang chứng ung thư phổi, có phải sự cố gắng của gia đình vô ích không?

Lão Vân cũng thở ra:

- Phải chịu vậy, chớ còn cách nào hơn? Trước tình hình này, chúng ta không nên để cho con nhỏ đó tinh thần nó bị thống khổ thêm. Trọng Vĩ nó nói phải, trong đời Tuyết Hồng dường như không một ai yêu thương nó. Mẹ ghẻ, vị hôn phu đều là những người hắt hủi nó. Trọng Vĩ hết sức chịu đựng nó, cũng vì muốn cho nó cảm thấy được an ủi phần nào. Mình có thằng con nhân từ hiền lương, đầy đủ tư cách một thanh niên tốt, bà cảm thấy hãnh diện.

Trọng Vĩ quá kích động nên rơi nước mắt, chàng nghẹn ngào hướng vào mẹ chàng:

- Sự tình thế này khiến cho lòng má chán chường hao tiền bạc, tổn tinh thần, cố gắng chịu cay đắng rồi cuộc thành con số không. Nhưng hiện giờ cũng chưa biết chắc Tuyết Hồng sẽ ra sao, chúng ta cũng không biết giúp nàng những gì, để nàng hưởng hạnh phúc được ít thảnh. Nàng không chừng sống chỉ mấy ngày, nàng được hưởng một tí vui vẻ thì cũng đủ an ủi rồi.

Chàng nói lời ấy xong, miệng cắn chặt vào nắm tay mà khóc không thành tiếng. Lão Vân vô cùng chua xót, lão bị Trọng Vĩ gây cho lòng lão thổn thức:

Con! Chuyện này... cũng tại ba đã hại con!

Bà Vân cũng khóc theo:

- Trọng Vĩ! Má cũng đồng tình với con.

Ngọc Thanh cũng thút thít khóc...

Sáng hôm sau, một mình Phương Trọng Vĩ đi đến y viện. Khi đến hành lang thì gặp A Bội, đôi mắt của cô ta đỏ hoe.

Trọng Vĩ thất kinh hỏi:

- Mẹ của em đêm qua thế nào vậy em?

- Vào lúc hai giờ khuya, tôi giật mình thức giấc vì tiếng rên siết của mẹ. Mẹ nói, trong phổi cảm thấy đau đớn vô cùng. Tôi lật đật đi gọi bác sĩ trực, ổng đến chích cho hai mũi thuốc mới bớt đau.

Tin này khiến cho Trọng Vĩ kinh hãi, bởi tình hình đau đớn của nàng, chín mươi phần trăm đã xác định là bệnh ung thư phổi. Vì bệnh ung thư phổi khi mới phát, không có hiện tượng gì cho bệnh nhân biết, khi đến giai đoạn đau đớn nơi buồng phổi thì hết phương cứu chữa. Thần sắc của chàng cảm thấy lo sợ đến rợn ốc, đã quá sức bi thương nên chẳng còn nước mắt đâu mà khóc nữa.

A Bội ghen ngào nói:

- Thưa cậu, mẹ đã nói với tôi...

- Mẹ em nói những gì?

Miệng cô ta nói lắp bắp khó nghe:

- Mơ... mơ nghi là... mơ mắc chứng ung thư phổi...

Tim Trọng Vĩ đập rộn rã, nét mặt rất khẩn trương hỏi:

- Do đâu mà mẹ em nghi ngờ như vậy?

- Mẹ nói, nếu không phải thì đâu có đau dữ dội như thế. Cậu ba à, nếu đúng là chứng ung thư thì có phương pháp nào chữa hết không?

Trọng Vĩ đã định thần, khuyên bảo A Bội:

- A Bội! Trước mặt mẹ, em không nên khóc sụt sùi như vậy. Dầu mắc phải chứng bệnh ung thư chẳng nữa, cũng không phải là tuyệt chứng, y được cũng trị lành được.

- Vì lý do đó, mẹ cương quyết không ưng cậu, ngày mai mẹ sẽ trở về Cao Hùng.

- A Bội! Em chỉ cố tâm hầu hạ mẹ thì được rồi, đừng nói chuyện nhiều không tốt.

A Bội lau nước mắt nói:

- Ý chà! Mẹ Ở đời rất tốt, trời già sau nữa đành hại người.

- Hiện giờ mẹ em đã ngủ hả?

Bởi Tuyết Hồng hồ nghi mình mang chứng ung thư phổi, khiến cho chàng cảm thấy sợ hãi khi gặp nàng. Vì, chàng phải cố gắng luyện cho tinh thần vững chắc để không lộ vẻ lo âu trước mặt nàng. Nhưng điều đó khó mà làm cho được.

- Đến năm giờ sáng mẹ mới ngủ được, bây giờ chưa thức.

Chàng nghe nàng chưa thức, bèn nhẹ nhàng bước đến cửa phòng. Chàng nhìn thấy Tuyết Hồng nằm ngửa sắc mặt xanh xao, trong ánh sáng mờ mờ chàng vô cùng thương cảm. Trọng Vĩ ngồi nhẹ xuống bên giường, đôi hàng lệ rơi. Tinh thần chàng cảm thấy căm hận ghê gớm: Trên đời này sao lại có chuyện không công bình đến thế này? Người hiền lương sao phải chịu thống khổ. Người ác lại được hạnh phúc yên vui. Nếu trời xanh có mắt, phải cho Tuyết Hồng hưởng một phép màu nhiệm nào. Nhưng...

Bỗng nhiên A Bội đến gần bên gọi khẽ:



- Cậu ba...

Chàng tuy không quay mình lại, chỉ lau nước mắt, sau đó mới hỏi nhỏ:

- Chuyện gì vậy?

- Ông đang chờ cậu ngoài hành lang, bảo tôi vào gọi cậu.

Trọng Vĩ bước nhẹ nhàng ra cửa phòng, thấy cha chàng đang đứng thẩn thờ ngoài hành lang. Chàng chỉ gọi một tiếng ba!

- Ờ! A Bội nó nói với ba, hồi hai giờ khuya phổi của vợ con bỗng nhiên đau đớn dữ dội.

Trọng Vĩ gật đầu, chàng muốn khóc lên. Đôi mày lão Vân nhíu lại, lão tự nói không trọn câu:

- Tình hình này, có thể lắm?

Cha con cùng nhau nhìn trần trời, tinh thần dường như bị khối đá ngàn cân đè nặng, cả hai cùng có cảm giác như nghẹt thở.

Bỗng một cô y tá vội vã đi đến, hướng vào hai cha con mà cho hay rằng. Bác sĩ Lý mời hai người vào văn phòng để nói chuyện. Cha con Trọng Vĩ rất hồi hộp cùng đi đến văn phòng.

Bác sĩ Lý chỉ một người trung niên đeo kiếng là Giám đốc của bệnh viện này.

Phương Tử Vân đưa tay ra bắt.

- Hứa bác sĩ, nghe danh đã lâu. Đây là Trọng Vĩ con trai tôi, bệnh nhân là vị hôn thê của nó.

Trọng Vĩ chào hỏi, vừa xong là gấp rút hỏi:

- Thưa giáo sư, bệnh nhân họ Lương có phải bị chứng ung thư phổi hay không?

Vị Giáo sư họ Hứa nhíu đôi mày chậm rãi.

- Có thể đúng là nó...

Mấy tiếng nói vừa thốt ra cửa miệng của vị giáo sư chuyên môn bệnh phổi, không khác nào một bản phán quyết tử hình cho Tuyết Hồng. Trọng Vĩ sút mồ hôi, lại hỏi tiếp:

- Không thể nào cứu được sao bác sĩ?

- Bệnh nàng đã đến thời kỳ đau đớn rồi, tôi không thể dối gạt, cũng không thể tìm lời dối trá để an ủi bệnh nhân...

- Làm sao bây giờ? Làm sao?...

Trọng Vĩ bệu bạo muốn khóc, nhưng không thể khóc được. Bác sĩ Hứa tỏ vẻ khó chịu nói:

- Là thầy thuốc, chúng tôi hết lòng lo cứu bệnh nhân. Làm thế nào cho gia thuộc bệnh nhân được vui vẻ, chỉ có bao nhiêu đó mà thôi.

Lão Vân suy tư giây lát hỏi:

- Thưa bác sĩ, có thể giải phẫu được không?

Giáo sư họ Hứa tay vuốt sống mũi tỏ vẻ dè dặt:

- Giải phẫu chỉ kết quả hai phần mười thôi.

Trọng Vĩ nở nụ cười thâm trầm hỏi:

- Một cô gái tuổi còn trẻ, cuộc đời có lẽ đến đây là cùng?

Giáo sư Hứa chỉ than dài một tiếng. Không đáp lời chàng. Lão Vân hỏi:

- Bác sĩ có thể xác định, bệnh nhân còn sống được bao lâu?

Hứa giáo sư tìm lời an ủi:

- Có thể chừng vài tháng, có thể... Ồi chà! Tóm lại sống không được bao lâu nữa. Việc đã đến thế này, tôi khuyên các ông ráng vững tinh thần một chút. Trước mặt bệnh nhân đừng lộ vẻ bi thảm, không ích gì. Tốt hơn nên an ủi cho bệnh nhân vui vẻ là điều tốt nhất.

Tâm thần của Trọng Vĩ đang thâm trầm gọi: Tuyết Hồng! Chúng ta sống trên đời này không có duyên phận sao?

A Bội từ phòng bệnh chạy đến nói:

- Thưa cậu, mợ đã thức dậy, mợ sai tôi mời cậu.

- Ờ! Cậu đi đây.

Trước khi vào phòng bệnh, Trọng Vĩ cố trấn tĩnh lão Vân cũng bước theo dặn dò con:

- Trọng Vĩ! Con đừng biểu lộ vẻ bi thương ra mặt. Theo lời bác sĩ, nên cho bệnh nhân vui vẻ đó là điều cần thiết.

Con biết điều đó.

Chàng gật đầu trả lời lão Vân, cố gắng phấn khởi lên, mạnh dạn đi vào phòng bệnh. Khi bước vào gần đến bên giường, chàng gắng gượng cười hỏi:

- Em ngủ vừa mới thức hả?

Tuyết Hồng nhìn chàng với vẻ thâm tình giọng êm dịu:

- Ờ! Nghe A Bội nói với em, anh đến gần hai tiếng đồng hồ rồi.

- Anh thấy em đang ngon giấc, không dám gây kinh động. Hôm nay em thấy trong mình ra sao? Có bớt hơn hôm qua không?

- Cám ơn anh! Khá hơn hôm qua đôi chút.

Chàng bước đến nắm tay nàng:

- Tuyết Hồng! Tại sao em mãi khách sáo với anh vậy?

Tuyết Hồng cười lạnh lùng, khẽ đáp:

- Tuy khá hơn hôm qua đôi chút, nhưng ngày mai sợ e không thể ngồi dậy nổi. Theo ý em, tạm thời nên để em theo ba em về Cao Hùng dưỡng bệnh. Chừng nào em mạnh sẽ đến Đài Bắc kết hôn cùng anh.

-Không! Ngày mai này, khách đến uống rượu mừng. Ngày giờ kết hôn không thể hoãn lại được.

- Tân nương không đứng dậy nổi, hôn lễ làm sao cử hành?

- Tối hôm qua, khi anh về nhà thấy ba má đang thương lượng.

Chàng định đem chuyện nhờ em nàng thế vai trò cô dâu tạm cho nàng biết. Nhưng Lương Tuyết

Hồng cướp lời:

- Theo em nghĩ, chắc ba má không khi nào để cho con mình kết hôn với một bệnh nhân đang nằm liệt tại giường bệnh?

- Tuyết Hồng! Em đã nghi lắm rồi. Ba má của anh rất vừa ý em làm dâu nhà họ Phương, do đó, hôn lễ của chúng ta quyết định y theo kỳ hạn mà cử hành.

Tuyết Hồng vô cùng cảm kích hỏi:

- Thật vậy sao?

- Anh dối gạt em làm gì chứ!

- Chắc do anh yêu cầu?

- Em không tin, hỏi ba anh thì biết. Kìa, mời ba vào! Tuyết Hồng muốn nói chuyện cùng ba.

Trọng Vĩ hướng ngoài phòng kêu lên. Lão Vân đang đứng ngoài hành lang bèn thông thả bước vào hỏi:

- Tuyết Hồng! Con có chuyện gì muốn hỏi ba?

- Không... Không có... Tuyết Hồng nói lập cập, tỏ vẻ khép nép khó yên. Bỗng nhiên mặt nàng lộ vẻ hân hoan run giọng nói:

- Ba vì con mà tới lui cực khổ, khiến cho lòng con vô cùng cảm động, ơn của ba con không biết lấy chi mà báo đáp.

- Tuyết Hồng! Con không nên nói thế, con cứ yên tâm mà dưỡng bệnh, trong ít lâu tự nhiên bệnh con sẽ lành.

- Ba à, Tuyết Hồng muốn về Cao Hùng dưỡng bệnh, chờ khi nào lành bệnh sẽ đến Đài Bắc kết hôn.

Lão Vân tỏ vẻ chân thành.

- Không nên đâu, hôn nhân là việc lớn, nào phải trò chơi của trẻ con? Ngày mai này làm lễ cưới, dời ngày lại thế nào được?

Trọng Vĩ liếc nhìn nàng cười nói:

- Em đã nghe chưa? Chính nơi miệng của ba nói đó!

- Thế là...

Tuyết Hồng muốn nói lại ngừng. Đôi khóe mắt của nàng tự nhiên từ từ giòng lệ tuôn rơi. Tử Vân không chờ nàng nói thêm gì nữa, lão cướp lời:

- Tuyết Hồng! Con đừng lo lắng. Tuy ngày mai này con không thể dậy nổi, nhưng ba và má con đã có một biện pháp hay.

Tuyết Hồng đương nhiên không muốn hỏi đó là biện pháp gì, nàng ngẩn ngơ như xuất thần. Giây lát lão Vân nói tiếp:

- Ba tính thương lượng với em gái của con. Sáng mai này nhờ nó thay cho con mà tạm làm cô dâu giả...

Tuyết Hồng bất thần nghe nói thế đột ngột nàng không hiểu ý, nên chưa biết trả lời làm sao cho phải. Lão Vân lại hỏi tiếp:

- Con nhận xét điều này có tiện không?

- Thưa ba... con... con không... có ý đó.

Giọng lão Vân chậm rãi:

- Theo ý con thì phải như thế nào? Bởi vì những thân bằng quyến thuộc không có ai nhận biết con. Nếu gia đình giữ kín câu chuyện thì có ai biết em con thay thế làm nàng dâu. Ba tính kỹ rồi, nhờ người khác thay thế thì chắc chắn không ai chịu. Nếu nhờ em con thay thế, thì em con phải giúp chị chớ không nỡ khước từ. Thêm vào đó em con nó ở tại Cao Hùng đến, tại Đài Bắc này không ai biết mặt. Đối với vấn đề của nó trong tương lai cũng không có điều chi trở ngại. Con nghĩ có phải không?

Tuyết Hồng lặng thinh suy nghĩ giây lát nói:

- Chỉ em một điều má ghê con sẽ phản đối.

Lão Vân nghe Tuyết Hồng cùng bà nhà lo liệu giống nhau lão mỉm cười an ủi:

- Chỉ cần em con nó sẵn sàng giúp đỡ, dầu cho má sau của con có phản đối cũng không đáng lo.

Trọng Vĩ yên lặng nãy giờ, chàng bèn lên tiếng tiếp lời:

- Biện pháp này anh cũng không tán thành. Nhưng miễn là thuận lợi cho mình để cử hành hôn lễ thì thôi, ngoài ra không có biện pháp nào tiện hơn. Anh nghĩ, chỉ nhờ Tuyết Trân thay em để có mặt đứng vào chứng thư cho qua chuyện mà thôi.

Tuyết Hồng trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên nói:

- Nếu Tuyết Trân đồng ý, thì em cảm thấy rất thích thú. Chẳng qua...

- Theo ý con còn vấn đề gì khác nữa?

- Thưa ba! Con rất mang ơn cả gia đình thương mến con, thật con vô cùng cảm tạ.

- Tuyết Hồng! Trọng Vĩ nó yêu con, ba má cũng vừa ý con, con hơi nào mà nói những lời cảm tạ.

- Ba!... Đôi mắt của Tuyết Hồng lệ lại trào tuôn. Trọng Vĩ không ngăn nổi thương tâm, chàng nhẹ lau nước mắt cho nàng:

- Tuyết Hồng! Em không nên làm như thế.

Tuyết Hồng nở nụ cười, trong màn lệ, nàng giải thích:

- Em rất cảm động, em rất thích thú! Nhưng em có một lời yêu cầu chưa biết ý ba ra sao?

Giọng lão Vân rất hiền lành:

- Con thỉnh cầu điều chi, hãy nói thẳng ra đi.

- Bình... bình của con... chắc khó mà mạnh lành được...

- Tuyết Hồng! Con không nên lo nghĩ quá nhiều.

Cha con lão Vân cùng trách nàng, nhưng trong lòng cả hai dường như dao cắt. Tuyết Hồng cười tỏ ra không chút lo buồn:

- Ba với anh không nên quá lo cho em, em chỉ thí dụ vậy thôi.

Phượng Tử Vân giọng hiền lành hỏi thúc nàng:

- Con muốn nói gì sao không nói đi Bất cứ việc gì ba cũng bằng lòng theo lời con.

- Thừa ba! Nếu con có mệnh hệ nào,xin ba hãy đứng chủ hôn, chánh thức cưới em con cho anh Trọng Vĩ nghe ba!

Tuyết Hồng vui vẻ nói ra điều đó, cơ hồ nàng quên những chuyện thương tâm của người trước khi chết. Lão Vân chưa kịp trả lời, Trọng Vĩ lật đặt giải thích.

- Không! Tuyết Hồng, em đừng hiểu lầm. Biện pháp của ba vừa tính, tuyệt đối không bao giờ có dụng ý như vậy.

- Em biết, nhưng đây là lời của em thỉnh cầu.

Trọng Vĩ sa sầm nét mặt, chàng tỏ vẻ chẳng vui:

- Em thỉnh cầu ba nào có ích lợi gì? Trước khi hỏi ba, em phải hỏi anh coi đồng ý hay không đã chứ?

Tuyết Hồng nũng nịu khẽ hỏi:

- Anh giận em rồi hả?

- Không phải anh tức giận, nhưng thực ra, em chẳng nên nói điều đó.

- Chắc anh còn nhớ đêm ở bãi biển Phước Long, em đã từng nói điều đó với anh sao?

Trọng Vĩ mở to đôi mắt hỏi:

- Em, em đã nói những gì?

- Em đã nói thân thể em rất yếu ớt, ưng làm vợ anh, sẽ không mang lại hạnh phúc cho anh. Em của em nó mạnh khỏe...

Trọng Vĩ lộ vẻ đau khổ ngăn cản nàng:

- Tuyết Hồng! Em đừng nói những lời đó nữa!

Nàng than dài:

- Ý chà! Thế là anh mãi yêu em. Phần em thì khó mà yêu anh cho được?

Phương Tử Vân ngồi nghe đôi trẻ đối thoại, ông vô cùng cảm động. Giọng lão run run:

- Tuyết Hồng! Con cũng thật tâm yêu Trọng Vĩ, ba má thừa biết điều đó. Nhưng vấn đề này nên gác lại.

- Nếu ba má chẳng chấp nhận lời con thỉnh cầu, có lẽ con cũng không đồng ý em con tạm thời làm cô dâu giả. Danh dự của người con gái là sanh mạng thứ hai, con không muốn cho em của con nó phải chịu những chuyện khó khăn này.

Phương Tử Vân càng cảm động hơn, lão gật đầu nói!

- Tuyết Hồng! Con quả là một đứa con gái lòng dạ rất nhân ái, luôn luôn nghĩ đến người khác, không hề nghĩ cho riêng mình. Con... tấm lòng con thật hiếm thấy.

- Thừa ông, nhà sui gái đã đến.

Câu chuyện vừa đến đây, bỗng nhiên A Bội bước vào báo tin. Phương Tử Vân quay mình ra, thấy Ngọc Thanh dắt Lương Tùng Linh vội vã bước vào phòng, theo phía sau là kẻ mẫu và em của nàng là Tuyết Trân. Ông bèn bước ra bắt tay Lương Tùng Linh.

Nhưng Lương Tùng Linh không hề chú ý đến ông sui trai. Bởi ông ta nghe Ngọc Thanh nói lại về tin tức con gái mình mang bệnh ung thư phổi. Ông ta rất ăn năn về phận làm cha của mình, thiếu trách nhiệm lo cho con gái, ông có cảm giác tội lỗi đối với con, cũng như đối không phải với người vợ

trước. Ông chưa hề nghĩ chuyện hàn huyên với ông sui, vội vàng bước thẳng đến bên giường và khóc nức nở kêu lên:

- Tuyết Hồng!

- Ba!

Hai cha con cùng nắm tay nhau mà oà khóc. Tuyết Trân cũng đến bên giường, khóc theo:

- Chị! chị, bình sao mà ra nông nổi như thế vậy chi...

- Ái chà! Lão đầu tử, sao ông làm rộn lên hè? Tuyết Hồng nó đã mang bệnh mà ông còn gây cho nó thương tâm vậy?

Bà Linh như có ý trách chồng, nhưng nét mặt bà không lộ một chút ưu sầu nào cả. Lão Linh cũng xác nhận mình không nên quá thương tâm, bèn nín khóc ngay, lão lo lắng hỏi:

- Con! Hiện giờ trong mình con thấy sao đó?

- Ba không nên lo lắng cho lắm, con chẳng có sao đâu.

Sau khi Tuyết Hồng an ủi cha, nàng hướng sang bà Linh và Tuyết Trân chào hỏi. Bà Linh không kể gì đến việc đau ốm của Tuyết Hồng, bà còn tỏ vẻ lạnh lùng:

- Tuyết Hồng! Má đã biết lắm mà! Bình nhứt không nên quá đa sầu đa cảm, không chịu lo bảo dưỡng thân thể. Do đó mà quá yếu đuối nên sanh ra nhiều bệnh là phải lắm mà.

Trọng Vĩ đứng một bên, không thềm chào hỏi chi cả, vì chàng nhìn thấy người đàn bà này đã tỏ ra không ưa rồi, nay nghe bà ta nói thế đó, chàng nổi giận lồng chàng như một trái bom chực chờ phát nổ, chàng bèn cười lớn với vẻ khinh miệt, tiếng cười của chàng gây cho bà Linh chú ý. Bà ta quay đầu ngó lại, nhìn thấy hình dáng một gã thanh niên rất đạo mạo, hào hoa anh tuấn. Trong lòng bà vừa khen vừa ganh tỵ:

- Cậu này có phải là Tân lang đây không?

- Trọng Vĩ! Đây là nhạc mẫu của con, sao con đứng trân đó vậy?

Lão Vân biết tánh của chàng đang căm thù bà Linh, nhưng trước mặt lão Linh, không thể để cho con mình thất lễ. Nên ông phải giới thiệu cho chàng biết.

Trong cơn bức tức, Trọng Vĩ như thức tỉnh lại ngay, chàng vẫn biết chưa phải là lúc cho nổ tung sự tức giận ra được. Chàng bèn đổi thái độ cung kính mỉm cười nói:

- Thưa má! Vì quá lo cho bệnh trạng của Tuyết Hồng mà con quên chào hỏi, xin má thứ lỗi.

- Trọng Vĩ! Không nên lo lắng cho lắm, người lành chắc chắn trời sẽ phù hộ cho nó mạnh lành mà.

Lúc đầu bà Linh có thái độ bất mãn chàng. Nhưng đến lúc bà ấy vui vẻ lên. Phương Trọng Vĩ nghĩ đến vấn đề ngày mai cần đến con gái bà thay thế làm cô dâu, do đó chàng phải vui vẻ chào hỏi:

- Đây là Tuyết Trân?

- Thưa anh...

Lương Tuyết Trân lau nước mắt, nhỏ giọng gọi lên thành tiếng. Nhưng lòng nàng ngẫm kỳ lạ, vô cùng, vì anh rể này dường như gặp ở đâu rồi?

Lúc ấy Phương Tử Vân kéo Lương Tùng Linh sang một bên, hai sui gia thì thầm to nhỏ, chưa biết hai ông nói những chuyện gì, một lát sau, Lương Tùng Linh đến trước mặt vợ nói khẽ:

- Xem bệnh trạng của Tuyết Hồng, ngày mai đây nó không thể nào ngồi dậy nổi. Theo ý Tử Vân, hôn

lẽ không thể hoãn lại được, nên phải dùng biện pháp để cứu bố, điều tốt nhất là không nên để cho nhân chứng và quan khách biết cô dâu đang đau nặng trên giường bệnh...

Bà Linh nghe chồng nói đến đây, rồi dừng lại bà nhúu đôi mày rậm và hoài nghi hỏi:

- Các ông tính dùng biện pháp nào mà gọi là cứu?

- Anh Tử Vân ảnh nghĩ ra biện pháp rất hay! Theo ý anh, ngày mai lúc cử hành hôn lễ, nên để cho Tuyết Trân nó làm cô dâu giả thay cho chị nó...

Bà Linh nghe chồng nói đến đây, bà liền phản đối:

- Ông tính như vậy sao cho được? Bởi vì đời người con gái chỉ có một lần làm cô dâu. Giờ bắt Tuyết Trân đứng trước quan khách đông đảo chăm chú nhìn vào nó. Sau này còn gả nó cho ai?

- Điều đó đâu có quan hệ gì. Khách đến uống rượu mừng của nhà họ Phương thầy đều là thân nhân của họ Phương tại Đài Bắc. Tuyết Hồng và Tuyết Trân là chị em, họ đâu có biết là Tuyết Trân thay làm nàng dâu? Còn thân hữu của chúng mình thì đâu có ai từ Cao Hùng đến Đài Bắc mà uống rượu mừng, tôi tính ba ngày sau mình mới mở tiệc đãi khách tại quê nhà. Do đó tôi thấy biện pháp này rất hay!

Lương Tùng Linh hôm nay như dám đùa với sư tử, nên trước mặt người vợ vô cùng hung hãn mà thái độ của ông rất mạnh dạn.

Bà Linh là người đàn bà chỉ biết lợi cho mình thôi, hưởng chi đã nhiều năm qua, bà tác oai tác phúc nên đã quen tánh rồi. Thường ở nhà, bà xem chồng không vào đâu cả. Nay ra ngoài cũng không để cho chồng nở mặt mày với sui gia. Nghe lão Linh chống lại ý kiến, bà nổi giận đùng đùng. Không cần để ý ông sui đứng gần một bên, bà Linh bèn trợn mắt ba góc, há chiếc miệng rộng môi dày, lộ hai chiếc răng vàng to tướng, giống như một con hùm cái gào to lên:

- Sao? Ông nói sao? Con gái của tôi sanh, tôi nói không đặng là không đặng! Các ông nên tìm biện pháp khác, muốn cho Tuyết Trân nó thay làm cô dâu tạm, điều đó không thể được!

Lương Tùng Linh nhận thấy giá trị của mình thuộc vào hạng đồ bỏ, nếu nhịn nhục mà không dám trả lời, thì còn mặt mũi nào mà sống ở trên đời này nữa. Vì thế, sắc mặt lão xám xanh như sắt, toàn thân phát run, mắng vợ:

- Bà... bà là người đàn bà không hiểu đạo lý chi cả. Có lẽ... bởi tại con Tuyết Hồng nó không phải là con ruột của bà? Từ trước tới giờ, tôi chưa từng thấy người đàn bà nào ganh ghét ích kỷ như vậy! Ngày nay, tôi là cha nó, chủ ý định rồi, bà làm sao đây?

Trọng Vĩ cảm thấy thống khoái vô cùng, chàng có cảm giác là nhạc phụ của mình hôm nay đã đứng lên rồi. Nhưng sự tình nào phải đơn giản như chàng tưởng. Bà Linh có bao giờ cam tâm chịu thua Bà ta đậm chân, hùng hổ phải đối:

- Được! Được rồi! Trước mặt đông người tại Đài Bắc này ông khi dễ tôi! Giờ tôi không cãi lộn với ông làm gì. Tuyết Trân! Đi! Chúng ta về Cao Hùng mau!

Người đàn bà quá đanh ác, bà ta quyết định và hành hung! Phương Tử Vân đứng ngẩn ngơ tại một bên, lòng lão rất nóng nảy. Mắt ông liếc sang Ngọc Thanh, đồng thời khuyên can:

- Chị à, hơi đâu mà khổ quá vậy chị? Chị không đồng ý thì thôi, điều đó có quan hệ gì. Hơi đâu lại phát ra giận dữ như vậy. Có chuyện gì chúng ta thủng thẳng sẽ thương lượng mà.

Ngọc Thanh cũng đủ thông minh để thấy ý của cha, bèn đến ôm bà Linh, miệng cô ta cười toe toét nói:

- Bác! Xin bác đừng giận, đã vui vẻ đến Đài Bắc, sao lại tức giận mà đòi trở về Cao Hùng?

- Má không tham gia hôn lễ của con nữa sao, có thể nào má chẳng thừa nhận con là con rể nữa sao?

Trọng Vĩ cũng tiếp lời hỏi, lời chàng tuy ôn hòa, nhưng trong lòng không thấy vui vẻ. Riêng Tuyết Trân không mở lời, chỉ vì nàng hổ thẹn. Ai đời một người con gái đi làm cô dâu thế cho người khác, làm thế nào mà nói ra cho được? Lúc đầu, tưởng là mẹ đồng ý biện pháp đó. Để nàng giúp làm cô dâu tạm thời thay thế cho chị, nàng thấy điều đó không quan hệ cho lắm. Không ngờ lại xảy ra chuyện rất khó xử, do đó, nàng không thể lặng thinh được nữa được. Sắc mặt lạnh lùng đau khổ, nàng mở lời.

- Ba má đừng tranh luận nữa. Ba má đừng nóng nữa. Ngày nay trước tình cảnh của chị con đang nằm trên giường bệnh, mà ba má lại cãi vã um lên, không sợ người ngoài sẽ cười mình sao?

Đứa con gái mười chín tuổi, biết thốt lên lời như vậy, chẳng khác nào nó giáo huấn lại cha mẹ. Nhưng lời nó cũng có căn phân, khiến cho ba má cô ta không trả lời được. Cha con Phương Tử Vân nghe nói thế, cả hai cùng ngẩn ngơ.

Qua một cơn bão ầm ĩ trong phòng bệnh bỗng nhiên lại yên lặng như không xảy ra chuyện gì, yên lặng đến nỗi đến hơi thở của mọi người trong phòng cũng còn nghe được.

Tuyết Trân bước tới nắm tay Tuyết Hồng, giọng nghẹn ngào, thì thào bên tay nàng:

- Chị! Chị nên yên tâm dưỡng bệnh, ngày mai em sẽ thay chị mà làm cô dâu tạm trong hôn lễ này.
- Không! Chị không muốn vậy đâu em!

Tuyết Hồng lắc đầu lia lịa, chỉ vì mẹ ghẻ nàng phản đối, nên nàng không muốn cho em mình thay thế. Lương Tùng Linh nghe Tuyết Trân đồng ý, ông ta lập tức đổi những cơn giận dữ thành vui mừng, trên vành môi ông ta nở nụ cười đắc thắng.

Bà Linh rất nóng lòng lật đật nói:

- Tuyết Trân! Không phải là chuyện của con nít chơi đâu, con nên xét lại cho kỹ mới được.
- Má à, nếu con thay cho người khác mà làm việc này thì con không bao giờ đồng ý. Nhưng thay cho chị con đang nằm trên giường bệnh thì có gì đâu mà phải xét lại.
- Tuyết Trân mà... mà...

Bà Linh thấy con gái mình đã ngã về một bên khác, khiến cho bà vừa đau khổ vừa oán hận. Bà ta trợn tròn đôi mắt, miệng lắp bắp nói chẳng thành câu. Tuyết Hồng rơi nước mắt nói:

- Em à, em vì chị mà giúp đỡ trong tình em như thủ túc, thật chị vô cùng cảm kích. Nhưng, chị không muốn phiền em.

Tuyết Trân bệu bạo nói:

- Chị! Chị đừng nghe lời má mà thối chí. Em tình nguyện! Tại em tình nguyện mà!

Lương Tùng Linh nghẹn ngào, khuyên:

- Tuyết Hồng! Em con nó đã tự nguyện giúp đỡ, con nữ nào phụ lòng tốt của nó.

Nhân cơ hội đó, giọng Tuyết Hồng trầm trầm u buồn:

- Ba! Con không thể đem tấm thân bệnh hoạn này mà ưng làm vợ Trọng Vĩ. Do đó, con không tính kết hôn cùng chàng.
- Con! Con sẽ mạnh lành chớ bệnh mãi hay sao?

Tuyết Hồng vô cùng chua xót rơi lệ nói:

- Chờ chừng nào cơ thể con mạnh lành sẽ hay! Hiện giờ con muốn trở về Cao Hùng. Ba! Dầu sao con cũng là con nhà họ Lương, ba nữ nào đem bỏ con nơi nhà họ Phương!



Đôi mắt lão Linh cũng rơi lệ đầm đề nói:

- Con! Ba... bao giờ cũng... nghĩ đến con...

Trọng Vĩ vội vàng nói:

- Tuyết Hồng! Em làm vợ anh, anh tuyệt đối không cho em về Cao Hùng! Chúng mình cử hành hôn lễ hay không, việc ấy không quan hệ gì. Chúng ta chỉ cần nhìn nhận nhau là vợ chồng, ngoại cảnh ra sao cũng mặc.

Nghe rồi nói, lão Linh vô cùng cảm động:

- Trọng Vĩ! Con... con chờ... cho Tuyết Hồng mạnh...

Nghe đến đây, Tuyết Hồng khóc, Tuyết Trân cũng khóc theo. Trọng Vĩ lúc bấy giờ không biểu lộ sự buồn thảm ra nét mặt, trái lại, chàng còn bộc lộ vẻ cương quyết khuyên nài:

- Tuyết Hồng! Thân thể em có bệnh, chẳng nên quá bi lụy, anh tự nghĩ, chúng ta bây giờ nên nghĩ ra biện pháp khác.

- Tuyết Trân nó đã đồng ý rồi, làm mẹ, má không có ý kiến nào khác. Tuyết Hồng, Tuyết Trân cũng đều là con, má tuyệt đối không hề làm phiền các con đâu.

Bà Linh suy nghĩ nãy giờ, bỗng nhiên thay đổi chủ ý, thái độ của bà hòa dịu, biểu lộ sự thương cảm ra mặt. Lời của bà ta vừa thốt ra khiến cho mọi người nghe thấy đều ngạc nhiên.

Thực ra, người đàn bà chỉ biết giữ tư lợi cho mình, sớm giờ bà tính toán rất kỹ. Bà nhận thấy nếu Tuyết Hồng không chịu kết hôn cùng Trọng Vĩ, nàng yêu cầu theo cha về Cao Hùng mà dưỡng bệnh. Đương nhiên gia đình bà phải chịu tổn hao tiền bạc và công lao. Nếu nàng chết, thì gia đình lại còn tổn hao thêm chi phí chôn cất, điều đó không thể khước từ được. Hiện giờ, dầu sao Tuyết Hồng cũng là con dâu nhà họ Phương, dầu chết hay sống thì cũng do nhà họ Phương lo liệu.

Bà ta có tư tưởng thấp hèn, như thế, mới tỏ lòng nhân ái ra mặt. Trái lại, lòng dạ sâu hiểm của bà khó lường được khiến cho Trọng Vĩ và Tuyết Hồng vô cùng cảm động!

oOo

Đã quyết định dùng Tuyết Trân thay thế Tuyết Hồng để làm cô dâu tạm, dĩ nhiên chiếc áo lễ phục phải sửa kích tấc lại, Trọng Vĩ tự lái xe đưa em vợ đến tiệm may lễ phục.

Cô chủ họ Vương thấy Trọng Vĩ bèn lo lắng hỏi:

- Cậu Phương, bệnh cô Lương đã khỏe chưa?

- Chưa được khỏe cô ơi?

Cô chủ họ Vương lo lắng thay thế cho chàng:

- Ý chà! Ngày mai này là lễ cưới, rồi phải làm sao đây?

- Vì lẽ đó, nên tôi dắt cô em vợ đến đây, mặc thử lễ phục, đồng thời, nhờ cô sửa kích tấc lại dùm.

Cô Vương nghe chàng nói như thế, cô bèn nhú mày tỏ vẻ không hiểu ắt gia gì chỉ nhìn chàng. Trọng Vĩ cực chẳng đã phải nói thật những sự kiện bất đắc dĩ cho cô chủ họ Vương nghe, khi cô ta nghe rõ dụng ý, bèn gật đầu cười:

- Ý! Cũng là một biện pháp hay mà tôi chậm hiểu quá. Cô Lương! Mời cô vào phòng mặc thử áo.

Phương Trọng Vĩ căn dặn cô thợ may:

- Điều này rất bí mật, mong cô chủ đừng tiết lộ với ai nhé.

Cô chủ vừa dắt Tuyết Trân vào phòng mặc thử lễ phục vừa cười nói:

- Cậu yên chí đi, tôi không bao giờ nhiều chuyện vậy đâu.

Tuyết Trân chớ không phải Tuyết Hồng, nên Trọng Vĩ cũng không sốt sắng, lo lắng nên không theo nàng vào xem lễ phục. Chàng đứng bên ngoài vè mặt rầu rầu. Chàng vốn là một thanh niên sống với chủ nghĩa lạc quan, nhưng vì lo cho cơ thể Tuyết Hồng mà không phút nào vui được. Bởi chàng biết Tuyết Hồng mang lấy tuyết chứng, thầy thuốc đã cho biết như vậy, nàng chỉ sống chừng vài tháng nữa là cùng. Tuy nhiên hôn sự phải cử hành, nhưng không một tia hy vọng mừng vui nào đến với chàng.

Từ tiệm may bước ra, Trọng Vĩ vẫn chiếu lệ mở xe cho cô em vợ lên trước. Nhưng chàng không ngờ, Tuyết Trân lại cười cười nói:

- Anh à, em muốn ngồi băng trước có được không hả anh?

Tuy Phương Trọng Vĩ không muốn thân cận với cô em vợ, nhưng nàng đã yêu cầu, chàng không thể lấy lý do nào để từ chối. Hướng chi hôn lễ chưa cử hành, chàng chẳng dám làm phiền em vợ. Chàng chỉ miễn cưỡng gạt đầu, đóng cửa sau, mở cửa trước cho nàng lên.

Trên đường đi, Trọng Vĩ như người câm, chẳng nói một lời nào. Không khí lặng yên khiến cho cả hai cảm thấy ngột thở. Qua một lúc lâu, nàng u buồn than thở:

- Nếu em không lầm, trong lòng của anh giận mẹ con em ghê lắm!

Trọng Vĩ không biết nói gì thêm, đành phải phủ nhận:

- Này! Dì đừng nói như thế chứ? Dì hết lòng giúp đỡ cho chị. Tôi vô cùng cảm ơn lòng tốt của dì, dám đâu hờn trách.

- Tuyết Hồng là chị tự nhiên em phải có bốn phận, anh đừng nói tiếng cảm ơn với em.

- Nhờ gì mà việc hôn lễ ngày mai này sẽ thuận lợi, đối với anh có quan hệ nhiều chứ.

Lương Tuyết Trân không đáp lời lại, nàng trầm ngâm giây lát hỏi:

- Em nghe chị Ngọc Thanh nói, chị Tuyết Hồng của em mang chứng ung thư phổi điều này... có đúng không vậy anh?

- Đã rọi kiếng chụp hình phổi và thầy thuốc đang xem bệnh, anh cũng chưa được biết rõ có đúng là bệnh ung thư phổi hay không?

Nói đến đây, Trọng Vĩ nghẹn ngào không nói tiếp nữa. Tuyết Trân thấy thế bèn an ủi:

- Theo sự chẩn đoán của thầy thuốc cũng chưa có thể tin tưởng cho lắm. Họ nói, chị Tuyết Hồng bị bệnh phổi thì tin được, nếu nói chị mắc chứng ung thư thì em phải hoài nghi.

Trọng Vĩ mỉm cười:

- Ờ!... Tuyết Hồng đã mất mẹ từ thuở bé, đã sống trong hoàn cảnh không được như ý, chịu nhiều đau khổ cho đến lớn. Nội tâm thường chất chứa những điều u uất, thân thể thiếu dinh dưỡng, bồi bổ nên người nàng suy nhược dần mà sanh ra bệnh hoạn.

Tuyết Trân tỏ vẻ hồ thẹn, nàng khó chịu nên than thở:

- Ồi chà! Cũng bởi má em đối xử hơi tệ bạc mà ra. Chẳng phải riêng anh trách má em, mà chính em đây lắm khi cũng giận má em nữa. Má em gây nhiều chuyện, khiến cho phận làm con cũng chẳng dám nhìn ai.

Trọng Vĩ không trả lời, nhưng trong lòng chàng thầm nghĩ: Đừng giả vờ, người mẹ thế đó thì có con cũng thế chứ gì, cô ơi! Đừng ngại trang trước mặt tôi làm gì.

Tuyết Trân giọng u buồn đáp:

- Thân thể của chị Tuyết Hồng không được mạnh khỏe đã hai năm qua Cũng vì việc hôn nhân không được như ý, khiến cho chị ấy thường kém vui, thêm vào là việc gia đình, khiến cho chị phải sanh bệnh. Theo ý em, người anh qua đời của anh, với má em, cả hai người phải chịu trách nhiệm trước bệnh trạng của chị Tuyết Hồng.

Xét ra, lời của Tuyết Trân cũng rất công bình. Nhưng Trọng Vĩ đã có thành kiến với Tuyết Trân nên chàng luôn luôn cho là lòng dạ nàng rất hung dữ điều ngoa, chàng xem nàng như kẻ thù, nên lạnh lẽ không đáp.

Tuyết Trân lại nói tiếp:

- Nếu anh cả Phương có một chút tình yêu chân thật như anh, thì em nghĩ, trước đây ba năm, chị Tuyết Hồng đã có nơi nương tựa rồi.

Trọng Vĩ đã có thái độ ghét sẵn, chàng không thể nhịn lâu hơn nữa, nên lạnh lùng trả lời:

- Anh Hai của tôi chết rồi, di còn đề cập đến người chết làm gì?

- Theo em nghĩ, chị Tuyết Hồng chất chứa những điều đau khổ lâu ngày, cũng bởi nhiều nguyên nhân mà ra chớ.

Trọng Vĩ có phản ứng ngầm: Hứ! Đồ quý! Mi tìm cách che chở sự ngược đãi của mẹ mi để tránh trách nhiệm?

Tuyết Trân vẫn giọng đều đều tiếp:

- Hiện giờ, chị em đã gả cho anh, em chỉ thay chị ấy làm cô dâu tạm, em cảm thấy thích thú vì giúp chị một phần nào. Em tin rằng, chị Tuyết Hồng được anh an ủi, thì căn bệnh của chị nhất định sẽ lành.

Trọng Vĩ lại mắng thầm. Đồ quý! Lại nịnh hót nữa!

- Anh à, sao anh không nói lời nào hết vậy?

Trọng Vĩ tỏ ra thương tâm nói:

- Ý chà! Chị em chờ không kịp rồi!

- Có lẽ anh đã xác nhận chị em mang chứng ung thư phổi?

- Dì chưa hiểu rõ, bệnh của Tuyết Hồng đã đến thời kỳ nguy hại rồi.

- Anh à, anh có tin Thượng Đế không? Thượng Đế nhất định sẽ cứu chị của em.

- Hiện giờ nếu có vị thánh nào cứu được sanh mạng của Tuyết Hồng thì tôi nhất định làm tín đồ cho người đó. Nếu cần làm nô lệ suốt đời, tôi cũng tình nguyện tuân theo nữa.

- Được rồi! Để chúng ta cùng cầu khẩn. Chúa ơi! Ngài là vị thầy thuốc vạn năng, cầu Chúa ban bố cho chị tôi sớm lành bệnh! Anh rể tôi sẽ vĩnh viễn quì dưới chân chúa..

Trọng Vĩ không nói gì thêm, chàng để tâm lo lái xe, bỗng nhiên chàng hỏi:

- Dì ở lữ quán nào?

- Đệ Nhứt Phạn Điểm.

- Bây giờ tôi đưa dì về Đệ Nhứt Phạn Điểm nhé!

- Không! Anh đưa tôi về bệnh viện y như cũ.

- Dì không nên đến y viện.

- Sao vậy?

- Vừa rồi, má của dì căn dặn tôi, sau khi đưa dì đến mặc thử lễ phục xong, phải đưa dì trở lại lữ quán. Theo tôi nghĩ, má dì hiện giờ không còn ở tại bệnh viện.

Tuyết Trân lộ vẻ hờn dỗi, nguyệt chàng nói:

- Má mặc má, em mặc em. Anh không nên xem em như má. Hai chị của em thương nhau rất sâu đậm, không có kẻ thứ ba nào hiểu được.

Trọng Vĩ không còn cách nào để từ chối đành phải theo ý nàng:

- Được rồi! Tôi sẽ đưa dì đến bệnh viện.

Dường như Tuyết Trân chưa nguôi cơn giận, nàng lạnh lùng nói:

- Qua ngày mai, chị của em đã thành vợ anh. Ngày nay, chị ấy vẫn còn là con nhà họ Lương. Má em tuy chẳng quan tâm đến, nhưng tình chị em của em phải có trách nhiệm với nhau phần nào. Anh nghĩ xem có phải vậy không?

- Nhưng e rằng má của dì không cho dì ở bệnh viện mà bầu bạn với chị. Hiện giờ dì không về, lát nữa đây, bà cũng gọi điện thoại đến bảo dì về.

- Em đâu phải là con nít, em cũng biết đôi chút đạo lý. Chỉ cần không làm gì sai lầm, thì má em có biện pháp nào mà quản thúc em cho được.

Trọng Vĩ chỉ cười nhạt mà không đáp. Tuyết Trân nhìn thẳng vào chàng, như tự nói với mình:

- Lạ quá! Đường như em đã có lần gặp anh nơi đâu rồi?

- Dì đã gặp tôi? Đừng nói giỡn hoài?

Trọng Vĩ đương nhiên biết mình đã gặp Tuyết Trân lúc nơi tiệm buôn tại Cao Hùng, nhưng không muốn cho nàng nhớ lại chuyện cũ đó, nên giả vờ như không hề gặp lần nào.

Tuyết Trân vẫn nhìn chàng như cũ, hỏi:

- Anh à, anh có đến Cao Hùng lần nào chưa?

- Chưa.

Tuyết Trân còn muốn hỏi thêm gì nữa, nhưng Trọng Vĩ đã lái xe về đến cửa bệnh viện.

Người gặp chuyện vui mừng thì tinh thần thấy sáng khoái. Dầu cho mình đang mang nhiều bệnh hoạn, nàng cũng cố dẹp qua cơn buồn rầu. Trưa hôm đó, bác sĩ chích cho nàng một mũi thuốc bổ, chiều lại, ông ta lại chích thêm một mũi thuốc bổ nữa. Đồng thời cho nàng uống thuốc an thần, nên nàng ngủ một giấc trưa ngon lành.

Bệnh của Tuyết Hồng, thầy thuốc đã biết chắc không hy vọng gì trị lành. Nhưng, cha con Trọng Vĩ không hề bỏ qua niềm hy vọng. Họ bỏ ra một số tiền lớn, căn dặn thầy thuốc nên dùng bất cứ loại thuốc nào mắc tiền thế mấy, miễn là trị bệnh cho nàng, họ cùng có quan niệm như nhau, cố làm sao cứu vớt được sanh mạng của Tuyết Hồng, nàng như đang sắp chìm đắm trong cơn phong ba bão táp giữa vời.

Đã hơn chín giờ tối. Trong phòng bệnh đốt một đôi đèn long phục vừa to lớn vừa sáng rực, đó là một sự kiện đặc biệt do viện trưởng chuẩn cho Toàn thể bác sĩ, y tá và công nhân trong bệnh viện cho là một đại hỷ sự chưa từng có. Họ thầy đều khen ngợi chàng rể có tình thâm nghĩa trọng. Cố nhiên họ cho rằng Tuyết Hồng gặp được ông chồng xứng đáng. Nhưng cũng hối tiếc cho căn bệnh của nàng, không thể nào hết, không bao lâu nữa nàng sẽ lìa đời.

Chỉ hôm nay, người ta thấy tất cả y sĩ và y tá hướng vào Tuyết Hồng mà cung hỷ. Tuyết Hồng hổ thẹn đỏ mặt, nhưng nàng cũng nở nụ cười an ủi, và với những lời tạ ơn nhỏ.

A Bội là đứa tới gái khôn lanh và ngoan ngoãn cô ta trang điểm cho Tuyết Hồng rất đẹp. Trong lúc ấy, cô ta cũng chống đầu giường của nàng cho cao lên. Mặc cho nàng chiếc áo ngủ màu hồng nhạt thêu hoa, dưới ánh sáng choang của đôi đèn hoa chúc, trên gương mặt nàng tươi tắn như người không bệnh hoạn chị Đứng là cô dâu có một sắc đẹp hiếm thấy trên đời.

Những gương mặt của chủ và tớ luôn luôn rạng rỡ với nụ cười. Tất cả đều nói lên những lời vui mừng. Phòng bệnh hiện giờ lại hóa ra phòng hoa chúc, khiến cho người biết rõ câu chuyện, không khỏi buồn đau và chua xót. Trên gương mặt tươi vui của Tuyết Hồng có ẩn chứa một nỗi niềm cảm thương vô hạn.

A Bội cũng hiểu rõ tâm tư của nàng, cô ta xem đồng hồ đoạn cười nói:

- Theo ý em, tiệc mừng này kết thúc sớm cậu ba nhứt định sẽ đến bây giờ.

Nàng chỉ nhè nhẹ Ờ một tiếng, chớ chẳng nói thêm lời nào nữa. A Bội lo lắng:

- Mợ à, mợ ngồi lâu có thấy mệt không? Trước khi họ chưa đến, mợ nên nằm nghỉ giây lát cho khỏe.

Nàng mỉm cười lắc đầu nói:

- Chị không thấy mệt mõi gì.

A Bội thầm nghĩ, nằm xuống cũng chẳng hay gì. Đầu tóc sẽ rối bời, áo mới trên mình sẽ nhàu nát. Nếu đủ sức chờ, phải ngồi thêm một lát nữa càng tốt. Cậu ba sẽ đến bây giờ.

A Bội đang trầm tư, bỗng nghe ngoài hành lang có tiếng chân người đi rất đông. Cô ta liền bước ra cửa phòng xem, lập tức bước vào, miệng cô ta cười toe toét nói:

- Mợ Ơi! Đến rồi, họ đã đến rồi.

Tuyết Hồng lộ vẻ vui mừng khôn tả, hỏi:

- Họ gồm những ai vậy em?

- Cậu ba, cô tư, lại có bạn trai của cô tư là Tiêu tiên sinh nữa, họ toàn là khách đảng trai. Ừa! Ông và bà nhà này, lại còn có ông, bà nhà mợ và cô ba em của mợ cùng đến nữa.

- A Bội! Em hãy đỡ chị ngồi dậy.

Không biết lòng của Tuyết Hồng vui thích hay lo lắng? Chỉ thấy nàng vận dụng hơi thở rất mệt nhọc. A Bội không dám trái ý, nhưng cô ta hơi phản đối việc nàng muốn rời giường bệnh:

- Mợ ngồi tại giường đây cũng được rồi.

- Hai bên cha mẹ đều đến tất cả, chị phải bước xuống giường tiếp rước mới phải chứ?

A Bội hiểu rõ ý nàng, vì hôm nay là ngày kết hôn chánh thức của nàng, nàng đã chính thức trở thành dâu nhà họ Phương. Trên phương diện lễ phép, nàng phải lạy cha mẹ chồng. Ngồi trên giường làm sao thực hiện đại lễ được? Vì thế A Bội phải bước đến đỡ nàng xuống giường, lại còn mang đôi thêu vào cho nàng nữa.

Cùng lúc ấy, Trọng Vĩ bước vào phòng trước nhút. Chàng vừa kinh hãi vừa vui mừng:

- Tuyết Hồng! Em làm sao ngồi dậy được?

Chàng vừa nói vừa bước đến đỡ nàng. Tuyết Hồng đặc ý nhường đôi mày cười nói:

- Em khỏe lắm mà!

Tuyết Trân là người thứ hai đến, nàng luôn vui vẻ cung chúc chị:

- Chị! Em kính mừng chị.

- Cảm ơn em! Em đã khó nhọc với chị nhiều quá!

Ngọc Thanh và Tiêu Tấn Đức bước vào phòng, hai người đã nghe hai chị em họ đối đáp nhau, cả hai cùng tìm cách chế nhạo cho vui:

- Em Tuyết Trân của chị chưa khó nhọc gì đâu, bởi nàng vừa biểu diễn một phần cô dâu mới để rút kinh nghiệm làm dâu!

A Bội lại giễu cô ta trước:

- Cô tư, cô cũng đang nghiên cứu để có kinh nghiệm làm dâu chứ gì nữa!

- Đồ quý! Nói bậy bạ không hà!

Ngọc Thanh bị A Bội giễu cợt, nàng tỏ vẻ hổ thẹn mắng yêu A Bội. Tiếp theo sau, vợ chồng Phương Tử Vân và vợ chồng Lương Tùng Linh cũng khó nín cười cho được. Lúc bây giờ căn phòng bệnh lạnh lùng, Tuyết Hồng đã nằm đây qua bao ngày sầu khổ, nay đã trở thành căn phòng tân hôn đông đủ hai họ náo nhiệt vui mừng.

Cạnh phòng bệnh của nàng, tuy không có bệnh nhân nằm, nhưng đêm khuya vắng vẻ, lão Vân sợ làm kinh động trong bệnh viện mà bệnh nhân đang cần sự yên lặng. Do đó, lão bèn cho đóng cửa phòng lại.

Bà Vân thấy hôm nay con dâu tỉnh táo hân hoan, mà phải mang chứng bệnh ngặt nghèo. Trong lòng bà vừa vui buồn lẫn lộn, bà Vân bước đến nắm tay con dâu giọng run run:

- Tuyết Hồng! Con dâu cứng! Con không nên ngồi dậy!

- Dạ, con phải dậy để tiếp rước hai ba và hai má mới phải.

Tuyết Hồng vẻ e thẹn đáp nhỏ, nàng cũng khá thông minh lại cũng dịu hiền, không một điểm nào làm phiền phức ba và mẹ ghẻ của nàng. Lão Linh cố chế ngự nỗi thương tâm, lão gượng cười:

- Tuyết Hồng! Con không nên đứng lâu, đừng ráng sức quá.

- Thưa ba! Tinh thần con rất khỏe.

Bà Linh cũng tỏ vẻ lo lắng cho có lệ:

- Con nên ngồi xuống là hay hơn hết!

Tuyết Hồng đối với mẹ ghẻ tuy thấy vô cùng oán hận, nhưng ngày nay đã trở thành con dâu nhà họ Phương rồi, nàng muốn tỏ thái độ bao dung, nàng đưa tay đáp lời mẹ ghẻ:

- Kính mời má ngồi!

Tiêu Tấn Đức bỗng nhiên thẳng thắn nói:

- Theo ý tôi, cả nhà nên đồng ngồi xuống.

Ngọc Thanh trợn mắt nhìn chàng, tỏ vẻ hờn trách.

- Sao? Có lẽ anh định làm náo tân phòng à?

Tiêu Tấn Đức cười và đỡ lời:

- Không phải tôi có ý định làm náo tân phòng, nhưng mình nên để cho tân nương và tân lang làm hôn lễ chứ. Bác Phương nghĩ có phải không?

Chàng nói xong, bèn liếc nhìn lão Vân. Lão Vân cũng gật đầu khen phải:

- Ý của cháu Tấn Đức tỏ ra chu đáo. Vậy giao phần cháu điều khiển dùm việc đó.

- Được! Cháu xin vui lòng lãnh trách nhiệm.

Tiêu Tấn Đức để cho Trọng Vĩ và Tuyết Hồng đứng ngay dưới đôi đèn hoa chúc. Tuyết Hồng nhờ A Bội đứng đỡ một bên.

Tấn Đức điều khiển một cách rành rẽ:

- Tân lang và tân nương đứng ngay ngắn, đứng cúc cung một, cúc cung hai và cúc cung ba, ba lần cúc cung.

Hai đảng cúc cung xong, Tấn Đức liền hô tiếp:

- Tân lang và tân nương trao đổi đồ trang sức.

Vừa rồi, sau khi thi hành xong hôn lễ tại bữa lầu có mặt quan khách đông đủ. Ngay sau đó Lương Tuyết Trân đã cỡi chiếc nhẫn cưới mà trao lại cho Trọng Vĩ. Và bây giờ, hai chiếc nhẫn, theo đúng phép, nhẫn đó phải do hai người phụ cho Tân lang và Tân nương thay mà trao cho hai người, nhưng hiện giờ không có người phụ, nên Tấn Đức giải quyết vấn đề này, chàng nói:

- Để cho hai đảng tự tay trao đổi nhẫn cưới với nhau có ý nghĩa hơn.

Do đó, Phương Trọng Vĩ đeo nhẫn vào tay cho Tuyết Hồng, nàng cũng bạo dạn đeo nhẫn vào tay cho chàng.

Tấn Đức tìm cách nói đùa để chọc cười:

- Giờ tân lang ôm tân nương hôn một chiếc hôn đầu tiên thân mật đi.

Điều đó, chàng và nàng không thể thực hành, nhưng gây cho cả đôi bên đều tức cười. Tấn Đức lại nói:

- Tân lang và tân nương sợ khó khăn, nên chẳng chịu hôn nhau. Tôi là trung nhân gian không thể miễn cưỡng ép gượng. Giờ nên lạy ra mắt cha mẹ đôi bên đi.

Trọng Vĩ và Tuyết Hồng muốn quỳ lạy, nhưng bà Vân lập tức đứng dậy đỡ Tuyết Hồng, vẻ thương yêu nói:

- Cúc cung xá được rồi con, không nên thi hành đủ lễ mệt lắm.

Lão Vân cũng đứng dậy nói:

- Phải rồi, xá một lần là đủ rồi.

Tấn Đức lại cười nói:

- Thưa bác trai, bác gái! Hai bác cũng nên ngồi xuống để cho con và dâu làm lễ chớ e ngại gì?

Vợ chồng lão Vân bèn ngồi xuống để cho con dâu làm lễ. Tấn Đức lại tiếp tục nói:

- Bây giờ xin mời hai bác sui gái ngồi xuống để con rể làm lễ.

Lương Tùng Linh thấy ông sui bà sui trai vừa ngồi e dè, nên bây giờ lão cũng không chịu ngồi, nhưng miệng lão luôn nở nụ cười:

- Thôi khỏi.

Bà Linh nhớ lại ngày hôm qua, bà luôn luôn gây khó khăn cho con chồng, lúc này lòng bà cảm thấy xấu hổ. Trong khi hai đàn ông kéo tới kéo lui tỏ vẻ e ngại thì tân lang và tân nương đã hành lễ xong. Tiếp theo đó, Ngọc Thanh, Tuyết Trân cùng anh rể, chị dâu cũng đều đứng lên hành lễ ra mắt nhau. Sau cùng Tấn Đức đọc diển, chàng làm lễ với tất cả mọi người. Phía khách chỉ còn một mình chàng, nên chàng ta tự xưng danh rồi tự cúc cung một mình, khiến cho cả nhà đều cười rộ.

Phương Ngọc Thanh kéo tay chàng vừa giận vừa tức cười.

- Anh biểu diễn một mình, sau này chắc sẽ được tặng thưởng!

- Hiện giờ lễ tiết đã hoàn thành, mời tân lang và tân nương vào động phòng hoa chúc.

Tấn Đức giả vờ không nghe đến lời nàng, chàng thật tình nói tiếp:

- Đã xong rồi, chúng ta nên trở về, để cho chàng và nàng an nghỉ.

Phương Tử Vân nhận thấy Tấn Đức sắp xếp lễ rất chu đáo, ông ta cảm thấy thỏa ý. Ông xét thấy có thể chọn Tấn Đức làm 'Thừa Long khoái tể' thì rất hay. Ông liền gật đầu khen phải. Cả hai gia đình bèn cáo từ mà về.

Trọng Vĩ và Tuyết Hồng đưa hai họ ra tới cửa rồi mới trở vào. Chàng đỡ nàng vào phòng, bọc lộ vẻ khấn khít đậm đà nói:

- Tuyết Hồng! Em đã mệt lắm rồi, hãy nằm xuống nghỉ đi.

- Em vẫn khỏe.

Tuy miệng nàng nói thế, nhưng trong người nàng cảm thấy mệt mỏi. A Bội bưng ra hai chén sâm bổ lượng nói:

- Thưa cậu, mợ! A Bội này cũng xin bái kiến cậu mợ.

Nói xong, nàng cúc cung hành lễ. Trọng Vĩ gật đầu cười, chàng lấy trogn túi ra hai gói bao giấy đỏ, là món quà chàng và nàng thưởng cho A Bội. Cô ta lập tức tạ ơn, đồng thời chúc những lời lành:

- Cậu và mợ nên ăn hai chén chè này, trong đó có Hồng Táo, Quế Viên, Liên Tử, chúc cho cậu mợ sớm sanh quý tử.

- A Bội! Em đã cầu chúc những lời lành, chúng tôi cảm ơn em.

Trọng Vĩ đã quên phút nàng đang mang bệnh tuyết chứng, nghe A Bội cầu chúc, chàng vội vàng vui vẻ ra mặt.



Tuyết Hồng tuy nuốt không xuống những thức ăn ngon, nhưng cũng phải ăn qua loa một vài miếng, bỗng nhiên nàng hướng vào chàng nhỏ giọng:

- Anh à, em có một lời yêu cầu, không biết anh có đồng ý không?
- Không nên nói yêu cầu, bao nhiêu chuyện nếu em muốn anh cũng đáp ứng, đừng nói một chuyện.
- Theo lời A Bội, tiền công của nó mỗi tháng bị dưỡng mẫu tiêu hết. Em đã hứa giúp mỗi tháng chi thêm cho nó hai trăm đồng, để em nó mua sắm quần áo, giày vớ. Mấy ngày qua em không dám yêu cầu anh, hiện giờ em đã chánh thức thành vợ anh, vậy em xin anh cho biết anh có đồng ý giúp cho A Bội số tiền em đã hứa không?

A Bội nghe nàng giữ lời hứa, cô ta vô cùng cảm động. Không ngăn được hai giòng lệ tuôn dài theo má.

- Cám ơn vợ, nhưng em không muốn!
- Anh biết A Bội là cô con gái hiền hậu. Nó phục dịch em hết lòng, mỗi tháng, có thể thêm cho nó ba trăm đồng mới xứng.

Nàng gạt đầu tỏ vẻ bằng lòng.

- Hay lắm, em vô cùng vui vẻ.
- Em cám ơn cậu vợ! Cậu vợ nên ngủ sớm một chút, em qua bên phòng bệnh kể bên mà nghỉ. Có chuyện gì cần xin cậu vợ gọi em dùm.

Chàng đã thương lượng với bác sĩ mấy gian phòng trống kế bên cạnh cho A Bội nghỉ qua đêm. Trọng Vĩ ra đóng cửa, chàng bước vào đã thấy Tuyết Hồng nằm xuống. Chàng bèn hạ đầu giường thấp xuống, khi chàng đang loay hoay chưa bước đến mép giường, bỗng nghe Tuyết Hồng gọi:

- Trọng Vĩ!

Chàng vừa thay đổi y phục và cởi cà vạt, liền hỏi:

- Gì đó em?
- Em nghĩ...
- Em đang nghĩ gì?

Chàng vừa nói vừa bước đến bên giường. Tuyết Hồng chẳng di động thân thể, nhưng nàng lắc đầu lia lịa nói:

- Tốt nhất là anh nên nghỉ bên giường đối diện đó đi.
- Sao vậy? Đêm nay là đêm chúng ta động phòng hoa chúc!

Trọng Vĩ chẳng nghĩ đến lời nàng, chàng lập tức kéo mền đắp lại mà ngủ bên cạnh nàng. Chàng nở nụ cười bí hiểm, nhìn nàng nhắm mắt làm dáng.

Tuyết Hồng không biết làm sao, bèn trở mình quay mặt vào tường, chàng lập tức ôm nàng vào lòng, hôn lên đôi má nàng, cười nho nhỏ nói:

- Hiện giờ chúng ta đã danh chánh ngôn thuận, đã chánh thức là đôi vợ chồng, em lại sợ khó phải không?
- Em không hề sợ khó...

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng dừng lại. Trọng Vĩ cố ý hỏi:

- Có lẽ em đã chán anh phải không?

Mặt nàng ửng hồng vội vã phủ nhận:

- Em không hề có ý đó đâu anh!

- Tuyết Hồng! Đêm động phòng hoa chúc, đương nhiên vợ chồng phải ngủ chung giường. Bằng không, chúng ta chẳng phải là chồng vợ.

- Đúng là vậy, nhưng tình cảnh của chúng ta có những điểm đặc biệt.

- Hiện giờ tinh thần em rất sảng khoái, sắc mặt cũng đỏ thắm. Dưới ánh sáng rực của ngọn đèn hoa chúc, anh có cảm giác em như có một vẻ đẹp thiên thần, thật có thể nói em là cô dâu đẹp nhất.

- Ý chà!... Tuyết Hồng chẳng có chút gì vui vẻ, trái lại, nàng than dài.

- Không nên than thở. Tuyết Hồng! Em nên biết, anh yêu em vô cùng!

Tuyết Hồng nghiêng mình tránh cái hôn của chàng:

- Không nên đâu anh.

Chàng nhỏ giọng gọi:

- Vợ con mà chẳng tiếp nhận cái hôn của chồng là nghĩa lý gì?

Nàng nghiêm chỉnh:

- Trọng Vĩ! Điều này không phải là trò chơi, nếu bệnh phổi của em truyền nhiễm, rồi phải làm sao đây? Vì thế, em tiếp sự nhiệt ái của anh, tức là em hại thân thể khỏe mạnh của anh đó.

Trọng Vĩ nhận thấy nàng biết mình mang bệnh phổi, như đã từng nói cho A Bội biết, nàng nghi ngờ mình mang chứng ung thư phổi, trước khi bác sĩ chưa xác định bệnh trạng của mình, dĩ nhiên nàng cũng mong tìm sự sống. Do đó, ngày nay nàng cố tỏ ra mình vẫn khỏe mạnh thích sống. Chàng tỏ vẻ không sợ truyền nhiễm, vẫn hôn vào miệng nàng:

- Tuyết Hồng! Em không phải mang bệnh phổi, nếu phải đi nữa, anh cũng chẳng hề sợ.

Tuyết Hồng dùng tay xô mặt chàng ra nói:

- Trọng Vĩ! Chúng ta dĩ nhiên thành đôi chồng vợ, tương lai còn dài, anh hà tất phải nóng nảy?...  
'Tương lai còn dài', bốn tiếng nói đó lọt vào tai chàng, tuy chàng chẳng nói ra, nhưng trong lòng vô cùng thống khổ. Không dám biểu lộ ra sắc mặt, nhưng càng khó tránh khỏi mất tự nhiên.

Tuyết Hồng không hiểu ý nghĩ của chàng, nên mỉm cười rất dịu hiền, khẽ mặt qua gần chàng. Giọng nàng đáng thương:

- Trọng Vĩ! Anh không nên tức giận, vì em thật tâm yêu anh. Thế này cũng được rồi. Mặt em đây anh hãy hôn đi!

Thật ra chàng và nàng hôn nhau trong đêm tân hôn, nhưng đôi thân này chẳng thấy một mùi vị ngọt ngào nào. Riêng tinh thần của Trọng Vĩ cảm thấy chua xót từng cơn, cơ hồ như muốn rơi nước mắt.

Tuyết Hồng xô nhẹ chàng ra, nàng cười e thẹn và khẽ nói:

- Chờ em xuất viện, em sẽ ngày đêm hiến dâng cho anh những nụ hôn nồng nàn.

- Đương nhiên lúc đó là vậy rồi...

Chàng và nàng lặng lẽ giây lâu, nàng khẽ hỏi:

- Khách đến tham dự lễ cưới đông không anh?
- Khoảng trên sáu chục bàn.
- Nhút định là vui nhộn, rất tiếc em không được nhìn tận mắt.
- Đợi lúc chúng ta sanh con đầu lòng, sẽ mời tân khách đến đãi một bữa cũng đông như vậy.
- Anh xem thân thể em bịnh hoạn thể này, làm sao mà sanh con cho được?
- Theo y học, phụ nữ sanh con hay không, đâu cần có cơ thể mạnh khỏe. Vấn đề là phương diện sinh lý của đôi bên có đầy đủ hay thiếu xót.
- Người đàn bà mang bịnh phổi, nếu sanh con nó có mang bịnh phổi hay không hở anh?
- Điều đó anh không rõ cho lắm, nhưng một đôi vợ chồng cầm điếu, họ sanh con không bao giờ bị cầm điếu.
- Nếu bịnh phổi không có tánh cách di truyền, em không kể gì đến thân thể của mình mà chỉ chú trọng vào thân thể của đứa con của chúng ta thôi.

Trọng Vĩ sa sầm nét mặt, như mang trong lòng một tâm sự ngổn ngang:

- Vấn đề sanh con để cái, chúng ta thủng thẳng sẽ bàn đến sau.
- Nếu ngày nay em của em nó thật sự kết hôn với anh, anh sẽ cảm thấy nhiều hạnh phúc và thích thú hơn em.

Nói đến đây nàng bỗng nhiên than dài một tiếng. Phương Trọng Vĩ hôn lên má nàng:

- Hiện giờ anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng thích thú ngay với em đây.

Tuyết Hồng không đáp, nàng ngẩn ngơ như xuất thần. Trọng Vĩ phát giác ra trên mắt nàng đang có đôi giòng lệ, chàng cảm động nói:

- Tuyết Hồng! Chúng ta nên vui vẻ chuyện trò, em buồn rầu càng thêm hại chớ chẳng ích gì.
- Em đâu có buồn rầu chi đâu.
- Không buồn rầu càng tốt, nhưng em đừng khóc.

Tuyết Hồng không biết làm sao, nàng phải cười lên cho vừa lòng chàng. Trọng Vĩ vui vẻ nói:

- Tuyết Hồng! Em rất đẹp! Em thật đáng yêu!
- Thật vậy à?
- Hôm nay em trang điểm giống như một nàng tiên giáng trần, do em tự trang điểm lấy đó à?

Tuyết Hồng cười nói:

- Không! A Bội trang điểm cho em đó chớ. Con nhỏ A Bội rất thông minh, nó hầu hạ em thật chu đáo, em hết sức thương mến nó.
- Có lẽ em với A Bội có duyên phần với nhau.
- Nè! Ngày mai em sẽ nói với má cưới A Bội cho anh làm phòng nhì nhé?

Chàng vả nhẹ vào má nàng:

- Nói xàm!

Tuyết Hồng nín cười, nàng ngỏ lời chân thật:

- Em nói thật đó chứ. Anh thật tình yêu em còn em làm sao đáp ứng được lòng anh? A Bội nó cũng là cô gái đẹp đó chứ. Trái lại, má nuôi của nàng rất tham tiền, chỉ cho bà ấy chừng ít vụn đồng, bà ấy chắc chắn đồng ý. Trọng Vĩ! Anh thấy điều ấy thế nào?

- Tuyết Hồng! Anh không muốn bàn chuyện bấy bạ nữa! Lòng tốt của em anh rất hiểu rõ, nhưng anh không thể tiếp nhận được.

Tuyết Hồng cắn chặt đôi môi, nheo mắt suy nghĩ giây lát hỏi:

- Thế anh có thích... Tuyết Trân không?

Chàng không hề suy nghĩ, đáp nhanh:

- Không thích!

Nàng cố ý nói thêm:

- Bởi vì anh với Tuyết Trân đã cử hành hôn lễ vừa rồi.

- Trên chứng thư kết hôn là tên của em, nhẫn cưới cũng đeo trên ngón tay em. Tuyết Hồng! Em không nên nói câu như thế đó nữa, anh phải dùng đến hạ sách đó sao?

- Anh đừng hiểu lầm em, em không hề ghen như vậy đâu.

- Anh biết, nhưng em nên hiểu rõ điều này, anh không hề yêu ai ngoài Lương Tuyết Hồng.

oOo

Bà Vân rất mê tín, cũng rất chuộng điều tốt lành. Bà nhận thấy đêm tân hôn vợ chồng Trọng Vĩ tuy động phòng hoa chúc tại y viện, nhưng tân phòng thật sự sắp đặt tại nhà vẫn trống không, điều đó thật là không kiết lợi. Vì thế bà được vợ chồng ông sui gái đồng ý, cho Tuyết Trân ở lại gia đình họ Phương.

Tại tân phòng vẫn đốt sáng choang đôi đèn Long Phụng. Vật dụng trong phòng hoàn toàn mới. Dưới ánh đèn cưới chói chang rất vui vẻ, nhưng chỉ thiếu đôi vợ chồng mới mà thôi.

Lúc đầu, Lương Tuyết Trân không ngờ bà Vân nhờ nàng ngủ trong tân phòng, nàng cảm thấy rất khó xử. Bà Vân bèn giải thích, phòng tân hôn đêm thứ nhất, không nên để cho nó lạnh lẽo thiếu sinh khí. Trái lại, có Ngọc Thanh cùng ngủ với nàng, không có gì gọi là quan hệ. Dĩ nhiên đã giúp đỡ chị thì phải giúp cho cùng, nàng cảm nhận như thế nên không nỡ từ chối.

Hiện giờ Lương Tuyết Trân cùng Phương Ngọc Thanh đang ngồi tại tân phòng cùng ăn trái táo và hạt sen. Tâm trạng của họ đều cảm thấy thích thú. Ngọc Thanh rót cuộc nhện cười không được, bèn hỏi:

- Em Tuyết Trân! Em thay cho chị Tuyết Hồng mà làm cô dâu, chị thì thay cho anh Vĩ mà làm tân lang. Hiện giờ chúng ta cùng uống rượu hợp cẩn há không phải mình đang diễn kịch sao?

Tuyết Trân sau khi nhoẻn miệng cười, nàng lộ vẻ buồn rầu nói:

- Em không thể tin chị của em lại mang chứng ung thư.

- Ờ! Chị cũng không thể tin. Nếu là bệnh phổi thường thì chẳng nói làm chi.

- Thật lòng em khó chịu quá đi.

- Điều đó cũng không biết phải tính sao, em khó chịu cũng chẳng ích gì.
- Theo em phát giác thấy anh Vĩ xem mẹ con em như kẻ thù, điều đó cũng không đáng trách, nếu là người ngoài đều tưởng là mẹ con em đã gây ra tội ác.
- Hơi nào mà lộ Chị em của em thương nhau lắm, tôi cũng đã sớm biết điều đó.
- Làm sao chị biết được?
- Chị Tuyết Hồng đã nói rõ với tôi, chị ấy cùng ngủ chung giường với tôi hết năm sáu đêm.
- Chị Tuyết Hồng có hận má em không?
- Không, chị ấy không hề nói xấu người khi vắng mặt.
- Tâm tánh của chị em rất hiền, chị ấy là người phụ nữ tốt, trên đời thật hiếm thấy.
- Theo ý tôi, em cũng là một cô gái rất nhân ái như chị em vậy, thấy em đối đãi với chị một cha khác mẹ cũng không khác thủ túc thâm tình.

Đôi mắt Tuyết Trân ràn rụa, nàng u uất nói:

- Một người con gái sớm mất tình thương của mẹ, chị có thể tưởng tượng tâm trạng của họ chịu biết bao nhiêu thống khổ! Tuy chị ấy cảm thấy lời nói và việc làm của má em không phải chỉ cũng không hề đối kháng, chị chỉ im lặng, đứng về địa vị người con ruột, thái độ đó cũng đủ phê bình việc làm của má em rồi.
- Đúng vậy, tôi rất đồng ý với em. Hiện giờ em là người vô tư, chỉ biểu hiện một tấm lòng thành khẩn, ba má tôi hết lòng khen ngợi em.

Lão Linh ở lại Đài Bắc bốn năm hôm rồi, bà Linh tại Cao Hùng gọi điện viễn tín hối thúc cha con mau về gấp. Nhận thấy vợ vô tình quá, lão Linh vô cùng oán giận. Nhưng thực tế mà xét, lão chẳng có lý do gì mà lưu lại Đài Bắc.

Tuyết Hồng đã rõ ý cha, nên khuyên giải ông sớm về Cao Hùng, đồng thời khuyên Tuyết Trân cùng theo cha về luôn thể. Nàng nói bệnh trạng của nàng thầy thuốc hết lòng điều trị để duy trì hiện trạng, cũng chưa biết lúc nào mạnh, lúc nào chết. Tối thiểu cũng kéo dài vài tháng nữa. Ba nàng có công việc, em nàng thì coi những tủ hàng để buôn bán tại Bá Hóa công ty Tuy đã mượn người buôn bán, nhưng làm sao được yên lòng. Sau cùng nàng nói ba và em cũng không phải là thầy thuốc, ở lại đây cũng chẳng ích gì, trái lại còn gây cho nàng phải lo lắng hơn.

Nằm tại bệnh viện, bệnh tình của Tuyết Hồng khi tăng khi giảm, lúc bớt lúc đau không chừng đổi. Phút chốc nằm điều trị tại y viện đã hơn ba tháng. Năm sắp cuối, ngày tết đã đến nơi rồi.

Còn mấy hôm nữa là đến tết, bệnh của nàng bỗng nhiên phát lên dữ dội. Tất cả những thầy thuốc trứ danh thầy đều lắc đầu, họ cho rằng vô phương cứu [color:red] [/color] chữa.

Trọng Vĩ muốn khóc cũng không còn nước mắt, thân thể gầy ốm, tinh thần sa sút bởi chịu đựng dai dẳng sự thống khổ.

Ngày ấy, vợ chồng Phương Tử Vân đến y viện thăm nàng dâu. Đang lúc thầy thuốc chích chích thuốc cho nàng, Tuyết Hồng bị hành hạ, cơ thể nàng ốm như que tăm, sự đau khổ của nàng người ngoài không thể tưởng tượng cho được. Qua màn nước mắt, nàng hướng nhìn vào cha mẹ chồng mà cầu xin:

- Thưa ba má! Ba má không nên lo thuốc thang cho con nữa, con muốn chết đi cho sớm để chấm dứt sự đau khổ.

Vợ chồng Phương Tử Vân không biết nói gì hơn, chỉ khóc mà chịu trận. Nàng tiếp tục nói:

- Lòng nhân từ đức hạnh của ba má, kiếp này con không đền đáp được, xin chờ kiếp lai sinh. Sự tốn tiền bạc quá nhiều cũng không quan trọng bằng ba má tốn hao tâm huyết với con, không thể lấy giá nào mà so sánh cho được. Ba má đã tốn hao như vậy để đổi lấy sự lo rầu, phiền muộn và đau khổ. Thật con... con đã... đối không phải với ba má quá nhiều, con là tội nhân của nhà họ Phương!

- Tuyết Hồng! Con... không nên... nói như vậy.

Bà Vân cũng khóc không thành tiếng:

- Con... con...

Tuyết Hồng thấy mẹ chồng khóc, nàng nín bật giây lâu, và cất tiếng với giọng u buồn:

- Má không nên khóc vì con, bởi con đã mất mẹ từ thuở bé, con gặp má như gặp mẹ ruột của con. Lúc con còn nhỏ, má cũng vừa ý con. Rất tiếc, sự thương mến của ba má nay đã trở thành con số không.

- Thôi con đừng nói nữa, con hãy nghỉ ngơi cho khỏe.

- Má à, hiện giờ con không nói được với ba má, sợ e con không còn cơ hội nữa...

- Không phải vậy đâu. Bác sĩ họ nói sẽ tìm mọi phương cách mà điều trị, bệnh con sẽ lành mà.

Tuyết Hồng chẳng kể lời bà Vân khuyên, nàng chỉ nói theo tâm trạng đau thương của mình.

- Má! Thật bất hạnh cho anh Vĩ, thương cho chồng con. Nếu con biết trước mình mắc phải chứng nan y, con không thể nào đồng ý kết hôn với chồng con.

- Trước mặt Trọng Vĩ con đừng nói như thế, nó đã thật tâm yêu thương con đó.

- Nhưng con đã làm hại anh ấy phải đau khổ. Ý chà! Má đâu có biết, chúng con tuy mang danh nghĩa

là tình chồng vợ, nhưng không có chút tình nghĩa với chồng. Tình yêu của chồng, con không biết làm thế nào mà báo đáp.

Vợ chồng lão Vân nghe dâu nói thế, cả hai không khỏi ngạc nhiên. Bởi trong ba tháng qua, Trọng Vĩ không hề chạm đến thân thể của vợ, quả thật Trọng Vĩ thực tâm yêu nàng, chứ chẳng phải yêu vì thể xác hay nhan sắc. Trong lòng vợ chồng lão rất cảm động và quý mến đôi vợ chồng trẻ.

Giọng u buồn của Tuyết Hồng tiếp tục:

- Sau khi con chết rồi, chắc hẳn Trọng Vĩ sẽ vô cùng đau khổ. Xin ba má lập tức cưới vợ cho chồng con, để anh ấy lần lần quên hình ảnh của người vợ vắng số như con.

Điều đó bà Vân không làm sao trả lời được. Bà chỉ lặng thinh như xuất thần. Giây lát sau, Tuyết Hồng từ từ nói tiếp:

- Thưa ba má, con có một chủ ý, chưa biết ba má có tán thành hay không?

Lão Vân vội vàng khuyên bảo:

- Tuyết Hồng! Con không nên suy nghĩ nhiều.

- Con phải nghĩ về anh Trọng Vĩ chứ ba!

Bà Vân vì quá thương con trai, nên muốn nghe lời nàng dâu nói những gì.

- Hài tử! Con hãy nói đi! Chủ ý con thế nào?

Hơi thở Tuyết Hồng rất mệt nhọc nói:

- Nếu ba má thấy nhân phẩm của em con tạm được, thì má khỏi cần phải tìm vợ cho chồng con chi cho nhọc...

Vợ chồng lão Vân chỉ nhìn nhau không có ý kiến. Tuyết Hồng tỏ vẻ thất vọng nói:

- Ba má chắc không vừa lòng về ý kiến của con vừa trình bày.

Bà Vân rơi lệ phủ nhận:

- Con! Không phải ba má không bằng lòng về ý kiến của con...

Tuyết Hồng nhoen miệng cười, nàng thấy thích thú hỏi:

- Thế là ba má đã tán thành chủ ý của con?

Lão Vân đáp nhanh:

- Tuyết Hồng! Con hãy nằm nghỉ đi!

- Em con nó đã cùng anh Trọng Vĩ cử hành hôn lễ, vì thế còn có ý để khỏi bày biện tốn hao, cũng khỏi lo người ngoài cho là kỳ lạ. Nếu sợ tên họ và tuổi tác trên chứng thư hôn nhân chẳng phù hợp, họ sẽ đến nơi khác mà lập chứng thư hôn nhân khác, con thấy điều đó rất tiện. Sau khi con chết rồi, con không còn là con dâu nhà họ Phương nữa, chỉ vì, con và anh Trọng Vĩ không có quan hệ vợ chồng. Sự kết hôn vừa qua, là do em con và anh Trọng Vĩ. Theo ý con, Trọng Vĩ cũng không lấy làm khó chịu về việc này cho lắm.

Vợ chồng lão Vân chẳng biết nói sao, chỉ ngồi chết trân mà chịu. A Bội đứng một bên, cô ta không chịu nổi cảnh thương tâm nên khóc oà lên. Hơn ba tháng qua, cô ta cùng Tuyết Hồng khuya sớm có nhau, sự cảm tình rất sâu đậm. Cô ta cũng biết vợ chồng họ rất yêu nhau một cách cao thượng. Đôi bạn tình yêu nhau thắm thiết, mà trời cao sao đành tàn nhẫn chia rẽ họ ra.

Tuyết Hồng nhìn thấy A Bội quá thương tâm, bèn an ủi:

- A Bội! Em không nên quá bi thương. Trong những ngày qua, em hết lòng phục dịch cho chị, chị rất... cảm ơn... em.

A Bội và vợ chồng lão Vân, cả ba cùng khóc oà.

Trong lúc đó, Trọng Vĩ từ công ty vừa về đến. Chàng thấy ba má và A Bội đang cảm xúc, chàng bước đến bên giường cùng khóc và kêu lên.

- Tuyết Hồng! Tuyết Hồng! Em... em làm sao vậy?

Tuyết Hồng chẳng thiết gì đến chàng. Trọng Vĩ không dám hờn trách cha mẹ, chàng trợn mắt nhìn A Bội nói:

- A Bội đứng đây làm gì, khóc chuyện gì? Mau đi ra ngoài!

A Bội bị la rầy, cô ta sẽ lên đi ra ngoài.

Tuyết Hồng lạnh lùng nói:

- A Bội làm gì mà anh mắng nó?

- Nó... nó đã làm cho em thương tâm.

- Em không muốn anh mắng nó, em rất bằng lòng nó mà.

Trọng Vĩ thấy thái độ của vợ đối với chàng hôm nay có điểm bất thường. Chàng sưng sờ thấp giọng:

- Em đừng tức giận nữa, anh trách lầm A Bội.

Nàng cười nhạt:

- Trọng Vĩ! Em đã hiểu anh, nhưng em... rất giận anh!

Trọng Vĩ lấy làm lạ hỏi:

- Em... em giận anh chuyện gì?

- Phải rồi! Em giận anh, giận anh! Anh đã hại đời em phải khổ!

Tuyết Hồng quay mặt vào vách, không thiết chi đến chàng. Trọng Vĩ không biết làm sao, chàng chỉ đứng thừ người như pho tượng.

Vợ chồng lão Vân cũng tìm trong óc xem coi chuyện gì. Cả hai suy nghĩ chín chắn mới biết ý con dâu đáng thương, chắc hẳn nàng đã dùng khổ nhục kế. Bởi nàng nhận thấy căn bệnh trầm trọng không thể nào mạnh lành được. Sợ rằng khi Trọng Vĩ mất nàng sẽ đau khổ mãi, nàng mới có dụng ý gây cho chàng sanh ra ác cảm để giảm bớt sự đau khổ. Vợ chồng lão Vân ngấm ngấm than thở, cho rằng con dâu đã hiền hậu lại thông minh.

Trọng Vĩ thẩn thờ giây lát gọi khẽ:

- Tuyết Hồng! Tuyết Hồng!

Không được nàng đối đáp lại, chàng khóc lên. Lão Vân bước đến kéo tay con, bước ra ngoài phòng, đến hành lang đứng lại và khuyên nhủ:

- Trọng Vĩ! Tâm lý Tuyết Hồng bỗng nhiên mất bình thường, đủ thấy duyên phần của con đã hết rồi. Do đó, con đừng thương tâm nữa.

Lão không ngờ chàng lại rơi lệ đáp:



- Ba... ba... ba đã thay cho Tuyết Hồng mà tính việc...

Lão Vân rất lạ lùng giả vờ khó hiểu hỏi:

- Con nói sao?

- Tuyết Hồng không hề mất bình thường, đầu óc nàng rất sáng suốt. Nàng cố ý làm bộ giận con, để cho con quên nàng.

Lão Vân thầm khen ngợi con và dâu đúng là đôi tri âm tri kỷ, nên lão chậm rãi:

- Dầu cho nó có dụng tâm như vậy, con cũng không nên phụ lòng tốt của vợ con. Huống chi gia đình mình đã hết lòng hết sức đối xử tốt với Tuyết Hồng. Sống chết đều do nơi duyên số, con nên hiểu điều đó.

Trọng Vĩ thấy thái độ nghiêm chỉnh của cha, chàng gật đầu cho là lời cha quả đúng như vậy.

- Ba thấy tình hình của Tuyết Hồng khó qua khỏi. Con nên đi gọi điện thoại đến cho bên vợ con hay. Trên phương diện đạo nghĩa phải cho người ta biết. Họ đến hay không mình cũng chẳng màng gì.

Chiều hôm đó, Tuyết Hồng đã hôn mê bất tỉnh. Qua chiều hôm sau, bệnh trạng của Tuyết Hồng đã đến lúc nguy kịch, cha con Lương Tùng Linh mới đến Đài Bắc, cũng được dịp trông mặt nàng lần cuối. Nhưng Tuyết Hồng không nói chuyện gì được nữa, chỉ còn sự tri giác mà nhìn cha và em, rồi nàng từ từ khép mắt lại, như một giấc ngủ ngàn thu...

Trọng Vĩ nhào lặn xuống đất khóc ngất.

Cha con Lương Tuyết Trân cũng khóc lớn.

Vợ chồng lão Vân và A Bội cũng khóc nức nở theo.

Phương Trọng Vĩ đã tuyệt vọng nên ngã bệnh. Lão Vân lo liệu mọi sự ma chay cho con dâu xong, hai đảng cùng bàn đến lời trối trăn của Tuyết Hồng trước khi lâm chung, lão Vân hỏi ông sui gái đồng ý gả Tuyết Trân cho Trọng Vĩ không? Lão Linh thì rất đồng ý nhân cách và nhân tài của con rể, nhưng điều đó cần nên hỏi qua ý kiến của Tuyết Trân và má của nàng mới quyết định được.

Do đó, hai cha con vội vã trở lại Cao Hùng. Trọng Vĩ mang bệnh đến hai tuần nhứt mới mạnh lành. Lão Vân bèn đem lời trăn trăn của Tuyết Hồng mà thuật lại cho chàng nghe. Đồng thời lão cũng hỏi qua để biết ý kiến của chàng:

- Trọng Vĩ! Theo ý con thì sao?

Chàng lắc đầu đáp:

- Không nên đâu ba.

- Vì sao? Có lẽ vĩnh viễn con không tái hôn hay sao?

Bà Vân cũng khuyên lơn con:

- Trọng Vĩ! Nếu con thật dạ yêu Tuyết Hồng, thì con đáp ứng chủ ý của nó trước khi chết. Tuyết Hồng nói rất phải, bởi Tuyết Trân đã cử hành hôn lễ cùng con rồi, lần này nếu là hôn lễ thì khỏi phải bận rộn tốn hao, cũng khỏi bị người đời cho rằng cuộc hôn nhân lạ lùng nữa.

Bà ngừng giây lát bèn cười nói:

- Tuyết Trân nó là con nhỏ có thể chắt mạnh khỏe, dung mạo cũng không đến nỗi xấu, lòng dạ nó cũng hiền hậu. Nếu chúng bây kết nghĩa vợ chồng với nhau thì ngày này sang năm! A! Có lẽ đến ngày này, có lẽ vào cuối năm, má sẽ có được một cháu nội vừa mập vừa trắng mà ẵm bồng rồi.

Lão Vân cũng tiếp lời:

- Trọng Vĩ! Má con năm nay cũng gần sáu mươi rồi, bà thường khao khát có một cháu nội ẵm bồng, con là đứa con thảo thuận, đành lòng để cho má con thất vọng sao?

Vẻ mặt chàng rầu rầu, nghe những lời dường như quyết định của mẹ cha, nhưng chàng ngỏ lời như để mẹ cha tha thứ.

- Thưa ba má! Việc hôn nhân chẳng phải như trò chơi. Tâm lý, tinh thần con còn đang đau khổ chưa bình phục được, chuyện ấy để chậm chậm sẽ bàn đến cũng không muộn.

- Vấn đề kết hôn vừa qua con với Tuyết Hồng, ba đã hại con chịu nhiều đau khổ. Lần này con nên duyên với Tuyết Trân, nhất định con sẽ đầy đủ hạnh phúc.

Bà Vân khuyên lơn con:

- Tuyết Trân năm nay nó đã hai mươi tuổi, Tuyết Trân lại là em gái Tuyết Hồng, cưới nó cũng như cưới Tuyết Hồng chứ gì.

Chàng ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Nếu Tuyết Trân là em ruột Tuyết Hồng thì con khỏi suy xét.

Bà Vân cười nói:

- Con nói thế nghĩa là sao? Chị em nó cũng một cha, tức nhiên là chị em ruột chứ gì.

- Con muốn nói, nếu chị em họ cùng một cha một mẹ kìa...

Ngọc Thanh ngồi một bên tiếp lời:

- Anh à, anh không nên vì giận người mẹ, mà đem cái giận hờn ấy đổ lên đầu người con. Theo em biết, Tuyết Trân không hề giống mẹ, nàng và chị Tuyết Hồng thương nhau vô cùng. Em dám chắc, Tuyết Trân cũng được người ta khen ngợi như chị. Em khuyên anh chớ nên coi rẻ.

Bà Vân cũng tiếp lời con gái:

- Lời của Ngọc Thanh rất có lý. Nếu chị em nó không có thương nhau, thì Tuyết Trân đâu có thân thiết với chị đến thế, cũng như Tuyết Hồng bao giờ lại có chủ ý giới thiệu em nó cho con.

Trọng Vĩ đứng dậy toan bước về phòng:

- Việc đó chờ con xét lại. Và lại, chưa biết bên kia họ có đồng ý hay không nữa.

Dựa theo ý kiến của chàng, hôm sau lão Vân gọi điện thoại viễn tín hỏi Lương Tùng Linh. Được lão Linh trả lời, vợ Ông ta rất vừa lòng về nhân phẩm của Trọng Vĩ. Chỉ còn một điểm cần xét lại, không biết Trọng Vĩ có yêu Tuyết Trân như Tuyết Hồng hay không? Ý của Trọng Vĩ ra sao?

Bà Linh đối với việc xuất giá của con gái thì bà ta vô cùng xem trọng. Bà không muốn làm sơ sài như đám cưới của Tuyết Hồng, việc bà ta chuẩn bị vấn đề trang sức cho con cũng đã hai tháng. Đến trung tuần tháng tám, họ mới cùng đến pháp đình mà làm chứng thư kết hôn. Đối với điều đó, bà Linh cũng phải lo lắng. Chẳng quá lần trước Tuyết Trân và Trọng Vĩ đã long trọng cử hành hôn lễ tại Quan Quang phạn điểm. Do đó, bạn bè thân thiết của nhà họ Phương, Tuyết Trân và Trọng Vĩ khỏi cần trình diện họ lần thứ hai.

Đêm nay, một lần nữa, Trọng Vĩ nếm mùi hoa chúc. Tuy nhiên thời gian cách nhau hơn nửa năm, nhưng hơn nửa năm trước đây, chàng và Tuyết Hồng đã qua đêm hoa chúc tại bệnh viện, đêm hoa chúc ấy, chàng còn in sâu vào đầu óc.

Giờ đây, dưới ánh đèn hoa chúc, chàng xem thấy thân hình Tuyết Trân đầy đặn, gương mặt trắng hồng hào. Trưởng phù dung ấm áp, thân hình như ngọc mang hương vị ngọt ngào đến với lòng chàng, đúng là lúc vui vẻ như cá gặp nước, rồng gặp mây.

Nhưng, Trọng Vĩ đối với đêm xuân vui vẻ ấy, không một chút lưu ý, trong tâm trí chàng chỉ hiện ra một thân thể tiều tụy, khô gầy đáng thương của Tuyết Hồng. Chẳng biết nghĩ sao, bỗng nhiên chàng nảy sinh ra một ý niệm trả thù. Chàng có cảm giác tân nương trước mặt không phải là vợ chàng, mà đúng là một con của kẻ thù. Có lý nào chàng cùng kẻ thù gọi mình mình em em cho được? Do đó, chàng càng nhìn thân thể đầy đặn của Tuyết Trân càng có cảm giác ghét cay ghét đắng.

Tuyết Trân len lén nhìn Trọng Vĩ, thấy chàng lặng lẽ, như có tâm sự gì, nàng bèn cười nói:

- Trên đời này có nhiều chuyện khó mà nghĩ ra trước được. Anh vốn là anh rể của em, đâu biết trước được ngày mai lại là chồng của em.

- Ờ!

Chàng không hề vui cười mà chỉ lạnh lùng ờ một tiếng, gương mặt chàng bộc lộ vẻ cau có đáng sợ. Tuyết Trân cũng không thiết chi đến chàng, nàng nở nụ cười nói tiếp:

- Năm qua, em thay cho chị làm cô dâu giả trong một buổi chiều má của anh gọi em về nhà. Chỉ vì bà mẹ tín vừa chuộng điều lợi, bà nói, phòng tân hôn không nên để cho lạnh lẽo. Cho gọi Ngọc Thanh cùng em ngủ tại đây, lúc bấy giờ Ngọc Thanh hướng vào em mà nói, cô ta là tân lang còn em là tân nương, cùng chung hưởng một đêm tân hôn. Đó là một chuyện tưởng, không có ai nghĩ đến. Ngày nay cũng gian phòng này, đúng là một đêm hoa chúc thật sự.

Trọng Vĩ cười nhạt và hỏi nàng một câu rất độc địa:

- Hừ! Trong lúc đó, em có rửa thềm cho chị em mau chết không?

Tuyết Trân không ngờ chàng hỏi câu này, lòng nàng cảm thấy kinh hãi và lạ lùng, nàng biết sự tình không tốt, do đó, sắc mặt nàng biến đổi, nhưng nàng dịu giọng hỏi:

- Anh nói vậy là ngụ ý gì? Có lẽ định dùng em làm trò cười?

Trọng Vĩ không đáp, chàng cúi đầu lặng lẽ. Xét về tâm lý, chàng biết câu nói của mình rất kém nhân tình.

Tuyết Trân cảm thấy thương tâm, nhưng nàng không để lộ ra ngoài, nàng khẽ nói:

- Em đã hiểu rõ lòng anh, anh cho rằng thân thể chị em yếu đuối nhiều bệnh hoạn đến mang chứng bất trị, tất cả đều do mẹ con em hại chị ấy.

Trọng Vĩ vẫn lặng lẽ như xuất thần. Nàng nói tiếp:

- Thực ra, má em có chỗ không phải với chị Tuyết Hồng, nhưng em là kẻ vô tội. Nếu anh giận luôn đến em, thật là chẳng công bình.

Trọng Vĩ lạnh lùng đáp:

- Trên thế gian này, chuyện bất bình nhiều! Năm qua, khi Tuyết Hồng xuất giá thì má tỏ ra như hùm thiêng hổ dữ. Hiện giờ đến em xuất giá thì rất ư là trịnh trọng, lo toan kỹ lưỡng.

Tuyết Trân quá thống khổ, cơ hồ muốn khóc, nhưng lý trí nàng không cho khóc. Nàng lại gượng cười:

- Điều này nào phải chủ ý của em, anh hờn giận em chẳng có tác dụng gì.

Chàng tỏ ra vô tình hơn:

- Phải rồi, em thì vô can, nhưng má thì ngược đãi Tuyết Hồng, gây nhiều chuyện ác, điều đó phải báo ứng qua con mình...

Tuyết Trân không nhẫn nại được bèn khóc lên:

- Theo lời anh, hôm nay anh kết hôn là để báo thù lên thân xác của em phải không?

Người giàu tình cảm như Trọng Vĩ, nhưng đã có thành kiến xấu với nàng thì chàng không còn chút nào thương hương tiếc ngọc, chàng nghiêng rằng nói:

- Cho em biết, cô gái nào kết hôn với anh lúc này, thấy đều màng cái ảo danh là vợ chồng mà thôi, nhưng thật sự không có tình nghĩa gì cả.

Nàng lau nước mắt tỏ ra khó hiểu:

- Em chưa biết, lời của anh vừa rồi là có ý gì?

Tuyết Hồng là vợ của tôi, nhưng đến khi nàng qua đời, nàng vẫn còn trong trắng là một xử nữ. Hiện nay đối đãi với em cũng như thế đó, mới thật là công bình.

Tuyết Trân nửa tin, nửa nghi, nàng ngẩn ngơ giây lát, bỗng nhiên nín khóc rồi phá lên cười.

- Nguyên là anh tính báo thù em bằng cách đó?

Trọng Vĩ cũng cười nham hiểm hỏi lại:

- Em chịu được hay không?

Tuyết Trân liền liếc chàng, nàng không có chút ý oán hờn, bạo dạn cười đáp:

- Miễn anh thấy chịu được thì thôi, còn anh đối xử với em thế nào cũng được.

Trọng Vĩ không còn biện pháp nào hơn, chàng trợn mắt:

- Em đồng ý chịu ở góa trọn kiếp phải không?

- Không chịu rồi làm sao đây? Ai bảo mắt em mờ, nhìn lầm tâm địa của sài lang mà cho là có tình nghĩa!

- Nếu em muốn ly hôn, anh sẽ đồng ý để em tìm sinh lộ.

Nàng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý:

- Kết hôn rồi ly hôn, đâu phải là trò đùa của trẻ con.

- Nhưng em nên hiểu rõ, đời của anh vĩnh viễn không yêu em!

Trọng Vĩ cố ý cảnh cáo trước, để sau này nàng có chết cũng không oán hận. Tuyết Trân muốn khóc lớn lên cho hả dạ, thậm chí nàng muốn mắng nhiếc chàng một lúc. Nhưng, nàng nghĩ điều đó không phải là một biện pháp hay, trừ phi cùng chàng làm náo loạn để ly hôn. Do đó, nàng nuốt cơn bức tức, giọng ôn tồn:

- Dĩ nhiên anh gìn lòng để báo thù lên thân xác em, nếu em chẳng cho anh đạt đến mục đích thì há chẳng phải làm cho anh thất vọng hay sao?

- Em... em... Trọng Vĩ không ngờ cô bé này lại có ý nghĩ quá thâm hậu, khiến cho anh ta kinh dị, ấp úng nói chẳng ra lời. Nàng tiếp:

- Em cam tâm hứng chịu những điều anh báo thù, má em có lỗi thì em phải thay mà chịu cho người khác trừng phạt, được vậy tinh thần em mới yên. Tuy nhiên, trong lúc em sống, không đáng làm vợ anh, đến khi chết, tối thiểu cũng có thể sống như chị em, trên mộ bia cũng vẫn còn khắc danh nghĩa là vợ anh.

Tuyết Trân nói đến đây nàng cười đê mê rũ rượi, nàng bước đến bên giường lấy hai chiếc mền chia thành hai chỗ ngủ. Sau đó liếc nhìn chàng nói tiếp:

- Đêm nay anh ráng chịu khó ngủ chung với em một giường. Ngày mai có thể kê thêm một chiếc giường nữa để mỗi người ngủ riêng một giường. Em quyết chẳng yêu cầu anh thương yêu em đâu mà lo.

Nàng nói xong, bèn thay áo cưới ra, không thiết chi đến chàng, nàng quần mền lại mà ngủ.

Tuyết Trân không phải kêu khóc cãi vã như thói thường. Điều đó là ngoài ý liệu của Trọng Vĩ. Chàng xét thấy cô gái hai mươi tuổi này, tánh ý có nhiều điểm đặc biệt. Căn cứ theo lời nói của nàng, chẳng những rất thông minh, có đạo lý, lại còn chân thật là khác. Ngoài mặt nàng tỏ vẻ rất hiền dịu, nhưng tâm nàng rất cứng rắn. Nàng có quan niệm về luân lý đạo đức rất sâu sắc, đối với tình yêu nguyện giữ gìn trinh tiết, nàng đã có ý niệm lúc sống không làm vợ chàng, lúc chết cũng được danh là dâu con nhà họ Phương. Nghĩ đến sự cảm tình đó, lòng chàng như mềm nhũn. Thái độ lạnh lùng, khô khan đối với Tuyết Trân thật chẳng công bình chút nào. Mẹ nàng đâu có lỗi, sao lại đi trừng phạt con?

Trọng Vĩ ngạc nhiên đến ngơ ngẩn, lăm lăm chàng muốn đấu dịu, nhưng vì lòng tự tôn áp chế. Bỗng nhiên sự cảm hận nó khiến cho chàng thầm nghĩ: Con nhỏ này thật lợi hại. Thái độ nó cứng rắn, mình là một bức tượng phủ lại đi khuất phục nó hay sao?

Hai cá tánh, không ai chịu khuất phục ai. Tuyết Trân, tuy thân thể mạnh khỏe, vẻ đẹp quyến rũ hơn người, nhưng, Trọng Vĩ không lấy đó mà động lòng mềm yếu đối với Tuyết Trân như đối với Tuyết Hồng. Trước mặt cha mẹ, cả hai không ai thổ lộ tâm tình, không lộ một dấu vết kém vui nào. Nhưng khi hai người đối diện nhau, quả đúng là đồng sàng mà dị mộng, không nói với nhau một lời nào.

Chàng không nói đến tên vợ, đối với Tuyết Trân không thấy chút nào đau khổ, nhưng điều đau khổ là, từ lúc cưới nàng đến nay, chàng không cùng nàng về Cao Hùng thăm cha mẹ lần nào. Luôn ba lần lễ tiết, chàng cũng không kể đến. Mấy lần vợ chồng lão Linh đến Đài Bắc thăm viếng rể con, Trọng Vĩ vẫn lánh mặt, cho rằng bận vì công việc phải đi xa.

Tánh của Tuyết Trân rất cương quyết, nàng không hề cho cha mẹ biết. Bà Linh cũng rất tinh ý, nhiều lần hỏi thăm con, nhưng nàng vẫn giả vờ vui cười cho rằng vợ chồng ân ái đậm đà.

Vợ chồng đối xử với nhau lạnh như giá băng.

Trọng Vĩ cứng rắn lòng để báo thù đến cùng. Chàng được cha mẹ miễn cưỡng đồng ý cho chàng xuất ngoại du học, từ đó chàng bèn dự bị xa chạy cao bay. Vợ chồng lão Vân giải thích với con dâu rằng không tán thành cho Trọng Vĩ xuất ngoại du học, nhưng Trọng Vĩ khổ tâm van cầu, vì chàng có ý cầu tiến, hy vọng được thâm nhận thêm sự học vấn ở ngoại quốc, nhân đó ông bà phải buộc lòng đáp ứng. Đồng thời an ủi con dâu, đợi khi chàng yên nơi yên chỗ sẽ đưa nàng sang Mỹ để cùng chung sống với nhau.

Nhưng Tuyết Trân nở nụ cười đáp nàng không hề có ý sang sống bên nước Mỹ, mà nàng chỉ cần được ở Đài Bắc để hầu hạ cha mẹ chồng. Trọng Vĩ đi du học ngoại quốc, nàng cũng rất tán thành, chỉ vì tương lai của chàng là điều quan trọng. Và khi Trọng Vĩ đỗ bằng bác sĩ, chàng sẽ về với tổ quốc chớ gì.

Vợ chồng lão Vân nghe nàng dâu nói rất hiền hậu và khôn ngoan, tâm trạng của ông bà vừa cảm thấy cảm động vừa khen ngợi, ông bà càng yêu mến nàng hơn. Nhưng bà Vân có điểm lo lắng. Không hiểu tại sao vợ chồng chàng đã kết hôn hơn nửa năm mà không hề có tin mừng? Nay Trọng Vĩ xuất ngoại bốn năm, vợ chồng tuy tuổi còn trẻ, cũng chưa phải là lâu lắm, nhưng nguyện vọng bồng cháu nội của bà không thể đạt được.

Tuyết Trân hiểu ý mẹ chàng, nhưng nàng chỉ gượng cười thầm, cho rằng bà không thể biết rõ tình trạng làm dâu của nàng hơn nửa năm nay. Cha mẹ chồng cũng không hề biết sự khổ tâm của nàng dâu.

Trong đêm Trọng Vĩ sắp sửa lên đường, trước mặt cha mẹ chồng, nàng tận lực làm tròn trách nhiệm người vợ, giúp chồng thu xếp hành trang. Bữa cơm chiều, Ngọc Thanh nâng ly rượu mừng chúc cho anh được như cánh chim băng bay xa muôn dặm, và tương lai kết quả sẽ như ý. Tuyết Trân phải làm theo thông lệ, nàng cũng nân gly chúc chàng ra ngoại quốc nên bảo trọng thân thể. Bên ngoài

nhìn vào, không ai khỏi khen ngợi là đôi vợ chồng thương yêu nhau vô cùng. Nào ai biết, khi vợ chồng họ về phòng thì trở thành người dưng kẻ lạ, không ai ngó đến ai.

Qua ngày sau, Tuyết Trân theo cha mẹ và em chồng để đưa chàng ra tận phi trường. Đêm đến, nàng một thân cô lẻ ngủ một mình trong gian phòng vắng lạnh, lúc đó nàng mới có dịp đau buồn nhỏ lệ.

Một năm, rồi hai năm trôi qua Phương Ngọc Thanh đã tốt nghiệp đại học, nàng làm việc tại công ty của cha một năm. Chờ Tấn Đức thụ huấn quân sự xong, bọn họ bèn cùng nhau đi khảo thí. Lại qua một năm nữa, đúng là bốn năm dài đằng đẳng, tâm trạng của nàng cũng không khác gì cha mẹ chồng, trông cho Trọng Vĩ đậu bằng bác sĩ mà về nước. Dầu chàng không xem nàng là vợ nhưng không lẽ xem cha mẹ chàng cũng chẳng ra gì sao?

Nhưng tâm trạng của Trọng Vĩ vẫn còn cứng rắn. Chàng viết thư về cho cha mẹ biết tại Mỹ quốc chàng đã tìm việc làm rất quan trọng, nên tạm thời chưa về nước.

Bà Vân sau khi được tin, trong lòng vô cùng bất mãn. Lập tức nhờ ông gọi điện thoại viễn tiến bảo Trọng Vĩ phải lập tức từ bỏ công việc tại Mỹ mà trở về Đài Bắc. Trong lúc đó, Tuyết Trân không thể nhận chịu hơn thế nữa, nàng ứa nước mắt và cha mẹ chồng mới biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Nàng cho rằng kiếp này Trọng Vĩ chắc không bao giờ trở về nước. Vợ chồng lão Vân thất kinh, mới hỏi ra cho biết duyên cớ. Tuyết Trân bèn đem việc chồng báo thù nàng mà nói lại cho cha mẹ nghe, nàng không quên nói dụng ý của chồng muốn nàng ở góa cho đến chết.

Chừng ấy vợ chồng lão Vân mới rõ nguyên nhân con dâu phải chịu cô quả, cho nên đã có chồng hơn nửa năm mà chẳng mang thai. Ông bà không ngờ có một nàng dâu hiền lại thêm đức hạnh, nhận chịu phũ phàng hơn bốn năm, năm năm trường mà không một chút oán than, cho đến hôm nay mới thổ lộ chân tình. Vợ chồng lão vô cùng cảm động thay cho nàng mà cảm nhận những sự dày vò, hành hạ trong tâm. Vợ chồng lão quá bức tức đến toàn thân phát run, mắt lớn Trọng Vĩ là đồ súc sanh. Dầu cho có giận mẹ của Tuyết Trân đi nữa, cũng không thể đem sự hờn ấy mà đổ trút lên đầu nàng. Do đó, lão lập tức gửi tin trách mắng con trai phải về gấp mà tạ tội với Tuyết Trân.

Trái lại, Tuyết Trân khuyên cha mẹ hãy bớt cơn buồn giận, khuyên ông bà chớ nên gửi thơ trách mắng chàng. Nàng cho rằng điều đó không phải là biện pháp hay, vì nàng biết lòng dạ của Trọng Vĩ, nếu bị áp lực nặng thì chàng càng phản ứng mạnh, có lẽ một ngày nào đó, chàng nhớ cha mẹ cũng phải về thăm.

Lão Vân lặng lẽ giây lát, liền hỏi nàng tính lẽ nào. Nghịch tử dâu vô tình, ông cũng không đành để cho nàng dâu chịu khổ. Tinh thần của lão rất cởi mở, lão nguyện ý cắt phân nửa tài sản cho nàng dâu để nàng tự do tìm chồng khác mà sinh sống.

Lương Tuyết Trân cảm động đến sa nước mắt, nàng nguyện với lòng sẽ theo gương chung thủy của chị, lúc sống tuy không cùng Trọng Vĩ nên nghĩa vợ chồng, khi chết cũng được kể là dâu nhà họ Phương.

Hiện tại lòng Tuyết Trân đối với Trọng Vĩ đã chết. Nàng tìm đến một ấu trí viện xin vào dạy trẻ em, mỗi ngày nàng cùng bọn trẻ vui đùa. Nàng chọn việc làm này, mục đích của nàng không phải để kiếm tiền, mà chỉ vui đùa với trẻ con làm thú vui. Mỗi chủ nhật, nàng đều dẫn bọn trẻ về nhà vui đùa, nàng mua bánh trái và đồ chơi mà tặng cho chúng.

Bà Linh biết con gái và rể không hòa thuận nên bà khuyên con nên ly hôn, nhưng nàng không đáp ứng lời. Bà Linh vô cùng hối hận, phải chi trước kia đừng gả con gái cho Trọng Vĩ, bà cũng hối hận trước kia đối đãi bạc bẽo với Tuyết Hồng, thì đâu bị báo ứng như ngày nay. Bà buồn rầu sanh bệnh mà qua đời.

Một khung trời xám đang bao trùm tâm hồn Tuyết Trân, nàng lại mang trên đầu thêm một vành khăn tang trắng.

Phượng Ngọc Thanh và Tấn Đức, cả hai cùng thi đậu, và cùng sang Mỹ du học. Khi sang Mỹ, cha mẹ của đôi bên cùng chấp nhận cho họ kết hôn bên ấy, vợ chồng nàng sanh được hai con, thường chụp hình gửi về cho cha mẹ. Mỗi lần Tuyết Trân nhìn ảnh con của Ngọc Thanh, nàng không khỏi thấy lòng đau xót từng cơn.

Đang lúc quả tim của Tuyết Trân dần dần khô héo. Một hôm, nàng nằm mộng thấy Trọng Vĩ từ trên trời đi xuống, chàng xuất hiện trước mặt nàng. Nàng nheo lia đôi mắt, không thể nào tin đây là chuyện thật.

- Trọng Vĩ!... Trọng Vĩ!... con, con có phải là Trọng Vĩ?

Bà Vân đã gần bảy mươi tuổi, vôi vàng đứng dậy, bà lột đôi mắt kiếng lão, dụi lia đôi mắt, nhìn từ trên xuống dưới, như chưa hề nhận ra con mình. Bà vừa kinh hãi vừa vui mừng, miệng bà ấp úng gọi con.

Trọng Vĩ bước vào trước mặt mẹ, ôm bà Vân vào lòng mà gọi to:

- Má! Con bất hiếu là Trọng Vĩ vừa về đây.

- Con... con còn nhớ đến nhà? Con... con nhớ má là mẹ của con hay sao con?

Sau khi tinh thần bà Vân hốt hoảng và vui mừng lẫn lộn, bỗng nhiên bà lại nổi giận, thở hổn hển xô con ra mà trách mắng chàng.

Trọng Vĩ lộ vẻ sợ hãi, đôi chân chàng quỳ trước mặt mẹ mà van cầu:

- Má! Tội con đáng chết! Con đã dối không phải với má.

- Hừ! Mày là con nghịch tử, đối với cha mẹ ngỗ nghịch cũng không nói gì, đằng này mày đã ở rất ác với một nàng dâu hiền của gia đình này.

Bà Vân trách mắng con một lúc, bởi tâm bà quá chua xót nên đôi hàng nước mắt tuôn rơi tầm tã. Lão Vân từ trong nhà nghe tiếng bèn bước ra. Thấy con trai quỳ trước mặt mẹ chẳng dám ngó lên. Nàng dâu thì đứng một bên như pho tượng gỗ, lão bèn nhìn nàng dâu ra dấu bảo đỡ chàng dậy. Lão từ từ nở nụ cười vui vẻ:

- Bà sao! Con nó đã biết lỗi trở về, bà không nên trách mắng nó nữa.

- Nó đã biết lỗi rồi sao?

- Má ơi! Con đã lầm, tâm con đã loạn.

Tuyết Trân không dám làm trái ý cha chồng, nàng bước lại vai đỡ chồng dậy và khẽ nói:

- Ba bảo em đỡ anh dậy.

Tuyết Trân hướng vào chàng mà thanh minh, nói rõ cho chàng biết không phải tự nàng đỡ chàng dậy. Bà Vân lòng còn giận chưa nguôi, bèn cười nhạt hỏi:

- Hừ! Con đã biết lỗi lầm, sao không hướng vào Tuyết Trân mà nhận tội?

Trọng Vĩ thừa lúc Tuyết Trân đỡ chàng, bèn quay lại quỳ trước mặt vợ vừa hổ thẹn nói:

- Tuyết Trân! Anh đã lầm, xin em lượng thứ.

- Ái chà! Anh đứng dậy đi mà! Anh đứng dậy đi!

Trong lúc bất ngờ chân tay nàng luống cuống, vì nàng đã chịu đau khổ một thời gian mười năm dài đắng đắng, không ngờ hôm nay lại được đoàn viên. Lòng nàng không biết nên vui hay buồn, đôi giòng lệ tuôn trào, không nói thêm được một lời nào.



Bà Vân dùng tay lau giọt lệ già, bà bảo dâu:

- Tuyết Trân! Con còn ngần ngại nỗi gì, sao không lượng thứ cho chồng con một bạt tay.

Cả nhà tổ trai, tổ gái cùng đổ xô ra, kẻ bưng trà, người bưng nước và khăn lau mặt ra, họ cùng vui vẻ cười rộ lên. Trong mười năm qua, nhà họ Phương mới có một trận cười nổ rang như pháo tết.

Đêm đó, bà Vân sai người làm đi mua đôi đèn long phụng đốt lên trong phòng mười năm lạnh lẽo của Tuyết Trân. Trước đây mười năm, tuy là gian phòng tân hôn, nhưng tân lang và tân nương không hề có tình cá nước, đêm nay mới đúng là đêm động phòng hoa chúc. Tuyết Trân cũng ngồi tại mép giường, vẻ mặt hồ thẹn như cô dâu mới. Trọng Vĩ bạo dạn bước đến ngồi bên nàng, đồng thời nắm lấy tay nàng với giọng ôn hòa:

- Tuyết Trân!

Nàng rút tay lại lộ vẻ giận hờn, nhưng giọng điệu rất hiền dịu nói:

- Anh đừng chạm đến em.

- Em chưa chịu lượng thứ cho anh sao?

Nàng nhúu đôi mày ngưng thần ngó ngay chàng hỏi:

- Em không hiểu lý do nào mà anh như chim bay mất cánh lại trở về tổ cũ?

- Vì tại Mỹ quốc anh đã gặp Ngọc Thanh, nó nói em ở nhà vô cùng hiếu kính với cha mẹ và hết lòng hiền đức quán xuyến gia đình, khiến cho lòng anh vô cùng cảm động.

- Hử!... Trong lòng Tuyết Trân thầm cảm ơn Ngọc Thanh, nhưng nàng vẫn trề môi cười nhạt với Trọng Vĩ.

- Sau đó, anh thường tiếp được thư của ba cho biết, em rất hiền, đức độ. Anh xét anh đối với em như vậy vô tình vô nghĩa và bất công.

- Vì thế anh mới hồi tâm mà trở về đây?

- Còn một điểm nữa, nó thôi thúc anh trở về đây.

- Điểm gì?

- Gần tháng nay, anh thường nằm mộng.

- Mộng thấy gì?

- Mộng thấy chị em.

- Nếu anh thấy chị em thì anh càng xem em là thù nghịch hơn nữa chứ gì?

- Không, trong giấc mộng chị em thường trách mắng anh. Chị em nói anh không nên đối xử vô tình nghĩa như vậy. Chẳng những hại cho chị em nàng đau khổ, mà chính còn hại luôn cuộc đời anh.

- Anh có nhận là chị em hiền lành không?

- Có lẽ có, chỉ vì chị em của em rất thương nhau, Tuyết Hồng linh ứng ở cõi trời, dĩ nhiên nàng không thể để cho em nàng chịu lắm khó khăn và đau khổ.

Tuyết Trân không cho là phải, nàng cười nhạt nói:

- Anh là bác sĩ theo Tây học, sao lại mê tín vậy?

Trọng Vĩ bị nàng nói thế tỏ vẻ không vừa ý, sắc mặt chàng nhăn lại khó chịu. Nàng tiếp:



- Nếu một người nào đó, sau khi chết mà được hiển linh, có lẽ nào để cho đến mười năm mới cho chồng nằm mộng?

- Theo ý em, gần đây anh nằm mộng thấy những gì?

Tuyết Trân cắn chặt môi, nheo nheo mắt nói:

- Điều này chắc chắn không phải giản dị đâu?

- Nào em giải thích cho anh nghe đi.

- Bởi vì anh đã nghe lời Ngọc Thanh, cũng như anh thường đọc thơ của bà Khiển cho anh người đàn ông dù lòng lạnh như sắt đi nữa về phương diện lương tâm cũng cảm thấy khó chịu thì thường hay nằm mộng, có cảm giác không phải đối với người khác, trong giấc mộng anh bị chị em trách mắng, tức là anh bị lương tâm mình trách mắng.

Trọng Vĩ không hề đáp lại, dường như có điều gì lo lắng: Tuyết Trân sợ chàng nổi nóng, bèn nhoẻn miệng cười lộ vẻ không yên lòng, hỏi:

- Anh đã nhận xét lời của em không có chi là vô lý?

Chàng kéo tay nàng nói:

- Không! Có thể lời em rất hợp tình hợp lý.

- Đúng hay không, sao anh lại nói thế?

Tuyết Trân nhướn đôi mày lộ vẻ đắc ý hỏi, nhưng sau đó, nàng rút tay lại.

Trọng Vĩ nhè nhẹ vỗ lên lưng bàn tay nàng, giọng chàng trầm trầm:

- Theo ý anh, Tuyết Hồng là cô gái nhân từ, lúc nàng sống chưa một lần oán hận má em. Do đó, nơi cõi u minh, tự nhiên nàng sẽ chiếu cố đến em.

Tuyết Trân biết Trọng Vĩ quá si tình chị mình, nên nàng không tranh luận với chàng nữa. Nàng đồng ý theo chàng mà gặt đầu:

- Có thể lời anh rất có lý. Lúc sống, chị em rất yêu thương em, chắc hẳn lúc chết hồn chị em cũng hỗ trợ cho em.

- Được rồi, chúng ta không nên bàn đến chuyện này nữa. Mười năm qua, anh đã gây cho em nhiều nỗi đớn đau. Từ nay về sau, anh sẽ bồi thường lại cho em, xin em hiểu giùm, anh không phải là kẻ vô tình vô nghĩa.

Tuyết Trân cảm thấy say sưa với lời lẽ của chàng, nhưng nàng vô cùng chua xót, giọng nàng ấp úng:

- Chờ khi anh hồi tâm thì sợ em không còn sống được bao lâu trên dương thế này nữa...

Trọng Vĩ lật đặt bụm miệng nàng lại:

- Tuyết Trân! Em đừng nói như thế nữa.

Tuyết Trân tuôn rơi nước mắt lã chã:

- Nếu như em chết rồi, anh không cho em nói, nào có ích gì?

- Tuyết Trân! Em không thể chết, vì chúng ta đã lãng phí thời gian mười năm quý báu, nếu chúng ta sống bằng tuổi ba má, thì cũng nên nghĩa vợ chồng bốn mươi năm. Em nghĩ, có phải không?

- Anh... anh không còn giận em?

- Không! Anh sẽ yêu em vĩnh viễn. Tuyết Trân! Em hãy cười lên đi!

- Ừa! Nàng chỉ ứng nhanh một tiếng, rồi cười trong màn lệ.

Trọng Vĩ ôm nàng vào lòng hôn say mê trên mặt trên môi nàng.

Đôi đèn long phục vẫn cháy sáng rực, rọi ánh sáng nồng ấm vào gương mặt của đôi vợ chồng đã ngoài ba mươi tuổi, hai lần kết hôn, nhưng tâm hồn của họ có cảm giác như vừa sống trở lại mười năm về trước.

Hết